Jukka
Hankamäki

Blogikirjoituksia 2021

Ääneen ajateltua

*Taisteluita valejournalismin sulkutulessa
ja median mattopommituksessa*

jsh

Hankamäki
Éditions

Kuvitelkaapa pyhimysten yhteiskuntaa, esimerkillistä ja täydellistä luostaria. Varsinaiset rikokset olisivat siellä tuntemattomia, mutta maallikosta vähäisiltä näyttävät hairahdukset aiheuttaisivat siellä saman skandaalin kuin tavalliset rikkomukset tavallisessa tajunnassa.[1]

Émile Durkheim

JUKKA HANKAMÄKI

ÄÄNEEN AJATELTUA

TAISTELUITA VALEJOURNALISMIN

SULKUTULESSA JA MEDIAN

MATTOPOMMITUKSESSA

•

BLOGIKIRJOITUKSIA

2021

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

ISBN 978–952–7562–01–7

Aluksi

Jacques Derrida piti itseään ”ajatustensa sihteerinä”. En ole innostunut hänen perustamastaan dekonstruktionismista, mutta omassa asennoitumisessani filosofintehtävään on muutoin paljon samaa. Purkutyöstä poiketen olen kirjaillut ajatuksiani todellisuuteen sisältyvien logiikan säikeiden löytämiseksi. Haaste on ollut tärkeä ja vaikea, sillä käsittelemistäni poliittisista aiheista logiikkaa ei ole aina löytynyt lainkaan. Puolustaudun väitteellä, jonka mukaan kukaan ei osta pornofilmiäkään juonen takia. Sitä paitsi tämän kirjan voi imuroida verkosta ilmaiseksi.

Kertomukset puolestaan ovat lähtöisin toimittajien kynistä, ja tarinoiden tapaan niillä ei ole kiistämätöntä totuusarvoa. Myöskään politiikassa ei ole lopullisia totuuksia vaan ainoastaan kamppailua vallasta. Se on politiikasta juoruilevan journalistiikan ainoa toimintalogiikka. Tämän kirjoituskokoelman tarkoitus on osoittaa, että järjestelmällistä politiikassa on ollut vain minua vastaan systemaattisesti suunnattu eristäminen ja pois sulkeminen, joiden johdosta olen ollut *tehokkaasti vihattu* ja *huolellisesti torjuttu*. Tieteen, politiikan ja median tutkimusblogini kirjoituksia julkaisen lähinnä historiallisen totuuden säilyttämiseksi.

Tässäkin kirjassa käsittelen paljon mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* (2020) vastaanottoa medioissa ja hallinnossa. Olen julkaissut myös jatko-osan *Pavlovin koirat* (2022), jota lukemalla voi saada tapahtumista kiinni. Mediatutkimukseni käsittely tiedotusvälineissä ja tiedehallinnossa osoitti, että toimittajat ja byrokraatit ovat laiskistuneet ja taantuneet viihteen alapuolelle. Sama pätee poliitikkoihin, joiden toki pitääkin olla sopivan yksinkertaisia tyydyttääkseen keskinkertaisuusihanteita ja sovinnaisuusvaateita. Media, politiikka ja entistä yleisemmin myös tiede elävät banaalissa normatiivisessa vaihtosuhteessa, jossa tuomion pyöveleillä on kiire.

Erään pahimmista ideologioista muodostaa nykyisin feminismi. Mediatutkimuksiani lukemalla saatte kuvan siitä, millaista sosiaalidemokratisoitu tiedepolitiikka on kaikkine filosofian vastaisine tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden julistuksineen. Vastustajani ilmeisesti vihasivat kansallismielisyyttäni niin, että he tekaisivat ”naisvihasta” syytöksen, jonka kautta he yrittivät ilmaista *homovihaansa* minua vastaan. Se oli samalla vihaa kaikkia miehiä kohtaan. Oikeaa tiedettä harjoittavat miehet haluavat tehdä työnsä joutumatta kuuntelemaan naisten nalkutusta sukupuolineutraalista sanitaatiosta ja ”turvallisten tilojen” tarpeesta yliopistoissa.

Kukapa voisi unohtaa myrskyn, jonka mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* aiheutti medioissa, kun toimittajat yrittivät puhdistaa mainettaan oma lehmä ojassa? Itsensä vakavasti ottaminen on tietenkin sentimentaa-

lista ja toisten ottaminen vakavasti puolestaan pilkallista. Pahoinpideltynä, raajat katkottuina ja silmät puhkottuina kuin Sartren *Altonan vangeissa* olen kuitenkin joutunut tekemään niin. Siis: toimittajille sakkoja epätasapuolisesta journalismista, yliopistotoimijoille vankeutta puolueellisesta tieteenharjoituksesta ja ministerinplantuille ja byrokraateille kalossinkuva takapuoleen.

Tarkoittaako tämä sitten sitä, että olisin minua vastaan mölynneille jotenkin kateellinen? – Ei. Tarkoitan vain, että jokainen heistä on mielistellyt ja hännystellyt ylempiään sitoutuakseen tieteen, median ja byrokratian ideologioihin. Minä taas olen taistellut vapautuakseni niistä.

Ei riitä, että maassa olisi älymystö, joka jo sinänsä on luokkakäsite ja jonka jäseneksi ei voi päästä ansioluetteloilla eikä virkauralla. Lisäksi tarvittaisiin lukeneisto, joka Suomessa ennen oli. Nykyaikana, jolloin kirjahyllyt ovat menettäneet merkityksensä yhteiskuntaluokan ja sivistyksen tunnusmerkkeinä, juuri kukaan ei vaivaudu lukemaan eikä ajattelemaan, vaan useimmat vain peukuttavat ja reagoivat sosiaalisessa mediassa. Aivojen dopamiinirata on avattava, ja adrealiinipurske on saatava heti niin kuin piikki hihan alle vihervasemmiston peräämissä huumehuoneissa.

Älymystön lannistuminen on ymmärrettävää, sillä identiteettipoliittisen linnoittautumisen vuoksi paraskaan perustelu ei voi olla koskaan täydellinen saati riittää uustaistolaisille yliopistokommunisteille, paitsi sellainen, joka kiteytyy sanaan MARX. Nykyisin tuossa kaiken oikeuttavassa asemassa ovat ”ilmastonsuojelu”, ”vihreä siirtymä” ja ”maahanmuuton edistäminen”. Sellaisessa ilmapiirissä minun on ollut turhaa perustella mitään kanssani eri mieltä oleville, sillä he ovat jääneet kaikesta huolimatta erimielisiksi. Samaa mieltä oleville perusteleminen taas on ollut tarpeetonta.

Tämä pätee myös viitteiden ja lähteiden käyttöön poliittisissa arvostuskysymyksissä. Ajatus ilman lähdettä on vain oma mielipide, kun taas viitteen kanssa se on mielipide jonkun toisen mielipiteestä. Ominaan ihmiset pitävät sellaisia ajatuksia, joita he eivät tunnista myös muiden ajattelemiksi, ja muiden ajattelemina sellaisia, joita he eivät heti tunnista omikseen. Monet vasemmistolaiset ovat vastustelleet tätä, vaikka näkemys on marxilais-leniniläisen tajunnanheijastusteorian mukainen. Siinä ajatellaan, että ihmisen tieto määräytyy sosiaalisesti ryhmiltä yksilöille tuon seksikkäältä kuulostavan ”ulkoa sisään” -periaatteen tapaisesti.

Syylliset paljastaakseni olen joka tapauksessa varustanut tämänkin teokseni viitteillä ja lähteillä. Ennen vanhaan ongelmana oli tiedon vaikea saatavuus – nykyisin sen katoaminen kuin Orwellin dystopiassa. Nykyään ongelmana on myös vaikeus erottaa, mikä tieto on totta ja mikä totta ollessaan tärkeää. Derrida katsoi, että kirjoittamalla ihminen pyrkii jatkamaan elämäänsä ajallisen olemisensa yli. Tuohon vääryyteen myönnän itsekin syyllistyneeni jatkamalla rivejäni vielä tabulaattorin kilahdusten jälkeen.

JUKKA HANKAMÄKI

2021

Perjantaina 1. tammikuuta 2021

KIRJAHOLOKAUSTI

Mennyt vuosi oli minulle todellinen kauhujen ja vastoinkäymisten vuosi. – Etteikö jokainen vuosi olisi? Koko maailma näyttää olevan sodassa minua vastaan, joten ilmeisesti kyllä.

Filosofina minun on nähtävästi oltava eri mieltä lähes kaikista aikamme trendeistä ja tendensseistä, sillä tietämättömyys vallitsee kaikkialla. Olen eri mieltä maahanmuuton oikeutuksesta, ilmastonmuutoksen torjuntamenetelmistä ja niiden tehokkuudesta, Euroopan unionin katastrofaalisesta taloudenpidosta, Suomen valtiontalouden hoidosta ja siitä, miten verovaroja pitäisi kantaa ja mihin käyttää.

Olen eri mieltä sähköverkkojen ja muun julkisen omaisuuden myynneistä, sukupuolten valtasuhteista, seksuaalipolitiikasta – jopa sellaisista pienemmän mittakaavan asioista kuin asumisoikeuslain muutosesityksestä ja metsien suojelusta sekä kaivoslaista, joiden parantelussa ei ole ajateltu perustuslaillista omaisuudensuojaa ollenkaan vaan lähinnä luonnonsuojelunäkökohtia ja ulkomaisten yhtiöiden etua.

Erimielisyyteni ei johdu väitetystä konservatiivisuudestani vaan siitä, että en ilmeisesti vastaa tämän ajan idealistisia vaatimuksia, vaan tulevaisuuden realismia. Sen sijaan tyhmyys on vihervasemmiston suojaväri: se ottaa kaiken annettuna, niin kuin asiat ovat joissakin viranomaismäärittelmissä, EU:n määräyksissä tai muussa Ilmoituksessa. Niin toimii entistä useammin uusvasemmistolainen yliopistotutkija tai demlalainen hallintojuristi. Ja rahaa tulee. Heille. Sitä myös menee. Meiltä.

Onneksi tuli tuo koronakriisi, joka on estänyt sosialistihallitusta toimeenpanemasta suurimpia hulluuksiaan, kun aikaa on kulunut viruksen valvontaan. Tosin kalliiksi sekin käy.

Ministeriön harjoittama tiedeterrori on pysäytettävä ajoissa

Koronakriisi ei tuonut omiin elämäntapoihini juuri minkäänlaista muutosta. Koronaa ja muita elämän arpia kroonisempi vastoinkäyminen oli mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* vastaan aloitettu poliittinen ajojahti sekä tiedevaino ja teoksen pikainen sensurointi saatavilta.[2]

Kaikki varmaan muistavat, miten vihervasemmiston käärmeet alkoivat levitellä teoksestani pahanilkisiä huhuja ja irrallisia otteita Twitterissä heti kirjan ilmestyttyä 8.6.2020. Valtavirran uutismedia tarttui niihin ja suurensi muutaman poleemisen katkelman sivuilleen peittääkseen teoksessa esittämäni mediakritiikin.

Kirja ja sen kirjoittaja leimattiin mediajulkisuudessa ”naisvihamieliseksi” toiveena murentaa Perussuomalaisten kannatusta sekä yrityksenä vivuta minua irti puolueesta. Vihamieliset juorut ja väärinkäsitykset levisivät mediassa kulovalkeana, ja teoksen julkaissut Suomen Perusta keskeytti sen jakelun jo kahden vuorokauden kuluttua julkaisemisesta 10.6.2020, sillä opetus- ja kulttuuriministeriö laittoi pistoolin ajauspajan ohimolle uhaten 120 000 euron vuotuisen toiminta-avustuksen takaisinperinnällä.

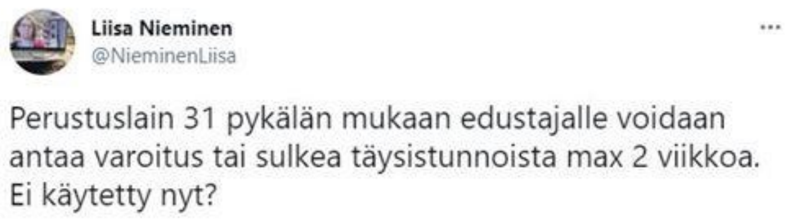
Ja kaikki tämä ilman, että kukaan olisi ehtinut lukea teosta ja arvioida sitä asiallisesti – saati että minulta itseltäni olisi kysytty mitään!

Pikkusummaltahan tuo tietenkin näyttää, sillä Suomen Akatemiasta on puolestaan myönnetty 482 206 euron henkilökohtainen apuraha Vihreiden näyttöpäätteelle Oula Silvennoiselle (Suomea jatkosodassa puolustaneiden lokaamiseen),[3] ja 280 104 euroa Vasemmistoliiton kansanedustajalle Veronika Honkasalolle (”monikulttuurisen seksuaalipolitiikan” propagoimiseen).[4] Sosiaalipsykologi Inari Sakille Suomen Akatemia ja Koneen Säätiö ovat kipanneet mielenosoituksellisesti yhteensä 1 178 062 euroa vääristelevään ja manipuloivaan historiatyöhön ja Koneen Säätiö 391 400 euroa isänmaallisten puolueiden lavastamiseen ”populistisiksi” sekä muuhun kansanvaltaista ajattelua koskevaan mustamaalaukseen.[5]

Mutta Suomen Perustalta uhattiin viedä koko valtionapu ihan vain ministerin poliittisen erimielisyyden vuoksi ja ajatuspajan toiminnan lopettamiseksi. Lopulta 8.9.2020 ministeriö määräsi ajatuspajalta perittäväksi kirjani tuotantokustannuksiin arvioidun summan 10 200 euroa. Tutkimustukien kiistäminen julkaisun sisällön perusteella oli ennenkuulumaton hyökkäys tieteen ja tutkimuksen vapautta vastaan. Se oli todellinen aasilauman mylväys ja näyttö komentodemokratiasta, jolla kansan palvelijaksi valittu ministeripoliitikko kävi tieteilijän kimppuun.

Ministeriö käytti perusteenaan väitettä, että kirjani edustaa tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien vastaista ”häirintää” ja ”syrjintää”, jopa ”ahdistelua”. Nettihuutajien mielestä minä muka loin vastakkainasetteluja ja jopa puolustelin raiskauksia, vaikka tosiasiassa totesin vain, että kumpiakin esiintyy, sekä selitin, mistä ne oikeastaan johtuvat. Olisi kannattanut lukea kirjani, niin tietäisivät ministeritkin, kuinka ei pidä toimia, jotta tilanne ei pahenisi.

Lausunnon ministeriö oli tilannut yliopistonlehtori Liisa Niemiseltä, joka tunnetaan persuvihastaan ja aiemmin esittämästään vaatimuksesta, että eräät perussuomalaiset kansanedustajat pitäisi sulkea puheidensa vuoksi määräajaksi pois eduskunnan täysistunnoista![6]

Liisa Nieminen
@NieminenLiisa

Perustuslain 31 pykälän mukaan edustajalle voidaan antaa varoitus tai sulkea täysistunnoista max 2 viikkoa. Ei käytetty nyt?

Eipä näkynyt Liisa politiikan ihmemaassa seikkaillessaan ymmärtävän, mihin moinen johtaisi, mutta antoi kylläkin näyttöä siitä, miksi hänen muitakaan kannanottojaan ei pidä ottaa todesta.

Perintätoimet alulle pannut ministerinplanttu puolestaan kiitti ministeriötä ”tärkeästä päätöksestä”,[7] johon feministilehtorin mielipide oli siirretty sellaisenaan.

Hanna Kosonen
@KosonenHanna

Tärkeä päätös ja viesti siitä mitä julkisilla varoilla rahoitetaan. "Teos loukkaa sekä yhdenvertaisuutta että tasa-arvoa monessa kohdin syyllistymällä sekä yhdenvertaisuus- että tasa-arvolain kieltämään häirintään."

Opetus- ja kulttuuriministeriö @okmfi · 8. syysk. 2020
Opetus- ja kulttuuriministeriö on päättänyt periä takaisin osan Suomen Perustalle myönnetystä valtionavustuksesta.

Ministeriö päätti takaisinperinnästä arvioituaan, onko avustusta käytetty ehtojen mukaisesti.

Tiedote ⬇
minedu.fi/-/ministerio-p...
Näytä tämä ketju

5.29 ip. · 8. syysk. 2020

Feministiministeri kiristi ajatuspajaa ja minua tieteen ja tutkimustoiminnan autonomian vastaisesti.

Törkeä päätös antaa näyttöä juuri siitä tiedepoliittisesta mielivallasta, jota olin arvostellut teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 17. Kriittiseen ja todelliseen tieteeseen ei pitäisi kuulua ministeriön vaatimien tarkoitusperien ”edistäminen” eikä myöskään joidenkin toisten ”eliminoiminen”, ”kitkeminen” tai ”eristäminen”, ei myöskään kiristäminen, ehdollistaminen eikä ”arvoihin” tai ”periaatteisiin” sitouttaminen, sillä juuri ne edustavat useimmiten ideologioita. Kirjani lukeneille tämän piti tulla selväksi. Sen sijaan ministeriön toiminta antaa esimerkin siitä, mitä tapahtuu, kun moukkien tietämättömyys ja reippaus yhdistyvät drakonisella tavalla.

Kyseinen perintä oli selvästi laiton, minkä olen todennut oikeuskanslerille tekemissäni kanteluissa. Ministeriö unohti tieteen autonomian ja ylitti toimivaltansa pyrkimällä ulottamaan tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslakien normit koskemaan tutkimustoiminnan sisältöjä. Jopa (kirjassa arvostelemani) professori Tuomas Ojanen joutui toteamaan yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan puheenjohtajana toimiessaan, että sananvapausnäkökohtien vuoksi lautakunta ei ota kantaa julkaisujen sisältöön,[8] vaikka ministeriö oli juuri sitä pyytänyt.

Kanteluasiakirjani ja myöhempi kirjani *Pavlovin koirat* kannattaa lukea huolella, sillä osoitan niissä yksiselitteisesti, että ministeriöllä ei ole valtuutusta julkaisutoiminnan suitsimiseen myöskään sopimuskäytäntöjen perusteella.[9] Normiristiriidan esiintyessä viranomaisen asettamat oikeudettomat ehdot jäävät perustuslailliseen sananvapauteen nähden tehottomiksi.

Mikäli moinen painostus hyväksyttäisiin, sillä olisi tuhoisat vaikutukset tieteen vapauteen, kun tutkijakunta alkaisi asetella sanojaan sillä perusteella, mikä on kulloinkin istuvan hallituksen toiveiden tai normatiivisten muotoseikkojen mukaista. Tämä saisi yhteiskunnallisen totuuden katoamaan, sillä totuuden tavoittelu estyy tilanteissa, joita varjostaa sanktioiden uhka. Siksi ministeriön päätöksen kumoaminen on ehdottoman tärkeää tutkimustoiminnan ja tieteen vapauden kannalta.

Ministeri ja ministeriönsä tuskin ymmärtävät, millaista vahinkoa he ovat jo nyt saaneet kiristystoimillaan aikaan tutkijakunnan keskuudessa. Eräs filosofianprofessori sanoi minulle aikoinaan, että noiden hallinnossa istuvien kovapalkkaisten byrokraattien kanssa pitää olla varovainen, sillä he tekevät tieteen hyväksi vähiten mutta ovat meille oikeaa tutkimustyötä tekeville haitaksi eniten, ja toimillaan he osaavat tehdä kaikkien elämän vaikeaksi.

Ministeriön minua vastaan tähtäämä aggressio oli punavihreiden feministien röyhkeä läimäytys suoraan kirjoittajan naamatauluun. Tällä tuhkatkin pesästä imuroivalla vihamielisyyden osoituksellaan ministeriö tuli osoittaneeksi, että kirjani on tieteellisesti perustellussa vastaansanomattomuudessaan vaarallinen punavihreälle politiikalle ja että kirjoittajalla ei saisi sen vuoksi olla sijaa yhteiskunnassamme. Ilmeisesti he yrittävät julistaa minut yhteiskunnan viholliseksi ja ajaa minut tiedepakolaiseksi maanpakoon.

Korostettakoon, että punavihreät yliopistot eivät ole milloinkaan rahoittaneet toimintaani mitenkään, vaan olen myös molemmat tohtorintutkintoni ja kaikki julkaisuni joutunut tuottamaan itse. Kun tiedepoliittinen mielivalta jatkuu nyt sensuurilla, se todellakin osoittaa vastustajieni olevan kaulaansa myöten pulassa.

”Siellä, missä poltetaan kirjoja...”

Painotan edelleen, että feminismin kritiikkini ei edustanut minkäänlaista naisvihaa. Esitin muutaman sarkastisen huomatuksen feministien nurinkurisesta vallankäytöstä ja toki myös systemaattista analyysia siitä, kuinka media ajaa monikulttuuri-ideologiaa ja maahanmuuttoa feminismin tuella. Se sitouttaa naisäänestäjiä poliittiseen vihervasemmistoon, ikään kuin vihervasemmisto omistaisi naiset.

Median ja ministeriön asennoituminen edusti eräänlaista *miesvihaa*, jonka objektiivisena näyttönä on kustantajaani vastaan suunnattu taloudellinen kiristys. Tuo alhainen ja matalamielinen painostus antoi synkän kuvan ”liberaaleina” esiintyvien poliitikkojen kataluudesta samalla, kun media lavasti homosta ”naisvihaajan”. Tosiasiassa naisvihaväite oli heterotoimittajien vihainen ”piilokosto”, joka kyllä tuli selväksi kaikille.

En kuitenkaan ota vastuuta muutamien erimielisten kyvyttömyydestä tai haluttomuudesta ymmärtää eräitä humoristisiksi tarkoittamiani katkelmia, joilla koetin keventää muutoin tymäkkää asiaa. Heidän oma tosikkomainen ja sisällöllisesti määrittelemätön vallankumouspuheensa ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta” on filosofian näkökulmasta pelkkää metafyysistä kverulatoriaa. Hallintodiskursiivisiin ja sisältä onttoihin julistuksiin sekä muihin kelluviin merkitsijöihin (*signifiant flottant*) takertuminen ilmaisee vain byrokratian tunkkaisesta umpiosta kantautuvaa huolta ja ahdistusta, joka on aina ollut tyypillistä vihervasemmiston itse itseään syrjivälle ja lamentaatioistaan sekä regressioistaan masokistisesti nautiskelevalle elämän kieltämiselle.

Alhaista oli myös kirjani silppuaminen muutamiksi lauseenpätkiksi ja niiden irrallinen esittely mediassa erillään kontekstistaan ja tarkoitusperistäni, jotka ovat hyvän tieteellisen etiikan mukaiset. Tutkimukseni kohtelu oli henkistä pahoinpitelyä ja kirjani sensuroiminen tulos punikkifasistisesta tiedepolitiikasta, jonka seurauksena maassamme poltetaan jo tieteellisiäkin julkaisuja eräänlaisen kirjaholokaustin merkiksi.

Vaikuttaa todellakin, ikään kuin minulla ei olisi olemassaolon oikeutusta missään, vaan kaikkialla missä jotakin sanon, vihervasemmiston raivopäät yrittävät sabotoida, sensuroida, mustamaalata ja tuhota kaiken, minkä saan aikaan. Nyt he tulivat verivanojeni perässä väliaikaiseen turvasatamaani Suomen Perustaan, jonka reagointi oli puolestaan taloudellisen painostuksen edessä ymmärrettävää, joskaan ei hyväksyttävää eikä poliittisesti toimivaa. Myöskään perussuomalaisten on mahdotonta samanaikaisesti puolustaa sananvapautta ja kävellä sensuuria vaativien miinaan.

Väitän edelleen, että teokseni on älyllisintä, mitä tässä maassa on tällä vuosituhannella julkaistu, vaikka (tai koska) se hallituksen mielestä on huonointa ja perussuomalaisten näkökulmasta *epätarkoituksenmukaista*.

Minä en kuitenkaan ole mainostoimisto enkä kansanviihdyttäjä vaan tavoittelen filosofisia totuuksia, ja myös useimmat perussuomalaiset hyväksyvät sen.

Media yritti kylvää epäsopua

Olen varma, että jokainen perussuomalainen joutuu vuorollaan poliittisten vastustajiensa tai median grillattavaksi. Minuun kohdistettu paskamyrsky vain oli poikkeuksellisen sakea, sillä siten media pyrki peittämään omat paheensa ja valheensa sekä rakentamaan minusta olkiukon julkista murjontaa varten. Myös perussuomalainen puolue pakotettiin vastaamaan *median syötteisiin* ja median levittämiin pahanilkisiin näkemyksiin minusta ja kirjastani, ja siksi myöskään puoluejohdon kannanotot eivät voi antaa todellista kuvaa heidän mielipiteistään ja tutkimuksestani.

Asiaa ei lievittänyt se, että minulle ei myönnetty televisiossa eikä muualla valtavirtamediassa sekuntiakaan lähetysaikaa, vaan toimittajat keskittyivät kiskomaan vastauksia vain kirjaani lukemattomalta puoluejohdolta, jonka tehtäviin ei sivumennen sanoen kuulu päättää siitä, mitä minä sanon tutkimuksessani. Kysymällä puheenjohtajistolta, ”voiko *tämmöinen ihminen* olla Perussuomalaisten ehdokkaana”[10] Yleisradion A-studion toimittaja Katri Makkonen pyrki nähtävästi päättämään jopa vaalikelpoisuudestani ja koetti siten takavarikoida sananvapauden ohella myös kansalaisen erään perusoikeuden, toisin sanoen mahdollisuuden osallistua vaaleihin ehdokkaana ja toisten oikeuden äänestää *tämmöistä ihmistä*. Syytös oli persoonaan käyvä, ja se uskotteli, ikään kuin ihmisessä olisi jotakin vikaa.

Turbulenssi oli kovaa, sillä tutkimukseni pitää kutinsa väiteaineksel-taan ja todistelultaan. Sammutetuin lyhdyin vaaleihin menevien ei kannata kuitenkaan iloita ennenaikaisesti, sillä myös te joudutte ottamaan vastaan median lyönnit, mikäli vähänkin kynnelle kykenette. Leimaaminen ja väärän tiedon levittäminen aloitetaan valtamediassa heti, kun ilmaisette periaatteellisen erimielisyytenne suhteessa vihervasemmistolaiseen ja monikulttuuriseen arvokonstituutioon. Ja juuri sen minä tein, juurta jaksaen.

Miten perussuomalaisten pitäisi suhtautua hyökkäyksiin?

Vastalauseista ei pidä kuitenkaan hätkähtää. Puolueen pitäisi koota rivinsä ja asettua kulloinkin hiillostusvuorossa olevien tueksi eikä tarttua itse vartaan kampeen. Sillä sitä vastustajamme toivovat, ja ulkoisella painostuksella kansallismielisten keskuuteen on saatu kaikkialla Euroopan maissa lietsottua hajaannusta ja eripuraa, joka vie vaikutusvaltaa. Jokainen korvennettava on vuorollaan tämän taktiikan uhri, ja siihen pitää reagoida yhteistuumin eikä potkimalla.

Oletan, että monet muutkin perussuomalaiset ovat sanoneet joskus jotain jonkun mielestä sopimatonta, mutta siitä huolimatta (tai juuri sen vuoksi) heistä on tullut kelpo poliitikkoja. Mitä poliittiseen pragmatiikkaan tulee, olen yleensä asettanut puolueen edun oman etuni edelle ja filosofian edun virkaurani edelle, enkä siksi ole saavuttanut kummoisia muodollisia asemia.

Median pyrkimys skandalisoida tutkimukseni osoitti, että toiminnallani näyttää olevan yllättävän suurta vaikutusvaltaa. Samoin se osoitti, että valtamedian asema on perin heikko, sillä se ei kestä vähäisintäkään kyseenalaistamista.

Myöskään mediatutkimukseni merkitystä ei pitäisi ratkaista *kritisoimissani medioissa*. Se olisi hullunkurisinta, mitä missään arviointiprosesseissa on nähty. Mediatutkimukseni mediapalautteille on nyt kuitenkin annettu ”lähteistettyjen arvioiden” rooli infosodan ytimessä, Wikipediassa.

Olen saanut kirjastani paljon palautetta arvovaltaisilta tahoilta, tosin yksityisesti ja varustettuina maininnoilla, joiden mukaan nämä kehujat eivät uskalla puolustaa teostani julkisesti tiedepoliittisen vainon pelossa. ”Tabu tarttuu” -ajattelu on tehnyt kirjani *välttelystä* samanlaista magiaa kuin on vertaisarvioinnin mukainen oikeutuksen *pyytäminen* omilta vastustajilta. Se puolestaan nojaa uskomukseen, että yhteiskuntatulkinnat muuttuvat kuin taikaiskusta ”tosiksi”, kun ne on hyväksytty kilpailevien paradigmojen puoluetoimistoissa – ja vaikka ne piloille pyöristeltyinä antaisivat läpikotaisen valheellisen kuvan siitä, mitä *filosofi itse ajattelee*.

Ainoa tieteellisellä vastuulla varustettu professoritason julkinen arvioija on ollut emeritusprofessori Timo Vihavainen, joka kirjoitti aiheesta blogissaan.[11]

Kirjoituksessaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” (13.6.2020) Vihavainen sanoi: ”Mitä Hankamäkeen tulee, uskon, että hänen kirjallaan on suuri tulevaisuus. Se on vaikuttava analyysi nykyisestä mediajulkisuudesta ja perustuu suurelle määrälle faktoja.”[12] – Tuota kirjalleni mahdollisesti lankeavaa suurta tulevaisuutta minä pelkään, sillä se ei enteile minulle itselleni mitään hyvää.

Perussuomalaisten naisten ymmärtäväisyydestä puolestaan näyttöä antoi Johanna Sirén-Kaplas omassa blogissaan. Kirjoituksessaan ”Hankamäen ’Totuus kiihottaa’ esittää surullisen skenaarion” Sirén-Kaplas sanoi ministeriön käynnistämästä ajojahdista näin:

> Ei ole ollenkaan varmaa, että ministeri itse – tai *kukaan* hallituksen ministereistä – kahlaa koko 420-sivuisen kirjan läpi. Mutta joku ministeriön sisällä, tai sen ulkopuolella, joutuu joka tapauksessa perehtymään teokseen kokonaisuudessaan ja toteamaan miten oikeassa Hankamäki monin paikoin on. Ja mitä enemmän selvittäjiä, pöyristyjiä ja uteliaita, sitä enemmän niitä, jotka tykönään joutuvat pohtimaan mitä Suomelle oikeasti on tapahtumassa. Sillä kuva on ruma ja surullinen.[13]

Sekä Vihavainen että Sirén-Kaplas antoivat palautteensa pyytämättä ja yllättäen ja olivat luullakseni näkemyksissään rehellisiä. Kiitokseni molemmille.

Korostan lisäksi, että teokseni mustamaalaaminen arvioilla ”laadunvarmistuksen pettämisestä” oli vääristelevää, sillä otin käsikirjoitusta lukeneiden huomautukset pääsääntöisesti huomioon ja myös lisäsin marginaaliin kirjoitettuja täydennyksiä teokseen. Ja tämän sanon kiitollisena, sillä ne olivat hyviä. Olen myös sitä mieltä, että teokseni taitaa olla laadukkaampi kuin mikään varmistus.

”Korjaaviin toimenpiteisiin ryhtyminen” Suomen Perustassa oli puolestaan epäviisasta median ja ministeriön myötäilyä. Se edustaa noloa moraalisäteilyä ja alistumista tanssimaan vastustajan pillin mukaan.

Oikea reaktio olisi ollut: korjatkoon valtamedia ja vihervasemmistolainen hallinto omaa toimintaansa. Jäävuorta kun ei pidä törmäyskurssilla väistää, vaan vähemmän vahingollista on ajaa keula edellä päin. Myös yhden hitin ihme, kuninkaallinen postilaiva Titanic, upposi mediapaineen vuoksi: jotta herra Ismay saisi etusivun juttunsa. Lopulta myöskään sähköttäjä ei saanut viestejään perille.

Jokaisen pitäisi sekä mediassa että ministeriössä ymmärtää, että filosofisen tutkimustoiminnan ihanne ei ole normien noudattaminen eikä poliittisen soveliaisuuden tavoittelu vaan niiden kyseenalaistaminen. Filosofian ei pidä perustua toiseudenvaraiseen riippuvuuteen, sillä riippuvuus on vapauden ja totuuden vihollinen. Tieteen ja politiikan ihanteet ovat erilaiset, eikä tutkimuksia pitäisi arvioida poliittisin perustein. Tiedettä ei pidä kriminalisoida, eikä erilaisten näkemysten esille asettaminen politiikassa vapaasti kilpailtaviksi ole mikään rikos.

Sellainen ministeri, joka pyrkii pamputtamaan tieteilijöitä poliittisilla vaatimuksillaan, ei ole ymmärtänyt tieteestä mitään. Pahoittelen, että omilla toimillaan media ja ministeriö ovat tulleet julistaneiksi avoimen sodan kriittistä filosofiaa, tutkimustoiminnan vapautta ja sananvapautta vastaan.

Sensuurin oire: filosofialle oikeutusta oikeuskanslerilta

Oikeuskansleri on nähtävästi päättänyt lukea hänelle toimittamiani kanteluasiakirjoja vuodenvaihteen yli. Tuekseni esitän myös EY:n tuomioistuimen ratkaisun C-274/99, jossa on korostettu sananvapauden merkitystä seuraavasti:

> Ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sananvapaus on eräs demokraattisen yhteiskunnan keskeisistä perustoista, eräs sen edistyksen ja jokaisen yksilön kehityksen perusedellytyksistä. Ellei ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, sananvapaus ei koske pelkästään sellaisia ’tietoja’ tai ’ajatuksia’, joihin suhtaudutaan

> myötämielisesti tai joita pidetään vaarattomina tai yhdentekevinä, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät.

Tässä lauselmassa on selkeästi ilmaistu kansalaisten oikeus myös sellaiseen argumentaatioon, joka voi olla jonkun toisen tahon tai yhteiskunnan kannalta epäsopivaa tai häiritsevää. Sen sijaan ministeriön minua ja ajatuspajaa kohtaan harjoittama taloudellinen ehdollistaminen, kiristys ja rahoituksen takaisinperintä ovat sananvapauden rikkomista ja tiedepoliittista syrjintää, joka ei ole hyväksyttävää sen enempää juridiikan kuin tieteen etiikankaan näkökulmasta.

Nämä lait ja tieteenihanteet ovat olemassa siksi, etteivät ministerit tai virkamiehet voisi kukin vuorollaan määritellä sitä, mikä on hyvää, totta, oikein ja tiedettä. Yleensäkin ajatus, että valtiovallalla olisi oikeus päättää siitä, mitä kansalaiset saavat ajatella ja viestiä toisilleen, on filosofian näkökulmasta mielipuolinen.

Toivon tälläkin lausumallani helpottavani oikeuskanslerin työtaakkaa ja hänen voivan ratkaista asian pikaisesti, ennen kuin kirjajulkaisuni ministeriön panttaustoimista johtuen vanhenee. Tosin tällöin sen arvo tiedepoliittisen diskriminaation muistomerkkinä nousee.

Vastustajieni moraaliseksi tappioksi totean silti, ettei kirjaani sen syrjintä klassikoksi tee, eivätkä ansiot siten kuulu kirjarovion sytyttäjille. Historiaan teokseni jää varmasti, mutta mikäli se muistetaan eikä ainoastaan unohdeta siellä, johtuu tulos yksinomaan *sisällöstä*, jonka jokainen uusi päivä osoittaa entistä oikeaan osuvammaksi.

Toivon myös Suomen Perustan jatkavan kirjani jakelua, sillä panttaaminen on väärin lukevaa yleisöä kohtaan ja muodostuu pitkän päälle kertomukseksi aikaamme varjostavasta brezhneviläisyydestä.

Historiasta puheen ollen, ne jotka menneisyyttä tuntevat, voinevat havaita kirjani käsittelyssä yhtymäkohtia monarkioiden kukoistuskauteen liittyviin skandaaleihin, jolloin monilta filosofeilta pudotettiin pää ihan vain vallasväen pyyteiden vuoksi. Nykyisen vihervasemmistolaisen hoviväen pyrkimys määritellä ”yhteiskunnallinen totuus” tuo elävästi mieleen myös vallankumoukset, joissa oppineiden haaveet korvattiin rahvaan mielikuvituksen houreilla.

Lauantaina 9. tammikuuta 2021

KUKKULAN KUNKUT JA VANHAN VALTAUS

Yhdysvaltain kongressitaloa on käytetty monen elokuvan lavasteena. Kun Donald Trumpin koolle kutsumat demokratian kannattajat (eivät siis puoluedemokraatit) innostuivat kansanvallasta niin, että he valtasivat demo-

kratian symbolina toimivan Capitol Hillin, joutui arvostettu building jälleen näyttämön rooliin.[14]

Valtavirtamedia täyttyi tuota pikaa ihmettelystä, miten pikainen valtaus oli mahdollinen, kuinka tarkoin vartioituun ja terrorismin pelossa valvottuun taloon saattoi kävellä tuosta vain ja miten kaikki tuli täytenä yllätyksenä.[15] Sitten annettiin valikoitujen faktantarkistajien selittää.

Paras selitys näyttää olevan se, mikä välittyi kuvista: poliisi avasi ovet, poisti raja-aidat ja suorastaan haali väen sisään. Tuntemattomina pidettyjen valtaajien henkilöllisyydet tiedettiin hetkessä, ja vaikuttaakin siltä, että valtaajat *haluttiin* sisään, jotta heitä voitaisiin syyttää yhteiskuntarauhan rikkomisesta ja demokratian polkemisesta ja jotta syylliseksi voitaisiin nimetä: Trump!

Tapahtumassa sinänsä ei ollut mitään kummallisempaa kuin siinä, että ylioppilaat vuonna 1968 valtasivat oman talonsa. Sitä pidettiin merkkinä kansanvallan kaipuusta, ja sitä ymmärrettiin ”yliopistodemokratian puolustamisena”, sillä asialla olivat marxilaiset opiskelijat, jotka vaativat myös yliopisto-opetuksen muokkaamista toiveidensa mukaiseksi. Media liputti valtaajien puolesta ja muistelee heitä nostalgisesti ja sympatiaa tuntien vieläkin.

Myös Yhdysvalloissa on epäilty, ovatko sielläkin käytössä Antifan keinot, kun kasvojentunnistuksella oli löydetty mellakoijien seasta äärivasemmistolaisen järjestön edustajia.[16] On erikoista, että parlamenttitaloon saapastelusta on syytelty mielenosoituksen koolle kutsunutta Trumpia, sillä valtaus ei olisi ollut lainkaan hänen etujensa mukaista. Päinvastoin: paikalliseen pylvästaloon lompsiminen vain tekee mahdolliseksi syytellä Trumpia väkivallan lietsomisesta ja sitä kuriin laittavista rajoitustoimista.

Sen sijaan Bideniä ja hänen kannattajiaan mielenosoituksen riistäytyminen käsistä hyödyttää, joten tempausta voidaan epäillä hänen hyväkseen järjestetyksi. Vasemmiston rabulistit ovat nimittäin syyllistyneet vastaavaan kaikkialla maailmassa.

Poliittinen vasemmisto tosiaan osaa ”järjestettyjen mielenosoitusten” organisoimisen Kiinasta Venezuelaan ja Albaniasta alpakka-caseen. Toisinaan niillä vastustetaan kapitalismia, toisinaan hurrataan diktaattoreille, ja nyt mahdollisesti soluttauduttiin väkijoukkoon sekä marssittiin vallankumouskulkueena parlamenttitaloon portsarien silittäessä päätä. Tapaa, jolla vasemmistopoliitikot ja media antavat vasemmistoradikaalien tehdä likaisen työn puolestaan, käsittelin tutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvuissa 6.2 ja 6.3.

Oireellista on, että myös Suomessa Eduskuntatalon ympäristö on julistettu turvatoimialueeksi, jolla ihmisiä voidaan ratsata ja kurittaa perusoikeuksista poiketen. Jälleen kerran pitää paikkaansa vanha totuus: ne, jotka sanovat takaavansa turvallisuutemme, haluavat maksuksi vapautemme.

Mitään moraalista pahaa kansanvallan palatsin valtauksessa ei sinänsä ole, vaikka asialla olisivat olleet niin sanotut trumpilaiset. Kapina vain kertoo demokratian karkaamisesta sen omistajien, eli kansalaisten, käsistä vallan salonkeihin. Protestointi taas tervehdyttää, mutta tätä psykologista seikkaa tapahtuman paheksujat eivät ymmärrä lainkaan.

Eräs heistä on Kokoomuksen Petteri Orpo, jonka mielestä kongressitalon valtaus näyttää, mihin ”populismi” johtaa.[17] Tuomitsijalta on jäänyt ymmärtämättä, että ei levottomuuksia mikään populismi luo, vaan suiden kapuloiminen ja järjestelmäpoliitikkojen oma kuuroutuneisuus.

Valtansa menettämisen pelossa tärisevän porvarin mieleen ei tullut, että kansanedustuslaitoksen kansanvaltainen valtaus kertoo vallanpitäjiä kohtaan tunnetusta epäluottamuksesta. Hän siis lukee tilannetta väärin.

Väite, että demokratia ei voi toimia, ellei ihmisiä panna nippuun, on patologinen paradoksi. Sellainen ”tasa-arvo” ja ”yhdenvertaisuus”, joita tuetaan pakkovallalla ja kiristyksellä, eivät ole mitään demokratiaa vaan sosialismia, joka pakotuksen epäonnistuessa johtaa tietenkin levottomuuksiin. Syy: vallanpitäjät eivät ole ymmärtäneet yhteiskunnan psyko- ja sosiodynamiikasta mitään.

Kun istuvan presidentin suuta kapuloidaan valtamedian lisäksi myös sossumediassa, kuten Facebookissa ja Twitterissä, joista Trump on blokattu määräajaksi tai lopullisesti,[18] on selvää, että moinen kansanvallan kuohiminen ja sananvapauden sensuroiminen herättävät vastalauseita kannattajien keskuudessa. Huolestuttavaa olisi, jos eivät herättäisi, sillä politiikkaan ei mikään moderointi kuulu, ja viestien poistelu ”vastenmielisinä” luo läpikotaisen valheellisen kuvan siitä, mitä kansalaiset ajattelevat. Viestinnän estäminen on niin törkeää inhimillisten perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien rikkomista, että parempaa argumenttia konkreettisten vastatoimien puolesta on vaikea kuvitella.

Kun Facebookin omistaja-perustaja Mark Zuckerberg puolestaan lahjoitti erilaisia kiertoteitä käyttäen lähes puoli miljardia dollaria demokraattivaltaisten kaupunkien postiäänestyksen tekniseen kehittämiseen,[19] ei ole mikään ihme, että luottamus myös ääntenlaskentaa kohtaan heikkeni entisestään, ja epäilyt systeemiin pesiytyneestä vilpillisyydestä ovat oikeutettuja. Mihin tarvitaankaan enää postiäänestyksen kehittämistä, kun sosiaalinen media sössii vaalit myös kampanjoidenaikaisilla sensuroinneilla ja puuttumisilla kansalaisten väliseen viestintään sekä mielipiteisiin?

Jos Yhdysvalloissa puhkeaa pitkästä aikaa sisällissota, syy ei ole taatusti vain minkään ”äärioikeiston”. Käsitykseni mukaan ihmisten kollektiivisessa psyykessä muhii poliittisten väkivaltaisuuksien pommi, jonka räjähdysaineena toimii globaaliksi paisutettu monikulttuuri-ideologia ja sytyttimenä kantaväestön oikeuksiin ja asemaan kohdistettu ylenkatse. Mellakat ovat vaiettujen puhetta, mutta heikkotasoiset yhteiskunta-analyytikot eivät ole ymmärtäneet, etteivät Trump ja hänen laaja kanna-

tuksensa ole syitä mihinkään vaan oireita pitkään jatkuneesta kansallisen edun laiminlyönnistä.

Yhdysvalloissa kuohuaa, sillä liittovaltio on lähtökohtaisesti monikulttuurinen, ja etniset ristiriidat ovat olemassa aitoina etu- ja arvokonflikteina. Suomen valtamediassa niitä on käsitelty kuin ne olisivat omiamme, vaikka maamme on näihin päiviin asti ollut hyvin yhtenäinen. Suomen huvitteluliberaalit porvaripuolueet ja vihervasemmisto pelottelevat yhteiskunnan jakautumisella ja syrjäytymisen tuhoisuudella pyrkien oikeuttamaan liberaalien ja vasemmiston jatkuvaa kapinaa. Tosiasiassa Suomesta on katoamassa sellainen keskiluokka, joka piti myös Yhdysvallat tolpillaan. Todellisuudessa syrjintä kohdistuu nyt tavallisiin suomalaisiin, joita syyllistetään ilmastopoliittisella anekaupalla ja kaatamalla muiden maiden kolonialistiset moraalivelat meidän piikkiimme.

Ei ole mikään ihme, että kansat kapinoivat. Myös Suomessa on ainekset protestoimiseen, sillä vihervasemmisto ja hyvinvointiporvaristo ovat yhdessä pakahtuneet halusta oikeuttaa maahanmuuttoa ja vierasperäisten positiivista erityiskohtelua (eli etuoikeuttamista) kantaväestön tappioksi sekä EU-velvoitteiden täyttämiseksi. Sellaiset lakeihin ja sääntöihin viedyt linjaukset ovat epäoikeudenmukaisia ja tosiasiassa vain kylvävät eripuraa ja katkeruutta.

Demokratian arvojen yli käveleminen ja sananvapauden takavarikoiminen ovat käyneet täysin häikäilemättömiksi. Vasemmisto kiljuu ”*safe placen*” puolesta ja huutaa ”piis pliis” kaikkialla aina yhteiskunnasta yliopistoihin, mutta silti tai siksi maailma on entistä turvattomampi paikka *vapaalle totuuden tavoittelulle*.

Donald Trumpin viestit, joiden mukaan patriootit ovat ”spesiaaleja” ja hän ”rakastaa” heitä, leimataan ”vihapuheeksi” ja ”väkivallan lietsonnaksi”. Presidenttiä ollaan vipuamassa syytetoimilla vallasta aivan viimeisillä metreillä, ja muutamat ovat uhanneet poistaa hänet pakkotoimilla Valkoisesta talosta.[20] Jos se ei ole vihamielistä aggressioiden lietsontaa, niin mikä on? Kyltymättömien vasemmistolaisten mielestä demokraattipuolueen värisuora vallan kukkuloilla ei riitä, vaan he haluavat rähinöivän vallankumouksen.

Trumpin kannanotot eivät vain sovi valtamedian narratiiviin. Pian valtauksen jälkeen hän piti erinomaisen ja sovittelevan puheen, jossa hän pyysi ihmisiä menemään rauhallisesti kotiin, lupasi oikeudellisia rangaistuksia syyllisille – keitä he ovatkin – ja teroitti, että ”yhteinen matkamme on vasta alkamassa”.[21]

Nyt, kun ”demokraatit” alkavat pitää yksinvaltaa sekä Valkoisessa talossa, edustajainhuoneessa että senaatissa, on Yhdysvaltain talous luisumassa kohti konkurssia. Mikäli keskuspankki aloittaa demareille tyypillisen rahan printtauksen ja liittovaltio monetisoi velkansa keskuspankkirahoituksella, on selvää, että kaikkien fyysisten omaisuusluokkien, kuten kullan ja kiinteistöjen, arvo nousee.

Arvatkaa, kuka tai ketkä tuolloin korjaavat voiton. No tietenkin vasemmiston vihaamat kapitalistit ja Donald Trump! Se demarien nerokkuudesta.

Tiistaina 12. tammikuuta 2021

VIESTINNÄN TYÖELÄMÄPROFESSORI AIHEPLAGIAATTORINA

Pilapiirtäjä Kari Suomalainen sanoi aikoinaan, että taiteen suuruuden merkki on se, kun takataskustakin varastetaan.

Tampereen yliopiston viestinnän työelämäprofessoriksi nimityksen saanut maisterisnainen Reetta Räty kirjoittaa Yleisradion kolumnissaan, että ”[k]ansan jakautumisen kauhistelun sijasta voisi miettiä, mistä jakautuminen johtuu”.[22]

Harmi, etten saa tekijänpalkkiota tuosta aiemmin esittämästäni ajatuksesta. Olin esittänyt tämän kysymyksen ja perustellun vastaukseni kirjassani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (Suomen Perusta, 2020). Näkemykseni on löytänyt sittemmin tiensä jopa teostani käsittelevään Wikipedia-artikkeliin, joten kyllä sen täytyy totta olla.

Vastaukseni ei ilmeisesti miellyttänyt Helsingin Sanomissa työskennellyttä Rätyä, sillä hän jätti asian käsittelyn pelkkään kysymyksen märehtimiseen. Syynä kansakunnan jakautumiseen on suksien meno ristiin maahanmuutosta ja EU:n liittovaltiopolitiikasta johtuvien arvo-, etu- ja kulttuuriristiriitojen vuoksi.

Sen asemasta, että toimittajat kirjailevat tutkimustuloksiani omiin nimiinsä ja hakevat niillä nostetta poseeratakseen yliopistoissa, he voisivat ottaa vahatulpat korvistaan ja tehdä lehtiinsä sekä kanavilleen rehelliset jutut siitä, mitä sanoin mediatutkimuksessani. Heidän pitäisi myös jättää tieteen tekeminen meille akateemiset opinnäytteet suorittaneille ja tieteellisesti ansioituneille. Mutta oli jälleen kiintoisaa havaita ja todistaa, että tutkimustani luetaan viestintätieteiden laitoksilla.

Enemmänkin saa toki varastaa, mutta toivoisin, että seuraavan kerran lähteeksi laitettaisiin oikea tekijä, eikä kiitoksia osoitettaisi Emilia Paloselle, Leena Malkille tai muille punavihreällä yliopistorehulla ruokituille tieteellisen kultapossukerhon kellokkaille – saati tiede- ja kulttuuriministeri Annika Saarikolle (kesk.) sekä hänen surkealle sijaiselleen hiihtosuunnistaja Hanna Kososelle (kesk.), jotka ovat vastuussa kirjani julkaisijaa vastaan suunnatuista häikäilemättömistä ja brutaaleista rahoituksen takaisinperintävaateista, tieteellisen vapauden rikkomuksista ja kiristys-, painostus- sekä häirintätoimista.

Tiistaina 2. helmikuuta 2021

MIKSI EN OLE PERUSSUOMALAISTEN EHDOKKAANA KUNTAVAALEISSA 2021?

Asiaa koskevien tiedustelujen vuoksi ilmoitan, että en ole Perussuomalaisten ehdokkaana kuntavaaleissa 2021. Olin kyllä ehdolla Helsingin vaalipiirissä eduskuntavaaleissa 2019 keräten melkoisen kasan ääniä. Sijoituin niillä Nuutti Hyttisen jälkeen ja Matias Turkkilan edelle, ja molemmat ovat toimineet kaupunginvaltuutettuina. Sijoitusjärjestykseni olisi riittänyt valtuustopaikkaan, mikäli eduskuntavaalit olisivat olleet kunnallisvaalit, ja vaalipiirihän on molemmissa vaaleissa sama.

Väistymiseni nyt ei johdu motivaationi vähenemisestä. Vetäydyn vain siksi, että *haluan säästää puoluetta valtamedian räksytykseltä*, joka koskee tieteellistä toimintaani. Haluan myös suojella omaa tutkimustoimintaani eri puolueiden poliittiselta terrorilta.

Kuten monet muistavat, valtamedia lavasti viime keväänä kirjastani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020) kohun, jonka puitteissa valtavirran uutismediat pyrkivät luomaan Suomen Perustan julkaisemasta teoksesta täysin virheellisen ja valheellisen kuvan.

Kukaan ei ole kuitenkaan pystynyt osoittamaan tieteellisin perustein kirjoittamastani tutkimuksesta mitään tosiasiallista vikaa. Myös ”naisvihamielisiksi” haukutut kohdat luvussa 11 koostuivat arvostelusta, jonka kautta olin paljastanut valtamedioiden (erityisesti Helsingin Sanomien ja Yleisradion) puolueellisuuden niiden ajaessa translakia, ”Suostumus2018”-aloitetta ja ”*Me too*”-hanketta sekä eräitä ilmastopoliittisia tarkoitusperiä, joilla painostettiin nuoria.

Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden ”arvoilla” ja ”periaatteilla” ratsastamisesta on tullut eräänlaista vetoamista ”hyviin tapoihin” ja sovinnaisnormeihin, mikä on epä-älyllistä. Skandalisaatiolla ja seksisäännöistä kohisemalla media pyrki peittämään esittämäni *mediakritiikin*, ja tutkimukseni tempaistiin puoluepoliittisen kinastelun välineeksi.

En katso teoksessani tai toiminnassani olevan mitään sellaisia näkökohtia, jotka vaatisivat väistymistäni poliittisesta toiminnasta. Ajattelussani ja puolueen näkökannoissa ei ole osoitettu olevan mitään olennaisia ristiriitoja. Pahoittelen asiaa sekä puolueelle että kannattajilleni, mutta minun on vetäydyttävä vain ja ainoastaan median harjoittaman painostuksen vuoksi.

Tässä nähdään, kuinka tuhoisaa valtamedian harjoittama vyörytys ja tutkimustoiminnan vääristely ovat jopa kansalaisten perusoikeuksien, kuten vaalioikeuksien, kannalta. Vaientaminen on valitettavaa mutta poliit-

tisten vastustajieni kannalta kenties helpottavaa, sillä minulla olisi ollut paljon sanottavaa alkaen huumehuoneista ja päätyen hiilivoimaloihin; asuntopolitiikasta autoiluun.

Päätän siis väistyä suojellakseni puoluetta median korvennukselta. Olisin toivonut median suuntaavan kritiikkinsä minuun tai tiedustelevan asioita minulta eikä kirjaani lukemattomalta puoluejohdolta. Mainittavia tässä vivutuksessa olivat Yleisradion A-studion toimittajan Katri Makkosen utelut, joilla hän 14.6.2020 koetti puristaa puheenjohtajistolta kannanottoja siihen, voiko ”tämmöinen ihminen” olla Perussuomalaisten ehdokkaana.

Koska en voinut tuolloin vastata kaikkien mahdollisuuksien puuttuessa (televisiossa ja muuallakin) ja koska media laittoi toiset ihmiset vastaamaan, sanon nyt, että koetan säästää puoluejohtoa enää vastaamasta ehdokkuuttani koskeviin kysymyksiin.

Joudun siis luopumaan vaalioikeudestani Yleisradion toimittajan harjoittaman panettelun vuoksi. Mustamaalauksen perusväittämänä käytettiin näkemystä, että filosofisesta etiikasta ja sosiaalipsykologiasta tohtoriksi väitellyt kirjailija-filosofi Jukka Hankamäki on läpikotaisin paha ihminen eikä siksi sovi politiikkaan.

Perussuomalaisiin hakeuduin alun perin tehdäkseni politiikkaa etujärjestöjen, sosiaalisen korruption ja liike-elämän voiteleman korporatismin ohi. Media painoi tällöin *mutingia,* tiedotusvälineistä tuli vaimennusvälineitä ja uutisista vanhasia täsmälleen politiikan medioitumisväitteeni mukaisesti. Tarkoitus oli kai osoittaa, ettei voisi olla politiikkaa, tiedettä eikä tiedonvälitystä ilman valtamedian vääristävää vaikutusta.

Minun on ollut valittava oman asemani ja Perussuomalaisten edun välillä, ja asetan taaskin puolueen edun oman etuni edelle. Vetäytymiseni ei tarkoita, että pitäisin opetus- ja kulttuuriministeriön minua kohtaan suuntaamaa tutkimustoiminnan häirintää ja tiedepoliittista syrjintää oikeutettuina, ja kanteluni käsittely oikeuskanslerinvirastossa on edelleen kesken.

Ehdokkaita puolueen käytettäväksi vaaleissa tietysti riittää. En koe omasta puolestani menettäväni kovin paljon, eikä poliittisen edustajan osa ole nykyisin helppo. Väistyn median levittämien valheellisten mainetekijöiden vuoksi, toisin sanoen niiden juorujen ja pahanilkisten väitteiden takia, jotka ovat ottaneet vallan kirjaani arvioitaessa, kun mediajulkisuus alkoi käsitellä *toimittajien kostoja objektiivisina tosiasioina*.

Myöskään kaikki Perussuomalaiset eivät ilmeisesti käsittäneet, että median hyökkäykset eivät olleet rajuja siksi, että olisin ollut väärässä. Ne olivat raivokkaita siksi, että olin täysin oikeassa ja vieläpä Perussuomalaisten puolella! Perussuomalaiset ovat voineet aina ja voivat tästä eteenpäinkin täysin vapaasti päättää, näkevätkö he minut ystävänä vai vihollisena, eivätkä ajatukseni sinänsä ole muuttuneet koko aikana mihinkään suuntaan.

Olen täysin varma siitä, että minut pois harjatessaan puolue hävisi enemmän kuin minä.

Toimittajien ja ministerien olisi pitänyt myöntää, että 'ymmärsimme filosofisen teoksen väärin, sillä tiedolliset resurssimme eivät riittäneet siinä olevien ajatuskulkujen ymmärtämiseen, ja sukupuolipoliittisen vapaamielisyyden puuttuminen esti meitä käsittämästä asian perusjuuria kyseenalaistavaa käsittelytapaa'. Tahallaan kirjaani väärinymmärsi vihervasemmisto ja tahattomasti muutamat teokseen perehtymättömät perussuomalaiset. Näin syntyi *lukemattomia* Salama-tuomioita.

Hullunkurisinta asiassa oli, että *mediakriittisen tutkimukseni* merkityksestä yritettiin päättää *kritisoimissani medioissa*. Jos jostain ihmisestä otetaan röntgenkuvat, ei niitäkään pidä potilaiden itsensä analysoida, vaan työ kuuluu lääkäreille. Samaan tapaan myöskään tieteellisesti kirjoitettuja tutkimuksia ei pidä kaiken maailman moukkien arvostella, vaan asia kuuluu keskusteltavaksi oppineiden yhteisössä, jossa sielläkään asiaa ei pitäisi lähestyä normatiivisilla eikä ideologisilla tarkoitusperillä saati rangaistusten uhilla, jotka saavat totuuden katoamaan. Toimittajien töhertelyjä käytettiin kuitenkin ”lähteistetyn tiedon” asemassa myös kaiken informaation nykyisessä legitimaatiopisteessä: Wikipediassa.

Tiedän toki, että koskaan ei pitäisi haukkua pelikenttää (mediaa) vaikka kenttä olisi myyrien möyrimä. Mutta myös valheellisuudella pitäisi olla rajat, ja ne meidän filosofien ja tieteilijöiden pitää osoittaa, jopa oman asemamme hinnalla. Tiedän hyvin myös sen, että on yhtä aikaa mahdotonta olla filosofi ja osallistua politiikkaan, paitsi jos on ”vihervasemmistolainen filosofi”, jolloin saavuttaa myös yliopistouran.

Toivotan kaikille perussuomalaisille menestystä omassa hyveellisyydessään. Puolue saanee vihervasemmistolta, Kepulta ja Kokoomukselta kehut kirjani sensuroimisesta ja on varmasti sitä kautta pian kypsä hallitukseenkin. Niinpä en voi peittää iloani sen johdosta, että ansio mahdollisesti löytyvästä yhteisymmärryksestä kuuluu minulle, kun puolueet ovat löytäneet minusta yhteisen kivitettävän.

Samoin toivon Suomen Perustan ja opetusministeriön pian pääsevän yhteistyöhön, jonka hedelmänä ministeriö toivottavasti myöntää kaksin käsin valtiontukea ajatuspajalle, ja lukijat pääsevät nauttimaan *queer*-teoreettisen sukupuolipolitiikan sosiaalisesti konstruoidusta postmodernismista toiminnanjohtajien, puheenjohtajien ja muiden komissaarien saapastellessa tasa-arvomarssilla!

Perussuomalaiset ovat saamassa kelpo vaalilistat rekrytointisloganillaan ”Perussuomalaissa kenestä tahansa voi tulla mitä tahansa”. On kuitenkin hyvä muistaa, että kenelle tahansa voidaan puolueessa myös *tehdä* kuinka tahansa, eikä kukaan ole tästä ulkopuolinen.

Helsingin paikallisyhdistyksen kyynärpäätaktikointi ja valtuustoryhmän toimintakulttuuri ovat olleet harmillisen riitaisia ja risaisia, ja siksi puolue ei ole saanut kaupungissamme aikaan asioita, kannatusta eikä luottamusta, joita olisi voinut. Piiriyhdistyksen sotkuista (joihin en ole itse osallistunut) on suurelle yleisölle välittynyt mielikuva, että Perussuoma-

laiset eivät pysty ajamaan muiden asioita, kun eivät osaa hoitaa omiaankaan.

Olen ollut asemassa, jossa jokainen ehdokas nyt on. Ironia on siinä, että myös Sinä voit päätyä pikaisesti ja yllättäen asemaan, jossa minä nyt olen.

Keskiviikkona 10. helmikuuta 2021

TOTUUS KIIHOTTI AMMATIKSEEN VIISAITA

Minähän en lue Helsingin Sanomia enkä muita vasemmistopopulistisia roskajulkaisuja. Eräs ystäväni kuitenkin linkkasi minulle toimittaja Jussi Ahlrothin Helsingin Sanomiin 6.2.2021 kirjoittaman jutun, jonka otsikkona oli: ”Ihmiselämän syvällisten kysymysten pohtiminen on valunut filosofeilta *self help* -kirjoihin ja luonnontieteisiin”. Alaotsikoksi oli laitettu timanttinen elämänviisaus: ”Meidän pitäisi palata totuuden voimaan”. Kirjastani tässä jutussa ei tietenkään puhuttu mitään, mutta aiheen tiimoilla liikuttiin kuin kissa puurolautasen ympärillä.[23]

Helsingin Sanomien kannanotto totuuden puolesta oli kerrassaan hullunkurinen, sillä mielipiteiden ja arvostusten varaisissa filosofisissa kysymyksissä ei pitäisi olettaa olevan mitään ehdottomia totuuksia. Useimmat lehtijuttuun haastelluista filosofeista ovat esiintyneet relativisteina, mutta toisesta suupielestään he ovat päästelleet vaatimuksia ehdottomien totuuksien löytämiseksi! Kipeimmillään kyseinen ristiriita vallitsee journalismissa, jossa toimittajat esiintyvät postmoderneina ja liberaaleina yhden totuuden kieltäjinä mutta huutavat silti kovaäänisesti faktajournalismin ja totuuden perään.

Nauroimme ystäväni kanssa jutulle pitkät naurut. Naurettavimpia ovat juuri sellaiset lehtikirjoitukset, jotka kumoavat itsensä jo otsikossa.

Kun itse kirjoitin aiheesta kokonaisen kirjan, jossa vastasin ”totuuden jälkeisen ajan” syntyä koskevaan äimistelyyn, teokseni yritettiin sensuroida, ja media suuntasi minua ja julkaisijaa vastaan raivokkaan kostokampanjan. Se oli tietenkin odotettavissa, sillä olin selittänyt valtamedian ja vaihtoehtomedian jakautuneisuutta yhteiskunnan perusrakenteessa tapahtuneella väestöpoliittisella halkeamalla, joka johtuu pääasiassa maahanmuutosta ja EU:n liittovaltiopolitiikasta.

Helsingin Sanomien kirjoitukseen oli haastateltu puolen tiun verran yliopistollisella rehulla ruokittuja ammatikseen viisaita, jotka olivat ilmeisen kiihottuneita totuudesta. Jutun ingressissä kyseltiin, ”miksi filosofeja näkyy julkisessa keskustelussa vähemmän kuin ennen”.

Helsingin Sanomien juttu oli siis aiheplagioitu vastauutinen lähes vuoden takaiseen kirjoitukseeni ”Miksi filosofit katosivat julkisuudesta – ja mitä tehtävää filosofeilla voi vielä olla?”[24] Helsingin Sanomien kirjoitus al-

kaakin samoin kuin omani: viittaamalla G. H. von Wrightin ja Esa Saarisen tapaisten intellektuellien katoamiseen julkisesta sanasta.

Omasta jutustani löytyvät *todelliset* syyt ja selitykset filosofian taantumaan. Niistä tärkeimpiä ovat yliopistoihin palkattujen filosofien mitäänsanomattomuus sekä tietenkin kirjassani *Totuus kiihottaa* arvostelemani *medioituminen*. Valtavirtamedia käyttää asiantuntijoita valikoidusti omiin tarpeisiinsa, aivan niin kuin Helsingin Sanomien nyt julkaistu vastauutisointi peittelemättömästi osoittaa.

Mitä nuo syyt filosofien katoamiseen sitten ovat? Kertaan osan tässä, tosin hieman eri järjestyksessä kuin alkuperäisessä jutussani.

1) Suurin osa yliopistoihin palkatuista filosofeista on demaripragmatisteja, kosmopoliittisia universalisteja tai huvitteluliberaaleja, joilla ei ole mitään annettavaa nykypäivän polttavien ongelmien ratkaisemiseen, vaan niitä voitaisiin parhaiten ratkoa kansallismielisen ja kansalliseen itsemääräämisoikeuteen tukeutuvan ajattelun keinoin. Tämän he kuitenkin näkevät myrkkynä.

2) Koska filosofiaa velvoittaa kaikista tieteistä eniten nimenomaan *loogisen ajattelun* vaatimus, tuo vaatimus on johtanut ammattifilosofeina esiintyvät vasemmiston etäispäätteet jyrkkään ristiriitaan tieteellisten velvoitteiden kanssa. Heidän takataskuistaan pilkoittava punainen tai vihreä jäsenkirja on ohjannut heitä *self-mutingiin*, sillä loogisesti ajatellen heidän olisi pitänyt päätyä aivan toisenlaisiin johtopäätöksiin kuin puolueohjelmiensa mukaisiin. Ajattelunsa on siis juntturalla, ja siksi he eivät kykene sanomaan mitään.

3) Filosofian oppituolit on täytetty kielipuolisilla ulkomaalaisilla, minkä vuoksi filosofiassa ei voida puhua Suomessa tärkeiksi koetuista asioista suomeksi. Tämä on tehokkaasti kuolettanut kotimaisen yhteiskuntakritiikin, aivan niin kuin kansainvälisyyden ihanteita suosimalla on ollut tarkoituskin. Internatsismi on uhannut filosofista julkaisutoimintaa, kun kansainvälisiä artikkelijulkaisuja on yliarvostettu ja suomenkieliset kirjat on pyritty mitätöimään yliopistojen tehtäviä täytettäessä. Yliopistoissa ei saa enää ajatella ja puhua vapaasti, minkä totesin myös kirjani *Totuus kiihottaa* pääluvussa 17.

4) Eräs syy filosofian taantumiseen kulttuurikeskusteluista on yliopistofilosofian taannoinen formalisoituminen ja ulkomaalaistumisesta seurannut vuorovaikutuksellinen inkompetenssi. Syynä uskottavuuden menetykseen on yliopistofilosofian uusvasemmistolaistuminen. Niiden ohelle ilmaantui myös fundamentaalivihreytenä tunnettu kiilusilmäisyys, jonka piirissä ei olla kiinnostuneita tiedosta eikä totuuksista, vaan yliopistoihin hakeudutaan parantamaan maailmaa ”tasa-arvoisuuden”, ”luonnonsuojelun” ja ”yleisen oikeudenmukaisuuden” nimissä – perin ideologisia ja tarkoitushakuisia käsitteitä kaikki.

5) Ulkoinen syy filosofian taantumiseen on sananvapauden muodollinen kuohitseminen, jolla on koetettu estää avoin puhe eurooppalaisten vapaus-

ihanteiden, kuten kansallisen itsemääräämisoikeuden, puolesta. Näin myös yliopistofilosofiassa on päädytty normatiivisella eetoksella, "vihapuhesäännöillä" sekä muilla rationaalisen ajattelun rajoituksilla varustettuun liikennevalotodellisuuteen. Tulos näkyy vihervasemmistolaisten filosofien omaehtoisena mykistymisenä, kun maailma ei toimikaan niin kuin he unelmoivat. Mikrofonit on puolestaan suljettu niiltä filosofeilta, jolla sanottavaa olisi.

6) Keskeinen syy filosofien heikentyneeseen julkisuussuhteeseen on median puolueellinen toiminta. Koska filosofeja velvoittaa kriittisyys eivätkä oikeat filosofit koskaan aloita eivätkä lopeta mitään rahan vuoksi, *toimittajat pelkäävät, että he eivät saakaan filosofeilta poliittisen korrektiuden mukaisia näkemyksiä*, vaan filosofit sanovat asiat niin kuin ne ovat.

Siksi toimittajat kyselevät asioita, kuten Helsingin Sanomien Jussi Ahlroth nyt: vain niiltä filosofeina pitämiltään ja tiedepoliittiseen rahoitukseen sidotuilta tyypeiltä, joilta he tietävät saavansa haluamansa vastauksen. Joukossa olivat esimerkiksi SDP:n puolueohjelmatoimikunnassa vaikuttanut Thomas Wallgren ja feministi Sara Heinämaa, jolla on akatemiaprofessuurin takaama suojatyöpaikka yliopistolla mutta joka ei ole koskaan sanonut mistään muusta mitään kuin naiseudesta. Hännänhuippuna oli akateemisia tutkintoja suorittamaton Vasemmistoliiton kestoehdokas Tuomas Nevanlinna. Mahduttipa Helsingin Sanomat joukkoon myös erään filosofin uutta kirjaa koskevan ilmaismainoksen.

Helsingin Sanomissa on turha ihmetellä, miksi oikeat filosofit ovat kadonneet julkisuudesta, kun syyt löytyvät lasitalosta itsestään. Valtavirtamedia hehkuttaa 1980-luvun muotipellejä kuin vanhaa dieseliä.

Tulette vielä huomaamaan, että kirjani *Totuus kiihottaa* on – aivan kuin tuotantoni ja sen tekijä itsekin – täysin omassa luokassaan, kun tavoitellaan selityksiä nykypäivän poliittisiin ja yhteiskunnallisiin ongelmiin. Kirjoitukseni ovat vastaansanomattominta ja älyllisintä, mitä tässä maassa on tällä vuosituhannella lausuttu, jopa filosofien omasta asemasta ja roolista.

Mutta juuri tämän valtavirtamedia katsoi tarpeelliseksi vandalisoida pöyristyttävän epäasiallisella kostokampanjalla, jossa kaljupäistä homomiesparkaa ahdisteltiin väitteellä, että mediatutkimukseni onkin "naisvihaa". He kai yrittivät pakottaa minua nuolemaan rakkaiden rakopalleroistensa varpaita. Opetusministeriö puolestaan laittoi Coltin kustantajan ohimolle tutkimustoiminnan vapautta loukkaavalla rahoituksen takaisinperinnällään, seurauksena pelonsekainen pikasensurointi.

Sekö nyt on "tasa-arvoa", "yhdenvertaisuutta", "syrjimättömyyttä" ja "ihmisarvon loukkaamattomuutta", että kaltaistani filosofia kohdellaan maassamme huonommin kuin toimittajia Venäjällä, ja kustantajaa kiristetään valtionrahoituksen pois kiskomisella?

Samanaikaisesti "hallitusta tukevaan" tendenssi- ja pseudotutkimukseen suunnataan Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostosta

55 miljoonan euron varat vuosittain. Puoliksi oppineet feministit käyttävät mielivaltaa valmistellessaan päätökset, ja tutkimuksen *poliittiset* suuntaviivat määrää: *valtioneuvosto*.

Syökää päänne!

Tiistaina 16. helmikuuta 2021

TÄYDELLINEN YLE-JUTTU

Kuten monet tietävätkin, olen esittänyt viime aikoina anteliasta valtavirtamedian arvostelua. Minulta *kaikki* saavat juuri sellaista palautetta kuin ansaitsevat, ja olen arvioiden jakamisessani täysin tasapuolinen.

Minulta kysytään silloin tällöin myös, millainen olisi *hyvä* ja *esimerkillinen* mediajuttu. Nyt kysymykseen tarjoutui tilaisuus vastata.

Mainitsin kirjani *Totuus kiihottaa* eräässä kohdassa (s. 228–229) tavasta, jolla Yleisradio harjoittaa *neuvostonostalgiaa*. Mikäli viitsii tutustua varsinkin Teema-kanavan ohjelmistoon, asia on selittämättä selvä.[25] Toimittaja Heidi Zidanin 14.2.2021 Ylen verkkosivuille kirjoittama juttu neuvostoturistien matkailusta Suomessa pitää yllä tätä nostalgiaa.[26]

Jutun julkaiseminen ei ollut perusteltua vain faktoista muistuttamiseksi. Ne tunnetaan muutenkin. Kirjoituksen vaikutus on siinä, että neuvostoaikojen muistelu pitää esillä kommunistisen yhteiskuntavaihtoehdon olemassaoloa. Yle peilaa neuvostokommunismin tapahtumia oman aikamme valossa ja saa totalitarismin hirveydet näyttämään lähes rakastettavilta kulttuuriretrospektioilta.

Jutun yleissävy on epäkriittinen ja suopea verrattuna siihen, että Neuvostoliitto oli Hitlerin valtakuntaa pahempi ihmisoikeuksien polkija. Pitkäkestoisuutensa vuoksi tuossa työläisten paratiisissa ehdittiin surmata suurempi määrä ihmisiä kuin Saksan keskitysleireillä.

Heidi Zidanin kirjoituksessa neuvostokansalaisten Suomen-matkailusta pyritään kuitenkin antamaan leikkisä ja kepeähkö kuva, jossa myös vakoilutoimintaa katsotaan läpi sormien. Zidan kirjoittaa:

> Jotkut metsäteollisuusyritykset suhtautuivat vierailuihin nihkeämmin. Eräältä suurelta paperitehtaalta sanottiin Lomamatkojen toimistolle suoraan, että ’ai sellainen vakoilijaryhmä olisi tulossa’. Lyhyitä käyntejä voi tuskin kuitenkaan kutsua vakoiluksi.

Näin toimittaja tuli oikaisseeksi tuonkin epäilyksen. Samaan tapaan myös Helsingin Sanomien kaiken selittävissä ja kilometrien pituisiksi venyneissä otsikoissa on ”vaikka”- ja ”mutta”-alkuisia sivulauseita, joilla ”faktantarkistuksen” kanssa yhteen sopimattomia tosiasioita selitellään pois. – Ja kuinka ihanaa kaikki olikaan? Zidan jatkaa:

> Monet tulivat suomalaisten kaupunkien ystävyyskaupungeista, ja suomalaisessa ystävyyskaupungissa oli yleensä paikallisen Suomi–Neuvostoliitto-seuran järjestämä illanvietto, jossa päästiin jopa tapaamaan suomalaisia ja laulamaan yhdessä Rullaati rullaa -kappaletta.

Siinä vyörytyksessä Kekkonenkin ilmeisesti oppi hallitusten ”runnaamisen”. Ainoana vikana kultaisessa häkissä matkailevien neuvostoturistien asemassa Ylen toimittaja näkee sen, että matkaoppaana toimiva ”selittäjä” valehteli Stockmannin asiakkaiden olevan näyttelijöitä. Mutta sekin on vain huvittavaa ja täysin ymmärrettävää:

> Tavarapaljous oli šokki monelle, sillä ero kotimaahan oli niin suuri. Jotkut selittivät sitä sillä, että Neuvostoliitto joutui auttamaan niin monia omia köyhempiä tasavaltoja ja kolmannen maailman maita.

Heidi Zidanin ansiosta ymmärrämme nyt, miksi Neuvostoliitto ei eroa paljoa Euroopan unionista. EU on rahan vuoksi rapakunnossa siksi, että meidätkin pakotetaan ”auttamaan niin monia omia köyhempiä tasavaltoja ja kolmannen maailman maita”.

Ylen toimittajan kirjoittama juttu oli täysin kesy, kommunismia imarteleva ja neuvostoajan oloja glorifioiva. Vaikuttaa, kuin hän ei jostakin syystä ymmärtäisi Suomen eikä maailman poliittisesta historiasta mitään. Kaikki on kirjoituksen valossa vain hassun hauskaa muisteloa.

Herääkin epäilys, onko moisella asenteella tarkoitus *peitellä joitakin omia luurankoja*. Kaikkihan tietävät, että aika kultaa muistot ja ikävät asiat unohtuvat, jolloin voi myös pyrkiä oikeuttamaan aiemmin koettuja vääryyksiä ja ihmisoikeuksien loukkauksia. Nykypäivän näkökulmasta arvioiden historia kun on jo turvallisesti paketissa, eikä siihen liity sellaisia epävarmuustekijöitä kuin tapahtumien omana ajankohtana.

Vastauksia voi löytyä, kun selvitetään, kuka on tuo Yleisradion toimittaja Heidi Zidan. Hänen isänsä oli Suomen Kommunistisen Puolueen pääsihteeri Aarno Aitamurto, joka taisteli sosialismin tuomiseksi Suomeen. Hänen Heidi-tyttärensä meni naimisiin palestiinalaissyntyisen Hakim Zidanin kanssa.

Heillä puolestaan on tytär Aishi Zidan, jonka puoliso Ozan Yanar on turkkilaissyntyinen ja vihreitä edustava eduskuntapudokas. Aishi Zidan on käynyt Sanomien toimittajakoulun ja saanut Journalistiliitolta ”Sananvapauden kunniastipendin”, ”Sananvapauden miekan” ja 5000 euron stipendin toiminnastaan journalistina ”erityisen ansiokkaasti ja esimerkillisesti”.[27] ”Esimerkillisyys” oli tässä tapauksessa muun muassa sitä, että toimittaja kieltäytyi riisumasta rintaliivejään turvatarkastuksen ajaksi ollessaan pyrkimässä Yhdysvaltain varapresidentin lehdistötilaisuuteen Jerusalemissa.

Opetus- ja kulttuuriministeriö puolestaan päätti ottaa kirjani julkaisseelta Suomen Perustalta 10 000 euroa *pois* sananvapauden hyväksi tekemäni työn vuoksi ja osoitti siten, että Suomessa kohdellaan filosofia huonommin kuin toimittajia Venäjällä, toisin sanoen nykyisessä Neuvostoliitossa.

Kuten näette, vihervasemmiston ilmatilanhallinnasta valtamediassa on syntynyt kokonaisia sukudynastioita, ja Helsingin yliopiston verkkosivut julkaisivat asiasta myös henkilökohtaista uraa edistämään tarkoitetun jutun, jossa mainostettiin monikulttuuri-ideologiaa estottomasti.[28] Sitä minä en tosin tiedä, onko ”Suostumus”-aloitteen[29] eräs tekijä, Hanna-Marilla Zidankin, osa samaa dynastiaa.

Heidi Zidanin kirjoittama tendenssijuttu neuvostoturismista Suomessa on täydellinen. Monikulttuuri-ideologian näkökulmasta siitä ei puutu kerta kaikkiaan mitään. Tosiasiassa Neuvostoliiton ainoa hyvä puoli oli suomalaisten kannalta se, että maa piti tänne pyrkivät toista sataa miljoonaa mahdollista pakolaista piikkilanka-aidan takana.

Yleisradio on todellinen monikulttuuri-ideologian, viidakkokuumeilun ja värinäveikkailujen hotspot, joka truuttasi jälleen ilmoille selvän ja peittelemättömän agendakirjoituksen. Vihervasistis-feministinen kytkös on täydellinen.

Tai no, täytyy jättää tilaa varauksille. Ehkä linkkaamissani tiedoissa voisi olla vielä ripaus kansainvälisyyden pippuria ja ilmastonmuutoksen suolaa, miksipä ei myös maininta ISIS-vaimojen esteettömän kulun hiilijalanjäljen pienentämisestä. Täydellisyyttä ei voi kuitenkaan ylittää.

Muistelen nostalgisesti aikoja, jolloin Yleisradion palvelut saattoi jättää ostamatta ja albanialaisperäisen ”TV-luvan” maksamatta. Minun ykkösagendojeni joukossa on edelleen Yle-veron lopettaminen ja kanavien laittaminen korttien taakse. Maksakoot suojatyöpaikoissa kellottelevien toimittajien palkat ne, jotka haluavat tulla pumpatuiksi täyteen Ylen punavihreää propagandaa.

Perjantaina 19. helmikuuta 2021

HALLITUS TUO HIV-KRIISIN TAKAISIN ”ILMAISEKSI”

Suomen vihervasemmistolainen hallitus sai viime syksynä läpi esityksen HE 129/2020, jolla HIVin tarttumista ehkäisevä PrEP-lääkitys tehtiin käyttäjille ”maksuttomaksi”, toisin sanoen siirrettiin veronmaksajien maksettavaksi.

Monet muistavat vielä AIDS-kriisin, jolloin HIV-tartunta johti automaattisesti kuolemaan. Aikakautta kesti Suomessa 1980-luvun alusta 2000-luvun taitteeseen. Vasta 1990-luvun lopulla kehitetty Truvada-

niminen tenofoviiri-emtrisitabiini alkoi tehota virukseen estäen sen lisääntymisen ja potilaan sairastumisen.

Ennen lääkkeen keksimistäkin viruksen leviäminen oli onnistuttu pysäyttämään melko tehokkaasti. Esimerkiksi homoseksuaalien keskuudessa uusien tartuntojen määrä oli pelkästään käyttäytymismuutoksilla painettu lähelle nollaa.

Pillerin ilmaantuminen kuitenkin lisäsi holtittomuutta, ja 2000-luvun puolella tartunnat lähtivät taas lentoon sekä homo- että heteroseksuaalien keskuudessa. Eniten tautia levittivät heteroseksuaaliset naisprostituoidut ja seksituristit.

HIV-potilaiden hoito tuli kaiken aikaa erittäin kalliiksi. Minimissäänkin hoidon lääke- ja muut kulut olivat noin 20 000 euroa vuodessa potilasta kohti. Pahimmissa tapauksissa potilaskohtaiset kulut nousivat lähelle 100 000 euroa vuodessa. Traumatisoitumisen aihetta oli siinäkin. Alkuperäistuote maksoi ja maksaa edelleen yli 800 euroa 30 pillerin purkki.

Kun Truvada vapautui patentista, sitä alettiin valmistaa myös viihdekäyttöön. Hinta putosi noin kymmenesosaan. Todettiin, että ennen seksuaalista kanssakäymistä otettuna pilleri todennäköisesti estää tartunnan, joka muutoin tapahtuisi kehon eritteiden kautta.

Suojaamaton seksi alkoi taas lisääntyä, ja lisääntyä alkoivat muut seksitaudit, joilta vain kondomi olisi suojannut.

PrEP-lääkitys lähetti sukupuolitaudit lentoon

Vertaisarvioitu tieteellinen tutkimusartikkeli ”Sexually transmitted infactions on the rise in prep users” vuodelta 2018 osoittaa, että ”[h]igh rates of STI have been reported among PrEP users, as well as high rates of condomless sex, and increasing rates of STI over time.”[30] (STI = sexually transmitted infection.)

Tuossa sanottiin, että seksuaalisessa kanssakäymisessä saadut HIV-tartunnat ovat lisääntyneet voimakkaasti PrEP:in käyttäjien keskuudessa, kuten kondomilla suojaamattoman seksin yhteydessä yleensäkin. Pohjois-Amerikasta saadut havainnot PrEPin käyttämisestä eivät siis ole rohkaisevia.

PrEPiä alettiin kuitenkin määrätä Euroopan suurissa maissa riskiryhmiin kuuluville, jotka tiedettiin seksuaalisesti ”liberaaleiksi”. Koska tartunnan saaneen hoitaminen tuli kallimmaksi kuin ennakolta ehkäisevä lääkitys, alettiin lääkettä määrätä etukäteen.

Tämän logiikan mukaisesti ihminen katsottiin niin suureksi ongelmaksi terveydenhuollolle, että lääkärit taipuivat, ja ”riskiryhmiin” kuuluvia alettiin hoitaa HIV-lääkkeellä jo ennen kuin tartunta oli saatu. Kun ihminen oli käytökseltään ”sairas”, ei hoitoa voitu siis viivyttää.

Kyseinen politiikka on ristiriidassa lääketieteen etiikan kanssa, jonka mukaan lääkkellistä hoitoa pitäisi antaa niin vähän kuin mahdollista. Kaikilla lääkkeillä on nimittäin myös ei-toivottuja sivuvaikutuksia, ja HIV-lääkkeiden tapauksessa ne voivat olla dramaattisia.

Vakavin ei-toivottu sivuvaikutus on ollut sosiaalinen: edellä viitattu tutkimus osoittaa, että PrEP-lääkityksen käyttäjät ovat alkaneet luopua turvaseksistä, jolloin sukupuolitaudit ovat alkaneet lisääntyä.

Hallitus räjäyttää HIVin hoitokulut yhdessä Ylen kanssa

Suomen hallitus päätti kuitenkin tehdä koronakriisin katveessa tuhoisan päätöksen ja alentaa PrEPin käytön kynnystä Suomessa. Lääke tehtiin käyttäjille *ilmaiseksi* tämän vuoden puolivälistä alkaen. Aiemminkin lääkitystä sai hankkimalla reseptin ja tilaamalla sitä omaan laskuunsa.

Koska ”ilmaisuus” on harkinnanvaraista, eli prostituoitu saa ilmaiseksi, mutta kunnon ihminen ei, saattaa kyseessä olla myös yhdenvertaisuusongelma. Eduskunnan perustuslakivaliokunta ei kuitenkaan kiinnittänyt asiaan mitään huomiota.

Yleisradio puolestaan julkaisi jokin aika sitten PrEPin ihanuutta mainostavan jutun, jonka mannekiiniksi toimittaja oli löytänyt erään mieshenkilön. Juttu oli otsikoitu sanoin ”Hiviä ennaltaehkäisevä lääke muuttuu maksuttomaksi Suomessa – Yhteiskunnalle satakertaisesti halvempaa kuin hiv-tartunnan hoito”. Toimittaja Greta Virranniemen kirjoittama ja 3.2.2021 julkaistu valejuttu on ajatuskuluiltaan kestämätön ja johtopäätöksiltään virheellinen, mitä ei tarvitse ihmetellä, sillä tieteen piiriin seikkailemaan päästetty toimittaja on ammattikorkeakoulututkinnon suorittanut medianomi, jolla on sateenkaari-ideologinen tausta.

Laskelma perustui näkemykseen, että yhden henkilön PrEP-hoito maksaa keskimäärin yhteensä 5 000 euroa. Tulos oli saatu ajatuksella, että ”[y]hden henkilön prep-hoito päivittäisessä käytössä maksaa noin 900 euroa vuodessa, ja lääkettä syödään keskimäärin viisi vuotta. Kustannuksia kertyy siis keskimäärin alle 5 000 euroa.”[31] Aika paljon on sekin viihteestä.

Tätä verrattiin vaihtoehtoon, että potilas saa tartunnan: ”Hiv-tartunnan kustannukset yhteiskunnalle ovat lähes puoli miljoonaa euroa henkeä kohden, sillä tartunnan saanut syö estolääkettä loppuelämänsä ajan.”

Oletus yhteiskunnan ”satakertaisesta säästöstä” perustui vain *yhtä henkilöä* koskevaan tilannevertailuun. Tämä ei ole totuus *yhteiskunnan kokonaissäästöstä* eikä varsinkaan *-tappiosta*.

Asiaa oli arvioitu vain yksilön näkökulmasta, ja yhteiskunnalle koituvia kuluja koskevat päätelmät olivat täysin oletustenvaraisia. Ne perustuivat todennäköisesti Duodecim-lehdessä julkaistuun kotimaiseen artikkeliin,[32] jonka kirjoittajista ainakin yksi toimii HIV-säätiössä edustaen ”valmiita mielipiteitä”.

Todellisuudessa myös PrEPin käyttäjät voivat popsia estolääkettä koko ikänsä, ja käyttäjien määrä voi kasvaa hurjasti, jolloin myös kulut yhteiskunnalle moninkertaistuvat. Kokonaiskulut eivät tietenkään vähene vaan nousevat, jos pillereitä syötetään tartunnan saaneiden lisäksi myös HIViin sairastumattomille.

Kokonaan huomiotta jätettiin se vaihtoehto, että kondomin käytöstä ei ole pakko luopua satunnaisessakaan seksissä, ja kenenkään ei ole pakko elää hunsvottimaisesti. Huomiotta jätettiin muiden seksitautien lisääntymisestä johtuvat kulut. Huomiotta jätettiin se, että vastuullinen käytös olisi hyväksi kaikille.

Kulunsa yhteiskunnan piikkiin kaatavat lopulta *sekä* tartunnan saaneet *että* PrEP-hoidoilla pelleillevät Truvada-huorat. PrEPin käyttäjiä halveksutaan, ja heitä on tullut tavaksi sanoa ”Truvada-huoriksi” [*Truvada hookers*] muun muassa homojen keskuudessa. Lääkettä hamuavia on kertynyt nyt jonoksi asti myös Suomessa,[33] jossa terveydenhuollon menot ovat muutenkin katossa.

PrEP ja huumehuoneet kansalaisten tappioksi

Yleisradion jutun argumentaatio seisoi päälaellaan myös lääketieteen etiikan näkökulmasta, eivätkä johtopäätökset lääkehoidon määräystarpeesta pitäneet lainkaan paikkaansa. Tartunnat ovat eliminoitavissa muutoinkin kuin kalliilla hoidoilla, eli vaihtoehto on.

Näennäisellä halpuudella politikoiminen on eräänlaista kiristystä. Kun tartuntoja estävää vaikutusta käytetään argumenttina sille, miksi lääkityksen pitäisi olla ilmaista, argumentti on kuin sanoisi: ”Maksakaa kuluni, tai muuten aiheutan *vielä* suuremmat tappiot!” Kyseessä on siis *ultimatum* eli suomeksi sanottuna uhkavaatimus ja sen tuella tapahtuva julkisen talouden ryöstö.

Vastaavanlaista argumentaatiota esiintyy myös muualla vihervasemmistolaisen retoriikan piirissä, esimerkiksi puolusteltaessa ”huumehuoneita”. Sen mukaan yhteiskunnan pitäisi ”auttaa” narkomaaneja tarjomalla heille huumeiden piikittämiseen sopivia tiloja ja siten edistää toimintaa, jonka lakikin tuomitsee rikolliseksi. Haitallista se on varmasti kaikille.

Todellisuudessa yhteiskunta ei voi eikä yhteiskunnan pidä asettua tukemaan laitonta toimintaa, kuten huumeiden käyttämistä. Siihen liittyy sivuseurauksena huumeiden valmistusta ja välittämistä ja niiden myötä myös vakavia henki- ja omaisuusrikoksia. On sairasta, että vihervasemmiston orkestroimana aiheesta antaudutaan käymään edes tuota näennäisen ”asiallista” poliittista debattia, jossa kriittiset äänet pyritään sensuroimaan ”vihapuheena” poliittiseen korrektiuteen vedoten.

Tuloksena yhteiskunta antaa aseet käsistään, heittäytyy kontalleen, ja diilerit saavat nauraa. Ei ole myöskään huumeiden käyttäjien tai uhrien

oman edun mukaista, että huumekuolemat lisääntyvät ja aloittamisen kynnys laskee. Selvän näytön antaa raa'istunut nuorisorikollisuus, johon on liittynyt huumekauppaa, kuten Vallilan surmasta 2020 muistetaan.

Myös PrEPin käyttöönotto ja käytön laajeneminen on samanlaista. Siihenkin liittyy vakavia sivuseurauksia. PrEP on tutkimusten mukaan johtanut kondomin käytön laiminlyömiseen ja sitä kautta muiden sukupuolitautien määrän kasvuun.

PrEP saattaa viedä tehon muilta lääkkeiltä

Kun muut taudit lisääntyvät, niitä joudutaan hoitamaan antibiooteilla, joiden käyttöä tulisi välttää. Näin syntyy antibiooteille vastustuskykyisiä bakteerikantoja, ja siten myös *antibioottien teho heikkenee*.

On olemassa vaara, että myös HIV-lääkkeen teho menetetään. Jo vuosia sitten lääketehtaat jakelivat HIV-lääkkeitä penseästi kehitysmaihin, joissa ei tunneta kelloa ja hoitokulttuuri on muutoinkin kehittymätöntä. Syy kitsauteen oli selvä: kun lääkitys annetaan tartunnan saaneelle, virus pysyy aisoissa vain, jos lääkettä otetaan kellon tarkasti elämän loppuun asti. Silti ihmistä uhkaavat infektiot ja muut sairaudet, jotka voivat helposti nujertaa HIV-positiivisen ihmisen.

Koska PrEP-lääkitystä otetaan epäsäännöllisesti ja huolettomasti, kuten niin sanottuja bilehuumeita, on vaarana, että estolääkitykseen syntyy aukkoja, ja virus tarttuu. HI-virus voi myös mutatoitua tartunnan saaneiden käyttäessä lääkitystä epätarkasti, ja saattaa syntyä lääkkeelle vastustuskykyisiä HIV-kantoja.[34]

Näin on jo käynytkin. Tällöin vuosien työllä kehitetystä lääkkeestä ei ole enää apua, ja ihmiset alkavat taas kuolla AIDSiin.

Aivan kaikki mitä Yleisradiossa sanotaan, ei ole kuitenkaan valetta. Yleisradion Ulkolinja esitti aiheesta muutama vuosi sitten dokumenttiohjelman *Musta surma, valkoinen lääke*, jossa käyttäytymisen vaikutus viruksen leviämiseen ja mutatoitumiseen myönnettiin. Ohjelman mukaan kaikki oli tosin vain ahneiden lääketehtaiden syytä, ja Afrikan synkkää AIDS-tilannetta selitettiin kapitalististen länsimaiden ”rasismilla”.

Totuus on, että lääketehtaat eivät vain halunneet nähdä vaivalla kehittämänsä lääkkeen tehon katoamista vääränlaisen käytön vuoksi kehitysmaissa, ja siksi ne suhtautuivat lääkkeen jakeluun kehitysmaissa kielteisesti.

Väärä varmuudentunne johtaa ihmiset harhaan

PrEPin käyttäjät pelaavat nyt venäläistä rulettia paitsi omalla, myös toisten ihmisten terveydellä, ja laittavat panoksensa yhteiskunnan laskuun.

Nähdäkseni PrEPin käyttöön ei tulisi kannustaa myöskään sen antaman väärän turvallisuudentunteen vuoksi.

Suhtautumista PrEPiin voidaan verrata aurinkovoiteiden käyttöön. PrEPin tavoin aurinkovoiteet alentavat kynnystä riskikäyttäytymiseen. Koska voiteet eivät anna varmaa suojaa vaarallisilta auringonsäteiltä, niiden käyttäminen saattaa kasvattaa ihosyöpien mahdollisuutta ohjatessaan liialliseen auringonottoon.

Samaan tapaan PrEP ohjaa tai kannustaa suojaamattomaan seksiin ja sitä kautta toimii katapulttina vähintäänkin muiden seksitautien lähettämiseksi lentoon.

Suomen vihervasemmistolainen hallitus kuitenkin medikalisoi yhteiskuntaa omalla viisastelevalla viruspolitiikallaan, jossa ei ole opittu mitään edes SARS-CoV2-kriisistä.

Riskikäyttäytymistä ja suojaamatonta seksiä lisäävänä PrEP saattaa myös ohjata törkeisiin pahoinpitelyihin tai niiden yrityksiin. HIVin tartuttamista pidetään oikeudellisessa ajattelussa törkeänä pahoinpitelynä.

Ylen lisäksi myös muut mediat ovat syyllistyneet vastuuttomaan journalismiin. Esimerkiksi Helsingin Sanomien tukema Long Play -verkkolehti julkaisi 21.5.2016 täysin yksipuolisen ja vääristelevän jutun ”Vaarattomia rikollisia”, jossa väitettiin, että ”Suomessa oikeus tuomitsee HIV-positiivisia ihmisiä vankeusrangaistuksiin, vaikka lääkärit ovat yksimielisiä siitä, ettei HIV oikein hoidettuna tartu suojaamattomassakaan seksissä.” – Jos, jos ja jos.

Sarkastista on, että pian tämän jälkeen (vuosina 2017 ja 2018) jutun kirjoittanut toimittaja Ari Lahdenmäki tuomittiin syyskuussa 2015 tekemästään raiskauksesta yhden vuoden ja 11 kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen sekä vuonna 2016 tapahtuneesta pakottamisesta seksuaaliseen tekoon kuuden kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen.[35]

On syytä muistaa, että HIV on edelleen kuolemaan johtava taudinaiheuttaja, joka tappaa suurella varmuudella niin talossa kuin puutarhassa. Vain lääkkellisellä hoidolla voi pysyä hengissä, mutta ei välttämättä silloinkaan kovin terveenä, vaikka järjestöt, kuten Hivpoint ja SETA markkinoivat HIVin ”uutta normaaliutta” väittämällä, että tartunnan saanut voi elää ”normaalin pituisen elämän”.

Mutta millaisen elämän? Elämän infektioista kärsivänä, omituisia sisäelinsairauksia, tuntemuksia ja lääkkeiden joskus hyvinkin pahoja sivuvaikutuksia potevana ihmisruumiina, jota varjostavat muiden tautien, kuten diabeteksen, liikakolesterolin ja flunssien uhat. Esimerkiksi pandemiaksi levinnyt COVID-19 voi olla viikatteen heilautus HIV-positiiviselle.

HIV-positiivisen elämä on pilalla usein myös sosiaalisesti, sillä arvo pariutumismarkkinoilla romahtaa kuin Stockmannin osake. On HIV-näivetystä, kielessä sammasta ja sientä kynsien alla. Kolmen kriteerin täyttyminen riittää AIDS-diagnoosin saamiseen.

Ihmiset vieroksuvat, ja työnantajat, naapurit, entiset ystävät ja useat muutkin kaikkoavat, paitsi ehkä toiset tartunnan kantajat. Ihmiset eivät silloinkaan *syrji*, sillä järkiperäisten *valintojen* tekeminen ei ole syrjintää vaan *moraalisten arvoarvostelmien* tekemistä. Ja etiikan idea on nimenomaan erottaa hyvä huonosta. Sen sijaan PrEP-resepti on kuin saisi matkalipun Titaniciin.

Aurinkoisia uutisia antaa vain HIV-tukikeskuksen nettiohjeissa pitkään ollut ilon aihe: mitä nopeammin HIV-positiivinen saa tietää tartunnastaan, sitä parempi ihmiselle itselleen!

Tämä on jokaisen nykynuoren syytä tietää HIVistä. Se ei ole mitään juhlapaikan hakemista, vaikka myös turvapaikkapolitiikan kautta maamme HIV-tilanne on mustunut. Maahanmuuton mukana on Suomeen saapunut väkeä, joka aikoo hoidattaa kalliiksi käyvän sairautensa suomalaisilla veronmaksajilla.

Kriisioloissa talous ja terveydenhuolto romahtavat yhtä aikaa

On syytä muistaa, että kaikkialla maailmassa HIV-tartunnan saaneet ovat suojassa *vain kehittyneen lääketieteellisen hoito-organisaation sisällä:* holhottavina ja jatkuvasti tarkkailtavina, täsmälleen foucault'laisen *klinikan* sisäpuolella. Tarkkailua ja klinikoita arvostellut Michel Foucault'han kuoli traagisesti AIDSiin, joten kaipa hän tiesi mistä puhui.

Myös minä 54-vuotiaana kaljupäisenä tuplatohtorina tiedän oikein hyvin, mistä puhun, sillä olen nähnyt koko HIV-kriisin historian sen alusta nykypäiviin asti. HIV aiheutti homojen keskuudessa paljon suuremman trauman kuin COVID-19 koko maailmassa. ”Homojen taudiksi” leimatulla asialla ei tosin aluksi pidetty väliä hallinnossa eikä politiikassa, koska kyseessä oli vähemmistö, jonka monet toivoivat muutenkin kuihtuvan pois, ja ajateltiin, että sitähän vaatii yhteiskunnan etu.

HIVin tullessa Suomeen en säikähtänyt nuorena teininä niinkään sitä, että uutistenlukija Arvi Lind sanoi taudin tarttuvan nimenomaan homoihin ja että siihen aivan pian kuolee. Enemmän pelästyin sitä, että tauti paljastaa homouteni, ja se olisikin ollut paljon kauheampi juttu silloin. Tauti ei ole kuitenkaan tarttunut minuun vieläkään, ja olen terve kuin pukki, vaikka pukki olen tietysti muutenkin. Olen kuitenkin sellainen pukki, joka ottaa nopeasti opikseen ja neuvoo myös itseään tyhmempiä.

Samaa suosittelen kaikille, jotka pohtivat, kuinka paljon terveydellään ja toisten terveydellä kannattaa keinotella.

Sen sijaan Yleisradion sateenkaaritoimittajan juttuun ei ollut löydetty ketään kriittistä lääketieteellistä asiantuntijaa eikä kaltaistani kokemus- ja tiedeasiantuntijaa. Haastateltu oli vain sossu- ja terveysministeriön poliittista virkamiestä ”erityisasiantuntijana”, muuatta ”seksuaalineuvojaa”, keskisuomalaista pragmatistilääkäriä ja Hivpointin ”hankekoordinaatto-

ria” ja ”toimitusjohtajaa” (haiskahtaa rahalta). Heillä kaikilla oli asiasta eturyhmäpoliittisesti, järjestöretorisesti tai hallintodiskursiivisesti ohjatut mielipiteet.

Myöskään juttuun haastateltua PrEP-mannekiinia ei pidä kiittää avautumisesta estolääkkeen käyttäjänä. Yleisradion jutussa homot esitettiin jälleen esimerkkeinä tyypeistä, joiden katsotaan pelkän hurjastelunsa tai omahyväisyytensä vuoksi tarvitsevan tai haluavan yhteiskunnalle kalliiksi käyvää lääkitystä – vain vielä huonomman tilanteen ennalta ehkäisemiseksi. Mitä muuta sellainen on kuin kiristystä?

Ehkä onkin niin, että PrEPin käyttäjät pitää toimittaa mahdollisimman pian suorastaan tahdostaan riippumattomaan hoitoon.

Kuten sanottua, PrEP ei ratkaise ongelmia vaan tekee ihmisistä entistä *lääkeriippuvaisempia* ja riippuvaisempia myös *julkisen talouden suopeudesta* ja *kestokyvystä*. HIV-potilaat ovat suojassa vain niin sanotun hyvinvointiyhteiskunnan sisällä ja nettoveronmaksajien armeliaisuuden turvin. Kun julkinen talous romahtaa, lääketehtaat eivät toimita tuotteitaan maihin, jotka eivät pysty maksamaan laskujaan. Tämä nähdään kehitysmaiden tilanteesta.

Monet yhdysvaltalaiset lääketehtaat lopettivat käyttäjille elintärkeiden sydän- ja syöpälääkkeiden toimittamisen Kreikkaan, kun valtion maksukyky loppui. Narun pää on tulossa käteen myös Suomelle ja maamme pyyteellisille ja vaateliaille vihervasemmiston venkuroille.

Sotien kaltaiset kriisit ja kumoukset jättävät lääkeriippuvaiset ihmiset aina pulaan. Joten viruksia ei kannata ihan ehdoin tahdoin hankkia eikä kylvää, ei myöskään PrEPin tarjoamalla 99 prosentin suojalla ja vihervasemmistolaisen hallituksen avokätisellä tuella. Parasta olisikin tietää, kenen kanssa panee.

Päivitys 2.7.2021

Kun uusi asiakasmaksulaki tuli heinäkuun 2021 alussa voimaan, Yleisradio joutui julkaisemaan pseudojournalisminsa jatkoksi jutun, jossa myönnettiin, että maksuttomuus on räjäyttänyt PrEP-pillereitä kerjäävien määrän pilviin: ”Noin 150 ihmistä on jonossa. Joka päivä tulee lisää kyselyjä, eikä jono lopu millään, sanoo HUSin iho- ja sukupuolitautien erikoislääkäri Eija Hiltunen-Back.”[36]

On siis käynyt juuri niin kuin ennustin ja arvattavissa oli. Toimittajien Otso Karhu ja Miika Koskela kirjoittamassa jutussa PrEP-hoitoa mainostetaan silti täysin kritiikittömästi, ja asian promoottoriksi oli saatu muuan platinatukkainen mannekiini, joka paljasti, että aiemmin ”joutui pitkään elämään jännityksessä seksin jälkeen.”[37]

Miksi? Ilmeisesti siksi, että tuli jo ennenkin lorttoiltua ilman sukupuolitaudeilta suojaavaa ehkäisyä: ”Siksi ehdottomasti suosittelen tätä lääkettä

niille, joilla on paljon suojaamatonta seksiä, Kauppinen sanoo.”[38] Tämä ikään kuin kirkastaa, mikä on koko asian HIV-pointti.

Aiheesta julkaistu tieteellinen kirjoitus[39] puolestaan osoittaa, että ”In March 2018 the a meta-analysis of eight PrEP studies (Traeger – data collected between 2014 and 2017), found that the risk of acquiring an STI increased by 25% in the first six months after starting PrEP; the risk of rectal STIs increased by 39% and of rectal chlamydia by 59%.”[40]

PrEPin käyttö on siis johtanut muiden sukupuolitautien rajuun kasvuun. THL:n mukaan 74 prosenttia kuppatapauksista ja 64 prosenttia tippuritapauksista on saatu miesten välisessä seksissä, ja tippuri on kehittänyt tähän mennessä jokaiseen antibioottihoitoon resistenssin.[41] Nyt on viimeinen toimiva lääkeyhdistelmä menossa, ja antibiooteille vastustuskykyistä muotoa esiintyy muun muassa Britanniassa, joka on PrEP-hoitojen käyttöönoton mallimaa Euroopassa.

En tietenkään väitä, etteivät potilaat hoitoa tarvitsisi, mutta lääkitys on PrEPiä käytettäessä väärä. Vihreiden ja vasemmiston logiikalla kannattaa saada HIVin sijasta kuppa, koska se ei ole yhtä paha sukupuolitauti, vaikka aivot lahottaa sekin.

Punavihreän hallituksen kyky toimia kansanterveyden ja valtiontalouden tuhoksi on hämmästyttävä. Yleisradion kyky jättää tosiasiatiedot raportoimatta ja huomiotta tekee Ylen toiminnasta juuri sitä, mitä totesin sen olevan kirjassani *Totuus kiihottaa:* pelkkää vihervasemmistolaista propagandaa.

Totuus on, että lorttoilu on osa PrEPin brändiä, ja harva asia on saanut aikaan niin paljon mainehaittaa homoille kuin PrEPin puolesta keuhkoaminen mediassa. Suomalainen valtamedia ei ole maininnut PrEPin yhteydessä heteroita, vaikka pilleri tepsisi yhtä hyvin heteroihin ja heidän seksuaalisiin ongelmiinsa. Estolääkkeen kuuma ja kyseenalainen sädekehä on mediassa langetettu yksinomaan homojen päälle muinaisen AIDS-kriisin tapaan.

Tiistaina 23. helmikuuta 2021

MITÄ ON VIHERVASISMI?

Olen onnistunut luomaan poliittiseen sanankäyttöön muutamia käsitteitä ja sanontoja, joita minun ei ole tarvinnut liioin toistella, sillä monet muut ovat alkaneet toisella niitä.

Esimerkkinä olkoon ”puliveivaus”, joka merkitsee Stadin slangissa glykolin tai muun lasinpesunesteen sekoittamista hienostuneella ranneliikkeellä niin, että siitä tulee juotavaksi kelpaavaa alkoholia. Sana on vanhaa perua, mutta nostin sen viitisentoista vuotta sitten diskurssiin poliittisen keinottelun vertauskuvaksi.

Muita lanseeraamiani käsitteitä ovat 'repressiivinen toleranssi', 'kompensoiva suvaitsevuus' ja 'ekokatastrofin intimiteetti'. Ensin mainittu viittaa länsimaalaisen suvaitsevaiston vaikerointiin siirtomaapolitiikasta valittavien nykysortajiensa tossun alla. Suvaitsevaisto osoittaa "toleranssia" eli sietokykyä todelliset ajatuksensa salaten sekä ikuista syyllisyyttä potien. Tämän mukaan valkoisen suomalaismiehen pitää kantaa loputonta moraalikuormaa uudella ajalla eläneiden hollantilaisten ja portugalilaisten merenkulkijoiden valloitusretkistä ja kieltäytyä suklaan syömisestä, koska se on muka rasistinen herkku.

'Kompensoiva suvaitsevuus' puolestaan tarkoittaa vihervasemmistolaisten puolueiden tapaa maksattaa vähemmistöjen etujen edistäminen periaatteella: 'Kun puolueemme edustaa yhdessä asiassa teitä, vaadimme teidän kannattavan kaikissa asioissa meitä!' – Huonoa kauppaa vähemmistöille itselleen. Tällä periaatteella esimerkiksi seksuaalivähemmistöjä on viety vihreiden ja vasemmistopuolueiden liiterin taakse kuin kuoriämpäriä. Identiteettipoliittisesti nyöritetyt homot ovat asettuneet tukemaan vihervasemmistoa talouspolitiikassa, ulkopolitiikassa, turvallisuuspolitiikassa, maahanmuuttopolitiikassa ja kaikessa muussakin *yleispolitiikassa* maksuksi siitä, että vihervasemmisto on kiljunut edistävänsä jotakin niin tarpeetonta, halpamaista ja mekkoeinareita hameisiin pukevaa kuin kirkollisia avioliittoja.

Kolmas sanapari 'ekokatastrofin intimiteetti' korostaa kaikkien "vastuullisten" puolueiden tapaa vaieta luonnon tuhoutumisen juurisyystä. Se on ihmiskunnan liiallinen runsastuminen, siis väestönkasvu Aasian, Afrikan, Lähi-idän ja Etelä- sekä Väli-Amerikan kehitysmaissa. Salailua korostava sana "intimiteetti" alleviivaa väestöräjähdykseen liittyvää häveliäisyyttä siitä, että maapallolle tuhoisan väestöpullistuman aiheuttaa heteroiden estoton ja kiimainen paneskelu kyseisissä maissa.

Omaa vastuuta tunnistamatta itketään sitten kaikkien asioiden riittämättömyyttä rääväsuumaisesti, ja yritetään heittäytyä länsimaalaisten ihmisten käsivarsille voimaantumaan. Mutta ensin pudottaudutaan hädänalaisiksi Välimereen, josta Euroopan unionin meripelastusyksiköt tuon liikaväestön työkseen onkivat vaieten samalla ekokatastrofin intimiteetin mukaisesti. Samanaikaisesti spiraalikakkuloilla varustautuneet ilmastopastorit selittelevät neekerikurjuuden johtuvan länsimaalaisten aiheuttamasta "kuivuudesta", vaikka kuivahtamaan on päässyt valkoisen väestön oma lisääntyminen länsimaisten feministien harjoittaman ja ihmissuhteita raastavan seksikielteisyyden vuoksi.

Edellä tuli mainituksi myös 'juurisyy', josta aloin puhua muutamia vuosia sitten. Suomensin silloin latinankielisen sanaparin *causa prima*, jolla tarkoitetaan aristoteeliseen filosofiaan liittyen 'ensimmäistä vaikuttavaa syytä'. Omaan diskurssiinsa sen onki Uuden Suomen puheenvuoropalstalta Paavo Väyrynen, joka pisti käsitteen korvansa taakse tyytyväisenä kuin leuan alta rapsutettu kissa.

Tavallaan juurisyyn käsite on turha, sillä se herättää kysymyksen, mikä onkaan enää *syy*, jos sen takana täytyy olla vielä vaikuttavampi *juurisyy*. Puhe juurisyystä johtuu siitä, että monet maahanmuuton ja EU-liittovaltiopolitiikan tueksi mainitut syyt ovat *tekosyitä*. Siksi on tarpeen puhua näiden ilmiöiden varjopuoliin liittyvistä *varsinaisista syistä:* juurisyistä.

Olen puhunut myös ”virkkuumummuista”, ”sädekehänunnista” sekä ”rukoilijasirkoista”. Viimeksi mainitut ovat kannibaalisia petohyönteisiä, joiden keskuudessa naaras yleensä syö koiraan parittelun aikana. Mikäli en ole tällöin tarkoittanut feministejä, on kohteenani ollut kristillis-konservatiivinen patavanhoillisuus, johon liittyvä moraaliturbulenssi ei poikkea paljoa ”liberaaleina” esiintyvien mimoosojen paatoksesta.

On myös paljon tuoreita ja asioita oikein nimeäviä käsitteitä, joita en ole keksinyt enkä kehitellyt. Kukkahatun käsite taisi tuttu jo ollakin, kun itse siihen törmäsin, samoin nuo jo vähäsen kulahtaneet ’hyvesignalointi’, ’moraaliposeeraus’ ja ’moraalikarisma’, jotka liittyvät sosiaaliseen vaihdantatalouteen ja muihin valheellisiin taseisiin. Olen puhunut samppanjasosialisteista ja kaviaarikommunisteista. Kun käsite kuluu, se kertoo, että niiden viesti on mennyt perille. Mutta onhan kliseitäkin käytettävä, jotta ne pysyisivät elinvoimaisina.

Ominamme taas pidämme ajatuksia, joita emme *tunnista* muiden ajattelemiksi, kun taas toisten ajatuksina pidämme näkemyksiä, joita emme heti myönnä omiksemme. Joten älköön kukaan kiertotalouden kannattaja pahastuko tavasta, jolla saatan astua heidän tyylikkäille Crocks-jäljitelmäsandaaleilleen.

Vihervasismin tunnusmerkkejä

Tänään tahdon auttaa yhteiskunnallisen todellisuuden tiedostamisessa lataamalla poliittiseen diskurssiin uuden käsitteen: vihervasismi. Käytin sitä noin vuoden ajan Jodelissa, kunnes ne koirat älähtivät, joihin kalikka kalahti, ja kiilusilmät liputtivat viestini DDR:läisen ilmiantokulttuurin mukaisesti portaalin ylläpidolle, joka katkaisi kaulani ja sensuroi kirjoitukseni. Perille meni. Koska kielto on laadun tae, aivan niin kuin peittely yleensäkin paljastaa totuuden, on kirjallinen teoskin olemassa vasta, kun se on sensuroitu ja filosofilla pää kainalossa.

Mitä sitten tarkoitan vihervasismilla? Kyseessä on eräänlainen kattokäsite, joka kuvaa useita jo edellä mainitsemiani asioita. Se on tietenkin lyhenne sanasta ”vihervasemmistolaisuus”, josta lissut käyttävät lässyttävää slangi-ilmausta ”vihervassari”. Se on vähän niin kuin mielenosoituksesta tehtiin ”miekkari”. Vertauskuvallista vihamielisyyttä siihenkin sisältyy hitusen. Leikkisyyttä korostaa vain, ettei miekkariin osallistuja saa pitää miekkaa, vaan virkavalta tuo sen väsyneesti paikalle.

No, vihervasismin käsite on tekemisissä myös – kuten arvaatte – fasismin kanssa. Fasismilla voidaan tarkoittaa italialaisen fasismin lisäksi myös muuta kiihkomielisyyttä, kuten professori Tarmo Kunnas on todennut ja tehnytkin kirjassaan *Fasismin lumous* (Atena 2013). Esiintyy niin sanottua punikkifasismia, jonka vallitessa kaiken maailman nulikat pyrkivät päättämään itseään isommista ympyröistä ja hukkuvat sen vuoksi saappaidensa varsiin märkiä korviaan myöten. Vihervasismin käsite tekee vihervasemmistolaisuudesta *tuttavallisempaa*.

Luettelin vihervasismin takana olevan vihervasemmistolaisuuden piirteitä kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 4.3. (s. 72–73). Kyseessä on ajatusklusteri, jossa tarkoitusperistä ja päämääristä ollaan varmoja. Eri mieltä olevia ei kuulla, vaan heidät tukahdutetaan, ja viisaille nostetaan nenäkkäästi nokkaa, kun ei itse olla kovin viisaita. Epävarmuus näkyy oikeassa olemisena. Näkökantoja leimaavat yli-yksilöllinen ihmiskuva ja poliittista ajattelua kollektivismi.

Vihervasemmistolaisuuteen liittyy myös yhdenmukaistamiseen perustuva tasa-arvon ihanne, joka kiistää meritokraattisen oikeudenmukaisuuden, eli moraalifilosofisen ansaintaperiaatteen. Taustalla leijailevat marxismin ja leninismin sekä sosialismin ja kommunismin haamut. Vihervasistien feministinen siipi tervehtii akateemisen ajatuskurin vaatijaa tasa-arvopolitiikalla, joka osuu kuin paistinpannu lännenmiehen poskelle 1950-luvun westerneissä.

Vihervasemmistolainen ajatusklusteri turvautuu usein mustamaalauskampanjoihin, joilla koetetaan pilata arvollisten tieteenharjoittajien maine. Ei-sosialistisia filosofeja yritetään vahingoittaa pyrkien vääristelemään heidän sanomaansa, ja puolueettomia tieteenharjoittajia sekä oikeistolaisia poliitikkoja pilkataan.

Helposti hyödynnettävän alustan vihervasemmistolaiselle politikoinnille on tarjonnut sosiaalinen media, jonka laareissa liikkeen aktivistit ovat keränneet joukkueita omasta mielestään sopimattomien mielipiteiden kitkemiseksi pois yleisöjen nähtäviltä. He hyödyntävät liikkeen yleistä menettelytapaa: joukkovoimaa ja massakulttuuria. Tuloksena kaikenlaisten silakkaliikkeiden ja varisverkostojen toiminnasta on ollut perättömiä ilmiantoja ja kavalluksia, joiden takana kytevät vihervasemmistolaisten ennakkoluulot, ikuinen luokkakatkeruus ja poliittinen kauna.

Sisältökannanottonaan vihervasemmistolainen klusteri on asettunut puolustamaan monikulttuurisuutta ja maahanmuuttoa, vaikka filosofisesti katsoen ne muodostavat ideologian, jolle kantaväestö ei ole antanut poliittista oikeutusta demokraattisessa prosessissa, ja näyttö onnistumisesta puuttuu. Rajat ylittävää geenivirtaa vihervasemmisto puolustaa rotukorttia avoimesti heiluttaen ja ymmärtämättä agendaansa liittyvää ristiriitaa.

Vihervasemmisto on pyrkinyt porvariston ohella pönkittämään myös Euroopan rahaliittoa ja EU:n rakentamista liittovaltioksi. Yksilöiden vapautta ja itsemääräämisoikeutta painottavan kansallismielisyyden viher-

vasistit pyrkivät leimaamaan ”pahaksi” ja varustamaan sähköiskun kaltaisia reaktioita tai välittömiä toimenpiteitä vaativaksi ”natsismiksi”, ”rasismiksi”, ”vihapuheeksi” tai ”ääriajatteluksi”. Äärimmäinen ajatteleminen on heidän mielestään väärin silloinkin, kun äärioikeistolaiset ovat äärimmäisen oikeassa.

Sillä tavoin vihervasistien leimakirves on osunut sen omaan nilkkaan. Omaa vihaansa edustaessaan vihervasemmisto on toiminut vapauden ja suvaitsevuuden ihanteitaan vastaan. Tilanne on tukala monille vihervasemmistolaisille itselleen, ja välkyimmät heistä ovat yrittäneet kiemurrella irti ideologisista liekanaruistaan.

Esimerkkitapauksina mainitsen oikeustieteen tohtori Jarkko Tontin äskettäisen tilityksen,[42] jossa hän kertoo syitä eroonsa Vihreästä Liitosta, ja dosentti Mikko Paunion kirjoituksen,[43] jossa hän kertoo, miksi palautti syntymädemarina hankkimansa SDP:n jäsenkirjan. Molemmat avautumiset kannattaa lukea.

Sarkastisinta kaikista on, että omasta idealismistaan ovat joutuneet kärsimään maahanmuuton suosijat itse. Esimerkiksi käy vaikka Vihreiden entisen puoluesihteerin Panu Laturin kohtalo, kun muuan laittomasti maassa ollut Sudanin kansalainen pahoinpiteli hänet Brysselissä niin, että hän on joutunut lehtitietojen mukaan kuntouttamaan itseään pitkään palvelutalossa Helsingin Arabiassa.[44]

Vihervasismin teoriahistoriaa

Pahimpia vihervasistien ideologisista työvälineistä on *identiteettipoliittinen* sitouttaminen. Sillä tarkoitetaan yksilön vangitsemista eturyhmäpoliittisen taistelun välikappaleeksi. Menettely on vasemmistolle perinteinen.

Jo 1970-luvulla, jolloin vasemmisto pyrki näyttäytymään ”rationalismin” edistäjänä (ja sen toiminnassa oli vielä jotain järkeä), vasemmisto moitti politiikan *henkilöitymistä*, ikään kuin politiikkaa eivät tekisikään ensisijaisesti ihmiset vaan kasvottomat organisaatiot, toisin sanoen puolueet, joita mieluiten on vain yksi. Vasemmiston diskurssissa erotettiin ”päättäjät” ja ”kansa”, niin kuin tehtaissakin olivat pomot ja työväki, joka ainoana väitti tekevänsä työtä. Puuttui oivallus (tai haluttiin haudata tosiasia), että todellisessa demokratiassa *me kaikki olemme päättäjiä*.

”Kaikkien työläisyydestä” vasemmisto jaksoi toki muistuttaa myös yliopistoissa, ja juuri tuohon laumahenkisyyteen nojaa myös nykyinen identiteettipolitiikka. Identiteettipoliittinen klusteri on betonikimpale, joka on kahlittuna ilmastopolitiikalla ripitettyjen vihervasistien omaan kaulaan. Intersektionaalinen vähemmistöpolitikointi puolestaan on ideologisista velvoitteista valettu rautapallo, jota vähemmistöön tai johonkin ”erityisryhmään” kuuluva raahaa mukanaan kaikkialle.

Tämän ajattelutavan mukaan et voi olla nainen, jos et identifioidu sosiaalidemokraattiseen tasa-arvon taontaan, jonka tuloksena syntyy lisää kahleita. Et voi olla myöskään minkäänlainen kaappi-, julki- etkä avoin homo, jos et ole viherliberaali ajattelun lumihiutale, jonka tehtävänä on toimia mediaa viihteellistävänä marakattina.

Vasemmiston vielä taannoin edustamat järkiperäiset tavoitteet, kuten ilmainen koulutus ja terveydenhuolto kaikille suomalaisille, vesittyivät, kun kommunismin eräs ajatussuunta, eli leniniläinen tajunnan heijastusteoria ja persoonallisuuspsykologia kiertyivät yleisvasemmistolaiseen ja sosiaalidemokraattiseen ajatteluun. Se pyrki naamioitumaan ”liberalismiksi” ja ”vihreydeksi” mutta muodosti totalitaarisen oppijärjestelmän.

Identiteettipolitiikka on siitä vaarallista, että se kiistää filosofian perinteisen identiteetin määritelmän, jonka mukaan se tarkoittaa *yksilön* hyvää itsetuntoa. Poliittinen vasemmisto vääristeli identiteetin käsitteen Pohjois-Amerikan ”edistyksellisissä” yliopistoissa ja toi sen Eurooppaan todistaen, että kommunismi ei aina uhkaa idästä vaan myös lännestä.

Identiteettipolitiikalla tarkoitetaan tuossa harhaisessa ajettelussa viiteryhmiin samastumista. Sanotaan esimerkiksi, että identiteettisi voi kehittyä täysin vain, jos otat niiden ihmisten asenteet suhteessa itseesi, jotka muodostavat oman viiteryhmäsi.[45] Tämän mukaan esimerkiksi nainen ei voisi olla nainen ilman, että hän samastuu omaan viiteryhmäänsä ja asettuu tukemaan kaikkea, mitä feminismi määrää.

Identiteettipolitiikan varjolla marxilais-leniniläinen tajunnan heijastusteoria (jonka mukaan ihmistajunta ja tietoisuus kehittyvät ”ulkoa sisään”) ujutettiin vaivihkaa osaksi ”liberalismina” esiintyvää yleisvasemmistolaista ajattelua, johon myös porvaristo lipsahti mukaan. Tosiasiassa sen kautta sidottiin yksilöiden itsenäinen ajattelu kollektiivien osaksi, ja oikeasti kyseinen piilokommunismin muoto edustaakin vapauden, yksilöllisyyden ja itsemääräämisoikeuden vastakohtaa.

Identiteettipolitiikka on siis sorron nykyinen väline, joka asettaa politiikanteon yksilöiden itsensä edelle. Se on lähes samanlaista kuin akateeminen vertaisarviointi, josta olen käyttänyt nimitystä ’vertaisvartiointi’. Vertaisarvioinnin käsite on peräisin vartiointiliikkeestä. Se uskottelee, että tutkimusten arvostelijat ja julkaisuoikeuksista päättäjät ovat *vertais*asemassa, vaikka todellisuudessa he ovat poskettomassa *valta*-asemassa, josta he voivat läimäytellä vapaasti niin kovaa kuin tahtovat. Sen he tekevät yleensä anonymiteetin suojista: salusiinien ja rullakardiinien takaa.

Näin myös yliopistomaailmassa yksilöt sidotaan kollektiiveihin, eikä läpi voi päästä mitään todellista filosofiaa, jossa ihmiset edustavat näkemyksiään rehellisesti. Oikeutusta pakotetaan hakemaan omilta kilpailijoilta ja jopa vastustajilta, mikä johtaa automaattisesti valheellisuuteen. Tuloksena on ollut filosofian vastaista konformismia, ryhmäkoheesiota ja konsesukseen taivuttelua. Kaiken takaa lemuaa samanlainen pistävä rikkivedyn löyhkä, joka tulee hapettomassa tilassa mätänevistä strutsinmunista.

Identiteettipoliittisen läksytyksen tuloksena myöskään äänestyskopeissa eivät päätä yksilöt vaan ryhmät, aivan niin kuin työpaikoillakin päähän putoaa jäsenkirjaa ottamattomille tiili. Tällä tavoin vihervasisteille on kertynyt valtaa paljon enemmän kuin vasemmistolaisten aatteiden todellinen kannatus antaisi myöten. Oikeistolaiset äänestävät peruskatsomuksensa mukaisesti yksilöinä, mutta vihervasemmisto patistelee ja sitouttaa, suostuttelee, kerää jengejä ja ojentaa.

Väitän ja tiedän, että ihmiset kärsivät siitä. Sitouttaminen on samanlaista kuin valitseminen Braunin ja Philishaven välillä. Kun ihmisestä on tehty esimerkiksi *braunisti*, siltä tieltä ei ole paluuta, sillä ajattelemisesta on siirrytty identiteettiin. Kyse ei ole enää siitä, mitä ihmiset ajattelevat ja sanovat, vaan siitä mitä he ovat. Näin asiasta on tehty auktoriteettikysymys.

Koska vahvistusharha (*confirmation bias*) on psyykkinen perusprosessi, vihervasistit pahentavat alhoaan ja vaipuvat yhä syvemmälle äänieristettyihin bunkkereihinsa. He toimivat niin kuin feministit linnoittatuessaan sukupuolen tutkimuksen yksiköihin, joissa he varjelevat omia valheitaan sukupuolesta ”sosiaalisena konstruktiona” eivätkä hyväksy näkemystä sukupuolierosta ontologisesti olemassa olevana tosiasiana: biologisena faktana, joka riippuu sukupuolielimistä, hormoneista, geeneistä ja kromosomeista.

Ajatuksen paremmuudella tai huonommuudella *per se* eivät vihervasistit pidä väliä, vaan asioista tehdään identiteettipoliittisella vyörytyksellä henkilökohtaisia kunniakysymyksiä, joiden mukaan perussuomalainen ei voi koskaan olla oikeassa ja ”rasistien” kanssa ei neuvotella.[46] Tämä umpikuuroutuminen on tietenkin perin tyhmää ja filosofian olemuksen vastaista.

Huvitteluliberaalit vihervasistit hakevat aggressioilleen ja hyökkäilyilleen oikeutusta laittautumalla sorretuiksi ja syrjityksi väitettyjen ryhmien asemaan. Samalla vihervasistit itse alistavat ja orjuuttavat omiaan. Juuri se on vihervasistien kohtalossa murheellisinta.

Vihervasismia käytännössä

Helsingin Sanomat julkaisi jokin aika sitten jutun ”Mistä tunnistaa natsin?”[47] Tämä kirjoitukseni sopii sen jatkoksi, sillä tässä kerron, mistä tunnistaa vihervasistin.

Vanha tarina kertoo, että vihervassari meni älykkyystestiin ja sai arvon 85, joka ei ole kovin hyvä. Testiraportti kädessään vihervassari selitti asiaa todeten, ettei kehno tulos johtunut hänestä itsestään, vaan testi vain oli niin vaikea.

Tämä pitää yhtä sen kanssa, että vihervasistien mielestä syyt ovat aina yhteiskunnan, kun taas ansiot ovat hänen itsensä, usein myös toisten ih-

misten ansiot, joita vihervasistit pistelevät mielellään omiin taskuihinsa. Ajatteluperinteen tukena on sosiaalinen konstruktionismi, jonka mukaan tämän jos tuonkin vääryyden syynä on alistava tai sortava ”sosiaalinen rakenne”, ei ihmisen oma toiminta, toimimattomuus tai tahdonmuodostus.

Kaikki yllä sanottu on tietenkin vain rahisevan kuivaa ideologiakriittistä teoriointia. Käytännössä saatte tietää, mitä vihervasismi merkitsee, kun tunnette vihervasismin tulokset selkänahassanne ja vihervasismi *toimii*.

Saatte tietää, mitä vihervasismi on, kun Suomi yrittää olla maailman johtava maa ilmastonsuojelun alalla, ja Suomesta ”tehdään” hiilineutraali hyvinvointivaltio, joka ”haluaa” olla kaikessa maailman paras.

Tämä tapahtuu vihervasistien päätöksellä lopettaa Euroopan ympäristöystävällisimmäksi todetut hiilivoimalat nimenomaan Suomesta, joka on kylmä ja pimeä maa. Tunnette asian asiantuntijoitakin paremmin, kun avaatte lämpöpatterinne samalla, kun vihreä direktiivi ilmoittaa, että huoneistolämpötilaa alennetaan 17 asteeseen, sillä lämpö ”otetaan talteen merivedestä”.

Ymmärrätte, mistä on kyse, kun Ullanlinnassa asuvat vihervasistit kurittavat haja-asutusalueiden omakotiasukkaita lopettamaan paikkakunnan ainoana valopilkkuna paukkuvassa pakkasessa loimottava öljylämmittimensä ja pystyttämään tuulettomaan pakkasyöhön tuulivoimala sekä kapuamaan katolle luomaan lunta aurinkopaneeleista, sillä onhan Kuu aurinkokuntamme valaisevin kiertolainen, kun taas pelkkä maalämmityksen asentaminen ylittäisi koko asumuksen arvon.

Vihervasistit kannattavat EU:n tukipakettipolitiikkaa, tilapäisten rahastojen toistuvaa keruuta ja tulojensiirtounionia, koska ne johtavat Neuvostoliiton kaltaiseen liittovaltioon, jossa varat ja velat katsotaan yhteisiksi, kansallisvaltiot on tapettu, ja EU:sta muodostuu sosialistisen internationaalin mukainen fiskaaliunioni.

Vihervasistit vaativat EU:lta entistäkin radikaalimpia ympäristötoimia, sillä taksonomia-asetuksilla, metsiensuojeluvelvoitteilla, energiamääräyksillä ja ”luontokadosta” muistuttavilla ripityksillä voidaan kätevästi pahentaa kansalaisten ja jäsenvaltioiden talousahdinkoa sekä edistää viherkommunismia, jonka varjolla kansalaisten yksityistä varallisuutta päästään ekososialisoimaan julkisen vallan hallintaan. Kansallisvaltioilta riistetään niiden itsemääräämisoikeus ja suvereniteetti.

Vihervasistinen politiikka on suureksi osaksi pelkkää tulojen siirtoa vailla mitään lisäarvoja tuottavaa toimintaa tai keinoja, joilla idealistit voisivat toteuttaa huikeat ekologiset päämääränsä. Ylimitoitetun ympäristöpolitiikan mallina on universaalisosialistinen metafysiikka, eli yleismaailmallinen sosialistinen ideologia.

Voidaan kysyä, mitä suomalaiset saavat palkkioksi siitä, että vihervasemmisto ”pelastaa maailman” mutta tuhoaa samalla suomalaisten ihmisten ja valtiomme talouden. Mitalinko? Vai kukkakimpun? Myöskään maailma ei pelastu, vaikka vihervasistit pakottaisivat kansalaisiamme lopet-

tamaan hengittämisen, jotta päästökauppa ja hiilinielut tasapainottuisivat. Vihervasemmistolaiset pissikset joutuisivat kuitenkin polttamaan kylmentämänsä ruumiit hiilipäästöjä aiheuttavissa krematorioissa.

Vihervasistit suorittavat tulojen uusjakoa vuotavalla sangolla: laittaen suuren osan avustajakaartinsa taskuihin, täsmälleen kommunistimaiden eliitiltä saamiensa esimerkkien mukaan. He ostavat kannatusta omille äänestäjilleen toisten puolueiden äänestäjiltä verottamillaan tai muutoin kiskomillaan varoilla, kuten ruuhkamaksuilla, jotka ovat keskustojen kauppakuolioiden ja autioitumisten keskeisiä syitä.

Tiedätte, mitä vihervasistit tarkoittavat, kun panette merkille heidän intomielisen halunsa viedä polttomoottoriajoneuvot kaikilta, aivan niin kuin lapsilta otetaan heidän lelunsa ja miehiltä kahlitaan kalunsa.

Lopulta keskustojen asukkaat ovat yhtä pahasti motissa kuin heidän maalla asuvat serkkunsa, jotka tietävätkin jo, että liikkumisvapauden rajoittaminen on olennainen osa reaalisosialismia. Se on tapa hallita väestöjä ja rajoittaa heidän kanssakäymistään. Tämän vihervasemmisto tekee kaikkialla, paitsi kun on kyse laittomien maahan tulijoiden pyrkimyksestä asettua Suomeen asumaan. Sen he mielihyvin sallivat ja sitä edistävät ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” verukkeilla.

Suomessa autoilu ei ole enää liikennemuoto ollenkaan, vaan se on tapa rahoittaa vihervasistien tukijoukkoja. Autoilun kiinteisiin veroluonteisiin kuluihin uppoaa niin paljon rahaa, että polttoainetta ei ole varaa ostaa ja matkaan ei pääse.

Silloin kun autoiluun on varaa, nuo varat valuvat tulojensiirtoina ”hyvinvoinnin ytimessä” nautiskelevien sosiaaliviranomaisten palkkoihin, sofistikoituneille pultsareille ja muille urbaaneille ovelille, joilla varattomiksi laittauduttuaan on oikeus vihervasemmiston köyhyysihanteiden mukaiseen toimeentulotukeen. Tämä sossutuen muoto onkin koko yhteiskunnallisen kurjuuden ja vääryyden *primus motor*, sillä se suorastaan ohjaa ihmisiä hankkiutumaan täysin varattomiksi vain turvatakseen tulot jokapäiväisiin menoihinsa.

Rihkama- ja räsykauppiaiden ruohonjuuripoliittisilla vankkureilla ajetaan sitten kantaväestöjen ohitse niin asuntojonoissa kuin terveydenhuollossakin. Maahanmuuttajien luksusautojen blingivanteet, älypuhelimet ja kultakorut kimaltavat identiteettiä vahvistaen samalla, kun penkka pöllyää ja suomalaisten asunnottomien silmät ja korvat ovat täynnä monikulttuuri-ideologian ihanuudesta muistuttavaa mutaa. Samanaikaisesti raideliikennettä kehitetään kai ihmisten kesämökeille.

Myös suomalaisilta veronmaksajilta riistetyt tulojensiirrot Afrikan ja Kaukoidän teknis-taloudellisiin hyvinvointimaihin sekä Euroopan unionin älyllisesti rappeutuneisiin kehitysmaihin ovat reaalisosialismin ilmentymiä 2000-luvulla. Ne toteuttavat rajattoman maailman ihannetta, jossa kansallisvaltioiden rooli hyvinvointiyhteiskunnan ylläpitäjänä on totaalisesti mitätöity ja kyky moraaliseen resistenssiin on rapautettu täysin.

Vihervasemmiston edisonit eivät ymmärrä edes sitä, että heidän politiikkansa nimenomaisesti *tuhoaa* luontoa. Tämä johtuu siitä, että he eivät ymmärrä mitään *taloudesta*.

Talouteen perehtyminen valaisisi, että investointeja ympäristönsuojeluun kannattaisi tehdä siellä, missä ne ovat halvimpia, eli kehitysmaissa, eikä suinkaan Suomessa, jossa ne ovat kalleimpia ja siksi tehottomimpia. Tätä vihervasistien kognitiivisesti heikko ymmärryskyky ei suostu ottamaan vastaan, sillä heidän aivonsa ovat lähtökohtaisesti järkipuheen ehdottomasti torjuvassa asennossa.

Näin he eivät pysty sulattamaan edes sitä, että päästöjä pitäisi ylipäänsä hillitä siellä, missä niitä eniten tuotetaan, eikä kiristellä normiruuveja täällä, jossa ympäristötehokkuus on jo muutenkin korkealla tasolla, kun *hyödykettä* kohti tuotetut päästöt ovat vähäiset. Sen sijaan nuo Louis Vuittonin kanta-asiakkaat pohtivat päästöjen määrää suhteessa *asukaslukuun* ylikansoitetuissa kehitysmaissa, joissa ekokatastrofi on päässyt etenemään jo täysin pysäyttämättömään tilaan väestöräjähdyksen vuoksi.

Talousasioista lumiukkojen tavoin pihalla olevat vihervasistit eivät ymmärrä sitäkään, että Suomessa kaikki menestyneet luonnonsuojelutoimet ovat tehdyt vain siksi, että ne ovat olleet taloudellisesti mahdollisia ja omistajien taloudellisten etujen mukaisia. Metsiä on hoidettu Suomessa hyvin vain ja ainoastaan omistajien toimesta ja siksi, että se on kannattanut heille taloudellisesti. Sen sijaan ainoa, mitä vihervasistit itse ovat tehneet metsien hyväksi, on itsensä kahliminen harvestereihin.

Kumisaapasjalkaisten takkutukkien ja kiilusilmäisten risupartojen Koijärvi-politiikalla on johdettu Karjalan menetettyjä alueita, jotka kuuluvat maailman suurimpaan kansallispuistoon ja joka muodostaa yhteismaan tragediasta muistuttavan katastrofaalisen kaatopaikan.

Vihervasismi, internatsismi, sanankahleet ja seksi

Vihervasisti on usein myös kansainvälisyydestä ohjautuva *internatsi*, sillä hän haluaa avata maahanmuuton tulvaportit sen sijasta, että hän pyrkisi lopettamaan väestöräjähdyksen ja katkaisemaan väestöpullistumasta johtuvan diasporan länsimaihin.

Vihervasistit eivät ilmeisesti tiedä, kuinka lapsia tehdään ja että syntyvyyttä voi myös rajoittaa. Yhden lapsen politiikkaa paheksutaan ja taivastellaan vihervasismin pää-äänenkannattajan Helsingin Sanomien ylitsevuotavan runsaissa kannanotoissa itsemääräämisoikeutta muka loukkaavina ihmisoikeusrikoksina. Lehti ulisi asiasta pääkirjoituksessaan ”Lapsipolitiikka on valtaa” (31.10.2015) ja jutuissaan ”Kiina vahvisti yhden lapsen politiikan lopettavan lain” (27.12.2015), ”Yhden lapsen politiikka loppui, perhe-elämään kajoaminen jatkuu” ja ”Kiina luopuu yhden lapsen politiikasta väestön harmaantumisen takia” (29.10.2015).

Yhtäältä feministit pitävät naisten itsemäärämisoikeutena tuottaa rajattomasti jälkeläisiä. Mutta toisaalta feministit vaativat, että itsemääräämisoikeuden perusteella naisten tulisi voida abortoida sikiöitä omavaltaisesti ja siksi, että oikeus syntymättömän lapsen tappamiseen seuraa mukamas ”naisen oikeudesta päättää omasta kehostaan”. Vain mielipuoli voi syyllistyä kyseisenlaisiin ajatuskulkuihin, mutta Helsingin Sanomat julistaa niitä estottomasti ja täysin purjein.

Valppaan lukijan mielessä voisi herätä kysymys, missä määrin itsemääräämisoikeudella saa paisuttaa väestöä ja polkea maailman muiden asukkaiden ekologisia elinoloja. Jo Aristoteles ajatteli, että omaa etua ei pidä edistää toisten tappioksi. Tämän pitäisi päteä myös Kiinassa, joka toimii nyt ympäristöpolitiikan vapaamatkustajana monien muiden kehitysmaiden tavoin. Maa avaa uuden hiilivoimalan lähes joka toinen viikko, kun Pariisin ilmastosopimuksessa maalle myönnettiin mahdollisuus lisätä päästöjään vuoteen 2030 asti, ja EU:n huvitteluliberaali virkamiesaateli laittoi nimensä kiltisti paperiin. Mutta tätä vihervasemmiston tyhmyrit eivät huomaa eivätkä tunnusta.

Sen sijaan vihervasistit haluavat lopettaa väestön uusintamisen länsimaissa. Sen takaa jääkarhuystävällinen seksintappolaki, jota haudotaan eduskunnassa ”turvapaikanhakijoiden” harjoittamien raiskausten vuoksi. Laista kuitenkin kärsii tavallinen kalapuikkoviiksekäs sinisen pillerin purija, kun seksuaalisuus vaarallistetaan ”Suostumus2018”-aloitteen sanktioilla, ja jäätävä polaaripyörre alkaa pyöriä heidän muijiensa pimpsan ympärillä vetäen häpykarvat huurteeseen.

Vihervasemmiston kellokkaat kahlitsevat itsensä valaanpyyntialuksiin ja kaivinkoneisiin, mutta he eivät tee sitä Malmin lentoasemalla, jossa uhattuina ovat kaupunkiympäristö, kuntopolku ja perhosniitty. Kulttuurihistoriallisesti ja toiminnallisesti arvokkaan alueen vihervasemmisto aikoo tuhota ihan vain lentäviä ihmisiä kohtaan tuntemansa luokkastrategisen kaunan vuoksi. Verukkeena käytetään tonttipulaa, vaikka Helsingin yleiskaavaan on varattu alueet satojen tuhansien ihmisten väestönlisäystä varten vuosikymmeniksi eteenpäin.

Tässä suon ja kuokan päkäpäisyydessä näkyy suomalaisen vihervasismin sinnikkyys ja sen periksi antamaton tyhmyys, jolle muut kansakunnat ovat nauraneet pitäen kaikkia suomalaisia koivuhalolla päähän lyötyinä typeryksinä. Kaikki tietävät, ettei asuntopula johdu tonttien riittämättömyydestä, vaan siitä, että rakennusliikkeet eivät rakenna kaupallisista syistä: jotta kysyntä pysyisi yllä ja hinnat eivät putoaisi. Kaikki tietävät myös, että sulfiittisaven siirtäminen ja suon betonipaalutus tulevat häikäilemättömän kalliiksi, ja ne on osoitettu myös epäekologisiksi.

Kärsivällisellä uuvutus- ja väsytystaktiikallaan vihervasistit ovat saaneet hivutetuksi Demla-juristeina tunnettuja etäispäätteitään oikeuslaitokseen ja hallintoon, joka yleensä on heikkotasoisten juristien sijoittumis-

paikka, sillä mikään yksityinen taho ei palkkaa sosialisteja, ja juristien parhaimmisto hakeutuu hallintovirkojen sijasta leveämpiin leipiin.

Näin oikeuslaitos ja hallinto on vähitellen politisoitu vihervasistien hyväksi. He eivät taatusti ole valtionvastaisia saati valtion vihollisia, vaan tuomio- ja viranomaisvaltaa käyttäessään he *ovat* valtio.

Oikeasti he ovatkin *yhteiskunnan*vastaisia, sillä he ovat jatkuvassa konfliktissa kansalaisyhteiskunnan kanssa, mikä näkyy heidän tavassaan rangaista omasta mielestään vääristä mielipiteistä ja yhteiskuntatulkinnoista. Vihervasistiset viranomaiset kurittavat kansalaisia, joilta heidän valtansa pitäisi olla lähtöisin ja joita heidän pitäisi palvella, mutta he ovat ymmärtäneet asemansa brezhneviläisesti.

Heidän mielivaltansa on ääretöntä, sillä jo pelkkä rangaistuksen uhka saa yhteiskunnallisen totuuden pakenemaan seinänrakoihin, eikä mikään tiede ole mahdollista tilanteissa, joita etäisestikin varjostaa sanktioiden mahdollisuus. Juridisten normien ja tieteen ihanteiden eroa ja suoranaista vastakohtaisuutta vihervasistit eivät ole koskaan ymmärtäneet, ja filosofiaa sekä politiikkaa kyseiset pässinpäät arvioivat pohtien, ”onko se laillista”.

Todellisuudessa poliittisen tahdonmuodostuksen tulee kulkea normien kirjailun edellä, niin kuin filosofia on lainsäädännön yläpuolella analysoidessaan sitä, mikä on moraalisesti oikein tai eettisesti hyväksi. Sen sijaan vihervasistien ajatusmaailmaa leimaa infantiili ja pienimielinen normatiivisuus, jonka mukaisesti 5-vuotias neuvoo 3-vuotiasta, kuinka potalla istutaan ja miksi se on maailman puhtain ja korkein onni.

Pahinta mielivaltaa vihervasismissa edustaa sananvapauden syöminen ja kirjojen sekä muiden julkaisujen polttamispolitiikka, joka tekee keskiajan historian tutuksi. Erich Honeckerin hyvä kollega Kalevi Sorsa puhui jo 1980-luvun alussa ”infokratiasta” antaen merkin siitä, että vasemmisto koki sivistyksen ja tiedonvälityksen uhaksi omalle ihmisten hallinnalleen. Toimilupaa ei annettu kaupallisille radioasemille eikä TV-kanaville, jotta läpi ei pääsisi ulkopoliittisesti arveluttavaa ainesta. Kansalaisilta pakkootettiin valtiollisen Yleisradion kuluja kattamaan tarkoitettu TV-maksu, ja TV-lupatarkastajaa täytyi karttaa kuin Stasia. Tätä ei nykynuoriso voi käsittää.

TV-lupatarkastajan tilalla ovat nykyään kaikille pakollinen Yle-vero, vihervasistien harjoittama ”faktantarkistus” ja Internetiin kohdistama korvennus. Vihervasistien toteuttamasta sensuroimispolitiikasta on tullut hullua, ja se on levittäytynyt hallitsemattoman syöpäkasvaimen tavoin valtavirtamedian harjoittamasta sensuurista sosiaaliseen mediaan. Internet tarjosi vaihtoehtoiselle viestinnälle jonkinlaisen räppänän, kunnes vihervasistit saivat viranomaisvallan ja EU:n katakombeissa piileskelevät sananvapauden myyrät asiansa taakse. Myös oikeistolaisina pidetyistä valtavirtamedioista vihervasemmisto teki hyödyllisiä idioottejaan.

Oikeiston ja vasemmiston vispilänkauppa on ymmärrettävää, sillä porvarillisen suurkapitalismin ja sosialistisen internatsismin ideologiat sopivat universalistisen harmonian havinassa yhteen. Vahinko vain, että kansalaiset jäävät tässä kytköksessä kärsijöiksi, ja voiton korjaa yksipuoluejärjestelmäksi liittoutunut vihervasemmiston ja liberaalin porvariston klusteri.

Vihervasismin lyhyt historia

Vihreä Liitto syntyi sellaisten kaupunkilaisnuorten luontoharrastuksesta, jotka eivät olleet koskaan käyneet navetassa. He olisivat olleet kauhuissaan tai pyörtyneet, mikäli olisivat tienneet, kuinka pahalta siellä haisee. Virtsan, lannan ja AIV:n lemu sekoittuu olkien, pahnojen ja heinän katkuun pistävän piinallisella tavalla, joka saa lissujen aurallisen migreenin laukeamaan, ja aivan pian he makaavat koivet oikoisinaan olkien seassa säkenöivä valokehä päänsä päällä.

Muuan Maria vain halusi hoitaa heppaa ja Pekka silittää minkkiä. Erehtyivätpä jotkut heistä puhumaan ”eläinten oikeuksistakin”, vaikka tietoisuutta vailla olevana olentona eläin ei voi olla oikeussubjekti. Subjektiviteetin tunnusmerkkinä pidetään kykyä tehdä valintoja ja kantaa tuota vihervasistien peräänkuuluttamaa ”vastuuta”, joka aina sisältää myös aiheetonta syyllistämistä. Oikeuksien sijaan olisi pitänyt puhua vain eläinten humaanista kohtelusta.

Naturalistisen filosofian näkökulmasta luonto ei ole ihmisille vain resurssi, josta olemme riippuvaisia, vaan maanjäristyksineen ja viruksineen luonto muodostaa ihmiskunnalle myös ikuisen haasteen, vastustajan ja vihollisen. Sen sijaan vihervasemmiston lahkolaiset pitävät luontoa palvonnan kohteena, kun taas ihminen on heille – etenkin sen valkoisessa ja sukupuoleltaan miestä muistuttavassa ominaisuudessa – lähes arvoton *white trash*, jota vihervasistit eivät taatusti kohtele humaanisti.

En puutu vihervasismin syntyhistoriaan, paitsi että se syntyi – kuten edellä kuvasin – useista väärinkäsityksistä. Historioita on kirjoitettu Michel Foucault’n hullaannuttamana tarpeeksi. On sairaanhoidon historioita, kaakaon historioita, suklaan historioita, kahvin historioita, mausteiden historioita ja nautintojen historioita, joissa valitetaan kaiken hyvän ja nautinnollisen olevan kristillistä metafysiikkaa muistuttavalla tavalla ”synnillistä”. Historioita riittää yllin kyllin juuri siksi, että näillä asioilla ei katsota olevan *tulevaisuutta* nostalgisesti vaikeroivien vihervasemmiston sissien pidellessä purtemme peräsintä ja ohjatessa tuonen venettä.

Vihreä Liitto on nykypäivän puolueista ideologisimpia ja ristiriitaisimpia. Vihervasistien jatkuva ja kauhtuneeksi kulunut protestointi ei ole mitään muuta kuin henkisesti murrosikäisiksi jääneiden jatkuvaa itkupotkuraivaria elämän tosiasioita vastaan.

Sunnuntaina 28. helmikuuta 2021

ROKOTE TEPSII VAIN ANNETTUNA

Koronaviruksesta puhuminen rasittaa jo lähes paljon kuin itse viruskin. Otaksun, että virus jättää taloudellisten tuhojen jäljiltä jälkeensä myös henkisen trauman. On yllättävää, että ihmiset ovat sopeutuneet ahdistaviin oloihin näinkin hyvin. Mutta ihmisen sopeutumiskykyhän on lähes rajaton silloinkin, kun liiallinen sopeutuminen on vahingoksi. Niin on käynyt esimerkiksi alistuttaessa EU-komenteluun.

Tieto rokotteen keksimisestä ja jakelun aloittamisesta sekoitti ihmisten käyttäytymisen. Monet riehaantuivat rokotteen olemassaolon johdosta ja alkoivat elää kuin Ellun kanat tukenaan vain heiveröinen lupaus rokotteen matkalla olosta maahamme. Tämän tuloksena tartunnat lisääntyivät, ja asiantuntijaennusteiden mukaan teho-osastot täyttyvät huhtikuuhun mennessä.[48]

Rajoitusten äskettäinen kiristäminen johtuu ihmisten käyttäytymisestä, jota ei ilmeisesti poikkeustilakaan pysäyttäisi. Osasyynä on, ettei ravintoloita pantu kiinni. Hallituksella ei ole ilmeisesti varaa tai halua maksaa ravintolatukia, tai se suojelee ravintola-alan yrittäjäkuntaa, jonka piirissä toimii paljon maahanmuuttajia.

Minun mielestäni ravintolat olisi pitänyt sulkea ennen kouluja ja kuntosaleja. Osaavat kai ihmiset syödä ja juoda kotosalla. Uusavuttomatkin voisivat opetella laittamaan ruokansa itse. Suomi ei tarvitse nykyistä määrää ravintoloita. Baareissa istuskelun sijasta ihmiset voisivat harrastaa ulkoilua ja urheilua.

On muistettava, että rokote tepsii vain annettuna, niin kuin lääke yleensäkin auttaa vain otettuna. Monet menivät kuitenkin asioiden edelle ja alkoivat juhlia tilannetta, jossa 2,7 prosenttia kansasta oli rokotteen suojissa. Terveystäti Sanna Marinin hallitus sen sijaan tulee jäljessä. Myös rajoitusten saattamisessa voimaan vitkasteltiin viikolla.[49] Sen aikana kansalaiset ehtivät juhlia ja levittää tautia laajalti.

On vaikea sanoa, millainen *koronakriisi olisi ilman koronavirusta*. Minusta se näyttäisi aivan samanlaiselta kuin hallituksen rakastama reaalisosialismi muutenkin: liikkumisrajoituksia ja kaikki kiva kielletty. Nyt korona kuitenkin on, joten hallituksella on kansalaisvapauksien rajoittamiseen vedenpitävä peruste!

Totuus on, että koronasta ja maskipakoista ei päästä eroon pitkään aikaan. Vasta kun kansan suurella enemmistöllä on piikki hihassa, voidaan kaupoissa ja kaduilla tepastella näyttämättä kirurgilta. Nurkan takana uhkaavat uudet virusvariaatiot ja kaikenlaiset ebolat. Ebola vasta olisikin painajaisten painajainen ja kulttuurimme sekä taloutemme loppu.

Kulkutaudit ovat kaataneet kokonaisia valtioita ja aiheuttaneet suuria yhteiskunnallisia muutoksia, kuten musta surma myöhäiskeskiajalla. Globalisaation, maahanmuuton ja monikulttuurimatkailun vuoksi kulkutaudit leviävät entistä nopeammin, ja siten myös tuho tulee vauhdikkaammin. Se on jälleen näyttö universaaliin liikkeeseen perustuvan yleismaailmallisen ja monikulttuurisen toimintamallin epäonnistumisesta.

Koronakriisin hoito on tekemisissä politiikan erään yleisilmiön kanssa. Nykyisin melkein kaikki puolueet ja poliitikot hoitavat asioita ”arvojensa” tai ”ihanteidensa” mukaan, mutta kukaan ei suostuisi tekemään päätöksiä, jotka ovat *välttämättömiä* ja jotka olisi pakko tehdä. He eivät myöskään tee sitä, mikä olisi *mahdollista* tehdä, vaan toimivat ”vakaumuksensa” ja ”yhteisönormiensa” mukaan.

Sunnuntaina 7. maaliskuuta 2021

TOTUUS EU:N ELPYMISPAKETISTA

Hulluuden harjoittaminen on entistä useammin muotoseikka ja laillisuuskysymys. Näin on, koska järjellinen politiikanteko on sivuutettu ”ihanteiden” ja ”arvojen” julistamisella, eikä istuvaa hallitusta pidättele muu kun juristien nuija tai lakipykälien koreografia.

Eduskunnan perustuslakivaliokunta antaa tämän kuun loppuun mennessä ratkaisun, vaatiiko Euroopan unionin elpymispaketin hyväksyminen 2/3:n määräenemmistön. Siinä tapauksessa hallitus tarvitsee tuekseen Kokoomuksen, sillä Perussuomalaiset eivät paketin puolesta äänestä.

Paketti on Suomelle erittäin epäedullinen. Marinin hallituksen aikaansaaman neuvottelutuloksen mukaan Suomi osallistuisi 750 miljardin euron elpymispaketin lainojen takaisinmaksuun 6,6 miljardilla eurolla mutta saisi takaisin vain 2,7 miljardia.

Koska 30 prosenttia elpymisvälinerahoituksesta maksetaan vuosien 2020 ja 2021 bruttokansantuotteen perusteella, saantisumma voi pudota pienimmillään 1,55 miljardiin euroon. Alun perin Suomen arvioitiin saavan paketista 3,2 miljardia, joten hinta huononee kaupanteon aikana. Suomen maksuosuus ei ole ämpyilyn aikana pudonnut.

Mikäli Suomi maksaa 6,6 miljardia ja saa takaisin alle 3 miljardia, tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että otamme EU-komissiolta 3 miljardin lainan ja maksamme lainan takaisin yli kaksinkertaisella summalla.

Hyvä pikavippi? – Ei taatusti. Hallituksen olisi kannattanut laittaa oma pikavippimainontansa kuriin. Äänestäjien ylimieliseen pilkkaamiseen syyllistyivät Paavo Arhinmäki (vas.) ja Timo Harakka (sd.), jotka Yleisradion ohjelmissa valehtelivat päin kansalaisten silmiä, että Suomen valtiolle nettohaitallinen tukipaketti muka *tuo* veronmaksajien ”pankkitilille rahaa” (videolla ”Nyt tulee rahaa!”).[50]

Totuus on kuitenkin seuraava. Koroilla ja kuluilla lisättynä Suomen kokonaisvastuu elpymisvälineestä olisi noin 13 miljardia. Suomen maksuosuus kerättäisiin korotettuina EU-jäsenmaksuina vuosina 2028–2058. Suomi on lähes koko EU-jäsenyytensä ajan ollut myös jäsenmaksujen nettomaksaja. Vuonna 2018 Suomi sai EU-rahaa 1,478 miljardia, ja samaan aikaan maksoimme EU:n budjettiin 2,018 miljardia. Vain vuosina 1996, 1997 ja 2000 olemme saaneet enemmän kuin olemme maksaneet, ja tuolloinkin nettosaanti oli vähäpätöistä.

Mikäli annat kulkurille kympin ja saat takaisin viitosen, et ole oikeasti saanut mitään vaan luovuttanut femman pois. Totuus on, että Suomikaan ei ole *saanut* EU:sta yhtään mitään, vaan olemme koko ajan menettäneet veronmaksajilta perittyjä varoja, joiden oikeasti olisi pitänyt palautua maksajille.

Myös omat vaihtorahamme olemme joutuneet kiskomaan EU:lta takaisin kuin rikkinäisestä pajatsosta. Silloinkaan emme ole voineet käyttää niitä kohteisiin, joihin haluamme ja tarvitsemme, vaan EU:n sanelemiin kohteisiin, kuten monikulttuurisuuden edistämiseen ja kaikenlaisiin maahanmuuton ongelmia peitteleviin pseudotutkimushankkeisiin.

Elpymispaketin epäedullisuutta korostaa Suomelle tappiollinen laskutapa. 70 prosenttia elpymisvaroista maksetaan vuosien 2015–2019 taloudenhoidon perusteella. Koska Etelä-Euroopan maat ovat hoitaneet talouttaan kurjasti, ne myös hyötyvät paketista eniten, sillä pelastuspaketti palkitsee nimenomaan oman talouden sössimisestä. Mitä enemmän tuhlaat, sitä enemmän saat!

Esimerkiksi Italia ja Espanja kuittaavat kumpikin paketista noin 70 miljardia euroa. Tästä varmaan ilahtuu Italian vasta valittu pääministeri ja ”tarkasta taloudenpidosta” tunnettu EKP:n entinen pääjohtaja Mario Draghi.

Näin Suomen veronmaksajat laitetaan maksamaan muiden maiden velkoja, ja maamme kireä veroaste mahdollistaa verojen kevennykset verojenkierrosta tunnetuissa oliiviöljymaissa. Vienti noihin maihin on Suomesta vähäistä, joten kyseisten maiden tukemisesta ei ole Suomelle vastaavaa hyötyä, vaan kyseessä on pelkkä tulonsiirron muoto.

Tilanne on poliittisesti epäoikeudenmukainen ja valaisee oivallisesti, miten syvälle suohon EU-jäsenyys on upottanut koko itsenäisen Suomen taloudenhoidon ja sen mukana koko maan.

Ensinnäkin (1) paketin hyväksymisen myötä EU:n liittovaltiokehitys etenee ja Suomen eduskunnan budjettisuvereniteetti kapenee. Elpymispaketin hyväksyminen olisi harppaus kohti EU:n yhteistä verotusta.

Toiseksi (2), Suomelle epäedullinen paketti rapauttaa julkista taloutta entistä pahemmin. Se antaa aseita niiden puolueiden käsiin, jotka Suomessa vaativat leikkauksia suomalaisten terveydenhoitoon, sosiaaliturvaan ja koulutukseen. Paradoksaalisesti tähän on johtamassa *vasemmisto-*

laisten hallituspuolueiden politiikka, vaikka toisesta suupielestään vasemmisto on julistanut olevansa ”köyhäin ystävä”.

Kolmanneksi (3), leikkauksia ja rakenneuudistuksia voi vaatia myös EU:n komissio. Se voi asettaa ”rakenneuudistuksiin” suostumisen ehdoksi sille, että Suomi saa elpymispaketista takaisin edes osan omista rahoistaan. ”Rakenneuudistuksilla” tarkoitetaan tässä yhteydessä yhteiseen verotukseen siirtymistä ja yhteispäätösmenettelystä luopumista, mikä vähentäisi pienten jäsenmaiden valtaa entisestään. ”Rakenneuudistuksilla” tarkoitetaan myös eräiden ideologisten hankkeiden läpiajamista Suomessa, kuten pakottamista feministisesti johdetun tiedepolitiikan orjuuteen, jotta vihervasemmiston näkemys ”ihmisoikeuksista”, ”tasa-arvosta” ja ”demokratiasta” toteutuisivat. Muuten kiistetään vaihtorahat Suomelta, niin kuin nettosaatavat on pidätetty Puolalta ja Unkarilta.

Neljänneksi (4), koska suurin osa (70 %) elpymispaketista jaetaan vuosien 2015–2019 perusteella, kyse ei ole tältä osin *koronatuesta* ollenkaan, vaan *euroalueen krooniseksi muuttuneen rahoituskriisin hoitamisesta*. Varat niin sanotussa pysyvässä vakausvälineessä (kuka vielä muistaa?) ovat vähissä. Koronakriisi tarjoaa nyt *verukkeen* luoda jälleen lähes biljoonan euron puskurirahasto hoitamaan euroalueen pysyvästä valuviasta johtuvaa kriisiä.

Viidenneksi (5), ”koronapaketiksi” valehdellulla elpymistuella pönkitetään välillisesti saksalaisia ja ranskalaisia pankkeja, joilla on valtavia saatavia pahiten velkaantuneista ja käytännössä täysin maksukyvyttömistä EU-maista.

Kuudenneksi (6), noin 750 miljardin euron paketilla on loppujen lopuksi mitätön vaikutus Euroopan alueen talouskehitykseen. Paketti jää tehottomaksi, sillä se jää pieneksi verrattuna kaikkien EU-maiden yhteenlaskettuun bruttokansantuotteeseen. Sen vaikutus on yhtä vähäpätöinen kuin EU:n keskuspankkirahoituksella, jonka EKP aloitti peruskirjan *no bail out* -kirjauksen vastaisesti ja jonka avustukset ovat päätyneet kansainväliseen sijoitustoimintaan kansalaisten taskunpohjien sijasta.

Nuokaan seteli- ja helikopterirahoitukset eivät löytäneet tietään reaalitalouteen, toisin sanoen lisukkeiksi kansalaisten ruokapöytiin, vaan ne valuivat eri reittejä pitkin investointitalouteen kohottaen osakekursseja maailman eri pörsseissä. Lisäksi myös koronakriisi on globaali, eivätkä EU:n toimet riitä missään tapauksessa elvyttämään taloutta maailmanlaajuisesti.

Mutta Suomen riittää kyseinen kiskonta vetämään pinnan alle, niin kuin vaatteiden vettyminen vetää jäihin pudonneen kevätavantoon.

Punavihreällä hallituksella riittää keinoja kansalaisten kiskomiseen ja kurittamiseen: ”muovimaksut”, ”päästökauppamaksu”, ”digivero” ja ”hiilitullit”. Näillä taloutta hyydyttävillä ”verotusinstrumenteilla” ja ”verotuselementeillä” hallitus aikoo maksattaa EU:n komission kaavaileman yhteisen budjetin.

Kaikki edellä kuvattu markkinoidaan suomalaisille ”hintana EU-klubiin kuulumisesta”. Käsittääkseni sellaiseen kerhoon ei kannata kuulua, josta vastikkeeksi saamme pelkkää kuritusta ja olojamme ongelmallistavia direktiivejä.

Olen itse ollut vuosien saatossa koko ajan ja järjestelmällisesti sitä mieltä, että Suomen olisi pitänyt erota euroalueesta jo Kreikan talouskriisin pullahdettua ensi kertaa esille.

Suomen tulisi nähdäkseni erota myös Euroopan unionista, sillä Brysselin ja Strasbourgin suunnalta tuleva komentelu on halvaannuttanut poliittisen itsemääräämisoikeutemme ja johtanut moniin ihmisoikeuksien rikkomuksiin, joista sananvapauden kahlitseminen ei ole vähäisimpiä. Meidän olisi pitänyt ja pitäisi edelleen tehdä sama, minkä britit omassa hyvässä itsetunnossaan tekivät. Berxitin jatkoksi Fixit.

Puhe EU:n ”turvatakuista” ja kuulumisesta samaan ”arvoyhteisöön” on pelkkää irvokasta retoriikkaa, sillä tosiasiassa EU korventaa meitä kiristyksen kaltaisilla keinoilla, joilla se on toki kiusannut myös kovia kokeneita maita, kuten Puolaa ja Unkaria. Se ei ole demokratian eikä eurooppalaisten sivistys- ja valistusihanteiden mukaista.

Tulette vielä huomaamaan, kuinka oikeassa olen, vaikka nyt ajatuksiani vastustetaan ja sensuroidaan. Nykymenon jatkuessa ja taloudellisten eturistiriitojen entisestään syventyessä on edessä sotien ja väkivallan aika. Se tarkoittaa uusia kranaatinsirpaleita setämies Snellmanin patsaaseen, joka pohtii asiaa EU:n keskuspankin erään sivukonttorin pihalla.

Beethovenilaisen harmonian havinassa maalaillut visiot ”yhteisestä arvopohjasta” joutuvat väistymään sitä nopeammin mitä innokkaammin Euroopan maat ripustautuvat yhteisen taloudenpidon velkahirteen.

Mutta takaisin tämän päivän politiikkaan.

Hallitus tarvitsee EU:n elpymispaketin hyväksymiseen Kokoomuksen tuen, mikäli perustuslakivaliokunta päättää vaatia 2/3:n enemmistöä täydeltä salilta, kun tukipaketista äänestetään. Perustuslakivaliokunta puolestaan on siinä mielessä hullunkurinen toimielin, että sen pitäisi ratkaista hallituksen toiminnan ja lakiesitysten perustuslainmukaisuus, minkä vain riippumaton perustuslakituomioistuin voisi tehdä.

Koska perustuslakivaliokunta koostuu hallituksen ja opposition kansanedustajista, tosiasiassa siellä asiat ratkaistaan poliittisten voimasuhteiden ja pelitilanteiden mukaan pragmaattisesti. Niinpä perustuslakivaliokunta voi saattaa Kokoomuksen vastaamaan hallituksen esityksen hyväksymisestä, mikäli se päätyy määräenemmistöpäätöksen kannalle. Jos Kokoomus luikertelee hallituksen tueksi, se menettää arvovaltaa ja kannatusta, ja siksi Kokoomus vaatinee hallitukselta jotakin vastikkeeksi.

Eipä siis ihme, että kulisseissa on supistu seuraavan hallituksen kokoonpanosta SDP:n ja Kokoomuksen kesken. Kokoomuksen kelpoisuus seuraavaan hallitukseen SDP:n kanssa ratkaistaan nyt.

Toinen vaihtoehto on, että perustuslakivaliokunta linjaa yksinkertaisen enemmistöratkaisun puolesta EU:n elpymispakettia koskien. Tällöin valiokunta päästää Kokoomuksen ja istuvan hallituksen pälkähästä, ja hallitus saa pakettinsa läpi omien edustajiensa tuella.

Täysin varmaa sekään ei ole. Sekä Vasemmistoliitossa että Keskustassa on esiintynyt vaikuttavaa kähinää pakettia vastaan. Sitä ovat edustaneet muiden muassa Vasemmistoliiton Markus Mustajärvi ja Johannes Yrttiaho sekä Keskustan Hannu Hoskonen.

Perussuomalaisten koko eduskuntaryhmä on tietääkseni elvytyspakettia vastaan, ja ellei ole, tulen mielelläni syöttämään eduskuntaryhmälle tuubillisen kreikkalaista kalanmaksaöljyä.

Ei ole varmaa, että hallitus saisi esitystään läpi myöskään Kokoomuksen tuella, sillä Kokoomuksessakin on vahva sisäinen oppositio EU:lle alistuvaa Petteri Orpoa vastaan.

Tapauksessa on ainekset sekä puolueiden jakautumiseen, edustajien erottamisiin että hallituksen kaatumiseen.

Sisäpoliittisesti sekava tilanne on jälleen seuraus siitä, että valtiotamme johtamaan päästettiin pahan taloudellisen ja sosiaalisen kriisin keskellä *heppatyttöhallitus*.

Päivitys 18.5.2021

Hallituksen esitys (HE 260/2020) Euroopan unionin elpymisvälineen hyväksymisestä ja siihen osallistumisesta hyväksyttiin äänin 134–57 Kokoomuksen tuella 18.5.2021. Päätökseen vaadittiin määräenemmistö. Vastaan äänestivät Perussuomalaisten, Kristillisdemokraattien, Liike Nytin ja VKK:n eduskuntaryhmät sekä kymmenen edustajaa Kokoomuksesta ja kaksi edustajaa Keskustasta. Kaksi kokoomuslaista äänestivät tyhjää. Kuusi edustajaa oli poissa.

Päivitys 28.10.2021

EU puolestaan hyväksyi Suomen elpymispaketin ja määritteli Suomen saannoksi 2,9 miljardin euron sijasta 2,1 miljardia. Suomi joutuu maksamaan 6,6 miljardia. Suomi käyttää saanto-osuudestaan yli 50 prosenttia ”vihreään siirtymään”. EU:n vaatimus oli 37 prosenttia. ”Digitaaliseen siirtymään” paketista tuhlataan 27 prosenttia, ja valtiovarainministeri Annika Saarikon (kesk.) mukaan elpymispaketti kasvattaa Suomen bruttokansantuotetta vaivaiset 0,1–0,2 prosenttiyksikköä.[51] Koronarahastoksi tarkoitetusta varainkierrätyksestä ei heru juuri mitään koronasta kärsineiden ihmisten ja yritysten hyväksi.

Maanantaina 8. maaliskuuta 2021

KUINKA 'TASA-ARVOLLA' DISKRIMINOIDAAN?

Kansainvälisen naisten päivän (8.3.) ja tasa-arvon päivän (19.3.) aikoihin on jälleen hyvä pohtia, kuinka vaarallista tasa-arvoargumentin käytöstä on tullut feminismin piirissä ja millaista se on etenkin mediassa, julkisessa hallinnossa ja yliopistoissa, joissa vihervasemmistolaisen manipulaation mankeli pyörii ylikierroksilla.

Oireellista on, että tasa-arvon päivää vietetään naiseutta korostaen Minna Cuntin kunniaksi, ikään kuin tasa-arvo ja arvon ilmiöt yleensäkin olisivat vain naisten reviiriä. Pian myös uutta "kansalaisvaikuttamisen päivää" liputetaan Miina Sillanpään päivänä, aivan kuin naiset omistaisivat demokratian. Melkoinen miina on tuokin ollut.

Sukupuolten tasa-arvolla ratsastamisesta on tullut feministien omahyväistä eturyhmäpolitiikkaa, jolla porhalletaan ohituskaistoja pitkin naisten "etujen" ja "oikeuksien" loppumattomaksi edistämiseksi, kehittämiseksi ja lujittamiseksi.

Tasa-arvo ei ole oikeudenmukaisuutta

Muutama filosofinen huomautus tasa-arvosta on tarpeen. Tasa-arvo ei ole *itseisarvo* lainkaan vaan *epäarvo*. Jos arvot ovat tasan, *ei ole arvoja ollenkaan*, sillä *arvon käsite on perusrakenteeltaan hierarkkinen*. Tasa-arvon vallitessa arvojen välille ei tunnusteta eroja, ja siten ajaudutaan helposti yksiarvoisuuteen, eli *totalitarismiin*.

Sen sijaan *etiikan ideana* on *erottaa* hyvät asiat huonoista ja arvokkaat vähemmän arvokkaista. Tasa-arvo on siis perimmältään *epäeettistä*.

Niin on varsinkin silloin, kun tasa-arvoa luodaan *etuoikeuttamalla* tai *ansioita kiistämällä*. *Etuoikeuttaminen* on esimerkiksi yhdenvertaisuuslain tuella tapahtuvaa *positiivista erityiskohtelua*, joka on kaiken oikeudenmukaisuuden vastaista. *Ansioiden kiistäminen* taas on *meritokraattisen moraaliperiaatteen* kieltämistä. Sen mukaan ihmisillä on oikeus ansioidensa mukaisiin asioihin.

Tasa-arvo ei siis ole *oikeudenmukaisuutta*. Yhtä vähän *arvoarvostelemien* tekeminen on *syrjintää*. Itse asiassa moraali edellyttää, että erotamme hyvät asiat huonoista ja asetamme ne arvojärjestykseen.

Oikeudenmukaista ei ole myöskään *tasa-arvon asettaminen päämääräksi*. Se jos mikä vaatii keinotekoista tasa-arvon tavoittelua, jota luodaan rakentelemalla ansioita vastaamattomia ohituskaistoja esimerkiksi maahanmuuttajille ja muille "erityisryhminä" pidetyille. Myöskään *mahdollisuuk-*

sien tasa-arvo, eli samalle lähtöviivalle asettaminen, ei ole oikeudenmukaista silloin kun sitä luodaan keinotekoisesti.

Sukupuolten keskinäistä oikeudenmukaisuutta ei ole mikään tasa-arvo sinänsä vaan se, että *ansiot ratkaisevat* ja *sukupuoli ei vaikuta*. Suosiminen puolestaan on vääryyden ja katkeroitumisen keskeinen syy. Aina voidaan väittää, että jotakuta saa suosia, jos se ei tapahdu muiden kustannuksella, mutta sellaisia tilanteita ei ole olemassa niin kauan kuin rahat ja resurssit, joita tavoitellaan ja joita jaetaan, ovat samoja.

Suhteellisuusperiaatteen mukaista tasa-arvoa?
Lähde: Perussuomalaiset ja Suomen Perusta.

Edustavan esimerkin järjestelmän sisään rakennetusta suosimisesta tarjoaa Suomen omistamis-, kouluttautumis- ja yritteliäisyysvihamielinen sosiaaliturvajärjestelmä, joka on luotu vasemmistolaisen ay-liikkeen ja porvarien tuella. Toimeentulotuen saantia koskevat varattomuusvaatimukset ovat johtaneet siihen, että Kela myöntää avokätisesti toimeentulotukea maassamme oleskeleville pakolaisille ja turvapaikanhakijoille, sillä he ovat lähtökohtaisesti vailla varallisuutta.

Sen sijaan kantasuomalainen, jolla on vähäistäkin omaisuutta esimerkiksi moottoriajoneuvon, veneen tai kesämökin muodossa, ei ole oikeutettu toimeentulotukeen, vaan hänen täytyy ensin myydä ”helposti rahaksi muunnettava” omaisuutensa. Tätä kautta ulkomaalaisille luodaan erinomaiset olosuhteet lisääntymiseen ja perheiden perustamiseen Suomessa, kun taas suomalaisia ohjataan hankkiutumaan köyhiksi ja varattomiksi ihan vain voidakseen turvata tulojen saannin jokapäiväisiin menoihinsa. Ulkomaalainen rikastuu ja hyötyy, suomalainen köyhtyy ja maksaa.

Tämä on vihervasemmiston mielestä oikeasuhtaista samalle viivalle asettamista ja suhteellisuusperiaatteen mukaista. Näin sosiaaliturvalainsäädäntö tukee ja vauhdittaa suomalaisten suhteellista kurjistumista,[52] ja

kaikki muut puolueet Perussuomalaisia lukuun ottamatta suorastaan taistelevat ohituskaistojen rakentamiseksi pakolaisille ja turvapaikanhakijoille niin sosiaalipalveluihin, terveydenhuoltoon kuin asuntojonoihinkin.[53]

Miksi tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuspolitiikka edustavat käytännön sosialismia?

Tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella ratsastamisesta on tullut poliittiselle vihervasemmistolle ja sitä tukevalle huvitteluliberaalille porvaristolle keino bernsteinilaisen sosialismin läpiajamiseen yhteiskunnassamme. Vielä jokin aika sitten puhuttiin pelkästään tasa-arvosta (engl. *equality*), mutta käsitteeseen liittyvän orwellilaisen vivahteen vuoksi vasemmisto on alkanut hämärtää tasapäistämispolitiikkaansa puhumalla viime aikoina myös oikeudenmukaisuudesta ja siihen liittämästään yhdenvertaisuudesta (engl. *equity*).

Suomessa tuli vuoden 2015 alussa voimaan yhdenvertaisuuslain nimeä kantava laki, jolla legitimoitiin suosimisen kautta tapahtuva syrjiminen ja etuoikeuttaminen. Positiivinen erityiskohtelu perustuu lain (30.12.2014/1325) pykälään 9, jonka Alexander Stubbin (kok.) hallitus nosti lainvalmistelussa pelkästä momentista omaksi pykäläkseen Anna-Maja Henrikssonin (r.) toimiessa oikeusministerinä.

Kuten totesin kirjassani *Totuus kiihottaa* (2020, s. 183), kyseinen säädös on selvästi *perustuslaillisen* yhdenvertaisuuden vastainen, mutta mahdollisuuden sen voimaansaattamiseen antoi Euroopan neuvoston direktiivi 2000/43/EY (29.6.2000), jonka mukaan ”erityistoimenpiteiden” käyttö rotuun tai etniseen alkuperään liittyvien haittojen korvaamiseksi *ei ole kielletty*. EU:kaan ei tosin katsonut voivansa *velvoittaa* positiiviseen erityiskohteluun. Silti laki huudettiin Suomessa läpi.

Sosiaalipsykologisesti ajatellen etuoikeuttaminen on sangen tyhmää, koska suosiminen nolaa myös suosittavia ryhmiä. Asiasta annettu laki on oloihimme soveltumaton, sillä maassamme ei ole ollut rasistista historiaa, kuten Yhdysvalloissa, jonka vasemmistolaisista koripalloylipistoista kyseinen *affirmation action* -politiikka on lähtöisin. Siinä vain tuotiin museorasistinen rodulla politikoimisen ajatus nykypäivään ja siten terävöitettiin rotupoliittisia eroja ja kylvettiin eripuraa, jota maassamme ei aiemmin ollut.

Tämäntyyppisellä politiikalla valtavirtavasemmistoa edustavat sosiaalidemokraatit, kansandemokraatit ja akateemiset taistolaiset ovat pystyneet kärsivällisesti ja vähin äänin sisällyttämään lakiin ja sen tulkintaan universaalikommunistisia periaatteita, kuten rajattoman maailman utopian, vapaan matkustus- ja oleskeluoikeuden sekä suuren määrän erilaisia kansallisvaltioille langetettuja ja tuhoisia velvoitteita. Niiden turvin kehitys-

maiden kansakunnat voivat nyt heittäytyä rasismisyytöksillä pehmitettyjen eurooppalaisten käsivarsille voimaantumaan.

Maahanmuutosta puhutaan ”tasa-arvoon” ja ”yhdenvertaisuuteen” viitaten aivan kuin oikeus asettua laittomasti Suomeen asumaan olisi ihmisoikeus tai subjektiivinen oikeus. Kaikki puolueet yhtä lukuunottamatta vetoavat tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen ikään kuin ne olisivat joitakin Jumalan käskyjä tai ässäkorttien lyömisiä pöytään. Tosiasiassa nämä käsitteet ja niiden takana olevat ilmiöt ovat erittäin kompleksisia ja vaativat filosofista kyseenalaistamista. Sen sijaan valtiollisessa tasa-arvon julistamisessa kumisevat tyhjät tynnyrit.

Feminismin kautta myös naiset on poliittisesta suuntautumisestaan riippumatta saatu mukaan kyseiseen eturyhmäpolitikointiin, jossa järjelliset argumentit syrjäytetään identiteettipoliittisella mehustuksella. Sanotaan, että et voi olla nainen, jos et kannata tasa-arvoa ja samalla myös vihervasemmiston tavoittelemaa väestöjen vaihtoa. Julistetaan, että et voi olla rehellisesti homokaan, jos et kannata kaikkien oikeutta asettua vapaasti Suomeen asumaan. ”Koska kuulut ryhmään X, ajattelet siis asiasta Y tavalla Z.”

Identiteettipolitiikan kierous

Myös identiteettipolitiikan käsite on filosofisesti hullunkurinen, ja sitä käyttämällä vasemmisto on onnistunut kääntämään koko identiteetin ajatuksen nurin. Aristoteelisessa filosofiassa identiteetin käsitteellä tarkoitettiin nimenomaan *olemista itsensä kanssa yhtä*, siis *hyvää itsetuntoa*, kykyä *tuntea itsensä* ja *identifioitua itseensä* eikä mihinkään muuhun.

Sen sijaan vasemmiston vääristelemässä filosofoinnissa identiteetillä on alettu tarkoittaa ihmisen *samastumista viiteryhmiin*, siis ottaa muiden rooleja ja asenteita koskemaan itseään ja asennoitumaan omiin tekoihinsa ja toimiinsa toisten odotusten ja toiveiden mukaan.

Osoitin toisessa väitöskirjassani *Sosiaalipsykologian sydän* (2015), että sellainen ajattelu voi olla persoonallisuuspsykologisesti vaarallista, sillä se ajaa ihmiset arvioimaan itseään muiden silmin ja siten tekee yksilöt *riippuvaisiksi* toisten ihmisten *vallasta*.[54] Se sitouttaa massakulttuuriin ja pahimmillaan sakinhivutukseen. Niin monille nuorille on tehty sukupuolipoliittisessa ja ilmastopoliittisessa propagandassa, kuten viittasin kirjani *Totuus kiihottaa* luvuissa 11 ja 12. Siinä mielessä identiteettipolitiikka ei ole muuta kuin uusi lelu itsestään epävarmojen ihmisten leikkikehään.

Identiteettipolitiikan kautta yhteiskuntaan syntyy keskenään riiteleviä ryhmittymiä. Ensin yksilöt painostetaan tiettyjen viiteryhmien jäseniksi, ja sitten nämä ryhmät alkavat kiistellä keskenään. Tämä näkyi myös mediatutkimukseni vastaanotossa, kun vihastuneet toimittajat ja poliitikot eivät ymmärtäneet siitä mitään vaan alkoivat kivittää viestin tuojaa.

Kun identiteetillä tehdään politiikkaa, on myös naiset voitu sitoa viiteryhmänsä perusteella milloin mihinkin vihervasemmiston tavoitteeseen. Identifikaatio- eli samastumisvaatimuksen kautta tasa-arvo on nähty *samanlaisuutena*. Tulos on kuin Kurt Vonnegutin romaanista *Harrison Bergeron* (1961), jossa nopeaa pakotettiin juoksemaan hitaammin, ”jotta tasa-arvo toteutuisi”.

Tasa-arvosta erillään on *ihmisarvo*, mutta sepä onkin täysin riippumatonta partikulaareista ominaisuuksista, kuten sukupuolesta. Tosin myös ihmisarvon käsite on sisältä ontto, ja ongelmat alkavat heti, kun joudutaan pohtimaan, *kenen pitäisi maksaa* vieraiden kansakuntien ihmisarvon toteutuminen omassa maassamme, saati maapallon muissa osissa.

Oletteko muuten huomanneet, että tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta penäävät äänekkäimmin ne, jotka katsovat olevansa (mahdollisesti omasta syystään) pahiten alakynnessä? Ihmisarvon perään huutavat puolestaan ne, joilla muuta arvoa ei ole. Sitten he vaativat tuota ”tasa-arvoa” pudottaakseen kaikki toisetkin ihmiset omalle tasolleen.

Samaan tapaan yksityisomaisuuden pahuuden ja kaiken sosialisoimisen puolesta puhuvat ne, joilta yksityisomaisuutta eniten puuttuu. Väitteet motiiviensa pimeydestä ja ajattelunsa sakeudesta he torjuvat samalla ehdottomuudella kuin alkoholisti, joka kieltää juovansa.

Feministit luovat eripuraa sukupuolten välille tasa-arvopolitiikallaan

Jos ihmisarvo on yleinen, sen ei nimenomaan pidä riippua mistään ominaisuuksista, kuten sukupuolesta. Kuitenkin ihmisarvon nimissä huudetaan jatkuvasti ja kovaäänisesti erilaisten *identiteettipoliittisten eturyhmien* (eikä vähiten juuri naisten) hyväksi.

Feministit *vetoavat* sukupuolieroon aina kun he haluavat edistää naisten etuja. Feministit myös *kiistävät* sukupuolieron aina kun kaksiarvoisen sukupuolieron kieltämisestä voi olla jotakin hyötyä naisille itselleen. He siis vetoavat naisten naiseuteen saadakseen erityisetuja mutta kieltävät jaon kahteen sukupuoleen, kun sukupuolieron *queer*-teoreettinen kiistäminen näyttää oikotieltä sukupuolten välisten erojen liudentamiseen ja sitä kautta näennäiseen tasa-arvoon.

Feministit eivät oikeasti pyrikään tasa-arvoon vaan ylivaltaan. Intersektionaalisella identiteettipolitiikallaan he koettavat luoda mielikuvaa naisista sorrettuna ryhmänä, jonka asema oikeuttaa jatkuvan taistelun ja kapinan. Näin he eivät tavoittele myöskään yhdenvertaisuutta vaan luovat eripuraa sukupuolten välille.

Feminismi on yksi tuhoisimpia ideologioita järjellisen ja loogisen ajattelun kannalta, ja sen vaikutukset tieteelliseen filosofiaan ovat olleet pelkäs-

tään kielteiset. Se on edustanut henkilöön viittaavaa *ad hominem* -virhepäätelmää pahimmillaan. Otetaanpa muutama esimerkki.

Ennen vanhaan yliopistoihin haettiin. Tieteen rappiota edustaa se, että nykyään yliopistot hakevat opiskelijoita.

Oulun yliopisto haali äskettäin *naisopiskelijoita* mainoksella, jossa sanottiin, että ”esimerkiksi Nika Nour tekee töitä pelialalla sen eteen, että alalle pääsevät ja alalla menestyvät myös aliedustetut ryhmät”.[55] – Siis mitkä ”aliedustetut ryhmät” ja millä perusteella? Myös kadunvarsimainoksiin tiensä löytäneessä värväysjulisteessa hymyili maahanmuuttajataustainen niin sanottu ”ruskea tyttö”.

”Aliedustusta” voi olla vain, jos katsotaan, että tietylle ryhmittymälle automaattisesti kuuluu tai on määritelty jokin osuus opiskelupaikoista. Mainoksessa suorin sanoin julistettiin, että ATK-alalle ”tarvittaisiin enemmän tyttöjä”. – Millähän perusteella, kun kyseessä ei ole mitenkään sukupuolesta riippuvainen ala?

Mainos vihjaa, ikään kuin tietojenkäsittelytieteiden alalla olisivat voimassa tai pitäisi vallita jonkinlaiset sukupuolikiintiöt, joihin nähden naiset ovat nyt ”aliedustettuina”. Näin ei ole. Kyseessä on läimäytys päin järkiperäisen ajattelun päättelysääntöjä. Jo tämän rikkomuksen vuoksi mainoksen takana poseeraajat eivät ilmeisesti sovi loogista ajattelua vaativalle alalle.

Todennäköisesti mainoksen ovat laatineet tietojenkäsittelytieteiden ulkopuoliset HR-sihteerit, jotka nykyään muutenkin tanssivat tiedekuntien pöydillä rasismikorttia heilutellen, tasa-arvopoliittista vallankumouspuhetta julistaen ja oikeusvaltioperiaatteista paasaten. Olisi mielenkiintoista tietää, mitä yliopisto aikoo tehdä ”korjatakseen” yhden tieteenalan sukupuoliedustuksessa näkemäänsä ”vääristymää”, eli naisten ”aliedustusta”.

Aikooko se laatia alalle sukupuolikiintiöt, tai antaako se naisille helpotusta valintakokeissa, vai riittääkö vain naisten suostuttelu kansoittamaan hakemuksillaan myös ATK-alan opiskelupaikat? Aikooko yliopisto luoda opiskelijavalintaan positiivista erityiskohtelua eli tosiasiallista syrjintää etuoikeuttamalla tiettyjä ryhmiä, vaikka syrjintä ei ole lain mukaista?

Hulluinta positiivisen erityiskohtelun sallivassa laissa on ristiriita, jonka se muodostaa perustuslaillisen yhdenvertaisuuden ja kaikkien muidenkin syrjintäkieltojen kanssa. Derogaatio-ongelmaa ei ratkaista kuitenkaan perustuslain hyväksi, koska se olisi feministisen korkkaripolkan vastaista.

Yliopistomaailmassa enää vain tekninen ja luonnontieteellinen ala ovat opiskelijoiden määrän suhteen miesenemmistöisiä, ja nekin vain niukasti.

Yliopistoissa ei olla huolissaan niiden alojen naisistumisesta, joilla sukupuoli todella on merkitsevä tekijä. Kun mieskiintiöt poistettiin *kasvatustieteistä* Helsingin yliopistossa, nousi uusien naisopiskelijoiden osuus heti noin 86 prosenttiin luokanopettajakoulutukseen valituista.

Kyseessä on ala, jolla sukupuoleen identifioitumisella on merkitystä, mutta yliopistofeminisit ummistivat korvansa asialle ja haukkuivat ongel-

masta huomauttajat sukupuolirasisteiksi ja sovinisteiksi polttaen miesten tutkimukset ja akateemisen uran roviolla.

Kieroa on jo sekin, että yliopistojen pitää alentua markkinoimaan opiskelupaikkoja. Mutta miten onkin aina niin, että ”aliedustuksesta” valittavat ryhmittymät ovat melkein aina *etuoikeuksien* perääjiä ja ohituskaistojen vaatijoita ja julkinen valta (toisin sanoen yksipuoluejärjestelmää edustava vihervasemmisto ja huvitteluliberaali porvaristo) on asettanut pelimerkkinsä heidän puolelleen?

Tasa-arvon takomisen ja yhdenvertaisuusongelmien todelliset syyt

Miksi sitten naisten tasa-arvoa hoetaan länsimaissa? Siksi, että normit tulevat meille ulkopuoleltamme, toisin sanoen EU:sta ja YK:sta, joista ne ovat tarkoitetut lähinnä *afrikkalaisten, lähi-itäläisten* ja muiden *kehitysmaissa* ja *islamilaisissa* maissa asuvien naisten aseman korjailuun. Myöskään siellä ei huomata, että *sodista kärsivät eniten miehet*. *Sekä* naisten alisteinen asema *että* miesten kuoleminen ja vammautuminen sodissa johtuvat islamista, joka on naisten alistamisen ja uskonsotien keskeinen syy.

Kehitysmaita varten sorvatut tasa-arvon tavoitteet eivät sovi Eurooppaan, vaan jatkuvasti toisteltuina ne johtavat tasa-arvopoliittiseen kallistumaan ja vääristymään naisten eduksi. Kun samaa sanomaa taotaan täällä, menee pohja sekä rehelliseltä tasa-arvon tavoittelulta että feministiseltä kumousliikkeeltä, niin kuin on jo mennytkin.

Feministit eivät näytä ymmärtävän, että naisten asioita ei voida edistää kehitysmaissakaan *erilliskysymyksenä*, toisin sanoen kumoamatta *islamia*, joka on syynä moneen kurjuuteen ja olojen kehittymättömyyteen. Feministit jaksavat kyllä länkyttää tyttöjen sukupuolielinten silpomisen kieltämistä vastaan, mutta he torjuvat mahdollisuuden, että myös poikien ympärileikkaaminen kiellettäisiin Suomessa.

Samanaikaisesti feministinen liike taistelee sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton lisäämiseksi etenkin islamistisista maista. Sen merkiksi ISIS-äidit kävelevät nyt Suomeen palautettuina vapaalla jalalla ilman, että heidän terrorismista kärsineitä lapsiaan olisi otettu huostaan, ja valtamedia on asian aktiivisesti unohtanut.

Sukupuolisen ja seksuaalisen vapauden vuoksi kamppaileva mutta islamin puolesta liputtava feministi on samanlainen kävelevä paradoksi kuin islamin vuoksi hunnutettu nainen, joka sanoo pukeutuvansa kaapuun vapaaehtoisesti ja tasa-arvon nimissä!

On tärkeää, että poliittinen vihervasemmisto tukee tätä toimintaa, jotta kaikki ymmärtäisivät naisten olevan vihervasemmistolle pelkkää vaalikarjaa ja ettei ole muuta mahdollisuutta olla nainen kuin äänestää vihreitä, vasemmistoa tai feminististä puoluetta.

Kuinka ’tasa-arvolla’ diskriminoidaan?

Vielä 1960-luvulla naisten pyrkimyksillä tasa-arvoon työelämässä saattoi olla jotakin merkitystä Suomessa, mutta jo seuraavalla vuosikymmenellä naiset valloittivat suuren määrän turvallisia ja hyväpalkkaisia suojatyöpaikkoja, joita luotiin yhteiskunnan byrokratisoituessa Kelaan, kuntien sosiaalihallintoon ja muihin virastoihin.

Tasa-arvolla ratsastava feminismi ei ole nykyisin muuta kuin vihervasemmiston yritystä sitouttaa naisia identiteettipoliittisesti ja sitten ajaa yleissosialistisia ja kommunistisia päämääriä ”naiseuden” verukkeella.

Yliopistoissa feminismistä on tullut identiteettipoliittista vyörytystä, ja siitä tehty eräänlainen pseudotieteellinen metodi, kuten todistelin kirjassani *Totuus kiihottaa*. Kirjaani vastaan hyökänneet puolestaan valehtelivat, että en käyttäisi vakiintuneita tieteellisiä menetelmiä tutkimuksessani.

En todellakaan käyttänyt *feministien* metodeja vaan parempaa, filosofiassa jo 400 vuoden ajan hyväksi havaittua epäilyn menetelmää, joka on ollut viime vuosikymmenet vihervasemmiston ja feministien jatkuvan sättimisen kohteena.

Pahimman virheen tekivät yliopistonlehtori Liisa Nieminen ja opetusministeriön Erja Heikkinen, jotka menivät lausumaan, että kirjani edustaa ”selvää syrjintää”. Minunko tässä nyt pitää moninkertaisesti syrjittynä ja kaikki akateemiset toimintaresurssit kiistettynä tuplatohtorina ryhtyä heille opettamaan, mikä on syrjintää?

Tasa-arvoa on, kun puolikoulutettu opetus- ja kulttuuriministeri kutoo sukkaa virka-auton peräpenkillä ja filosofi hölkkää?

Tasa-arvoa on, kun Vihreiden Oula Silvennoiselle myönnetään Suomen Akatemiasta 434 485 euron tutkimusmääräraha ja Vasemmistoliiton Veronika Honkasalolle 280 104 euroa ”monikulttuurisen seksuaalipolitiikan” propagoimiseen samalla, kun ministeriö ottaa ex-työnantajaltani Suomen Perustalta kirjani tuottamiseen käytetyt 10 000 euroa sadistisesti pois?

Tasa-arvoa on, kun Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvosto suuntaa 55 miljoonaa euroa ”hallitusta tukevaan” tendenssitutkimukseen joka vuosi samalla, kun opetus- ja kulttuuriministeriö harjoittaa tiedepoliittista väkivaltaa syyllistyen karkeimpaan mahdolliseen tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden raiskaukseen?

Tasa-arvoa on filosofin kohtelu samoin Suomessa kuin toimittajia kohdellaan entisessä ja nykyisessä Neuvostoliitossa?

Tasa-arvoa on, kun minä suoritan asevelvollisuuden, jotta feministit, sivarinretaleet ja *cuck*-miesten ketaleet voivat istua turvallisissa tiloissaan tietäen, että joku pitää heidän palkanmaksustaan huolen?

Tasa-arvoa on pitää roosanauhaa, vaikka naisille tehdään rintasyöpäseulonnat mutta miehille ei tehdä eturauhassyövän seulontoja – ja vaikka molemmat ovat yhtä yleisiä ja levitessään tappavia?

Ja tasa-arvoa on se, kun yliopisto asettaa tavoitteeksi täyttää 40 prosenttia verovaroilla ylläpidetyistä opiskelupaikoista ulkomaalaisilla, sillä onhan se ”aliedustettuina” olevien ryhmien etujen mukaista?

Feministien nymfopossumainen omahyväisyys näyttää olevan islamiakin pyhempi arvo. Vaarallista siinä ei ole vain nirppanokkanaisten henkilökohtainen ynseys vaan heidän ”oikeassa” olemisen oletuksensa ja koppava kuuroutumisensa, josta on tehty naisten hallitsemien tieteiden suoranaisia menetelmiä. Pahinta on, että tämä ei ole mitään uutta vaan pitkään jatkuneen bastardisoinnin tulos, jota sosialistit sanovat ”kehitykseksi” ja ”edistykseksi”.

Etsimättä mieleeni tulee tapa, jolla myös ansioitunut homoseksuaalinen filosofi Juha Varto karkotettiin Tampereen yliopistosta 1990-luvulla käyttäen vipuna hänen esittämäänsä feminismin kritiikkiä.[56] Hän oli mennyt käyttämään sanaa ”naisihminen” eräässä paikalliseen yliopistolehteen kirjoittamassaan jutussa, jossa hän vastusti erään hallintovirastossa toimivan viranhaltijan mielivaltaa. Istuva ja iäkkääksi käynyt miesprofessori puolestaan tarttui tähän yhteen ilmaisuun ja alkoi kammeta nuorempaa kollegaansa pois yliopistosta voidakseen junailla virkaistuimelleen naistuttavansa.

Eläköityessään hän järjesti virkansa täyttämiseksi kutsumismenettelyn ja käytti perusteena yliopiston *tasa-arvosuunnitelmaa* sekä oivallustaan, että *näin virkaan saadaan nainen,* kun taas pois potkittava mies oli professorin mielestä paha, sillä hän ”suosii miehiä”. Tilalle kiilattiin siis kyseisessä yliopistossa mitään ansioita saavuttamaton nainen, joka kuoletti muiden toiminnan eikä itse saanut aikaan neljännesvuosisadan kestäneen oppituolilla oleskelunsa kuluessa mitään.

Korostan, että naisviha on useimmiten *naisten itsensä meitä miehiä kohtaan osoittamaa vihaa:* naisten omaa vihaisuutta. Minä puolestani olen ainoastaan kirjoitustaitoinen ja hyvämuistinen, ja olen nähnyt kyseistä menoa noin 35 vuotta, eli juuri sen ajan, jonka identiteettipoliittisen ja järjettömyydessään epäoikeudenmukaisen feministisen sortorakenteen luominen suomalaiseen yhteiskuntaan on kestänyt.

Naisargumentti on osoittautunut vaaralliseksi nimenomaan heteroiden omalta kannalta. Koska feministit ovat seksuaalista käyttäytymistä säätelemällä pidättäneet suuren määrän valtaa naisten käsilaukkuihin, feminismistä on tullut – hallintodiskursiivista ilmaisua käyttääkseni – halki koko yhteiskunnan ”läpäisyperiaatteella” toteutettu ideologia, joka penetroi kaikkea poliittista ja tiedepoliittista vallankäyttöä. Feminismistä on tullut riippuvuuden hirsipuu.

Vitsiksi muuttuneen *tasa*valtamme presidentti puolestaan armahti tapon yrityksestä tuomitun maahanmuuttajanaisen äskettäin ikään kuin

”tasa-arvon” merkiksi.[57] Mutta presidentti ei ole tehnyt elettäkään osoittaakseen armeliaisuutta tai ymmärtämystä niitä suomalaisia ihmisiä kohtaan, jotka on tuomittu poliittisten mielipiteidensä esittämisestä ja muista näennäisrikoksista poliittiseksi teatteriksi muuttuneissa tuomioistuimissa ja oikeudenkäynneissä.

Näin kansalaisille annetaan viesti, että perheväkivaltaakin saa harjoittaa itsepuolustukseksi, kunhan sukupuoli on oikein ja pakolaistausta kunnossa sekä muu tausta tarpeeksi risainen. Tukena on vihervasemmistolainen oikeuslaitos ja feministinen media naistoimittajineen, jotka levittävät toosantuoksuista ja silakankatkuisilla sormillaan kokoon nypläilemäänsä agendaa.

Miehet syrjittyinä

Feminismi on kannatuspotentiaalinsa vuoksi islamiakin vaikutusvaltaisempi uskonto, jota ei saisi kyseenalaistaa ja jonka epäilemisestä jaetaan ankaria sosiaalisia rangaistuksia. Kaikki muu on siihen nähden kaatuvaa kauraa, ja naiseuden palvonta on tehnyt heteromiehistä kontallaan anelevia kuhnureita. Vielä syvempää polvistumista vaaditaan homomiehiltä, joiden seksuaalinen kauppa-arvo on feministien näkökulmasta aivan mitätön.

Ihonvärinsä vuoksi syrjityt valkoiset miehet ovat voineet valita aseman *joko* profeministisinä mekkoeinareina *tai* rasismi-, fasismi-, natsismi- ja misogyniaväitteillä syyllistettyinä oman maansa pakolaisina, joita diskriminoidaan avoimesti rotunsa ja sukupuolensa tähden.

Olenko sitten miesasiamies? En ole. Miksi? Siksi, että miesasiamiehuus on vain käänteistä feminismiä. Miesasiamiehet ovat omaksuneet feministeiltä käsityksen, että sukupuoli on sosiaalinen rakenne eikä kehollinen biologinen tosiasia, joka perustuu geeneihin, kromosomeihin, hormoneihin ja sukupuolielimiin sekä siihen, kumpia sukusoluja yksilö tuottaa.

Miesasiamiehet alistuvat purkamaan feministien kanssa ”niitä rakenteita”, jotka ovat muka päävastuussa sukupuolten oletetuista valtarooleista. Sekä feministit että miesasiamiehet pitävät kaksiarvoisen sukupuolieron pois liudentamista ehtona ”tasa-arvon” toteutumiselle. He kuvittelevat sukupuolet ammatillisissa yhteyksissä yhdenvertaisiksi tai jopa *samanlaisiksi*. Kokonaan *olemattomaksi* he jynssäävät sukupuolieron kieltäessään puhumasta naisista ja miehistä ja vaatiessaan tyttöjen ja poikien nujertamista persoonattomien *das Man* -kamaluuksien mukaisiksi ”henkilöiksi”.

Tosiasiassa miesasiamiehillä ei ole toivoa, sillä heidän politiikkansa johtaa miehet kiistelemään keskenään. Ja asiamiehiksi ryhtyjät häviävät aina, sillä heitä motivoi agenda eikä järki, joka puolestaan ohjaa minua: ilmeisestikin ”normaalia heteronationalistista rasistimiestä”.

Sunnuntaina 21. maaliskuuta 2021

VIHREÄT SAAVAT MERET KIEHUMAAN

Kreikan kielen sanapari ”*u topos*” tarkoittaa suoraan käännettynä ’ei paikkaa’, siis eräänlaista paikatonta tilaa. Näin on muodostunut sana ”utopia”.

Utopioiden kukoistuskautta oli uusi aika, jolloin utopiat siivittivät löytöretkiä ja pohjustivat tietä yhteiskunnallisiin mullistuksiin. Käsite otettiin mielihyvin vastaan sosialistisessa ajattelussa, jossa havisivat paremman maailman haaveet.

Osa utopioista oli tilautopioita, joissa paratiisivaltio oli sijoitettu kaukaiselle horisontin takana olevalle onnen saarelle. Osa taas oli aikautopioita, joissa toiveiden yhteiskunta siinteli kaukaisessa tulevaisuudessa. Yhtä kaikki, niitä ei ollut olemassa, paitsi mielikuvituksessa.

Helsingin kaupunki on yhdistänyt sekä paikan että ajan utopiat laittamalla ne kellumaan edessään vellovalle merialueelle. Helsingin Sanomat valaisi asiaa niin, että kaupunki voisi rakennuttaa juuri päättyneen energiakilpailun pohjalta ”ikuisen kesän tekosaaria”, jotka ”mullistaisivat koko kaupungin lämmitysjärjestelmän”. Lehti kirjoitti eräästä palkitusta ideasta näin:

> Suunnitelmassa Helsingin edustalle rakennetaan kymmenen lieriömäistä, halkaisijaltaan 225-metristä kuumalla merivedellä täytettyä lämpövarastoa. Nämä toimivat suurena kausivarastona lämmölle, jota tuotetaan pääasiallisesti merivesilämpöpumpuilla. Samalla syntyy ryhmä tekosaaria, joista osa katetaan, jolloin niillä voi viettää vapaa-aikaa. Saarella voisi viettää esimerkiksi rantaelämää läpi vuoden.[58]

Tämä on kuin utopistisosialistien haaveista. – Mutta ei. Energiakilpailun takana on kaupungin vihreään energiapolitiikkaan nojaava vaatimus lopettaa kivihiilen polttaminen vuonna 2029.

Kahdeksan vuotta aikaa. – Ei tule onnistumaan. Kannattaa lukea myös jutun loppuun kertyneet epäilyt hankkeen realistisuudesta, samoin muualta saatavissa olevat arviot hankkeen epärealistisuudesta.

Painetta hankkeen epätoivoiseen toteuttamiseen lisää hallituksen aikomus käyttää Suomesta veroina kiskottuja sekä EU:n palauttelemia elpymisvaroja nimenomaan ilmastopanostuksiin[59] – ei siis mihinkään sellaiseen, joihin talouselämä ja kansalaiset niitä tarvitsisivat.

Näistä koronavaroista myös Helsingin kaupunki kilpailee ja keksiskelee sen vuoksi sijoituskohteita rahoille, joiden alkuperä on tietenkin Suomessa, mahdollisesti turpeen hiljattain kaksinkertaistetussa verotuksessa.[60]

Tilanne on kaupungille tukala paitsi taloudellisesti, myös teknisesti. Väistyvä pormestari Jan Vapaavuori (kok.) tuskailee ympäristöpoliittisten

sitoumusten ja käytännöllisten realiteettien pakkoraossa: ”Kun puhumme vihreästä siirtymästä, ei Suomessa juuri ole isompaa kysymystä kuin pääkaupungin lämmitys”.[61]

Tuo kysymys on suuri ja vaikea vain yhdestä syystä. Vihreiden vaatimuksesta Helsingin kaupunki on päättänyt luopua hiilivoimasta ja sulkee Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut hiilivoimalat, joiden hyötysuhde on korkea ja jotka tuottavat yhteiskäyttövoimaloiden tapaan sekä sähköä että kaukolämpöä. Hiilen energia-arvot ovat korkeampia kuin hakkeen, joten myöskään voimaloiden muuntaminen haketta käyttäviksi ei kannattaisi.

Ympäristönsuojelun pitäisi olla yhteinen asia, joten hiilivoimaloita pitäisi sulkea Puolassa, Romaniassa ja Unkarissa, joiden voimalat tuottavat kolminkertaiset päästöt Suomen voimaloihin verrattuina. Suomi on pimeä ja kylmä maa, joten täkäläisten hiilivoimaloiden tulisi olla viimeisten suljettavien joukossa. Nähdäkseni tämän ehdotuksen olisi pitänyt olla korkeimmalla palkintopallilla, kun kaupunki laakeroi tulevaisuuden visioita. Sen toteuttaminen ei olisi myöskään maksanut mitään.

Sen sijaan energiakilpailun kautta Helsingin kaupunki roiski jälleen rahaa kansainvälisille innovaatiotoimistoille, jotka laittoivat miljoona euroa taskuihinsa. Samaan tapaan kaupunki on selvityttänyt useilla miljoonilla euroilla Helsingin ja Tallinnan välisen merenalaisen rautatien rakentamisedellytyksiä.

Nekin rahat olisi kannattanut käyttää esimerkiksi homekoulujen korjaamiseen tai kriittisen journalismin ja mediatutkimuksen rahoittamiseen. Sen sijaan Helsingin Sanomat julkaisi kelluvista kuumavesikuplista täysin kritiikittömän, reflektoimattoman ja asiantuntija-arvioita sisältämättömän jutun, jossa vihreää utopiaa markkinoitiin ympäristöpoliittisena välttämättömyytenä.

Kritiikittömyydellään ja pelkällä kilpailutulosten *raportoinnillaan* Helsingin Sanomat koetti väittää, että utopiat ovat tiedettä, fantasiat faktoja ja visiot toteuttamiskelpoisia. Sellainen journalismi muistuttaa 1960-luvun Valituista Paloista, joiden sivuilla Sahara muunnettiin kasvitarhaksi ydinvoiman avulla viimeistään vuoteen 2000 mennessä.

Tuohon ajankohtaan tultaessa ihmiskunnalla oli jo paljon muuta pohdittavaa murheenaan. Niin on myös Helsingin kaupungilla vuonna 2029. Yksi on, mistä saadaan lämpöä kylmiin kaupunginosiin, kun hiilivoimalat on romutettu vihreiden toimesta.

Merilämpöpumppujen, tekoaltaiden ja uusien lämpöjohtojen rakentelu vasta maksaa, joten aiheesta ei kannattaisi edes keskustella. Energiantuotanto on alkutuotantoa, jonka pitäisi tuottaa vähintään itsensä ja mieluiten huomattavasti enemmän voidakseen muodostaa pohjan kaikelle muulle tuotannolle. Muuten kaikki kallistuu huikeasti kulutusketjun loppupäässä.

Energian pitää siis olla halpaa, ja sitä pitää tuottaa suurissa yksiköissä, jotta kilohinta suhteessa investointipääomiin laskee. Sen sijaan vihreät

nostavat jatkuvasti tuotantohintoja ja korottavat kuluttajahintoja myös polttoaine- ja ympäristöveroilla, mikä vaikeuttaa työssäkäyntiä, kuljetuksia ja kaupan sekä teollisuuden toimintaedellytyksiä.

Mutta en minä onnen saaria periaatteellisesti vastusta. Myös minä lukisin mielelläni Platonia ja ajattelisin Atlantista tekopalmun alla varpaat vedessä. Vihreiden harjoittamalla politiikalla edessämme on kuitenkin huoneistolämpötilojen pudottaminen 14 asteeseen kotioloissa.

Sunnuntaina 28. maaliskuuta 2021

KORONARAJOITUKSET: MITÄ FASISMIA!

Olisi mukava tietää, kuinka hurjan huutamisen tietyt tahot aloittaisivat, jos Perussuomalainen puolue olisi hallituksessa päättämässä niin sanotuista koronarajoituksista.[62] Olen aivan varma, että puoluetta syytettäisiin fasismista, ihmisoikeuksien polkemisesta ja miksipä ei myös yksityisyyden suojan, omaisuudensuojan ja muiden perusoikeuksien rikkomisesta.

Rasismistakin varmaan syytettäisiin, kun Perussuomalaiset vaatisivat ulkomaan rajaliikennettä soukemmalle kotimaisen liikkumisen sijaan. Sen sijaan nykyhallitus on pitänyt muun muassa Viron ja Ruotsin rajaa auki, vaikka Viro oli hetki sitten maailman pahimpia koronapesäkkeitä. Nyt ongelma on levinnyt myös Helsinkiin ja Turkuun.

Mikä kaikki sitten olisi fasismia, jos Perussuomalaiset olisivat hallituksessa?

Fasismia olisi treffailukielto. Ette saa deittailla muita kuin vakiintuneita seurustelukumppaneita, paitsi ulkoilmassa (puskissa). Rikkoo pahoin ihmisoikeuksia. Mikä sitä paitsi on ”vakiintunut” suhde?

Fasismia olisi ravintoloiden sulkeminen ja firmojen liiketoimintaedellytysten rajoittaminen. Erikoisliikkeitä ja pieniä kivijalkakauppoja ajetaan sillä tavoin konkurssiin. Vastaa siis täysin holokaustin aikaisia toimia ja ikkunoiden kivittämisiä. Fasismia!

Ette saa kokoontua koteihinkaan, vaan niitä koskee kontrolli: viranomainen tunkeutuu ihmisten *Lebensweltiin*. Fasismia!

Laumasuojan käsite vasta fasismia edustaakin. Se eläimellistää ihmiset ja kohtelee ihmisiä massoina ja joukkoina. Laumasuojan käsite on totalitaarisen hallinnon kieltä, ainakin Frankfurtin koulukunnan filosofina tunnetun Herbert Marcusen mukaan. Laumasuojan käsite esineellistää ihmiset, ja siksi sen tavoittelu ilmentää vulgaarinaturalistista ihmisvihaa.

Kouluja ja yliopistoja suljetaan Perussuomalaisten harjoittaman sivistysvihan merkiksi – ei siksi, että vasemmistolainen sosiaali- ja terveysministeri sitä nyt vaatii.

Jos liikkumisrajoitukset tulevat voimaan, mikä takaa, ettei niitä toimeenpanna *vaalien* aikana? Perussuomalaisethan siinä haluavat lopettaa demokratian ja oikeusvaltion!

Kättelykiellot (*cordon saintaire*) ovat toiseuden kammoa ja vierauden torjumista sekä jakavat ihmiset meihin ja muihin. Käsien peseminen on vertauskuvallinen natsirituaali, jolla yritetään puhdistautua oman ylemmyydentunnon tuottamasta Angstista ja muukalaisuudenpelosta. Hygienian korostaminen osoittaa hallituksen halua (tiedätte mihin) -hygieniaan.

Poliisi tekee katuratsioita ja tarkkailee sekä valvoo liikkumista avaten tietä keskitysleireille... Kokoontumisrajoitukset, maskipakot, sakot, matkapuhelinvalvonta ja niin edelleen. ”Terveisin Sanna, Krista ja Maria.”

Kun alla ovat nämä nimet, Facebook- ja Twitter-kansa jakelee peukkuja ja sydämen symboleja. Ymmärtämys on ylimmillään. Ihmisoikeustalebanit mykistyvät ja pysyvät vaiti.

Mikäli allekirjoittajina olisivat vaikkapa Jussi, Riikka ja Ville, vastaus olisi: ”Mitä fasismia!”

Minulla itselläni olisi halpa ja hyvä muotoilu koronarajoituksille: Harjoita vain sellaista kanssakäymistä, joka on aivan välttämätöntä!

Ei noilla hallituksen rajoituksillakaan ole kaikkine lievennyksineen ja loivennuksineenkaan muuta sisältöä kuin tähdentää *järjellisen* käyttäytymisen tarpeellisuutta. Vihervasemmiston kannattajat, anarkistit ja muu rymyjengi tarvitsevat aina kuitenkin *pakon* oman tahtonsa tueksi, sillä pakotettuna asia on *vasemmistolaisempi* kuin sama asia kansalaisten oman harkinnan mukaan tehtynä.

Terveystäti Sanna Marin on saanut *force major* -tilanteen vuoksi anteeksi aivan kaiken. Nykyisin istuva punaviherhallitus pääsee koronan varjolla kuin koira veräjästä myös siitä, että hallitus ei ole pystynyt täyttämään hallitusohjelmaan kirjaamiaan talous- ja työllisyystavoitteita. Korona kun kelpuutetaan tekosyyksi kaikkeen, erityisesti valtionvelan räjähtämiseen. EU:n kautta meille kiertyvien omien varojemme rippeet hallitus aikoo pumpata hyötysuhteeltaan negatiiviseen ilmastonsuojeluun eikä mihinkään oikeasti tarpeelliseen.[63]

Koronakriisistä johtuvia juoksevia asioita ja välttämättömiä toimia olisi hoitanut paremmin virkamiehistä kokoonpantu toimitusministeriö. Juuri asiantuntijoista kokoonpantua hallitusta tämä maa tarvitseekin taloudellisten tuhojen jälkeen.

Voi olla, että istuvan hallituksen taival päättyy vaikeuteen saada EU:n elpymispaketti läpi eduskunnassa. EU:n neuvoston hyväksymä 1 824,3 miljardin euron (rahoituskehys 1074,3 miljardia + elpymisväline 750 miljardia) määräraha on vahvistettava kaikissa jäsenmaissa, sillä kyse on valtioiden omien varojen käytöstä.

Jos perustuslakivaliokunta katsoo, että päätös merkitsee Suomen täysivaltaisuuden kannalta merkittävää toimivallan siirtoa Euroopan unionille,

päätös on perustuslain mukaan hyväksyttävä täysistunnossa vähintään 2/3 kannatuksella.

Mikäli perustuslakivaliokunta linjaa, että läpimenoon vaaditaan määräenemmistö kansanedustajista, ei hallitus saa sitä kokoon ilman Kokoomuksen tukea. Perussuomalaiset eivät paketin vahvistamista tue.

Minä itse en pakettia hyväksyisi, sillä sen hyödystä Suomen kansantaloudelle ei ole osoitettu olevan mitään *tieteellistä* näyttöä, eikä asiasta ole tältä kannalta edes keskusteltu.

Kokoomuksessa valinta koskee viime kädessä sitä, haluaako se seuraavaan hallitukseen SDP:n vai Perussuomalaisten kanssa. Pikapuoliin saatetaan siis päättää seuraavan hallituksen kokoonpanosta. Niin tapahtuu vähintäänkin kulisseissa, sillä ilman vastalahjaa ei kauppiaan järjellä toimiva Kokoomus demarivetoisen hallituksen tueksi lähde.

Tiistaina 30. maaliskuuta 2021

”VIHAPUHEESTA” TAAS JÄRJESTÖNOOTTI – KIRJANI ”TOTUUS KIIHOTTAA” JAKELUA JATKETTAVA TOTUUDEN NIMESSÄ

MTV3:n Uutisaamussa haastateltiin tänään Vihreistä eronnutta Jarkko Tonttia, jonka mielipiteet päätyivät lisäksi nettijuttuun ”Oikeustieteen tohtori suoltaa kritiikkiä vihapuheen vastaiselle paneelille” (30.3.2021).

Asiallisen jutun olisi voinut tehdä yhtä hyvin tai paremminkin siitä, että filosofian ja valtiotieteiden tohtori suoltaa kritiikkiä vihapuheen vastaiselle paneelille. Tontissa oli kuitenkin sen verran vihreää väriä jäljellä, että uutiskynnys ylittyi, ja sensuurinvastainen tohtori päästettiin studioon.

Kirjoitin aiheesta jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, jonka sivulla 365 kohteenani oli eräs vihreistä voimista kokoonpantu sananvapauden vastainen paneeli. Jokapäiväistä on vihapuheen vastaisesta länkytyksestä tullut niin, että asiasta kiinnostuneiden kannattaa lukea kokonaan kirjani luku 16.5 ”Väite vihapuheesta: varmasti virheellinen”.

Mätämedia kuitenkin lavasti teoksestani sinänsä ”vihapuhetta” omilla häikäilemättömän vääristelevillä väitteillään, joiden mukaan tieteellisesti kirjoitettu teokseni muka edustaa ”naisvihaa”.[64] Tosiasiassa naisvihasyytöksillä ilmaistiin epäsuoraa tai peiteltyä vihaa kirjoittajan homoseksuaalisuutta vastaan.

Kyseessä oli median kosto: yritys peittää teokseni mediakriittinen sisältö *vastauutisoinnilla* ja eräiden tiedepoliittisten vastustajieni arvioilla. Todellinen vihapuhe on ollut useimmiten perussuomalaisiin, maahanmuuton kriitikoihin, EU-jäsenyyden arvostelijoihin ja muihin isänmaanystäviin suunnattua vihaa.

Kivapuhe uhkaa

Sanoin kirjassani, että vihapuheen käsite muodostaa ”kelluvan merkitsijän”, jonka sisältöä on mahdotonta määritellä tarkasti saati yksimielisesti. Nämä perusasiat myös toimittajien kannattaisi opiskella sieltä.

Kuvaruutuun tuotiin kuitenkin entinen Vihreiden edustaja, joka on nyt järkiinsä tulon kynnyksellä, vaikka asiallinen tieto olisi voitu saada jo kirjastani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Mukavaa joka tapauksessa, että entinen vihreäkin on tullut kanssani samoille linjoille.

Tiedonvälittämisen sijasta MTV3 pyrki muun valtamedian tavoin irvikuvallistamaan teokseni, kun taas ansiot ajattelun pilkahduksista halutaan kirjata Vihreiden entiselle maskotille.

Sanoin muun muassa näin (s. 111):

> Yhdysvaltojen koripalloyliopistojen liigasta lähtöisin oleva vihapuheen käsite on oivallinen propagandan väline, sillä sitä ei voida määritellä univokaalisti eli yleispätevästi ja terävärajaisesti, mutta ei myöskään tyhjentävän ekvivokaalisti muiden käsitteiden avulla. Ne kun olisi jälleen määriteltävä ja niin edelleen.
>
> Niinpä tämäkin termi on sopinut merkitysten vesittämiseen ja kausaaliyhteyksien vasemmistolaisperäiseen kumolleen kääntämiseen. Tarpeen mukaan joustavana käsitteenä se on sopinut myös syyttäjäviranomaisten muovailtavaksi heidän vetäessään käräjille kansallismielisiä ihmisiä, vaikka käsitettä ei löydy Suomen laista. Harmaan alueen terminä se on toiminut retorisena aseena, joka on levinnyt mediasta tuomioistuinten langettamiin tuomioihin.
>
> Vihapuheen käsitteellä on asenneilmapiiriä pystytty pehmittämään niin, että Suomeenkin on kyetty luomaan isänmaallisuudesta, kansallismielisyydestä ja oman kulttuurin sekä väestön suojelemisesta rankaiseva poliittinen normatiivi. Kansallismielisiä vastaan vyörytetyn vihan muuntamisessa oikeuksien tuomioiksi ei ole tarvittu lopulta kuin tulitikun raapaisu, sillä kaasu on ollut jo keittiössä.

Kirjoitin myös (s. 191): ”Tästä seuraa, että vihapuhe on käsite, jota ei koskaan pidä viedä mihinkään lakiin.”

Laillistamista ennakoiden nykyisin kuitenkin rahoitetaan tarkoitushakuisia näennäistutkimuksia, joiden myötävaikutuksella pyritään näpertelemään vihapuhealgoritmeja *automatisoidun sensuurin* rakentamiseksi Internetiin. (Ks. kirjani lukua 15.9 ”Hullujen karnevaali automatisoituna sensuurina ja robottien paraatina”.)

Totesin sivulla 115:

> Keskustelua käydään väärästä asiasta silloin, kun pohditaan, miksi joku henkilö tai taho pitäisi tai ei pitäisi vaientaa. Keskeinen ongelma on, miksi edes käydään keskustelua kansalaisten hiljentämisestä ja millä oikeudella. Tämä virkavallan ja valtamedian vinksahdus paljastaa, kuinka sairaasti ja röyhkeästi sekä sananvapauden ja oikeusvaltioperiaatteiden vastaisesti ne asioita arvioivat, eikä sosiaalisen median omavaltaista sensuuria ja viranomaisten mielivaltaa nähdä ongelmina lainkaan.

”Vihatotuudet” vaarassa

Sen asemasta, että valheellinen valtamedia ja viranomaiset olisivat ottaneet kirjastani opikseen, he pyrkivät hautaamaan esittämäni analyysit mölyllä ”naisvastaisuudesta”.

Hulluinta kaikesta on, että Perussuomalaiset joutuivat sensuroimaan kirjani opetus- ja kulttuuriministeriön toimeenpaneman taloudellisen kiristyksen vuoksi. Tämä ”putkassa kukaan ei kuule huutoasi” -politiikka osoittaa, että filosofia kohdellaan Suomessa huonommin kuin toimittajia ja toisinajattelijoita Venäjällä.

Nyt kun 25 kansalaisjärjestöä ovat jälleen kokoontuneet junttaamaan omaa brezhneviläistä läksytystään kansalaisten erään perusoikeuden, eli sananvapauden ja siihen liittyvän ilmaisunvapauden nujertamiseksi,[65] on kirjani sisällöllä entistäkin suurempi arvo.

Perussuomalainen puolue olisi voinut tehdä kirjastani aseen sananvapauden puolustamiseen ja sensuurin vastustamiseen, mutta sen sijasta puolue päätti keskeyttää kirjani jakelun.

Perussuomalaisten puoluejäsenten tulisi vaatia kirjani jakelun jatkamista ajatuspaja Suomen Perustasta. Se olisi puolueen edun, yleisen edun, kansalaisten tiedonsaantioikeuden ja yhteiskunnallisen totuudellisuuden mukaista.

Lauantaina 3. huhtikuuta 2021

ET VOI SANOA ”PORMESTARI” SANOMATTA ”MESTARI!”

Et voi myöskään äänestää kuntavaaleissa äänestämättä pormestarivaaleissa, ja kääntäen: äänestääksesi Helsingin pormestarista joudut äänestämään kaupunginvaltuuston kokoonpanosta.

Joskus sanotaan, että pormestarivaali ”sekoittaa” demokratian. Järjestelmäpuolueiden mielestä asiat eivät saisi ”henkilöityä”, jotta ihmisten mielipiteet eivät häiritsisi politiikantekoa...

Gallupien nupit ovat joka tapauksessa kaakossa Perussuomalaisten hyväksi. Myös muut puolueet näyttävät tekevän kaikkensa Perussuomalais-

ten puolesta varsinkin Helsingissä, jossa muiden puolueiden pormestariehdokkaat ovat mitä parhainta mainosta Perussuomalaisille!

Paniikkia Kokoomuksessa

Helsingissä pormestarinvirasta on tullut tavaksi kilpailla Vihreiden ja Kokoomuksen kesken. Kokoomuksen pitkä empiminen oman ehdokkaansa asettamisessa kertoo puolueen johtajuuskriisistä, josta se on kärsinyt hylättyään kansallisen edun edistämisen ja sahattuaan nimestään käytännöllisesti katsoen kokonaan pois sanan ”kansallinen”. Johtajuuskriisi taas kertoo Kokoomuksen olevan *ohjelmallisesti* täysin hukassa.

Kokoomus pyöritti rulettiaan Elina Lepomäen ja Kirsi Pihan kesken, kunnes joku oivalsi, että daamien kaaderissa ei ole enää tilaa, ja syntyneessä paniikkitilanteessa pormestariehdokkaaksi pyöriteltiin entinen demari, Juhana Vartiainen.

Hänen vallanhalunsa ei sallinut hänen kieltäytyä, vaikka kaikki toki tiesivät hänen päätyneen tehtävään vain sukupuolensa vuoksi: jotta Kokoomuksella olisi tarjota miesehdokas vasemmiston naisehdokkaita ja Perussuomalaisten ilmeisesti hyvin sukupuolineutraalia ehdokasta vastaan.

Henkisen ruotsalaisuutensa vuoksi Vartiainen sai anteeksi egalitarismin rikkomuksensa ilman, että tajusi pyytää, vaikka hänen avullaan Kirsi Piha siirrettiinkin etupihalta takapihalle leikkimään. Kokoomuksen kämmi saanee kuitenkin pikaisen koston, sillä Vartiainen ei todennäköisesti puhuttele Kokoomuksen valtavirtaa, eikä luopiodemari vedä puoleensa myöskään vasemmistoa.

Pormestariksi hänessä on sopivaa pomomainen ulkonäkö, joka vuoden 2015 vaalijulisteessa muistutti sikaria purevasta Churchillista tai Hitchcockista. Vartiaisen talouspoliittiset ja asuntopoliittiset utopiat taas muistuttavat vasemmistososialistin aiemmasta puoluekannasta.[66]

Myös väistyvä pormestari Jan Vapaavuori on ollut kykenemätön tai haluton ymmärtämään, että Helsingin tukala asuntotilanne johtuu suureksi osaksi sosiaalietuusperäisestä haittamaahanmuutosta, työpaikkoja vievästä ulkomaisesta eliittityövoimasta ja kiinteistöjä ostelevasta kansainvälisestä kapitalismista. Juuri tämä ”internatsismi” on tehnyt Kokoomuksesta sangen epäisänmaallisen puolueen, niin kuin Kepustakin.

On muistettava, että Vapaavuori on virassaan lähinnä siksi, että Anni Sinnemäki ei olisi. Taannoisesta suurmoskeijahankkeesta oli siis se hyöty, että sitä vipuna käyttämällä pääpormestariksi saatiin vähemmän huono.

Tämä keinulautaefekti ei kuitenkaan sovita sitä, että sähköt ovat kaikkoamassa kaapeleista ja kaukolämmöt pattereista, kun Kokoomus on mennyt Vihreiden hiilivoimavihan tueksi. Tämä siis on tilanne Vihreiden toimisto-osastossa, Kokoomuksessa.

Vaaran vuodet vihervasemmistossa

Kokoomuksen puisto-osastona toimivan Vihreän Liiton Anni Sinnemäki puolestaan on ruohonjuuritason toimija, jolla ei ole vähäisintäkään käsitystä sen enempää poliittisesta filosofiasta, taloudesta kuin hallintojuridiikastakaan, eikä hänellä ole myöskään akateemista loppututkintoa. Yliopistotutkinto puuttuu myös demarien ehdokkaalta Nasima Razmyarilta ja Vasemmistoliiton Paavo Arhinmäeltä.

En tarkoita, että pelkkä lukeneisuus mitään osoittaisi, mutta koulujakäymättömyys ei sovi johtavaan julkiseen virkaan. Jokainen edellä mainituista on apulaispormestarina pelkän poliittisen suopeuden vuoksi. Ilman puolueitaan he ”työntelisivät potkukelkkaa hiekkamyrskyssä”.

Sinnemäki on heikoin esitys jopa Vihreiltä, joista minulla ei muutenkaan ole korkeaa kuvaa. Sinnemäki on pelkkä populisti ja Tiedonantajalehden toimittajan perheessä varttunut vallankumouslapsi, joka oli parhaimmillaan romanttis-dekadenttien protestilaulujen sanoittajana.

Vasemmiston toinen pääehdokas, Razmyar, puolestaan ei edusta millään tavoin suomalaisten eikä helsinkiläisten etuja ja valtavirtaa. En usko helsinkiläisten olevan valmiita valitsemaan pormestariksi maahanmuuttaja- ja muslimitaustaista ehdokasta, kuten pääsi käymään Lontoossa.

Vaikuttaa kuin kaikki kynnelle kykenevät puolueet toivoisivat Jussi Halla-ahon valintaa pormestariksi. Ne eivät vain kehtaa sanoa sitä. Se on sitä superkaksoisplushyvää *double speakia*, joka virtaa suoraan alitajunnasta tehden koko poliittisesta universumista jatkuvaa freudilaista lipsahdusta.

Helsinkiläisten kollektiivinen alitajunta työskentelee siis sen hyväksi, että Jussi Halla-ahosta leivotaan pormestari, ja hän vetää perässään valtuustoon ennätyksellisen määrän perussuomalaisia puoluetoimijoita. Sen jälkeen pormestarin valinnasta käydään valtuustossa ennennäkemätön kotkotus.

Miksi en ole valtamedian kahlima ”Kunta Kinte”?

Koska olen tällainen selvänäkijä, jättäydyin tahallani ja suosiolla pois ehdokasasettelusta, jotta *media* ei pääsisi missään tapauksessa pilaamaan Perussuomalaisten vaaleja väitteellä, että nyt se kaljupäinen heteronationalisti Hankamäki on kyltymättömän naisvihansa merkiksi puolueen listalla!

Mutta hähhähhää, sässääsää! Valhemedian toimittajat, oletteko kuulolla? – Ette onnistuneet lavastuksessanne. Kamppailen Perussuomalaisten vaalivoiton hyväksi ihan eturivissä tällä omalla väistymiselläni, jotta toi-

mittajan tumpeloiset eivät pystyisi tekemään minusta marakattia oman mudanheittonsa kohteeksi.

Äänten demagnetointi ei onnistunut, sillä kehotin kannattajiani suuntaamaan äänensä perussuomalaisille naisille osoittaakseni median naisvihaväitteet karkeiksi valeiksi sekä ohjatakseni median laukaiseman torpedon pois puolueen laivasta.

Osaan nimittäin laskea, ja tunnen poliittiset realiteetit. Olen kova kuin kivi ja pidän pääni. En taivu siinäkään tapauksessa, että puolue kääntäisi minulle selkänsä, niin kuin on kääntänytkin. Herra on nimittäin sellainen, joka ei hylkää. Vaikka puolue hylkäisi minut, minä en hylkää enkä pyörrä poliittisia näkemyksiäni, ja juuri siksi olenkin herra.

Mutta kukas presidentiksi?

Näen lasipallostani myös sen, että Halla-ahon päätyminen pormestariksi ei ole *Suomelle* hyväksi. Paremmassa asemassa Halla-aho olisi pääministerinä tai presidenttinä. Kaupunginvaltuuston esittelijänvirassa menee helposti hyvä mies hukkaan.

Presidentinvaaleista vasta hurjat tuleekin. Pormestarivaali on presidentinvaalien kenraaliharjoitus, niin kuin osuuskauppavaalit ovat kuntavaalien kuvajaisia. Mikäli Halla-aho on seuraavissa presidentinvaaleissa mukana, vaaleja ei ratkaista kannatuksen mukaan vaan *ostrakismos*-tyyppisellä poistoäänestyksellä. Vaalin voittaa se, jolla on vähiten vastustusta, ja häviää se, jolla vastustusta on eniten.

Muilla puolueilla ei ole esittää ehdokkaaksi valjuinta varjon vaivaista, jonka kannatus yltäisi lähellekään Halla-ahon henkilökohtaista kannatusta. Niinpä toiselle kierrokselle pääsy on jo nyt aivan varmaa.

Juuri siksi media on tehnyt paljon työtä Jan Vapaavuoren vinssaamiseksi kaupungintalosta Olympiakomitean kautta presidentinlinnaan.[67] Hänen saavuttamansa kolme rikostuomiota eivät taida kuitenkaan yltää Halla-ahon ansioihin, sillä Vapaavuoren ansiot on saavutettu ainoastaan vähäpätöisillä rikoksilla, kun taas Halla-ahon eri oikeusasteissa saavuttama palkinto on ansaittu merkittävässä kansallista etua koskevassa asiassa.

Ilta-Sanomissa ”katupoikamaiseksi” sympatisoidun Vapaavuoren kannatus on lähinnä alueellista ja tulee hänen oman sosiaalisen nousunsa rataa tietyistä lähiöistä, kun taas Halla-ahon suosio on valtakunnallista. Sitä paitsi Halla-aho voi päätyä vielä pääministeriksikin ennen vuoden 2024 presidentinvaaleja, ellei sitten nykyinen hallitus päätä siirtää vuoden 2023 eduskuntavaaleja tuonnemmaksi.

Kuka muu muka?

Muodollisesti presidentinvaalissa ei anneta yhtään kieltoääntä, mutta poistoäänestykseksi tilanne käytännössä ajautuu. Ensimmäisen kierroksen pudotuspelin ratkaisevat puoltoäänet. Mutta toinen kierros ratkaistaankin sitten vihaäänillä, joita katkeroituneiden kansanosien korpikommunistisesta kiilusilmäisyydestä ja syvyyksien sakeudesta nousee niin tiheään, että ne voivat riittää nostamaan tasavallan presidentiksi kenet tahansa, mikäli vastaehdokkaana on Halla-aho.

Presidentin nimi voi siis jatkossa olla vaikkapa Veijo Baltzar, Jani Toivola tai Hussein al-Taee. Tai presidentiksi voidaan valita joku omaa eksistenssiään lukuun ottamatta täysin fiktiivinen henkilö, kuten tosi-TV-tähti Antti Holma, somefeimi Koko Hubara tai vaikkapa BB-Niko, jotka ovat eräitä Suomen turhimmista julkkiksista. Ehkäpä myös Maria Ohisalon (vihr.) ja Eva Biaudet'n (r.), tapaisilla kaukovarjostinten aaveilla voi olla tuossa kilvassa sanansa sanottavana.

Juuri tähän armottomaan logiikkaan perustuu myös se, että presidentinvirassa on voinut keekoilla Martti Ahtisaaren ja Tarja Halosen tapaisia poliittisen filosofian jättiläisiä. Tämä on politiikan olemus, valitettavasti. Sama voidaan nähdä pormestarivaalissa, josta tulee presidentinvaalien esinäytös.

Muiden puolueiden myyrät sumplivat ja supisevat asiat kulissien takana niin, että paradoksaalisesti Halla-aho voi suosiollaan tulla nostaneeksi pormestariksi vaikkapa kirjani *Totuus kiihottaa* kannessa komeilevan henkilön, joka kitapurjeet lepattaen huutaa: ”Kuka tahansa muu, paitsi Halla-aho (kunhan ei myöskään Hankamäki)!”

Päivitys 1.8.2021

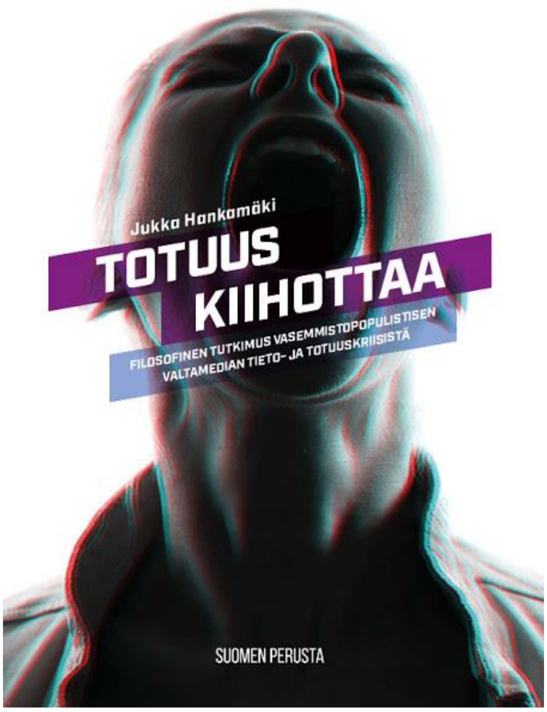
Helsingin pormestarin virkaan valittiin Juhana Vartiainen (kok.) ja apulaispormestareiksi Paavo Arhinmäki (vas.), Nazima Razmyar (sd.), Anni Sinnemäki (vihr.) ja kokoomuslainen Daniel Sazonov (28 v.). Perussuomalaiset pidettiin tälläkin kerralla viroista poissa.

Lauantaina 10. huhtikuuta 2021

12 HULLUUTTA KIRJANI ”TOTUUS KIIHOTTAA” ARVIOINNISSA

Émile Durkheim kirjoitti klassikkoteoksessaan *Sosiologian metodisäännöt*, että pyhimysten yhteiskunnassa kohuttaisiin erilaisista pikkurikkeistä.[68] Sen vuoksi minulle ei ollut mikään yllätys, että moraalikarismaa säteilevät toimittajat alkoivat sättiä minua poliittisen korrektiuden noudattamattomuudesta kyseenalaistettuani journalismin tabusäännöt kirjassani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä.* Siitä alkoi teokseni loputon julkinen näykkiminen, joka palautti mieleen vanhan sananparren ”Piru asuu pikkuasioissa”.

Median omassa asennoitumisessa ei tosin ollut kyse vähäpätöisistä vinksahduksista vaan toimittajien jättiläismäisistä ajatusvirheistä, joita olin vaivautunut korjailemaan jo kirjassani ja joutunen korjaamaan myös koskien tutkimukseni vastaanottoa. Toimittajat puolestaan koettivat viedä huomion pois teokseni mediakriittisistä tuloksista sanamaagisella tempulla: tarttumalla ajatuskulkujen sijasta muutamiin lennokkaina pitämiinsä ilmaisuihin ja esittämällä ne jonkinlaisina manifesteina.

Kuten kaikki jo tietävätkin, kirjoitin tutkimukseni yksinomaan *tieteellisistä* lähtökohdista, *tieteellisin* lähestymistavoin ja *tieteellisin* tavoittein. Kukaan ei kuitenkaan pitänyt outona, että kirjaani arvosteltiin *puolueiden* medioissa ja tutkimukseni relevanssista yritettiin päättää *poliittisin* perustein.

1) Ensimmäinen hulluus kirjani arvioinnissa oli juuri siinä. Yksikään kirjaani moittineista median, virkamieskunnan ja hallituksen edustajista *ei itse kuulu tieteen maailmaan millään tavalla*, eikä yksikään heistä ole koulutukseltaan filosofi saati tietoteorian tai tieteenfilosofian asiantuntija. Siksi heidän arvioillaan ei ole tutkimukseni kannalta mitään arvoa.

”Huono kirja” tai ”noin ei pidä sanoa”, väittivät monet, mutta kukaan ei pystynyt todistamaan, että sanomani *ei olisi totta* tai että *ei pitäisi paikkaansa*. – Ja ainoastaan tämä on filosofian kannalta ratkaisevaa.

Ainoat tieteellisesti relevantit arviot esitti emeritusprofessori Timo Vihavainen, joka kirjoitti aiheesta verkkokolumneissaan ”Anti-intellektualismin ydin” (16.6.2020) ja ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu” (13.6. 2020). Ne kannattaa lukea.

Muut tieteilijät vaikenivat myöntymisen merkiksi, sillä vastaansanomista ei ilmeisesti ollut – paitsi muutama äärivasemmiston etäispääte yliopistolla ölähti, ja hekin vain osoittaen esittämäni arvostelut ansaituiksi.

2) Toinen sekopäinen seikka kirjani käsittelyssä oli, että *media* pyrki päättämään itseään koskevan *mediatutkimuksen* merkityksestä. Siinä oli pukki kaalimaan vartijana.

Kritisoimaltani valtavirtamedialta ei voitu muuta odottaakaan kuin aggressiota tyyliin ”hyökkäys on paras puolustus”. Media pyrki peittämään itseensä kohdistuvan arvostelun *vastauutisilla*, joiden tarkoitus oli häivyttää tutkimukseni *mediakriittinen sisältö kohinaan ”naisvihasta”*.

Se koira älähti, johon kalikka kalahti. Mitään muuta merkitystä toimittajien räkäisyillä ei loppujen lopuksi ollut kuin se, että niin tehdessään media toimi kuin rikollinen, joka tekee kaikkensa paljastaakseen itsensä. Vihervasemmistolaiset toimittajat reagoivat itselleen tyypillisellä tavalla, eli maineen töhrimisellä ja yrittämällä tuottaa mahdollisimman paljon henkilökohtaista imagohaittaa minulle.

3) Kolmas hullu piirre kirjani vastaanotossa oli pyrkimys painostaa *Perussuomalaisen puolueen ajatuspajaa poliittisesti:* noudattamaan *toisissa puolueissa* vallitsevia näkemyksiä eräistä täysin tulkinnanvaraisista ja filosofisesti kompleksisista käsitteistä, kuten ’tasa-arvosta’ ja ’yhdenvertaisuudesta’. Niiden kelluvan luonteen olin *osoittanut* ja *analysoinut* kirjassani (s. 182–183, ks. myös s. 119, 188, 382–383).

Mikäli puolueiden yhteydessä toimivien ajatuspajojen valtionrahoitus ylipäänsä hyväksytään, on samalla hyväksyttävä, että ajatuspajoista voi tulla myös poliittisesti painottuneita tutkimustuloksia, yhteiskuntatulkintoja ja toimintasuosituksia. Mikään esi- tai jälkitarkastus ei sovi kuvioon, ja ajatuspajoilla pitäisi olla yhdenvertaiset taloudelliset resurssit, aivan niin kuin sananvapauskin on kaikilla tai ei kenelläkään.

Mediassa kuitenkin ajateltiin, että muissa puolueissa on aina paras käsitys siitä, kuinka hyvää tutkimusta Perussuomalaisissa tehdään, ja että Perussuomalaisten pitää mukautua siihen, jotta totuus pysyy lukkojen takana.

4) Neljäs hullu piirre tutkimukseni käsittelyssä oli pyrkimys riistää tutkijalta tutkijan vapaus ja suvereniteetti väitteillä ”laadunvarmistuksen puutteista”.

Väite laadunvarmistuksesta on filosofian ja politiikan olemus huomioon ottaen naurettava. Siten uskotellaan, että filosofiset ja poliittiset arvostuskysymykset ovat jotakin vikakoodien nollausta. Se tarkoittaisi, että tutkijat eivät saisi esittää tiettyjä johtopäätöksiä tai arvokannanottoja ja että on olemassa jokin objektiivisesti ”oikea” tapa puhua asioista. Osoitin myös akateemisen vertaisarviointijärjestelmän lahouden ja epäluotettavuuden kirjani luvussa 17.3, josta se kannattaisi jokaisen lukea.

Sitä paitsi olin ottanut niin sanottujen esilukijoiden huomautukset lähes kaikilta osin huomioon. Siirsin jopa muutamia marginaaliin lisättyjä täydennysehdotuksia tekstiin, joten väitteet tottelemattomuudesta ovat perättömiä.

Tahallisesti on jätetty huomiotta, että kirjoitin tutkimukseni *asiantuntija-asemasta*. Mikäli joku toinen asiantuntija on eri mieltä, se on hänen asiansa, ja siinä tapauksessa olemme eri mieltä. Mikäli joku on tosiaankin edelleen eri mieltä, kirjoittakoon itse paremman omasta näkökulmastaan. Pelkkä erimielisyys ei riitä *sensuroimisen* perusteeksi.

Voidaan kysyä, miksi tutkimuksia tehtäisiin tai teetettäisiin, jos tilaaja tai valtiorahoittaja itse päättäisi lopputuloksesta, julkaisemisesta tai tutkimuksen merkityksestä. Tulosten ollessa ristiriidassa ministerin omien odotusten kanssa ministeriöllä olisi oikeus kyniä valtiolliset toiminta-avustukset tutkimusyksiköltä pois? – Sekopäisen seinähullu ajatus.

Kyseisessä ajatuskehässä oletetaan, että *media* ja tietyt *puolueet* ovat jonkinlaisia tieteen vahtikoiria, jotka ovat oikeutettuja puremaan ja haukkumaan *poliittisten sossunormien* noudattamattomuudesta, ikään kuin tasa-arvolait olisivat *tieteen metodeja*. Tosiasiassa ne ovat *tieteen ulkoisia periaatteita*. Ministerin pyrkiessä ohjaamaan tutkimusmetodologiaa Twitterissä on häntä alkanut heiluttaa koiraa. Toimittajienko muka pitäisi olla niitä ”esilukijoita” ja ”tutkimuksen tarkastajia”, joilla on oikeus valittaa siitä, että tutkimuksellani ei ole muka ollut riittävästi ”esilukijoita” ja ”tutkimuksen tarkastajia”?

Kukaan ei huomannut, että olen *kirjoittanut* tutkimukseni tieteellisin menetelmin, tavoittein ja lähestymistavoin, eikä kukaan ole pystynyt osoittamaan, missä nimenomaisessa asiakohdassa se väitetty vika oikein piilee.

5) Viides ja samalla pölvästimäisin lähtökohta tutkimukseni käsittelyssä olikin ministeri-hiihtosuunnistaja Hanna Kososen (kesk.) näkemys, että tutkimustoiminnassa pitäisi edistää joitakin *tarkoitusperiä* tai *tendenssejä*, kuten tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta.

Sellaisia agendoja ei voida millekään tutkimukselle asettaa, vaan tutkimustoiminnan tärkeä metodisääntö on nimenomaan *arvovapaus* ja toinen *kriittisyys*. Sen sijaan ministeriö pyrki painostamaan ajatuspajaa käsi-

tyksellä, ettei ajatuspajassa oltu edistetty ministeriön omia sisällön määrittelyjä sen omille hallintodiskursiivisille tavoitteille.

6) Kuudes sekopäinen piirre kirjani käsittelyssä oli, että sitä vastaan alettiin vyöryttää *poliittisen ministerin aloitteesta* opetus- ja kulttuuriministeriössä. Sekä ministeri että ministeriö *ylittivät toimivaltansa* syytöksillä tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain rikkomisesta, vaikka muiden muassa tasa-arvolautakunta oli ministeriön pyytämässä lausunnossaan (professori Tuomas Ojasen allekirjoittamana) nimenomaan todennut, että tasa-arvolain pohjalta ei voida ottaa kantaa *julkaisujen sisältöihin*.

Ministeriö on poliittisella ohjailuyrityksellään rikkonut sekä tieteenfilosofian metodisääntöjä että lakia asettamalla sopimusehdoiksi oikeudettomia vaatimuksia ja tulkitsemalla niitä mielivaltaisesti jälkikäteen.

Karttapallot ovat katollaan myös siinä, että ministeriö vaati ”tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden edistämistä” mutta ei maininnut ajatuspajan yleistä toiminta-avustusta koskevassa rahoitussopimuksessa, *millä nimenomaisilla tavoilla tai keinoilla* niitä oikein pitäisi edistää. Asiasta ei ollut mainintaa myöskään työsopimuksessani, ja hullua se olisi ollutkin. Yksinkertaisimpienkin ihmisten pitäisi ymmärtää, ettei tieteen eikä tutkimuksen tehtävä ole edistää mitään tarkoitusperiä.

Tieteen, filosofian ja tutkimusten arvioinnin ei pidä olla myöskään *viranomaisvallan* varainen asia. Sen sijaan ministeriö osoitti pöllämystyttävän typeryytensä pyrkimällä ohjailemaan tutkimustoimintaa ja laittoi vaatimustensa tehosteeksi vielä taloudellisen uhkauksen!

Viranomaiset saavat toki näyttää arvostelukyvyttömyytensä edelleenkin täysin avoimesti, mutta eivät kuitenkaan tavalla, josta on vahinkoa meille kunnon ihmisille. Ministeriön toimivallan laajennus oli toimivallan ylitys.

Muistutettakoon, että Schopenhauerin ja Montesquieun mukaan syy Ranskan suureen vallankumoukseen oli ylimysnaisten (muiden muassa Marie Antoinetten) korruptoitunut turhamaisuus, joka johti aatelismiehet ”feminiiniseen asemaan” ja sitä kautta yhteiskunnalliseen epäjärjestykseen, robespierreläiseen terroriin, pään pudottamiseen useilta filosofeilta ja lopulta Napoleonin diktatuuriin.

Suomen heppatyttöhallitus yrittää nyt ilmeisesti samaa koettaessaan alistaa filosofian *kabinettipolitiikalle* sekä pyrkiessään tekemään filosofian arvioimisesta laillisuus- ja normienvalvontakysymyksen. Näin ollen giljotiinin pitäisi vilahtaa Senaatintorilla aivan muiden henkilöiden kuin filosofien mestaamiseksi.

Olen myös sitä mieltä, että nykyfeministien kannattaisi opetella sanomaan ”ei” sivistyskielellä: saksaksi.

7) Seitsemäs hulluus loistaa siinä, että ministeriö on yrittänyt kääntää *kansalaisyhteiskunnan kontrollifunktion nurin*. Ministeriön poliittisen hallintotoiminnan pitäisi olla alisteista kriittiselle tutkimustoiminnalle, eikä tutkimustoimintaa pitäisi alistaa ministeriön kontrollille, kuten ministeriplanttu ja hänen virkamiesplebeijinsä ovat ajatelleet.

Yleensä tutkimuksiin suhtaudutaan hallinnossa niin, että viranomaisvalta ottaa kohtaamastaan arvostelusta *opikseen* ja korjaa *omaa* toimintaansa eikä ryhdy ripittämään tutkijaa, saati että valtiovalta perisi rahoitusta pois tutkimustyönantajalta sillä perusteella, että tulokset eivät miellytä. Typerykset eivät ymmärtäneet, että minkään tutkimustoiminnan tavoite ei ole miellyttää, myötäillä eikä tyydyttää ketään vaan tavoitella tietoa ja totuutta, sopiipa se poliittiselle virkamieskunnalle tai ei.

8) Kahdeksas hulluus vallitsee ministeriön aloittamassa taloudellisessa *kiristyksessä*. Se on ennenkuulumattoman röyhkeää ja haavoittaa vakavasti *koko tutkijakunnan* halukkuutta tehdä kriittistä tutkimusta. Sillä tavoin ministeriö tuli julistaneeksi avoimen sodan filosofia ja filosofiaa vastaan.

Ministeriön aloittaman takaisinperinnän vaikutukset ovat tuhoavia, kun tutkijat säikähtävät ja alkavat muokata näkemyksiään hallitusvaltaa mielisteleviksi. Tuosta hulluudesta on saatu jo riittävästi näyttöä Suomen Akatemian strategisen tutkimuksen neuvostosta, joka jakaa 55 miljoonaa euroa vuosittain ”hallitusta tukevaan tutkimukseen”! Neuvoston jäsenet nimittää ja tutkimuksen suuntaviivat määrää valtioneuvosto (neuvostovaltio).

Tieteen paiskaaminen byrokratian rattaiden väliin on filosofian, tieteen metodisääntöjen ja tutkimusetiikan näkökulmasta niin hullua, että kyseinen politiikka pitäisi nuijia maan tasalle tavalla, jolla ei kiveä kiven päälle jää. Tieteellisen tutkimuksen painopisteistä ja tärkeyksistä pitää päättää *tieteellisin perustein tiedeyhteisössä*, toisin sanoen tutkijoiden omassa keskuudessa, eikä poliittisin perustein missään hallinnossa.

9) Yhdeksäs mielipuolinen piirre kirjani vastaanotossa ja käsittelyssä on ministeriön tapa ratsastaa *tieteen ulkoisilla* seikoilla, kuten tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella. Sen tapaisilla tekijöillä ei pitäisi olla mitään merkitystä siihen, mitä tutkijat sanovat esimerkiksi valtamedian valheellisuudesta ja sen tavoista käsitellä vaikkapa sukupuolisuuteen liittyviä asioita.

Tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella voi olla merkitystä vain koskien tutkimustoiminnan *työyhteisönormeja*. Niitä puolestaan oli noudatettu ja edistetty suorastaan loisteliaasti, kun Suomen Perusta oli (Perussuomalaisten väitetystä homovastaisuudesta huolimatta) palkannut palvelukseensa henkilön, joka tiedetään homoseksuaaliksi!

Sen sijaan ministeriö ja media toimivat syrjivästi kääntäessään oman homovastaisuutensa väitteiksi kirjani tai minun itseni ”naisvihamielisyydestä”. Käytettiinpä STT:n uutisoinnissa ja valtavirtamedian jutuissa yksiselitteisesti käsitettä ”naisvihamielinen kirja”, mihin liittyvä sananvalinta antoi selvän kuvan toimittajien raivostuneisuudesta ja kostonhimosta.

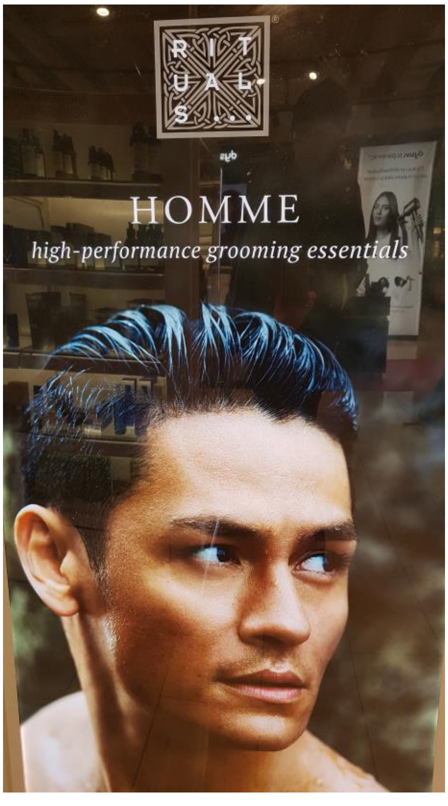
Myönnän toki, ettei kirjoitukseni ollut heterofeminismin eikä naistenpalvonnan mukaista. Tavoitteeni ei ollut miellyttää myöskään seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjä vaan kirjoittaa asiasta *vain ja ainoastaan filosofisen kriittisyyden näkökulmasta*. Translakiuudistuksen, ”*Me too*”-kampanjan ja ”Suostumus2018”-aloitteen arvosteleminen ei ole kuitenkaan mitään

”raiskausten puolustelua”, niin kuin lakien kritisoiminen ei yleensäkään ole lakien rikkomista vaan oikeusfilosofiaa tai oikeussosiologiaa.

Muutamat kyselivät sitten, mitä tekemistä naiseudella on mediatutkimuksen kanssa. Vastaukseni: sitä tekemistä, että media itse on tekaissut feminismistä verukkeen yleissosialististen päämäärien ajamiseen ja kertonut edellä mainituista hankkeista täysin puolueellisesti. Sen vuoksi feministien valtaa mediassa piti arvostella.

Toimittajat olivat varmaankin olevinaan neuvokkaita pyrkiessään korventamaan minua ja perussuomalaista puoluetta yhdellä kirjastani poimimallaan lillukanvarrella, eli sukupuolipolitiikalla. Toimittajien populistisuus näkyi siinäkin, että he yrittivät hukuttaa kirjani teoreettisen selitysvoiman omaan hölinäänsä seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta.

Metsään meni median vastakritiikki siksikin, että sanaa ”grooming” käyttäessäni en etäisestikään edustanut ”raiskausten puolustelua”, vaan tapaa, jolla sotilaskarkureina maahamme laittomasti tulleet arabielvikset ovat syyllistyneet useisiin seksuaalirikoksiin sekä loistoautoilleet kaduillamme blingivanteet ja kultakorut kimaltaen. Alkuperäismerkityksensä mukaisesti *grooming* (’siistiytyminen’ , ’hienostelu’) ei tarkoita seksuaalista hyväksikäyttöä, kuten toimittajat olivat ymmärtäneet, vaan pelkkää itsetehostusta ja muuta pörhistelyä.

Tämä on groomingia.

Kun nuoret neidot ovat tästä asianmukaisesti säikähtäneinä alkaneet pitää kymmenpennistä polviensa välissä, ovat siitä joutuneet kärsimään *suomalaiset miehet* heteroseksuaalisessa kanssakäymisessä, ja seksuaali-

set markkinat ovat sekoittuneet ulkomaalaisten miesten ylitarjonnan vuoksi. Kaava on ollut seuraava:

> Karvakädet iholla –> Kaikkiin kohdistuvia normien kiristyksiä –> Suomalaismiehet syyllisiksi –> Tappiota länsimaiselle seksuaaliselle vapaudelle.

Näin koko hyvä suomalainen seksuaalikulttuurimme ja saavutettu vapaamielisyys ovat menneet huurteeseen. Tämänkö toteaminen muka oli tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden rikkomus, seksuaalista ahdistelua tai syrjintää? Mutta ymmärrän: ajatuskulkuani oli liian vaikeaa käsittää sekä hallinnossa että puolueissa, jotka reagoivat median syötteisiin ja nielivät median syötit siimaa ja vapaa myöten.

Sen sijaan Suomen Perustassa oli edistetty tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta. Voidaan huomauttaa, että kaltaisellani tutkijalla voisi vähemmistöasemaani perustuen olla yhdenvertaisuuslain mukainen mahdollisuus lain 9 §:n mukaiseen positiiviseen erityiskohteluun. Sen pohjalta ministeriöllä olisi velvoite sietää valtavirrasta ja ministeriön omasta sukupuolipoliittisesta normatiivista poikkeavia näkemyksiä niin naisista kuin miehistäkin.

10) Kympin arvoinen hullu piirre kirjani käsittelyssä on, että tutkimukseni relevanssista pyrittiin päättämään piipittämällä *Twitterissä*. Lähes jokainen mediaan päätynyt kannanotto oli muodostettu kirjaa lukematta. Twitterissä tutkimuksestani sormettivat niin Hanna Kosonen (kesk.), Li Andersson (vas.) kuin Sanna Marinkin (sd.) sekä kaikki ne vaikeroitsijat, joiden mielestä tekstissäni oli jotain ”asiatonta”.

”Asiattomuus” lienee kaikista perusteista asiattomin, sillä maailmassa ei ole asiatonta asiaa, vaan jokainen asia esitetään nimenomaan siksi, että sanojalla on asiaa.

Vastaanoton jyrkkyys todisti oikeaksi tutkimuksessani toteamani yleishavainnon: nykyisin *vastaanottajat ja lukijat* pyrkivät päättämään, mitä *lähettäjä ja kirjoittaja* tarkoittaa. Mikäli ajatukset eivät tyydytä vastaanottajien pyyteitä, he pitävät viranomaisten puoleen kääntymistä ja julkisuudesta poistamista täysin luonnollisena tapana toimia.

Tähän liittyvä mielivaltaisuus on todellinen epä-älyllisyyden *crescendo*, jonka vuoksi intellektuaalinen elämä kituu ja kärsii kuin kumolleen käännetty kilpikonna, ja teokseni viranomaiskohtelusta tuli telaketjufeministien toimeenpanema tutkimuksen raiskaus.

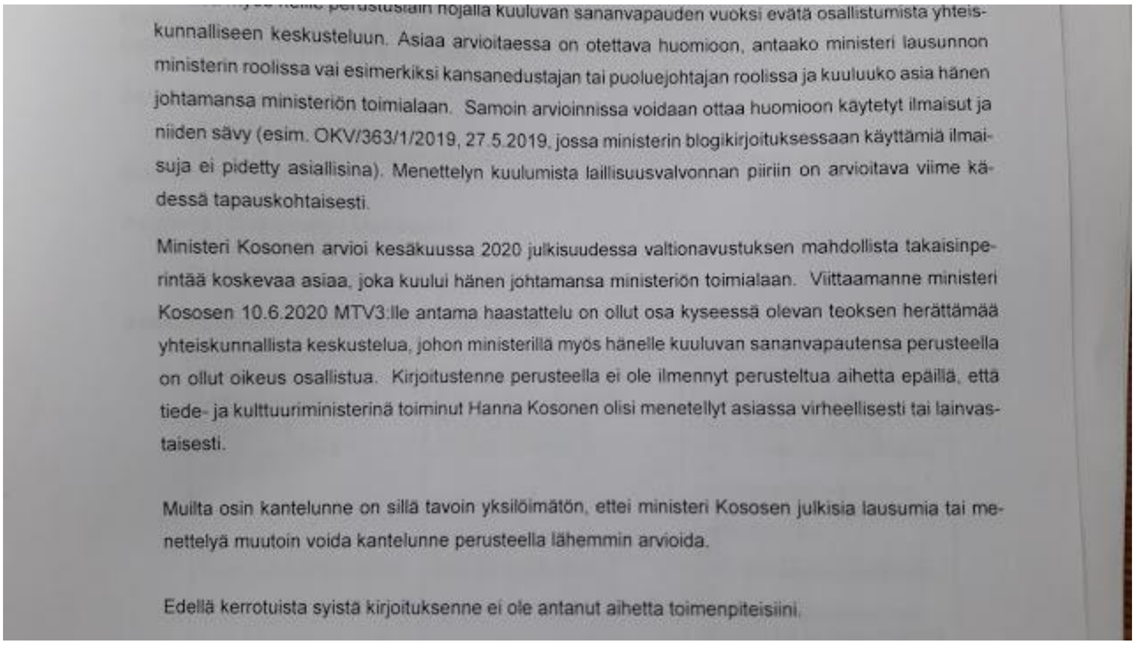
11) Oikeuskansleri Tuomas Pöysti puolestaan palautti sinänsä vastaansanomattomat kanteluasiakirjani niitä puoli vuotta märehdittyään, sillä oikeuskansleri ei voi ratkaista asiaa, joka on käsiteltävänä jossakin toisessa toimivaltaisessa viranomaisessa. Perussuomalainen puolue tuli siten vetäneeksi hätäkatkaisemisesta, kun se alkoi riidellä rahoistaan ministeri-

össä ja hallinto-oikeudessa. Näin ollen asian käsittely oikeuskanslerinvirastossa päättyi.

Oikeuskanslerinvirastossa toimii ilmeisesti asioiden valmistelijana joku humoristi, sillä saamasssani vastauskirjelmässä todettiin ministeri-hiihtosuunnistaja Hanna Kososen (kesk.) ainoastaan käyttäneen sananvapauttaan *yksityisesti* aloittaessaan Twitter-kannanotoillaan hallinnolliset sortotoimet Suomen Perustaa kohtaan. Samalla kun oikeuskansleri selitteli ministerin vain käyttäneen sananvapauttaan, hän vei sen minulta.

Ministerin yksityiselämän ja virkatoimien muodollinen erottaminen on aina tarjonnut oikeuskanslerille *verukkeen* pestä kätensä ja luikerrella ministerin tueksi myös selvissä väärinkäytöksissä. Näin ministerin *mielipiteet* muuttuivat *mielivallaksi*.

Oikeuskanslerin kirjelmän mukaan kanteluni oli muilta osin ”yksilöimätön”. Hän lienee oppinut tuon sanan minulta, sillä totesin yhteensä 25-sivuisissa kanteluasiakirjoissani, millä tavoin *ministeriön kirjaani vastaan osoittamat syytökset ovat yksilöimättömiä*. Jokainen voi itse todeta kirjani *Pavlovin koirat* luvusta 5, mikä väittessäni muka on ”yksilöimätöntä”.

... perustuslain nojalla kuuluvan sananvapauden vuoksi evätä osallistumista yhteiskunnalliseen keskusteluun. Asiaa arvioitaessa on otettava huomioon, antaako ministeri lausunnon ministerin roolissa vai esimerkiksi kansanedustajan tai puoluejohtajan roolissa ja kuuluuko asia hänen johtamansa ministeriön toimialaan. Samoin arvioinnissa voidaan ottaa huomioon käytetyt ilmaisut ja niiden sävy (esim. OKV/363/1/2019, 27.5.2019, jossa ministerin blogikirjoituksessaan käyttämiä ilmaisuja ei pidetty asiallisina). Menettelyn kuulumista laillisuusvalvonnan piiriin on arvioitava viime kädessä tapauskohtaisesti.

Ministeri Kosonen arvioi kesäkuussa 2020 julkisuudessa valtionavustuksen mahdollista takaisinperintää koskevaa asiaa, joka kuului hänen johtamansa ministeriön toimialaan. Viittaamanne ministeri Kososen 10.6.2020 MTV3:lle antama haastattelu on ollut osa kyseessä olevan teoksen herättämää yhteiskunnallista keskustelua, johon ministerillä myös hänelle kuuluvan sananvapautensa perusteella on ollut oikeus osallistua. Kirjoitustenne perusteella ei ole ilmennyt perusteltua aihetta epäillä, että tiede- ja kulttuuriministerinä toiminut Hanna Kosonen olisi menetellyt asiassa virheellisesti tai lainvastaisesti.

Muilta osin kantelunne on sillä tavoin yksilöimätön, ettei ministeri Kososen julkisia lausumia tai menettelyä muutoin voida kantelunne perusteella lähemmin arvioida.

Edellä kerrotuista syistä kirjoituksenne ei ole antanut aihetta toimenpiteisiini.

Tuomas Pöysti ei ymmärtänyt ministerin käyttäneen mielipiteillään valtaansa väärin viranomaisasemassa ja ministeriön ylittäneen toimivaltansa.

Näin tuli jälleen osoitetuksi, että Suomessa valtioneuvosto valvoo oikeuskanslerin toiminnan lainmukaisuutta. Hallituksella on valtioneuvoston linnan kivijalassa valkopesula, jossa musta pyykätään valkoiseksi ja jossa ei ilmeisesti osata lukea, tai luettua ei haluta ymmärtää.

Sivumennen sanottakoon, että Tuomas Pöysti oli Juha Sipilän (kesk.) löytö oikeuskansleriksi, jossa tehtävässä hänen toivottiin toimivan kumileimasimena Sote-uudistukselle. Valtiontalouden tarkastusviraston ryvettynyt pääjohtaja Tytti Yli-Viikari puolestaan oli Tuomas Pöystin taannoi-

nen löytö virkauralle, jota oikeuskansleri selittelee nyt Iltalehdessä[69] ja Ilta-Sanomissa[70]. Tämä yliviikarointi antaa jälleen näytön virkamieskunnan läpikotaisesta korruptoituneisuudesta, jonka mafiamaisuudesta Ilta-Sanomat kirjoitti rikostoimittaja Rami Mäkisen kirjoittamassa jutussa ”Kommentti: Berner-viestit salaava oikeuskansleri otti käyttöön ’italialaisen taktiikan’” 20.4.2021. Kepu-kytköksiä oli oikeuskanslerille syntynyt siis muissakin kuin Yli-Viikarin asioissa. Naurettavalla tavalla keltaisessa ovat nyt kaulaansa myöten.

Apulaisoikeuskanslerina puolestaan toimii suvivirsisuvaitsematon persuvihaaja Mikko Puumalainen, joka sai aikoinaan nimityksen vähemmistövaltuutetuksi kahden kiistattomasti itseään ansioituneemman naishakijan ohi, joten nimityspäätös olisi ollut valituskelpoinen tasa-arvolain nojalla. Luotettavissa käsissä ovat siis tasa-arvoasiat! Siperiantiikerin kanssa samassa häkissä toivottavasti kohtaa vertaisensa myös tuo puumalainen.

12) Se, että Suomen Perusta ja Perussuomalainen puolue joutuvat nyt taistelemaan tutkimustoimintansa julkaisu- ja rahoitusehdoista hallinto-oikeudessa, kertoo kuinka sairaasti ministerit ja ministeriön virkamiehet asioita arvioivat.

Myös hallinto-oikeudessa foorumi asian käsittelylle on väärä. Minkään tutkimuksen relevanssista ei voida eikä pidä päättää *normatiivisessa* eikä *kurinpidollisessa* viitekehyksessä. Tieteen normit ovat erilaiset kuin lainsäädännön normit, ja totuuden tavoittelu estyy, mikäli sitä varjostaa sanktioiden uhka. Tieteellisesti ajatellen ”häiriöiden” tuottamista systeemeihin on pidetty myös filosofian ihanteena.

Mitä tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen tulee, kummallakaan (filosofisesti katsoen) epäarvolla ei pidä olla vähäisintäkään merkitystä tieteellisen ajattelun ja metodologian näkökulmasta. Tasa-arvolla ja yhdenvertaisuudella ratsastaminen on latistuksen ja matalamielisyyden mankelista ulos puristunutta demari-ideologiaa, jonka sovinnaisuusvaateilla nimenomaan poljetaan ihmisarvoa ja loukataan ihmisyyteen sisältyvää pyrkimystä vapautua massamedian ja valtavirtapoliitikkojen yhdessä pakkosyöttämästä *das Man* -ihanteesta ja tavanomaisuuteen sekä normaaliuteen liittyvästä löysästä ja vetelästä muhennoksesta.

Omaa seksuaalivähemmistötaustaani vasten tarkasteltuina ministeriön hokemat ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” suositukset, pakotukset ja velvoitteet sekä syytökset syrjinnästä ja (ilmeisestkin tekstuaalisesta) ahdistelusta ovat saaneet suorastaan kafkamaisen absurdin aseman. Minunko nyt olisi täytynyt moninkertaisesti diskriminoituna tuplatohtorina ryhtyä tuolle ministeriön hyvinpalkatulle tätiarmeijalle opettamaan, mitä ovat syrjintä ja tasa-arvo?

Suoraan sanottuna perintäpäätöksen takana olevat opetus- ja kulttuuriministeriön virkamiehet ovat niin pihalla tieteenfilosofian ja metodologian alkeellisimmistakin periaatteista, että heidät pitäisi heittää leppäkeihäinä ulos viroistaan.

Sunnuntaina 11. huhtikuuta 2021

NAISTEN HAUREUS MIESTEN VIKA?

Uutispulaa poteva populistinen valtavirtamedia lavasti jälleen mielenkiintoisen konfliktin ja kaivoi esiin miesvihaa heteroiden keskinäisistä petipuuhista. Millainen oli tapahtumien kulku?

1) Nettiärsyttäjä nimeltä Mira Ahola osallistui Sanoma-yhtiöiden Neloskanavan TV-ohjelmaan Temptation Island Suomi, jossa hän petti puolisoaan televisiolähetyksessä.

2) Suomalaiset televisionkatsojat pahastuivat ja tuomitsivat teon huoraamiseksi ja haukkuivat naisen ”vitun paskaksi”.

3) Miehensä julkisesti häpäissyt nainen alkoi valittaa ”naisvihasta”, ja Yleisradion toimittaja Roosa Maskonen teki naista puolustavan jutun, jossa miehiä haukuttiin kaikin mahdollisin tavoin moraalittomiksi.[71] Jutussa *naisia* suostuteltiin tekemään jopa rikosilmoituksia *miesten* sopimattomista puheista, vaikka aviopetosta kohtaan osoitettuun paheksuntaan oli selvä syy, eikä kyse ollut niinkään vihasta kuin myötätunnosta petettyä aviomiestä kohtaan.

4) Yleisradio haki naisen epäsiveellisyyttä puolustamaan sukupuolentutkimuksen tutkijatohtori Katariina Mäkisen, jonka mukaan ”Mira Aholan julkinen kohtelu onkin hyvä esimerkki naisvihasta”![72]

Kenellekään ei tullut mieleen, entäpä jos Aholan miestään kohtaan osoittama ylenkatseellinen kohtelu tarjoaakin esimerkin naisten *miehiä* kohtaan suuntaamasta vihasta, henkisestä pahoinpitelystä ja mielivallasta. Uhrinahan oli selvästi ja yleisöäänistä päätellen mies, joten tapauksen käsittely sopii varoittavaksi esimerkiksi *misandriasta*, eli miesvihasta.

Tämä kirjoitus ei ole kuitenkaan kannanotto uhrin eikä tekijän asemaan vaan analyysi siitä, kuinka puolueellisesti media ja niin sanotut tutkijat asioita tarkastelevat.

Tapaus valaisee, kuinka valtavirtamedia toimii. Se luo tahallisesti asetelmia, joissa naisille tarjotaan tilaisuutta ilkeillä miehille. Kun miehet täydestä syystä tuomitsevat naisten pahanilkisen toiminnan, media alkaa syyttää miehiä vihasta, ikään kuin suuttumiseen ei olisi mitään aihetta.

Sitten toimittajat turvautuvat feministiseen sukupuolentutkijaan, joka pyrkii kääntämään naisten tekemät vääryydet miesten vioiksi. Kiitokseksi miehiä syyttävistä lausunnoista toimittajat palkitsevat sukupuolentutkimuksen bunkkereissa majailevat feministit myönteisellä julkisuudella ja julistavat heidät ”asiantuntijoiksi”, jotta heidän rahoituksensa jatkuisi ja palkanmaksu yliopistoissa ei keskeytyisi.

Tapaus osoittaa jälleen oikeaksi sen, mitä sanoin kirjani *Totuus kiihottaa* feminismikriittisissä osissa. Valtamedia, feministit ja feministinen nä-

ennäistiede ovat keskenään kimpassa, jossa vaihdetaan sosiaalista pääomaa.

Media voitelee feministejä ja yllyttää miehiä suuttumuksen partaalle. Naiset saavat miesten veren kiehumaan ja haukkuvat miehiä ”naisvihasta”, vaikka naiset ovat itse tuottaneet kaiken vihan ja ansaitsevat sen. Tämän projisointitoimenpiteen lopuksi tulee joku tutkijanplanttu, joka paheksuu miesten ”kontrolloivan” naisten kehoa.

Jokaisen pitäisi ymmärtää, että seurustelu ja parisuhde ovat kahden kauppaa. Jos siitä paljon poiketaan, ei kanssakäymisellä voi olla tulevaisuutta eikä myöskään laajaa hyväksyntää yhteiskunnassa.

Sen sijaan feministit pitävät ikään kuin itsestäänselvyytenä, että heillä on kaikki oikeus kiertää maailmaa kyläpyörinä, kun taas miesten velvollisuus on pysyä kiltteinä kotona. Hallintasuhde tällaisessa korkokengällä polkemisessa onkin siis aivan toisin päin kuin feministit väittävät, ja tosiasiassa naiset survovat miesten kulkusia.

Tutkijana esiintyvän yliopistofeministin selittely miesten ”omistushalusta” ja naisten ”ruumiin hallinnasta” on säälittävän ontuvaa lutkanarsismin puolustelua, eikä kyseisellä argumentaatiolla ole menestymisen mahdollisuuksia julkisissa keskusteluissa. Toimittaja vei tutkijaa kuin litran mittaa, ja media puolestaan tuli provokaatioilla pahan maineensa hankkineen verkkoinfluensserin vedättämäksi.

Valtamedian meno moisen trollauksen taakse osoittaa median pyrkimystä tukea feministejä ja heidän haluaan lavastaa oma vallankäyttönsä ”alisteisuudeksi”. Sosiaalisessa mediassa poseeraavien narsistien omahyväisyys leviää siis myös valtavirtamediassa, jossa he pyrkivät keräämään miesten panetteluun tarpeellista sortopääomaa.

Toimittajat jatkavat myös nuorison kuormittamista jatkuvalla propagandalla, jossa naisia glorifioidaan ja miehiä syyllistetään. Sitä kautta tyttöjä ohjataan ihmissuhdevääryyksiin ja -ongelmiin väittämällä, että heidän muka-alistettu asemansa oikeuttaa jatkuvan mielivallan ja pyyteellisyyden.

Poikia taas syyllistetään sukupuolensa vuoksi tavalla, jonka tuloksena he eivät koske naisiin kohta edes pitkällä kepillä. Miesten väitetty hedelmättömyyskään[73] ei ole välttämättä vain biologinen ilmiö. Lapsettomuus, josta Yleisradio laati niin ikään miehiä syyllistävän jutun,[74] voikin olla suureksi osaksi sosiaalinen ilmiö, kun kukaan kunnon mies ei enää ryhdy rakkaiden rakopalleroistensa kanssa yhtään mihinkään pitempiaikaista sitoutumista vaativaan kanssakäymiseen.

Pahanilkisimmät naiset eivät katso omistavansa vain kehoaan vaan myös sen sisällä olevan sikiön omaan ”itsemääräämiseensä” ja ”keholliseen suvereniteettiinsa” vedoten, ikään kuin syntymätön lapsi olisi naisen kehon osa. Kyseisenlaiset naiset siis pitävät itseään oikeutettuina tappamaan syntymättömän lapsen täysin omavaltaisella abortilla ja riippumatta miehen *suostumuksesta*.[75]

Naisten vallankäyttö näyttää olevan kaikille puolueille poliittisesti pyhää, eikä *yksikään* puolue heteroseksuaalisen ideologian sisäpuolella uskalla kyseenalaistaa sitä millään tavalla. Some-trolleina esiintyvien tahalliset provokaatiot eivät sinänsä ansaitsisi minkäänlaista huomiota. Sen sijaan valtavirtamedian puolueellisuus naisten hyväksi on sellaista pseudojournalismia, populismia ja agendojen ajamista, että toimittajien on aivan turha ihmetellä niin sanottujen vastamedioiden suosiota.

Feministinen journalistiikka ja naisten hallitsema sukupuolen "tutkimus" ovat miehiä pahoinpitelevää henkistä sortoa ja rakenteellista väkivaltaa. Ne ovat vastoin kaikkia tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden ihanteita, joita feministit väittävät puolustavansa. Tosiasiassa ne edustavat naisten laittautumista näennäiseen uhriasemaan, josta he katsovat olevansa oikeutettuja ikuiseen kerjuuseen ja rähinään.

Media on *medioinut* ja *orkestroinut* myös tieteen omilla puolueellisilla asiantuntijoiden valinnoillaan sekä ummistamalla silmänsä ja korvansa meidän todellisten asiantuntijoiden näkemyksiltä tai julistamalla ne peräti naisvihaksi. Media on luonut naistutkimuksen yksiköihin linnoittautuneille telaketjufeministeille ilmaismainosta ja hyödyntänyt heiltä saamansa puolueelliset kannanotot julistamalla ne suuriarvoiseksi "tieteeksi".

Sukupuolentutkimuksen yksiköiden feministit, jotka purkavat omaa passiivis-aggressiivista miesvihaansa, pitäisi heittää ulos Suomen Akatemian avokätisesti rahoittamista suojatyöpaikoistaan, sillä niin perättömiä ja sekopäisiä ovat heidän ajatuskulkunsa ja kannanottonsa. Samaa tietä kulkemaan pitäisi laittaa heidän toverinsa ja hengenheimolaisensa verovaroilla ylläpidetystä Yleisradiosta.

Torstaina 29. huhtikuuta 2021

MODERNIT KINKERIT JA AUTODAFÉ: PR:ÄÄ VKSV:LLE?

Valtakunnansyyttäjänvirasto (VKSV) on osoittanut jälleen aktiivisuutta ja hyökkäillyt raivokkaasti tiettyjä poliitikkoja ja heidän poliittisia mielipiteitään vastaan. Kansanedustaja Sebastian Tynkkystä (ps.) vastaan on nostettu jo kolmas syyte "kansanryhmää vastaan kiihottamisesta",[76] ja samalla rikosnimikkeellä epäillään ja syytetään myös kansanedustaja Päivi Räsästä (kd.).[77] Vaikuttaa siltä, että puoluepoliittisesti ohjautuva valtakunnansyyttäjänvirasto koettaa kriminalisoida laintulkinnoillaan kokonaiset poliittiset suuntaukset, aatteet ja ajatukset.

En pidä tarpeellisena puolustaa erityisesti Räsästä, sillä hän osaa varmaan itsekin puolustaa itseään. Päivi tuskin edes pitäisi siitä, että häntä tukee joku hänen kritiikkinsä kohteena oleva tai eri poliittista puoluetta edustanut henkilö. En siis ole Päivin edustamien viiteryhmien jäsen, mutta

olen kyllä sen ryhmittymän jäsen, jota syyttäjälaitos väittää toimillaan puolustavansa. Siksi otan tässä kirjoituksessa kantaa kysymykseen, kuinka hyödyllistä, tarpeellista, hyödytöntä tai haitallista VKSV:n syyttelytoiminta on puolustettavan kansanryhmän omasta näkökulmasta.

Kun kansanedustajia aletaan vetää syytteisiin heidän poliittisista mielipiteistään, on kiistetty kansanvaltaisen poliittisen järjestelmän idea. Tarkasteluni kohteena on vain yksi tapaus, mutta analyysini johtopäätökset koskevat viranomais- ja tuomiovallan nauttiman oikeusperustuksen horjumista ja koko järjestelmäpolitiikan legitimaatiokriisiä laajemmin.

Turha poru

Päivi Räsäsen näkemykset homoseksuaalisuuden kristillisyydstä tai epäkristillisyydestä on tunnettu jo pitkään, eikä kukaan ole ottanut niitä vakavasti, kunnes VKSV päätti korostaa niiden tärkeyttä pitämällä asiaa oikeudenkäynnin arvoisena.

En ole havainnut kenenkään *kiihottuneen* kansanedustaja Päivi Räsäsen puheista tai kirjoituksista, jotka ovat koskeneet homoseksuaalisuutta, kunnes vasta nyt kun valtakunnansyyttäjä Toiviainen päätti nostaa syytteen Räsästä vastaan tuosta perin huterasti määritellystä ja tulkinnanvaraisesta ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta”.

Syytteessä on kyse kolmesta eri asiasta. Räsästä ja hänen kirjoituksensa julkaisseen Luther-säätiön asiamiestä Juhana Pohjolaa epäillään Räsäsen kirjoittamasta 24-sivuisesta tekstistä, joka ilmestyi säätiön sivuilla vuonna 2004. Toiseksi Päiviä syytetään 17.6.2019 julkaisemastaan Facebook-, Instagram- ja Twitter-päivityksestä, jolla hän pyrki kieltämään kirkon osallistumisen *pride*-tapahtumaan. Kolmas syyte koskee Räsäsen lausumia Ruben Stillerin radio-ohjelmassa Yleisradion Puhe-kanavalla 19.12. 2019.

Näkemystensä vastakkaisuudesta huolimatta (tai juuri niiden vuoksi) tädit Räsänen ja Toiviainen eivät poikkea toisistaan paljoa. Molempia leimaa dogmaattinen luottamus oman näkemyksensä oikeellisuuteen. Se on paha yhtälö.

VKSV:n tiedotteen mukaan ”valtakunnansyyttäjä katsoo, että Räsäsen lausumat ovat omiaan aiheuttamaan suvaitsemattomuutta, halveksuntaa ja vihaa homoseksuaaleja kohtaan”.[78] Olen homoseksuaalina täysin eri mieltä. Raija Toiviaisen *oma ajojahti* Päivi Räsästä kohtaan saattaa aiheuttaa suvaitsemattomuutta, halveksuntaa ja vihaa homoseksuaaleja kohtaan.

Kukaan tuskin olisi edes muistanut Räsäsen muinaisia ja hämähäkinseittien verkottamia mielipiteitä, ellei Toiviainen olisi kaivellut niitä esiin kaiken kansan ihmeteltäviksi. VKSV antaa siis ymmärtää, että niissä on totuuden jyviä, kun ne täytyy ottaa oikeudellisestikin todesta.

Valtakunnansyyttäjänvirastossa ei näy ymmärretyn, että yhteiskunnan sosiaali- ja psykodynaamisessa kaleidoskoopissa tuo väitetty pilkanteko kääntyy nyt aivan toisin päin. Se viestii, että homot ovat mukamas jonkinlaisia herkkähipiäisiä vikisijöitä, jotka ovat jatkuvan puolustamisen tarpeessa. Se viestii, että homoissa on jotakin vikaa, kun Räsäsen väitteet homoseksuaalisuuden synnillisyydestä ja häpeällisyydestä täytyy kumota joka päivä uudestaan – nyt oikeudellisen pakkovallan voimalla. Hyvää tarkoittavuudestaan huolimatta Toiviaisen toimenpiteet eivät siis toimi hänen toivomallaan tavalla.

Tieteen vastaista on sitten VKSV:n käsitys, että vääriä tai virheellisiä väitteitä ei saisi edes esittää. Tällöinhän niitä ei voitaisi myöskään arvioida kriittisesti.

En ota kantaa siihen, mitä Räsänen on homoista tarkalleen ottaen sanonut. Hänen mielipiteensä ovat joka tapauksessa nurkkakuntaisia, jälkijättöisiä ja varjojen mailla. Mutta nähdäkseni poliitikkojen täytyy voida esittää mielipiteensä ilman rangaistuksen uhkaa, jotta ihmiset saavat *tietää*, millaisia näkemyksiä poliitikoilla on.

Päivi muun muassa paheksuu synnintunnosta luopumista, sillä se uhkaa tehdä pelastuksen tarpeettomaksi – ilosanomaa siinäkin. Ei mikään ankeuttaja siis tämä Räsänen, vaan ihan viekkaalta vaikuttava kuuden laudaturin lääkäri-ylioppilas.[79]

En ota kantaa siihenkään, muodostavatko seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt *kansanryhmän* juridisesti, tai pitäisikö uskonnonvapaudella ja sananvapaudella ohittaa rikoslailliset syrjimättömyyssäädökset. Kyseinen puntarointi johtaa joka tapauksessa hiustenhalkomiseen, joka on pelkästään muodollista ja kaavamaista eikä enää tekemisissä rationaalisen harkinnan kanssa.

Filosofina ja sosiaalipsykologina katson, että Raija Toiviaisen aktiivisuus ei edistä homojen eikä muiden seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen asioita yhteiskunnassa. Ihmisten *pakottaminen* ajattelemaan ”suvaitsevaisesti” tai ”myönteisesti” kumoaa muiden kansalaisten halukkuuden vapaaehtoisesti nähdä kyseiset vähemmistöt luontevana osana yhteiskuntaa.

Ollakseen aitoa tulisi toleranssin olla spontaania – ei syytteiden uhalla aikaan saatua. Hyödyllisimmillään puuhapirkko Toiviainen olisi, mikäli hän suostuisi olemaan monien muiden virkamiesten tavoin mahdollisimman laiska.

Karttapallot katollaan

Miksi sitten VKSV puolustaa kaunaisesti homoja? Jopa Muhammadin pilakuvien esittäminen kuului sananvapauden suojan piiriin syyttäjä Jorma Kalskeen 2006 tekemän syyttämättäjättämispäätöksen mukaan. Puntarissa olivat tuolloin sananvapaus, uskonnonvapaus ja erilaiset syrjimättömyyden kulttiin liittyvät säädökset.

Valtakunnansyyttäjä Toiviainen lähestyy Räsästä syytteellä todennäköisesti siksi, että hän koettaa taata oman selustansa arvostelua vastaan. VKSV on saanut paljon kritiikkiä tavasta nostaa syytteitä Suomessa olevien *ulkomaalaisten* puolesta ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta”. Toiviainen koettanee uskotella, että hänen virastonsa ei olekaan pelkkä pakolaisten, turvapaikanhakijoiden ja muiden maahanmuuttajien edunvalvontavirasto, kun syytteitä sinkoilee muidenkin vähemmistöjen näennäiseksi eduksi.

Ehkä juuri siksi esiin on kaivettu Räsäsen homoteksti vuodelta 2004. Se on rikosoikeudellisesti vanhentunut ja kantaa nykypäivään asti vain sen heiveröisen tulkinnan kautta, että kirjoitusta on pidetty saatavilla ja siihen on myöhemminkin linkattu.

Tässä valossa jokainen julkaisu, joka Toiviaisen mielestä sisältää vääriä mielipiteitä – olkoonpa se vaikka Hannu Salaman *Juhannustanssien* sensuroimaton versio tai Adolf Hitlerin *Taisteluni*-teos – pitäisi julistaa laittomaksi, poistaa kirjastoista ja muutoin julkisesti saatavilta sekä tuhota! Mikä kirjojen rovio tästä ”jatkettujen rikosten” peittelystä syttyisikään, ja kuinka paljon historiallisia dokumentteja palaisi poroksi taivaan tuuliin? Se ei poikkeaisi perimmältään natsien kirjarovioista, ainoastaan kääntäisi tarkoitusperät nurin.

Ihmisoikeusfundamentalismin vallassa tehdään nykyisin samanlaisia tekoja kuin inkvisition ja *index librorum prohibitorumin* nimissä ennen. Hullunkurista on, että paavillisessa kirkossa käräjöitiin uskonnon kriitikoita vastaan, ja nyt käydään maallista oikeutta kristillisen uskontonsa tai sen tulkinnan puolesta esiintyviä ihmisiä vastaan.

Islamia fundamentalistisesti puolustavia en ole havainnut VKSV:n lähestyneen syytteillä, vaikka Mellunmäen imaamina toimiva Abbas Bahmanpour sanoi Yleisradion televisio-ohjelmassa 2013 selkeästi, että homoseksuaalisuudesta pitää seurata shariassa kuolemanrangaistus.[80]

Kun uhkauksen sisältönä on rikoksista raskain (murha), voisi ajatella, että *tuo* täyttäisi kansanryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkit. Joka tapauksessa se riittää osoittamaan, ettei uskonnonvapaudella voida perustella ajatussuuntia, jotka eivät salli vapautta muille.

En tosin kannata imaamienkaan mielipiteiden sensurointia, sillä ihmisten tulee tietää, millainen uskonnon sisältö on. Vastaavasti myös Räsäsen täytyisi voida ilmaista itseään avoimesti.

Sitä paitsi uskonnoista on mahdotonta keskustella kriittisesti, jos ihmiset eivät voi kertoa näkemyksiään puolesta tai vastaan. Tällöin myöskään vääriä tai virheellisiä käsityksiä ei voitaisi tarkastella ja kumota tieteenfilosofi Karl Popperin falsifikaatioajatuksen mukaisesti.[81]

Syyttelyn kierous poliittisessa ihmisoikeuskultissa

Erikoista on, että Euroopan unionissa uskonnonvapaudella puolustellaan muslimien harjoittamaa sortoa naisia ja seksuaalivähemmistöjä kohtaan, vaikka menettely on selvästi ristiriidassa länsimaisten perusoikeuksien kanssa. Toisaalta sananvapauden ja uskonnonvapauden ei katsota riittävän kristillisperäisten mielipiteiden ilmaisemiseen, vaan vedotaan syrjimättömyyden kulttiin.

Taustalla on Suomenkin rikoslakiin vuonna 2011 sisällytetty pykälä, jolla kriminalisoitiin ja sanktioitiin kansanryhmää vastaan kiihottaminen. Se täydensi rikoslain ideologisia säädöksiä, joista tunnetuimpia ja vanhentuneimpia (mutta silti eniten vedotuimpia) on ”uskonrauhan rikkominen”.

”Kansanryhmää vastaan kiihottaminen” kirjoitettiin rikoslakiin perustuslakiuudistuksen 1999 pohjalta, jolloin perustuslain yhdenvertaisuuspykälää alettiin tulkinta kiilusilmäisesti. Kansanryhmää vastaan kiihottaminen pullautettiin lakiin monta vuotta Räsäsen kirjoitusten jälkeen, joten sen soveltaminen aiempaan tekoon rikkoisi taannehtivan lainkäytön kieltoa (*ex post facto*).

Perustuslakiuudistuksen ja sen tulkitsemisen asiantuntijoina toimivat aikoinaan muiden muassa Mika Illman ja Martin Scheinin. Harvoin pääsevät vähemmistöihin kuuluvat henkilöt itse noin suoraan päättämään siitä, mitä heistä saa ajatella ja sanoa. ”Kansanryhmää vastaan kiihottamisen” sijoittamisella lakikirjan kansien väliin oli tarkoitus tasoittaa tietä EU:n lietsomalle maahanmuutolle, ja siksi sitä on sovellettu etupäässä kansakuntien sekoittumisen edistämiseen ja maahanmuuttovastaisten näkemysten pois kitkemiseen.

Kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevalla säädöksellä oli läpimenon vaikeuksia eduskunnassa, ja osittain siksi laista tehtiin epämääräinen ja tulkinnanvarainen. Syyttäjälaitoksen ja yliopistojen Demlajuristit loivat sille sitten ”oikeuskäytännön”, joka on ristiriidassa teonteoreettisen oikeusfilosofian kanssa.

Oikeusfilosofisesti ajatellen kansanryhmää vastaan kiihottaminen edellyttäisi selvän *kohteen* ja *uhrin* lisäksi *kehotuksen*, *käskyn*, *suostuttelun*, *painostuksen* tai jonkin muun *imperatiivin* rikoksen tunnusmerkit täyttävään tekoon. Pelkkä kriittinen tai kiusallinen *kuvaaminen* ei saa riittää syyttämisen perusteeksi, sillä kohde voi olla kritiikkinsä ansainnut. Mielipiteen julkinen ilmaiseminen ei ole rikos, ellei se ole perätön ja siitä koidu esimerkiksi kunnianloukkauksen tunnusmerkit täyttävää vahinkoa.

Ongelmana syytteissä on ollut kautta linjan myös se, mikä *liittäisi* rikoslaissa olevan teonkuvauksen syytetyn henkilön toimintaan. Jos ja kun selviä uhreja ei usemmiten ole, ei voida osoittaa myöskään *näyttöä* rikoksesta. Jos ja kun tekijän *intentiona* (aikeena) ei ole ollut mikään rikokseen

yllyttävä *tarkoitus*, ei toteudu myöskään tahallisuus, eikä kantaja, syyttäjä tai tuomioistuin voi päättää siitä, mitä *tekijä* on tarkoittanut.

Tästä seuraa, että kansanryhmää vastaan kiihottamista koskeva laki on heikolla pohjalla ja joutaisi kumotuksi. Laille pitäisi vähintään määrätä sellaiset soveltamiskriteerit, jotka kirjoitin teokseni *Kansallisfilosofinen manifesti lukuun* 7 ”Sananvapaus” (s. 88):

1. on osoitettavissa selvä *käsky* tai *kehotus* rikolliseen tekoon,
2. kyse ei ole vain omien *mielipiteiden* ilmaisemisesta vaan toisten ihmisten *taivuttelusta* kyseiselle kannalle,
3. teolla on *uhri* tai *asianomistaja*, joka vaatii rangaistusta, korvausta tai hyvitystä, eli kyse on asianomistajarikoksesta,
4. teolla on toteennäytettäviä *seurauksia*,
5. kyse ei ole pelkästä aikomuksesta, kansanryhmän *kuvaamisesta* kiusallisella tavalla, poliittisen kannatuksen tavoittelusta tai retoriikasta vaan järjestyneestä ja toteutuneesta teosta nimenomaisen syrjintäkampanjan käymiseksi,
6. kyse ei ole pelkästä huumorista tai subjektiivisesti koetusta loukkaantumisesta,
7. kyse ei ole näkemysten esittämisestä tieteellisessä, taiteellisessa tai poliittisessa yhteydessä ja
8. kiusalliseksi, halventavaksi tai loukkaavaksi koetulla esityksellä ei ole mitään perusteluja.

Lain parannustoimena pitäisi lainkohtaa vähintäänkin muokata niin, että se mahdollistaisi syyttämisen vain sellaisissa tapauksissa, joissa nimenomaisesti kehotetaan konkreettiseen rikolliseen tekoon. Kansanryhmän kielteinen, kiistanalainen tai jonkun mielestä halveksuva kuvaaminen ei saa riittää, ja myös sananvapauden suoja koskee nimenomaan kielteisinä koettuja mielipiteitä.

Leidenin yliopiston oikeustieteen professori Paul Cliteur totesi vuonna 2017 Yleisradion esittämässä dokumenttiohjelmassa, että poliitikkojen ei pitäisi joutua ajattelemaan näkemystensä laillisuutta avatessaan suunsa, sillä se veisi pohjan vapaalta yhteiskunnalta ja lakien säätämiseltä.

Cliteur ei ole tunnettu kristillisenä konservatiivina vaan liberaalina vapaa-ajattelijana, joka asettui Geert Wildersin puolustajaksi Hollannissa, ja siteerasin häntä myös kaikkien aikojen loisteliaimmassa median, politiikan ja sosiaalisen legitimaation suhteita käsittelevässä tutkimuksessa, joka koskaan on julkaistu: kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 186).

Rikoslain toinen ideologinen lainkohta, uskonrauhan rikkomista koskeva säädös, pitäisi nähdäkseni poistaa rikoslaista vanhentuneena, sillä siitä ja sen soveltamisesta on ollut viime aikoina selvästi enemmän haittaa kuin hyötyä. Säädös suojelee uskontoja, joiden nimissä tehdään rikoksia ja poljetaan ihmisarvoa. Sen sijaan perustuslaillista uskonnonvapautta ei kun-

nioiteta silloin, kun kyse on oikeudesta olla kuulumatta uskontokuntiin ja esittää niistä kritiikkiä.

Perustuslaillinen uskonnonvapaus kattaa oikeuden sekä kuulua että olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin ja oikeuden vapaasti valita katsomuksensa. Sananvapaus puolestaan sisältää oikeuden säilyttää mielipiteensä sekä ilmaista ne kenenkään ennakolta estämättä.

Perustuslaillinen yhdenvertaisuus puolestaan merkitsee, että mikäli Räsäselle luetaan tuomio, pitäisi kansanryhmää vastaan kiihottamisesta syyttää ja tuomita myös Mellunmäen imaamina toimiva Abbas Bahmanpour, joka esitti homojen tappamista Yleisradion TV2:n suorassa lähetyksessä vuonna 2013. Rikos on ajankohtansa puolesta edelleen syyttämiskelpoinen ja VKSV yleisen syyttämisvelvoitteensa ja yhdenvertaisuusnäkökohtien nojalla toimintavelvollinen.

Juridisen argumentaation onttous

Joka tapauksessa asia ei ole niin kuin Toiviainen julisti Helsingin Sanomissa: ”maallikko voi testata jonkin mielipiteen syrjivyyttä vaihtamalla ihmisryhmän tilalle jonkin toisen ryhmän”. Oikeudenmukaisuusharkinta ei ole mikään joulukalenteri, jonka luukuista kurkistelee vuorollaan eri pää ja jonka perusaksiooma pysyy koko ajan samana.

Todellisuudessahan kaikki tilanteet ovat erilaisia ja sanomisilla on joka tapauksessa eri merkitys. Ja mikä sitä paitsi on ”maallikko”? Maallikko onkin *asiantuntija* aina, kun *sitoutumattomuus* ilmiöihin *sisältäpäin* on tieteellisen puolueettomuuden ehto. Maallikon näkökulma on siis tieteellisesti arvokkaampi kuin sellaisen asioihin vihkiytyneen näkökulma, jossa ei eroteta metsää puilta.

Kun Raija Toiviainen vaati Helsingin Sanomissa, että jokaisen tulisi pitää näkemyksensä ”omana tietonaan”,[82] hän vaaransi YK:n ihmisoikeuksien julistukseen liittyvän oikeuden *jakaa* ja *vastaanottaa* tietoja ja mielipiteitä kaikkien kanavien kautta. Samalla hän kiisti Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvän oikeuden käyttää sananvapautta *viranomaisten häiritsemättä*. Asiasta on myös EY:n tuomioistuimen päätös C-274/99, joka sanoo, että

> [...] sananvapaus ei koske pelkästään sellaisia ’tietoja’ tai ’ajatuksia’, joihin suhtaudutaan myötämielisesti tai joita pidetään vaarattomina tai yhdentekevinä, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät.

Homojen nolaamista jatkoi Yleisradion uutisessa Setan pääsihteeri Kerttu Tarjamo, jonka mukaan käräjille vetäminen on tärkeää, jotta selviää ”onko kyse rikoslain mukaisesta vihapuheesta” ja ”nähdään, mitä laki konkreet-

tisesti tarkoittaa”.[83] Kertun kannanotto kertoo, että hän asennoituu asioihin, ikään kuin vihapuheen käsite sisältyisi lakiin. Ja vaikka ei sisällykään, hänen mukaansa puhe kuitenkin ”voi olla yhdenvertaisuuslain kieltämää häirintää”.[84]

On järjellisen ajattelun häirintää, että lähes kaikesta kriittisestä argumentaatiosta pyritään lavastamaan nykyisin ”häirintää”. ”Häirintää” ja ”ärsyyntymistä” näyttävät kokevan vain epä-älylliset yksilöt, kun taas älykkäät eivät miellä asioita tunteenomaisesti vaan alkavat argumentoida. Filosofian näkökulmasta ”häiritseminen” onkin eettistä, sillä se ohjaa totuttujen ajatuskulkujen katkaisemiseen ja sitä kautta älylliseen kyseenalaistamiseen.

Ammatikseen pahastujien mielestä byrokraattien pitää lakeineen ja tuomarien lampaannahkaperuukkeineen asettaa standardi yhteiskunnalliselle keskustelulle ja kansalaisten tulee kuuliaisesti noudattaa Setan ohjeita oikeasta sanankäytöstä! Lainsäädäntöhankkeilla yritetään lisäksi kriminalisoida kaikki, mikä ei sovi vihervasemmistolaisten feministen somekuplaan ja erityisherkkien Iinesten vaatimaan palvontaan.

Tosiasiassa yhteiskunnallisesta, tieteellisestä ja poliittisesta relevanssista päättämisen ei tule olla normatiivinen lainvalvontakysymys. On täysin perusteetonta, että nykyisessä mediassa yritetään kieltää sanomasta kaikkea sellaista, mitä joku ei ymmärrä tai mistä joku toinen ei pidä.

Filosofian näkökulmasta minkään lainsäädännön, hallintodiskurssin tai järjestöretoriikan ei pitäisi asettaa vähäisintäkään rajoitetta sille, mitä ihmiset saavat ja voivat viestiä toisilleen. ”Rajoitetun sananvapauden” idea muodostaa jättiläismäisen oksymoronin, joka epä-älyllistää kulttuuriamme ja osoittaa viranomaisten ja etujärjestöjen olevan tyhmiä kuin saapas.

Mitä mielipiteiden tuomitseminen oikeasti on?

Suomi haluaa esiintyä oikeusvaltion puolustajana kansainvälisesti samalla, kun kotimaaperällämme loukataan kansalaisten vapautta esiintyä mielipiteineen avoimesti. Viimeisimpänä näyttönä hallituksen pyrkimyksestä poseerata vieraiden maiden kansalaisten puolesta on ulkoministeriön ja Helsingin yliopiston kaikessa hiljaisuudessa perustama[85] Oikeusvaltiokeskus, joka rahoitetaan kehitysyhteistyövaroista ja jonka pääasiallinen huomio on Suomen omien oikeusolojen ulkopuolella: kehitysmaiden ihmisoikeustilanteessa.

Oikeusvaltioperiaatteet ovat olleet vaarassa nimenomaan *Suomessa* syyttäjälaitoksen politisoituneisuuden ja poliittisten oikeudenkäyntien vuoksi. Voidaankin kysyä, mihin VKSV oikein *pyrkii*. Sosio- ja psykodynaamisesti arvioiden viraston harjoittama ripitys voi olla vaikutuksiltaan vihaa lietsovaa.

Mikäli kaikenlainen kielteisyys homoja kohtaan olikin jo laantumassa eikä vihaa esiintynyt juuri lainkaan, niitä Raija Toiviaisen nostaman syytteen vuoksi taas pian varmasti nousee. Suuri yleisö ymmärtää tapauksesta todennäköisesti vain sen, että ihmiset eivät saa tulkita ja harjoittaa omaa uskontoaan kuten haluavat ja että kaikkien pitää palvella homoja, jotka VKSV tosiasiassa tulee leimanneeksi yhteiskunnallisen pilkan maalitauluiksi. Olisi antanut Raikuli-Raija tuon asian olla.

Loogisesti ajatellen valtakunnansyyttäjällä voi olla lähinnä neljä tarkoitusperää: (1) poistaa sanotut asiat julkisuudesta, jolloin ne tosiasiassa saavat ennennäkemätöntä julkisuutta, (2) estää syytettyjä sanomasta vastaavaa jatkossa, (3) pelottaa muita ihmisiä niin, että hekään eivät sanoisi kielletyiksi julistettuja asioita, ja (4) laittaa sanojat kärsimään. Mitään ei syyttely eikä tuomitseminen korjaa.

Taustalla täytyy koko ajan olla yksi suuri päämäärä: poistaa tietyt mielipiteet yhteiskunnasta. Koska mielipiteet eivät katoa eikä kaikkien ihmisten suita voida tukkia trasselilla, mielipiteiden poistaminen ei voisi käydä päinsä muutoin kuin poistamalla myös niiden potentiaaliset sanojat, joiden tajunnassa heidän ajatuksillaan on asunto. Tällöin kyseessä on ihmisten *likvidointi*, ja siitä syystä sananvapauden kuohiminen on aina hirmuinen ihmisoikeusrikos.

Autodafé

Lopuksi voidaan kysyä, kumpi tädeistä on pahempi, Räsänen vai Toiviainen. Minun mielestäni Toiviainen, sillä vaikka Räsänen olisikin harhaoppinen, Toiviainen edustaa modernia inkvisitiota, jolla ovat käytössään rangaistuksella uhkaaminen ja rangaistuksen uhkaan liittyvä väkivaltapotentiaali.

Tulossa on siis autodafé, jonka seurauksena Räsänen ja hänen kirjoituksensa palavat roviolla ainakin vertauskuvallisesti. Tosiasiassa ne palavat ihmisten verkkokalvoille kiinni.

Olen täysin varma siitä, että kyllä tuosta Räsäselle tuomio tulee, sillä tuomitsemiseen on poliittisia paineita, ja poliittisista syistähän oikeutta käydäänkin – ei minkään vähemmistön etujen vuoksi, sillä niitä ei ole osoitettu tässä asiassa olevan. Syyte ei ehkä ole kunniaksi Päiville, mutta se ei ole kunniaksi myöskään VKSV:lle eikä homoille, joita käytetään nyt suvaitsevuusideologian kauppatavarana kenenkään pyytämättä.

Homot ovat kyseisessä sananvapauden syömisessä pelkkiä pelimerkkejä, juuri noita Toiviaisen itsensäkin tarkoittamia vaihtuvia muuttujia, jotka ovat kukin vuorollaan puolustettavien vähemmistöläisten roolissa, jotta universaalisosialistinen holhousvaltio saataisiin toteutumaan.

Oikeudenkäynti ei ole kunniaksi myöskään valtiovallalle, jossa syyttäjien Coltti paukkuu liian usein ja erilaiset kasvottomat ja tunnottomat viha-

puhealgoritmit lonksuvat ruokkien näennäisliberaalien kyltymätöntä saalistuksenhalua.

Ainoa pätevä keino moisen hulluuden lopettamiseen on poistaa kansanryhmää vastaan kiihottamista ja uskonrauhan rikkomista koskevat ideologiset säädökset laista tai luoda niille selvät soveltamisohjeet, kuten tein myös kirjani *Kuinka Suomi korjataan?* (2019) luvussa 15.2.

Osoittakaamme Päivi Räsäselle armeliaisuutemme, suvaitsevuutemme ja todellinen vapaamielisyytemme sallimalla hänen esittää pienipäiset näkemyksensä pidäkkeettömästi. Hän on varmaan uskossaan hurskas ja vakaumuksensa puolesta vilpitön ja tekee kaiken vailla erityisempiä sortoon tähtääviä tarkoitusperiä.

Meidän Jumalaa pelkäävien ihmisten tulee antaa anteeksi niin poliitikoille kuin viranomaisillekin heidän tyhmyytensä, sillä he eivät ilmeisesti tiedä, mitä he tekevät.

Päivitys 12.8.2021

Myös perussuomalaisten kansanedustaja Mauri Pelkokankaalle luettiin syyte[86] heti, kun oli saatu tieto hänen asettumisestaan ehdokkaaksi Perussuomalaisten varapuheenjohtajavaalissa (jossa hän tuli sittemmin valituksi). Varapuheenjohtajana on toiminut ja toimii edelleen myös Sebastian Tynkkynen. Ja Räsänenkin on ollut pitkään oman puolueensa puheenjohtaja. Syytettynä näyttää siis olevan *poliittinen aktiivisuus* ylipäänsä.

Päivitys 30.3.2022

Tätien taiston ensimmäinen erä päättyi Räsäsen voittoon, kun Helsingin käräjäoikeus kaatoi syytteet kansanryhmän vastaan kiihottamisesta ja 120 päiväsakon rangaistusvaatimuksen.[87] Prosessi sinänsä on älytön, sillä vastakkain ovat Raamattu ja lakikirja, eikä järkeä käytetä ollenkaan.

Täytyyhän tosin tunteet ilmaista niin vihassa kuin rakkaudessakin, sillä kiistanalaiset näkemykset tuskin ovat tukahdutettuina vähemmän vaarallisia kuin julkisesti esitettyinä. Mutta silti toivoisin, ettei järjen käyttöä säästettäisi muissakaan jutuissa, sillä se on asianajajapalkkioita olennaisesti halvempaa.

Raija Toiviaisen nostamaa syytettä oikeudessa ajanut valtionsyyttäjä Anu Mantila vetosi tuomitsemisen perusteena ”yhdenvertaisuuteen”. Se onkin peruste, jolla Räsästä olisi voinut hieman sakottaa. Lähes kaikki muut ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” ja ”uskonrauhan rikkomisesta” syytetyt on nimittäin tuomittu.

Päivitys 29.4.2022

Aikansa märehdittyään syyttäjä ilmoitti valittavansa Päivi Räsäsen saamasta vapauttavasta tuomiosta hovioikeuteen,[88] joten kyllä tästä Räsäsen missiolle pysyvä mainos ja ikuinen vainoriita tulee. Ilta-Sanomien mukaan ”[k]ansanedustaja sanoo iloitsevansa siitä, että keskustelu Raamatusta jatkuu”.[89]

Lauantaina 1. toukokuuta 2021

IHMISKUNTA ON TAVATTOMAN LAPSELLISTA

Koronakriisin keskellä havaitaan, kuinka lapsekasta ihmiskunta on luottaessaan kaiken maailman typeryyksiin, kuten internationalismiin, globalisaatioon ja loppumattomiin tavara- ja alihankintaketjuihin, maailmantalouden kasvuun, rajattomuuteen, huvitteluliberaaliin turismiin ja muuhun lyhytnäköisille hobiteille tyypilliseen. Siis siihen, mikä levitti myös koronaviruksen ympäri maailman ja paljasti riippuvuuden kaukomaista.

Kun asiat eivät sujukaan ihan niin kuin oli kuviteltu, nämä lapsukaiset ovat äimän käkenä, että kuinkas tässä nyt näin kävi. Sama hämmästys kohtaa tietenkin taloudellisten romahdusten jälkeen, kun velkaiset kansantaloudet romahtavat, ja entiset kehitysmaat ja kolonialismista kärsineet viholliskansat ottavat uppoamassa olevat länsimaat haltuunsa sekä alistavat niiden kansakunnat henkiseen ja materiaaliseen orjuuteen.

En tarkoita arvostella lapsia. Eihän lapsia sanota lapsellisiksi, sillä lapsellisuus on lasten ominaisuus. Mutta kun aikuiset ovat lapsekkaita, kuten vihervasemmistolaiset yleensä, heitä voi hyvin sanoa lapsellisiksi.

Viisaus on varautumista. Samoin aikuisuus on sen ymmärtämistä, mitä kaikkea mistäkin voi seurata. Lapsi ei ymmärrä seurauksia eikä tapahtumakulkuja, koska elämänkokemusta ei ole.

Tahdon vain sanoa, että olen paikantanut vihervasemmistolaiseen politiikkaan liittyvän tuhoisuuden syyn. Se on yleinen lapsellisuus. Kun aikuinen on lapsellinen, hän on tyhmä.

Ja näkyyhän se toki nykyisten ministerittarien iässäkin. Lepsuilua, *laissez-fairea*, kehitysapua rikastuville ja ahneille kehitysmaille, oman kansakunnan syyllistämistä ja mustamaalausta, ylimitoitettua uhrautumista ilmastonsuojelun vuoksi, ulkomaalaisten elättämistä omaksi velaksi, itkua ja vollotusta, kun joku on eri mieltä, aseiden antamista omista käsistä vieraille kansakunnille, munattomuutta.

Sitä kaikkea on Suomen ja Euroopan unionin politiikka. Tässä tämänkertainen vappupuhe.

Keskiviikkona 19. toukokuuta 2021

KANT JA KORONAPAKETIN KATEGORISUUS

Eurooppalaisen etiikan ja arvofilosofian keskeinen perustaja Immanuel Kant (1724–1804) havainnollisti ihmisen aistikyvyn apriorisia (kokemusta edeltäviä) kategorioita tunnetulla seinäkelloesimerkillään teoksessaan *Kritik der reinen Vernunft* (1781).

Kun kello lyö kolme, kuulemme kerrallaan vain yhden lyönnin, mutta tajuntamme yhdistää niistä kolmen lyönnin sarjan. Ajallisuus on siis tajuntamme eikä välttämättä todellisuuden itsensä ominaisuus.

Kun EU ja EU:n valjaissa oleva hallitus kauppasivat Suomen eduskunnalle EU:n elpymispaketin, julkisessa sanassa vakuuteltiin, että paketti on kertaluonteinen.[90] Minun tajuntani yhdistää kuitenkin kertaluonteiset yksittäistapaukset yhdeksi kokonaisuudeksi täsmälleen Immanuel Kantin esimerkin mukaisesti.

”Kertaluonteisia” Kreikan ja muiden oliiviöljymaiden tuki-, vakuus- ja takauspaketteja ovat seuranneet useat muut ”kertaluonteiset” avustuspaketit, joiden kaltaisina voidaan pitää myös taivaan tuuliin höyrystettyjä ilmastonsuojeluaneita.

Poliittinen epäoikeudenmukaisuus

Erona on vain se, että tällä kerralla varat myönnettiin kansallisen budjettivallan piirissä olevista rahoista. Myöskään perustuslakivaliokunta ei voinut kiertää tosiasiaa, että hyväksymiseen vaadittiin 2/3:n määräenemmistö edustajista. Kun paketti hyväksyttiin lopulta äänin 134–58, kyseessä oli – kuten perustuslakivaliokuntakin katsoi – merkittävä vallansiirto EU:lle.

Tilanne siis pahenee ja velkaunioni syvenee, ja tekeillä on EU:n yhteinen tulojensiirtounioni. Se on Suomelle tappiollinen, niin kuin maamme koko EU-aikainen seikkailu muiden maiden menojen nettomaksajana.

Pienten maiden nimenomainen etu olisi pitää kiinni EU:n yhdessä sovituista säädöksistä, kuten Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksesta, *no bail out* -pykälästä ja Dublin II -asetuksesta, sillä kirjoitettujen sopimusten yli käveleminen siirtää valtaa suurille maille. Unioni, joka hylkää keskeiset säädöksensä, ei ole sama, johon Suomi aikanaan liittyi.

Vihervasemmistolaisten hallituspuolueiden innokkuuden tukipaketin ajamiseen voi ymmärtää, sillä EU:sta on tullut universaalisosialismin mukainen. Vasemmalla laidalla säälittävää on, että niin sanottu työväki iloitsee nyt tukipaketin puolesta, vaikka neljä nettomiljardia maksava rahan poltto on pois nimenomaan suomalaisen työväestön rahapussista, verovaroista ja julkisista palveluista.

Miksi elvytys ei toimi?

Tosiasiassa noin 6,6 miljardin paketista ei tule takaisin edes sitä luvattua kahta tai kolmea miljardia; esimerkiksi Nesteen ympäristönsuojeluhankkeisiin korvamerkittävät varat eivät päädy käyttöön Porvoon öljynjalostamolla vaan Nesteen Rotterdamin-yksikössä, jonne uusi biojalostamo rakennetaan.[91] Hallitus on myös aikonut käyttää EU:n palauttelemia elpymisvaroja nimenomaan ilmastopanostuksiin[92] – ei siis mihinkään sellaiseen, joihin talouselämä niitä tarvitsisi.

EU:n harjoittamasta rahankierrätyksestä on todellakin tullut se rikkinäinen pajatso, josta rahojaan ei saa takaisin sen enempää mukiloimalla tai mätkimällä kuin tiirikoimallakaan.

Todellisuudessa elpymispaketissa ei ole kyse koronan aiheuttamien tappioiden hoitamisesta. Oikeasti se on viruksen verukkeella perustettu uusi väliaikainen vakausväline, liittovaltion liima-aine ja keino upottaa EU-maat yhteisen verotuksen mukaiseen tulojensiirtounioniin.

Tästä kertoo se, että rahanjaon kriteerit perustuvat noin 70-prosenttisesti euromaiden talouden rakenteellisiin ongelmiin, jotka puolestaan johtuvat eurojärjestelmän systeemaattisista valuvioista. Sen vuoksi EU:n koronapaketti on pelkkä veruke, jonka kautta voidaan edistää muutoin poliittisesti mahdottomaksi käyviä liittovaltiopoliittisia ja velkaunionia syventäviä tarkoitusperiä.

Myöskään aiemmin tyhjästä loihditut raharuiskeet eivät ole ulottuneet elvyttämään taloutta, sillä ne eivät ole päätyneet tavallisten kuluttajien reaalitalouteen, jossa ne lisäisivät kulutuskysyntää ja kasvattaisivat investointeja. Sen sijaan tuhansien miljardien summat ovat jääneet kieppumaan finanssitalouteen nostaen arvopaperien ja muiden sijoituskohteiden hintoja. Finanssivarallisuus puolestaan ei ole mukana kuluttajahintoja mittaavissa inflaatiotilastoissa. Tämä taas selittää sitä, miksi inflaatio ei ole lähtenyt laukkaamaan suuresta keskuspankkielvytyksestä huolimatta.

Todennäköisesti nytkään koronan varjolla luotu rahoitus ei näy mitenkään sinun pankkitililläsi, vaan se päätyy sijoitustuotteiden ja mahdollisesti kiinteistökuplan pullistamiseen. Asuntojen hinnat puolestaan voivat nousta, koska lopusta venyvät asuntolainat estävät kuluttajien ostovoiman heikkenemisen tulemista näkyviin kuukausi- ja vuositasolla.

Tosiasia on sekin, että keskuspankit ovat ruokkineet valtioiden velkakirjaostoilla taloutta vielä koronapakettiakin suuremmilla summilla. Oletuksena on ollut, että kriisin lievittäminen velkarahalla velkaannuttaa lopulta vähemmän kuin vöiden kiristely, joka tyrehdyttäisi taloutta, kasvattaisi budjettialijäämiä ja sitä kautta velkaantumista. Kuitenkin myös velasta itsestään tulee ongelma. Vaikeuksien välttely vaikeuksia kasvattamalla ei voi johtaa muuhun kuin syvemmälle umpikujaan, jossa EU jo on.

Koronapakettina poltettu rahakokko on osa poliittista hanketta, jonka tosiasiallinen tehtävä on ajaa Euroopan valtiot finanssiunioniin. Samalla kun julkinen ja yksityinen talous ripustetaan velkahirteen ja velat upotetaan keskuspankkien taseisiin, valtiot tehdään poliittisilla ristiinkytköksillä riippuvaisiksi toisistaan. Velkaannuttaminen on siis pohjimmiltaan ideologinen hanke, jolla valtioiden itsenäisyys riistetään EU:n keskusjohtoisuudelle.

Sisäpoliittinen kieroilu

Surkeimman ketunlenkin asiassa teki Kokoomus, joka putosi omaan ansaansa. EU-myönteisyyttään hehkuttava puolue omaksui ratkaisijan roolin ja antoi määräenemmistöön riittävät äänet tukipaketille, mutta toisella kädellään Kokoomus jätti välikysymyksen valtion velkaantumisesta![93] – Ei mitään ristiriitaa havaittavissa?

Samoin Keskustan Annika Saarikko onnitteli yliopistoväkeä 35 miljoonan vuosileikkauksista, jotka pannaan toimeen 2023 alkaen, sillä tieteen tuki on "ennennäkemättömän hyvä".[94] – Ja onhan se, jos ajatellaan vaikkapa Oula Silvennoisen (vihr.) ja Veronika Honkasalon (vas.) nauttimia satojen tuhansien eurojen tiedepoliittisia lahjuksia.

Kovin paljon kunnioitusta ei herätä myöskään eräiden hallituspuolueiden edustajien luikertelu pois äänestyksestä ihan vain välttääkseen ryhmäkurin rikkomisesta seuraavat sanktiot.

Totuus asiassa on, että 4 miljardia investoituna Suomen omaan kansantalouteen elvyttäisi paremmin kuin viskattuna EU-separaattoriin, josta rahat leviävät pankkiparoneille, byrokratian katakombeihin ja Italian makaronipelloille.

Poliittinen totuus on sekin, että jos vasemmisto olisi oppositiossa, se taatusti vastustaisi pakettia, ja vain Vihreät sekä RKP puoltaisivat sitä saumattomasti. Kokoomus jakautuisi kahtia. Näin voidaan päätellä, että *kansakunnan enemmistö* vastustaa pakettia, mutta ministerit tukevat sitä samalla logiikalla kuin he vastustavat sitkeästi autoilua, paitsi kun on kyseessä heidän oma virka-autoilunsa.

EU-federalistien menetetty maine

Paketin puoltajat ovat vakuutelleet varojen kiertyvän epäsuorasti Suomen hyväksi, mutta näyttö – näyttö – asian puolesta taaskin puuttuu. Toiveajattelulla ratsastaa Yle, joka teki paljon työtä liittovaltiopolitiikan syventämiseksi ja keksiskeli erilaisia näennäisetuja ja -hyötyjä koronapaketin puolustamiseksi.[95] Agendajuttujen levittäminen ja EU-myönteisten haastateltavien mainostus oli jälleen räikeää.[96]

Isossa-Britanniassa ja Norjassa varmaan naureskellaan ja myhäillään tyytyväisinä. Kunpa joku olisi keksinyt liittää kuntavaalien kylkeen *kansanäänestyksen Euroopan unioniin kuulumisesta*, tarkemmin sanoen EU:sta eroamiseksi. Velkaköyttä tarjoavalla ”eurooppalaisten arvojen puolustajalla” ei nimittäin mitään tee. Myös kuntavaaleissa kannattaa antaa äänensä valtionpoliittisin perustein, sillä kannatusprosentti on vahva yleispoliittinen signaali.

Yhteisen velkaunionin, euroalueen ja EU-jäsenyyden puolustelijoiden ainoaksi argumentiksi on jäänyt Venäjällä pelottelu. Jokaisen puolueen, joka oikeasti kannattaa eurooppalaisia arvoja, kuten demokratiaa ja kansallista itsemääräämisoikeutta, pitäisi kiinnittää huomionsa siihen, *millä tavoin* näitä ihanteita voidaan nyt edistää. Parasta olisi palauttaa EU takaisin EEC:n kaltaiseksi vapaakauppaliitoksi ja hylätä yhteisvaluuttaan ja väestöjen vellomiseen liittyvä federaalisosialismi.

Paketin hylkäämisestä johtuvalla ”mainehaitalla” spekuloivat EU:n etäispäätteet eivät näytä ymmärtävän, kuinka suuri mainehaitta Suomelle ja suomalaisille koituu siitä, että kansalaistemme tahdonmuodostus on lukittu EU-vankilaan.

Tätä rataa kärsii *EU:n oma maine* kansanvallan ja itsenäisyyden kunnioittajana. Tosiasiassa Suomen mahdollisuus torpedoida koko paketti ja sen kyljessä myös EU:n jättiläisbudjetti voisi *kohottaa* Suomen mainetta kansallisen itsemääräämisoikeuden ja omavastuullisen talouspolitiikan puolustajana.

Itsemääräämisoikeuden rikkominen ja sen seuraukset

Lopuksi takaisin Kantiin. Teoksessaan *Grundlegung zur Metaphysik der Sitten* (1785) Kant muotoili kategorisen imperatiivinsa näin: ”Toimi vain sellaisen maksiimin mukaisesti, jonka voit samalla tahtoa tulevan yleiseksi laiksi.” Tämän mukaan ei pitäisi tehdä kertaakaan mitään, mitä ei olisi valmis toistamaan loputtomasti.

Niinpä myöskään koronapakettia ei olisi pitänyt hyväksyä edes yhtä kertaa, sillä siitä avautuu periaatteellinen ennakkotapaus saman toistamiseen. Teoksensa *Zum ewigen Frieden* [*Ikuiseen rauhaan*] (1795) ensimmäisessä pääluvussa Kant kirjoitti:

> Ei saa tehdä semmoisia valtionvelkoja, joita valtio käyttää sisäisen toimintapiirinsä ulkopuolella. Mikään valtio ei saa mennä toiselle valtiolle omaisuudeksi perinnön, lahjoituksen eikä kaupan kautta sen vuoksi, että järjellä varustetuin ihmisten yli ei ole kellään minkäänlaista käsky- eikä omistusoikeutta.[97]

Näissä jylhän jykevissä sanoissa kansallisvaltioiden oikeutus ja valtiollinen itsemääräämisoikeus kytketään kansalaisten ihmisoikeuksiin. Kuinka

häikäilemättömästi EU ja sen etuja ajavat poliitikot ovatkaan tuon periaatteen rikkoneet, ja EU:n mainostamista eurooppalaisista arvoista ja ihanteista ovat jäljellä savuavat rauniot.

Ja velkakello käy.[98] Julkisen talouden velat ovat eteenpäin siirrettyä verotusta tai inflaatiota. Koska verotus on jo tapissaan eikä pankkiveloille löydy maksajia, jäljelle jää inflaatio, joka räjähtää kattoon heti kun luottamus poliittisen vallan kykyyn suoriutua kriiseistä murenee pois. Luottamusta ei edistä vaan heikentää valtioiden tapa itse rahoittaa itseään keskuspankkibluffin kautta.

Sosiaalidemokraattinen Eurooppa- ja omistajaohjausministeri Tytti Tuppurainen ei ymmärrä edes sitä, millä tavoin velkaelvytys johtaa inflaatioon ja sitä kautta historian virheisiin. Isänsä yliviikaroitua Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskus ARA:n varoja Tyttö Tuppuraisen vaalikuluihin Riihi-säätiön kautta[99] tytär valistaa nyt, että ”riittävällä elvytyksellä voidaan välttää historian virheet. Saksassa pelättiin 1930-luvulla hyperinflaatiota ja puolustettiin talouskuria sekä vahvaa markkaa. Työttömyyden annettiin kasvaa, mikä johti siihen, että äärioikeisto nousi valtaan.”[100]

Ei se niin ollut, vaan niin päin, että hyperinflaatio poltti kansalaisten varat ja syvensi häpeärauhan aiheuttamaa katkeruutta. Tosiasiassa äärioikeiston valtaannousu oli *korjausliike* samaan hulluuteen, josta Eurooppa kärsii nykyisin. Se oli vastalause nousussa olleelle kommunismille.

Myöskään nykyisestä monetaristisesta yhteisvaluutasta ei ole tuloksena ikuinen rauha vaan Euroopan unionin hajoaminen ja eripurasta johtuva sota, jossa rimpuillaan irti kansakuntia törkeästi alistavista sitoumuksista. Olen ilmeisestikin joutunut lyhyen elämäni aikana näkemään uuden poliittisen katastrofin muodostumisen, jolle vertoja vetää vain ”liitto, joka neuvoi”: Neuvostoliitto.

Perjantaina 21. toukokuuta 2021

TIETEIDEN UUSVASEMMISTOLAISTUMINEN HORJUTTAA LUOTTAMUSTA YLIOPISTOIHIN

Helsingin Sanomat esitteli anonyymissä pääkirjoituksessaan ”Professorin kirja paljastaa vasemmistoradikaalien likaiset temput” 3.4.2021 Taideteollisen korkeakoulun entisen professorin Antti Hassin tilityksen siitä, miten niin sanotut taistolaiset ja Sosialistinen Opiskelijaliitto vyöryttivät 1960- ja 1970-luvuilla esiin omaa poliittista ideologiaansa yliopistoissa. He myös tarkkailivat ja kavaltelivat lipsumisia YYA-liturgian mukaisesta opetuksesta.

Helsingin Sanomien kirjoitus muodosti harvinaisen poikkeuksen lehden linjasta. Hesarissa on yleensä varjeltu nykyisen vihervasemmiston poliittisia totuuksia sekä harjoitettu *medioitumiseksi* luonnehdittua vispilän-

kauppaa toimittajien ja tieteilijöiden kesken. Arvioitu muistelmateos oli ilmeisestikin ajallisesti riittävän etäinen, jotta lehti saattoi kirjoittaa siitä olettaen, että aika relativoi historian vääryydet.

Poliittisen vihervasemmiston kiilusilmät nostivat kuitenkin lehden huomioista myrskyn kaiken asian nykyisessä legitimaatiopisteessä, Twitterissä. Tämä osoittaa, että ilmiantojen, valppauden ja ”tiedostamisen” tunkkainen vasemmistoideologia toistuu nykyisin ”hereillä olon” tärkeyttä tähdentävänä *woke*-liikehdintänä. Eniten paheksuntaa herätti pääkirjoituksen kohta, jossa todettiin:

> Hassin kirja ilmestyy keskelle tilannetta, jossa politiikka herättää taas kiihkeitä tunteita yliopistoissa. Keskiössä on Yhdysvalloista Suomeen saapunut intersektionaalinen ideologia, joka haastaa miehisinä, valkoisina ja länsimaisina pidetyt ajatustavat.
>
> Tälläkin kertaa kuohut ovat suurimpia taidealoilla, esimerkiksi Teatterikorkeakoulussa. Syitä siihen voi pohtia. Tieteellä on lähtökohtaisesti sovitut kriteerit arvioida eri väitteiden totuusarvoa. Ne antavat raamit myös erilaisten ajatustapojen ja sukupolvien väliselle kilpailulle.[101]

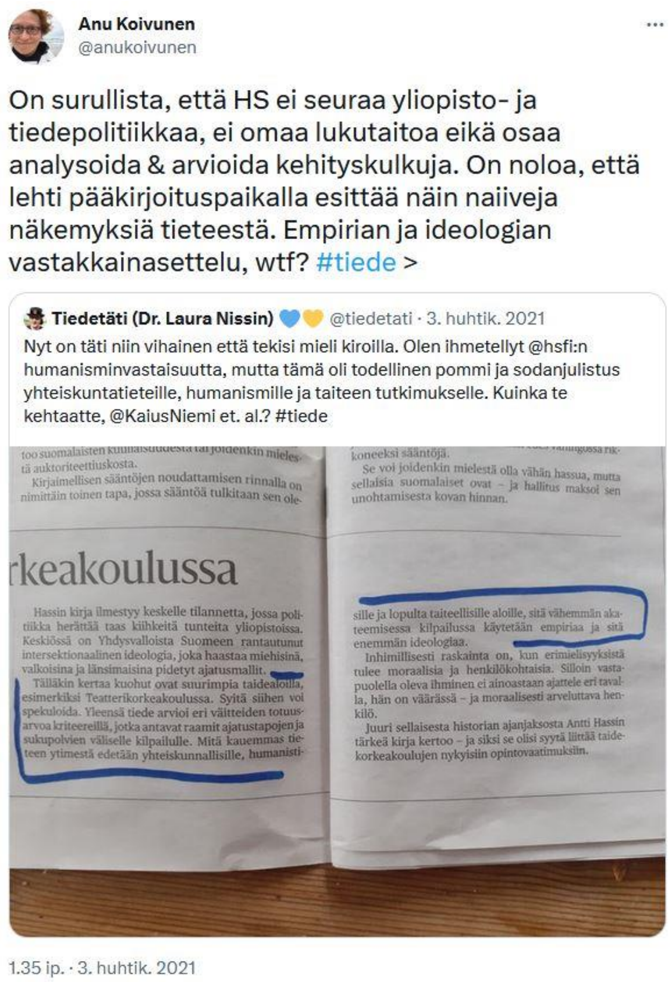
Lehden kehaisema Hassi ei ollut kansanedustaja Satu Hassi (vihr.) vaan professori Antti Hassi, joka tiesi, mistä puhui. Ja voi, minkä porun vihervasemmistolaiset Iinekset ja muut feministit nostivat tuosta Helsingin Sanomien vähänkin poikkeuksellisesta kirjoituksesta, jossa kyseenalaistettiin yliopistokommunismin oikeutus.

Totuus kiihottaa edelleen, ja näyttöä syntyy joka päivä

Helsingin Sanomien pääkirjoitusta lukiessani minun oli pääteltävä, että Sanomissa on opittu jotakin mediatutkimuksestani *Totuus kiihottaa* (2020). Olin osoittanut kirjani luvussa 17, että intersektionaalisuudesta, siihen liittyvästä feminismistä ja identiteettipolitiikasta on pyritty tekemään *tieteellisten metodien* kaltaisia lähestymistapoja ja jopa normeja yhteiskunta- ja humanistisiin tieteisiin, taidealoille ja osittain myös oikeustieteisiin.

Hesari olisi voinut tehdä myös minun kirjastani asiallisen arvion – mutta kun ei niin ei. Lehti löysi nyt sanottavaa vain vuosikymmenien takaisista tapahtumista, joita ylös kirjaillut professori Antti Hassi menehtyi vuonna 2019.

Sukupuolentutkimuksen professorina toimiva Anu Koivunen paheksui sitten useassa peräkkäisessä tviittauksessaan Helsingin Sanomien vastakkainasettelua ”empirian ja ideologian välillä”:

Feministit hermostuivat heti, kun Helsingin Sanomat ei poikkeuksellisesti noudattanukaan vihervasemmiston pelikirjaa vaan kritisoi yliopistojen poliittista kallistumaa.

Feminismin etäispäätteen Anu Koivusen on turha olla huolissaan. Ainakin me filosofit osaamme erottaa, milloin on kyse laadullisista tutkimusmenetelmistä ja milloin tendenssimäisestä tutkimuksesta, joka koostuu poliittisesta tarkoitushakuisuudesta.

Olen itsekin puhunut paljon sellaisen tutkimuksen puolesta, joka tavoittelee mitattavaksi soveltumattomien merkitysten äärelle pääsyä, esimerkiksi kirjassani *Dialoginen filosofia*. Haluaisin silti ajatuskurin säilyvän myös ei-empiirisen tutkimuksen piirissä, sillä otteen herpaantuminen ei ole ei-mittaavalle tieteelle itselleen hyväksi.

Vasemmiston Twitter-raivo repesi taas

Ajatuskurista ei ole saatu näyttöä viime vuosina etenkään sukupuolentutkimuksen oppiaineessa,[102] ja otteen lipsuminen lienee huomattu Hesarissakin. Muuan tutkijatohtori nimeltä Laura Nissin pahastui Sanomien kirjoituksesta niin, että hän piti sitä ”pommina ja sodanjulistuksena”![103] Kyselipä hän päätoimittajalta Kaius Niemeltä sannamarinmaisesti, ”kuinka te

kehtaatte", ikään kuin totuus ja kriittisyys pitäisi haudata "soveliaisuuteen" ja "häveliäisyyteen" vedoten – varmoja epä-älyllisyyden merkkejä molemmat. Poliittisen korrektiuden pintaraapaisu oli ideologisten lasilinnojen asukkaille ja akateemisella rehulla ruokituille järjen jättiläisille "sota".

Vasemmistoliiton perustajana tunnettu julkisen talouden professori Markus Jäntti meni bunkkeriinsa ja kehotti olemaan vastaamatta puhelimeen ja sähköpostiin Helsingin Sanomien toimittajille.[104] Saman puolueen kansanedustaja ja raskaasti rahoitettuna nuorisotutkijana kellotellut[105] Veronika Honkasalo taas kytki Hesarin kirjoituksen Capitol-kukkulan levottomuuksiin, "äärioikeiston narratiivien normalisoitumisen" uhkaan ja "Supon analyyseihin" sekä vaati medialta parempaa "tiedostamista".[106]

Vihreiden Heikki Hiilamo tviittasi englanniksi ja vetosi yhteiskuntatieteiden "kompleksisuuteen", mikä oli sinänsä relevanttia.[107] Kompleksisuus ei tosin oikeuta tulkinnanvaraisuuden kääntämiseen tendenssimäisyydeksi. Muuan Samuli Reijula oli näköjään oppinut teokseni *Totuus kiihottaa* sivulta 351 ajatuksen, että faktat eivät merkitse mitään ennen kuin ne ovat tulleet osaksi tietävän subjektin tajuntaa.[108]

Vasemmistoliittoa edustava retiisinpunainen Twitter-häirikkö ja perussuomalaisia avoimesti vihaava Panu Raatikainen kiitti, kun Helsingin Sanomat antoi pääkirjoitukseen verrattuna moninkertaisesti sivutilaa vastakritiikille.[109] On taivaan lahja Tampereen yliopistolle, että sillä on kunnia pitää kyseistä räikeän politisoitunutta propagandan kaiutinta professorin leivissä. Huomiotta ei jäänyt taaskaan oma kirjani, josta Raatikainen on levittänyt perättömiä arvioita. Tällä kertaa hän piti Hesarin pääkirjoitusta kuin minun kynästäni lähteneenä, mistä toki kiitokseni.

Kun kerrankin Helsingin Sanomat oli tiedekritiikissään samalla puolella kanssani, Panu Raatikainen ymmärsi yhdistää HS:n kriittisyyden teokseeni *Totuus kiihottaa*. Toimittajat olivat ilmeisesti oppineet kirjastani tieteen perusteita.

Julkiseksi vihamiehekseni ilmoittautunut tieteen politrukki Panu Raatikainen on filosofi samalla tavalla kuin Karl Marx on luotettava politiikan asiantuntija. Sääliksi käy Tampereen yliopiston opiskelijoita, jotka joutuvat mielistelemään ja myötäilemään kommunisti Raatikaisen poliittista propagandaa saadakseen Pirkanmaan punaisena napana tunnetusta opinahjosta paperit ulos.

Tulipunalaidan puuhilla ei ole ollut enää pitkään aikaan muuta tavoitetta kuin poliittisen agendan edistäminen tieteen kaavussa. Tieteiden selässä ratsastamalla markkinoidut ”*Me too*”-, ”Suostumus”-, ”Climate Strike”- ja ”Black Lives Matter” -hankkeet ovat organisoidut *joukkoliikkeiksi* nimenomaan siksi, että siten on voitu kytkeä ”tiede” politiikan edistämiseen ja laittaa politiikka hyödyntämään ”tutkimustoimintaa”. Vaikuttaa, kuin kukaan ei olisi kuullut *demarkaatio-ongelmasta* mitään.

Poikkeuksen muodosti Perussuomalainen taloustieteen professori Matti Virén, joka kirjoitti vasemmistolaisen ääriajattelun vaaroista tieteille Uuden Suomen verkkokolumnissaan ”Rahaa Suomen Akatemiasta”.[110]

Tiede on medioitunutta, ja Hesarinäännähdys oli poikkeus

Vasemmistolaisten syväpöyristyminen osoitti, että pienestä oli ilo taaskin kiinni kommunistien puoluetoimistoissa yliopistolla. Varovainenkin vihjaus siihen, että politisoituneessa yhteiskuntatieteessä kaikki ei ole niin kuin pitää, sai vesikauhuiset vaahdot ryöpsähtämään – jälleen kerran Twitterissä, josta on näköjään tullut tieteellisten arvioiden keskeinen foorumi.

Tosiasiassa Helsingin Sanomat oli tehnyt vihervasemmiston poliittiselle agendalle pitkään lähetystyötä tavalla, jonka osoitin teoksessani *Totuus kiihottaa* runsaan todistusaineiston valossa. Kyse on ollut toimittajien tavasta orkestroida poliittista julkisuutta vihervasemmistolaisten tieteilijöiden hyväksi. Toimittajat ovat valikoineet asiantuntijansa niin, että he ovat saaneet toimitusta ja lehden linjaa miellyttäviä kannanottoja. Palkkioksi media on luonut yliopistoissa toimiville vihervasemmiston etäispäätteille myönteistä julkisuutta, joka on kullanarvoista tieteellisen uran luomiselle ja jatkamiselle. Nyt nähty anonyymi pääkirjoitus oli harvinainen poikkeus.

Valtaosa yhteiskuntatieteellisen ja humanistisen koulutusalan tutkijanpaikoista on edelleen poliittista vasemmistoa tai vihreitä sympatisoivien tai suoranaisina puolue-edustajina toimivien jäsenkirjatieteilijöiden hallussa, eikä tilanne poikkea paljoa taistolaisuuden vuosista. Se ei ole totisesti yliopistolaitokselle eduksi. Myös median asenteissa on paljon korjaamista, mikäli se aikoo palauttaa lukijoiden luottamuksen.

Jos joku nyt löytää kyseisiltä koulutusaloilta jonkun kuukausipalkatun henkilön, joka *ei ole* vihervasemmistolaisen, feministisen tai löysän huvitteluliberalistisen klusterin kannattaja, nostakoon lapansa. Syynä näkemysten polarisoitumiseen ovat kansainvälisessä politiikassa koetut risti-

riidat, jotka ovat siirtyneet valtioiden rajoilta keskelle yhteiskuntia maahanmuuton ja EU:n ajaman liittovaltio- ja keskittämispolitiikan vuoksi.

Arvojen ei pidä olla ideologioita

Viittasin kirjassani *Totuus kiihottaa* yhdysvaltalaisen filosofian professorin Peter Boghossianin sekä hänen kahden kanssatoimijansa James A. Lindsayn ja Helen Pluckrosen kokeiluun, jolla he toistivat fyysikko Alan Sokalin aikoinaan toimeenpaneman tiedeskandaalin. Lukiolaisetkin alkavat jo tietää, mistä tuossa 1990-luvun lopulla käydyssä ”tieteiden sodaksi” sanotussa konfliktissa oli kyse.

Vuonna 2017 Boghossian, Lindsay ja Pluckrose lähettelivät tieteellisinä pidettyihin lehtiin lukuisia valeartikkeleita, joissa parodioitiin postmodernin sosiologian, sosiaalisen konstruktionismin, strukturalismin ja sukupuolentutkimuksen piirissä harjoitettua sanankäyttöä.

He muun muassa muokkasivat katkelman Adolf Hitlerin *Taisteluni*-teoksesta nykyaikaisen feminismin kielelle, ja kirjoitus läpäisi vertaisarviointimenettelyn, samoin iso kasa muita kieli poskessa väsättyjä tekstejä, jotka hyväksyttiin korkeatasoisina pidettyihin tiedelehtiin kiitoksilla varustettuina. Tapaus antoi näyttöä siitä, että mikä tahansa voidaan hyväksyä, kunhan se noudattelee toimituskunnan poliittisia näkemyksiä.

Tarkoitus – myöskään minun tarkoitukseni – ei ole ollut vähätellä tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden tutkimusta tai tavoittelua sinänsä, vaan vaatia järkiperäistä kriittistä ajattelua erotuksena julistusmaisesta paatoksesta. Kolmikon naistoimija Helen Pluckrose onkin sittemmin perustanut Counterweight-aloitteen,[111] jolla vaalitaan perinteisiä liberaaleja yliopistoarvoja ja puolustetaan tieteen tasapuolisuutta uusvasemmistolaiselta ja militantilta aktivismilta. Hän on julkaissut yhdessä James A. Lindsayn kanssa teoksen *Cynical Theories* (Swift 2020), jossa käsitellään yhteiskuntatieteiden punavihreää kallistumaa laajemmin.[112]

On huomattava, että myöskään Alan Sokalin toimeenpaneman skandaalin aikoina rintamalinja ei kulkenut niinkään oikeiston ja vasemmiston välillä kuin vasemmiston sisällä. Realismiin ja rationalismiin sitoutuneet vasemmistolaiset eivät voineet hyväksyä ajautumista postmoderniin irrationalismiin eivätkä idealismin lähtemistä lentoon erilaisten missioiden muodossa. Myös nykyisin kiistat näyttävät hiertävän *vasemmistoa itseään:* ilmoittautuuhan myös Boghossian liberaaliksi vasemmistolaiseksi, ja Pluckrose tunnetaan Trumpin arvostelijana. Alan Sokal meni aikoinaan kuin hiiri koloonsa tunnustautuen lopulta vasemmistolaiseksi.

”Puolueisiin sitoutumattomaksi vasemmistolaiseksi” avautui[113] äskettäin pragmatismin kummisetä Ilkka Niiniluoto *Tieteessä tapahtuu* -lehden yksisilmäisessä kirjoituksessaan ”Pitääkö olla huolissaan totuudesta?”, jossa hän sätti vaihtoehtoista mediaa ymmärtämättä yhtään, miksi se on

olemassa. Vasemmistolainen ideologia on mennyt ammatikseen viisaiden ihon alle niin kuin reptiliaanit poliittiseen hallintoon. Tieteellinen selitys ideologiselle klusteroitumiselle on tietenkin konformismi. Ideologinen valvonta ja samanmielisyyden vaatimukset ovat omilla mukautumisen, sopeutumisen ja myötäilyn odotuksillaan banalisoineet koko tieteellisen toiminnan naurettavuuksiin asti.

Tieteen kultapossukerholaisten ja apurahakapinallisten keskinäinen suopeuden tavoittelu ja ristiin viittaminen muodostavat nyt loputtoman kierteen, jossa luodaan toinen toistaan miellyttämään pyrkiviä esityksiä mutta jolla ei ole mitään merkitystä tiedon tuottamiselle oman tiedepoliittisen karsinan ulkopuolelle.

Kyseisen muilutuksen merkiksi en ole pitkään aikaan saanut julkaistuksi yhtään kirjoitustani missään tieteelliseksi itseään kutsuvassa julkaisussa, vaan olen joutunut ottamaan julkaisuvastuun kaikista kontroversiaaleistani itse. Käsittelen kyseistä punikkifasismia, eristämistä, tiedepoliittista diskriminaatiota ja toimintasaartoon asettamista myös seuraavaksi ilmestyvässä filosofisessa kirjassani *Pavlovin koirat*, jossa osoitan vihervasemmistolaisen ideologian läpikotaisen moraalittomuuden ja matalamielisyyden asianmukaisen ansaitulla tavalla.

Näyttää siltä, että koko humanistis-yhteiskuntatieteellinen koulutusala on saatettu punavihreällä spiraalihyrrällä hypnoosiin. Sen sijaan puhtaan tieteellisen kriittisyyden edustajat ovat aina olleet aitoja ja lahjomattomia oikeistolaisia, joilla ei ole oma lehmä ojassa.

Torstaina 27. toukokuuta 2021

SUOMEN AKATEMIAN RAHAHORNA PUHALTAA KUUMAA ILMAA

Suomen Akatemian kulttuurien ja yhteiskunnan tutkimuksen toimikunta antoi jälleen kultamuniensa kuoriutua. Muiden muassa Tampereen yliopisto sai rahat peräti 12 hanketta varten.[114]

Kirsikkana kakussa on *queer*-ideologi Tuula Juvoselle lahjoitettu tasan 500 000 euron rahakokko hankkeeseen nimeltä ”Affektiivinen aktivismi: *queer*- ja transmaailmojen luomisen paikat”.[115] Se ei minun ja monen muun[116] mielestä tuota tietoa eikä ymmärrystä muille kuin feministisen bunkkerin asukkaille, joita se ehkä palvelee jonkinlaisena itseterapiana.

Koska ”affektiivisuus” on tunteellisuutta, tuossa lienee tarkoitus harjoittaa ”tunteellista riehuntaa transsukupuolisten omien maailmojen luomiseksi” joissakin kulahtaneeksi käyneissä ”tilallisissa viitekehyksissä”. Vaikuttaa jälleen vahvasti siltä, kuin tarkoitus olisi tanssahdella kasaan opintopisteitä turuilla ja toreilla.[117] Tämä ei poikkea paljoa ”*queer*-performatiivisuudesta koirapuistoissa” eikä muista ”feminististä maantie-

dettä” parodioivan tutkimustoiminnan helmistä, joita Peter Boghossian kumppaneineen tehtaili arvostettuihin tieteellisiin lehtiin.

Mainittakoon, että veronmaksajien tunteettomalla rahalla voideltu Tuula Juvonen on juuri se lehtori, joka potki perussuomalaisia nuoria edustavan Joakim Vigeliuksen kurssilta, kun tämä oli eri mieltä luennolla opetetuista ”miesten kuukautisista”.[118] Pyrkiessään tukahduttamaan opiskelijan reaktiot Juvonen osoitti oman epäpedagogisuutensa.

Sama pinkkifasismi toistui erään kommentoijan Twitterissä: ”Eiköhän potkita Jokke pois yliopistosta ja samalla koko suomalaisesta koulutusjärjestelmästä. Nyt olisi tuhannen taalan mahkut pilata tämän juntin loppuelämä totaalisesti”, julisti muuan Tua Holmes suvaitsevuudessaan ja asiaan yhtyi Feministisen puolueen Johannes Koski omassa lähimmäisenrakkaudessaan.

Feministiset maineterroristit pyrkivät vihateoillaan tuhoamaan kriittisen opiskelijan elämän.

Lähes puolen miljoonan rahoituksen saanut[119] aikuiskasvatuksen professori Juha Suoranta puolestaan vaati taannoin perussuomalaisten poistamista kaikista Suomen kouluista![120] Tämä on meno vapaassa ja liberaalissa Tampereen yliopistossa ja suomalaisessa tieteessä yleensä. Ongelmana eivät ole ”ongelmallisiksi” koetut mielipiteet vaan niiden sensuroiminen tiedeyhteisössä.

Tieteen liekki sammuu, mikäli ”vääryystieteiden” (*grievance studies*) pienipäisten edustajien annetaan sulkea epäilijät pois tiedeyhteisöstä ja estää kriitikoiden pääsy yliopistojen ”turvallisiin tiloihin” konkreettisilla voimatoimilla. Niitä on jo nähty amerikkalaisissa koripalloyliopistoissa. En

väsy muistuttamasta, että sellainen yliopisto, jossa ei voi puhua vapaasti, on tiedon ja totuuden tavoittelulle vaarallinen.

Nähdäkseni valtio-opin opiskelija Joakim Vigelius ei ole ollut väärällä tavalla vaatimaton todetessaan, kuinka helposti nykyään saa ”rohkean” maineen: sanomalla ilmeisen itsestäänselvyyden! Tämä osoittaa, kuinka pitkälle harhaan sukupuolentutkijat ovat vaeltaneet omassa labyrintissaan.

Totuus on, että transmiehiä ei pidä liudentaa miehiksi eikä biologisia miehiä vaatia uudelleenmäärittelemään itseään ”cis-miehiksi”. Päinvastoin: sanottakoon biologisia miehiä edelleenkin miehiksi, ja sukupuoltaan korjaavat kutsukoot itseään ja toisiaan transmiehiksi. Käsitteenmäärittelyllinen mylläkkä olisi merkki vähemmistödespotiasta, jolle ei ole tieteellisiä eikä filosofisia perusteita.

Sukupuoli on edelleenkin kaksiarvoinen biologinen tosiasia, joka perustuu geeneihin, kromosomeihin ja hormoneihin sekä ilmenee fenomenologisesti havaittavana kehollisena ilmiönä, toisin sanoen sukupuolielimien erilaisuutena. Väitettä tukee myös transgenderistien itse viittaama sosiaalinen konstruktionismi: jos totuus sisältyy kieleen, naisen ja miehen käsitteiden yleisyys ja konventionaalinen käyttö paljastavat, että sukupuolesta ajatellaan edelleenkin näiden käsitteiden nimeämällä tavalla. Se ei ole väärää tai oikeuttamatonta ajattelua. Lisäksi pyrkimykset vaihtaa tai korjata sukupuolta paljastavat, kuinka tärkeäksi kaksiarvoinen sukupuoliero koetaan transgenderistien omassakin piirissä.

En voi tietenkään estää ketään harjoittamasta itsepetosta ja siihen nojaavaa honteloa identiteettipolitiikkaa, mutta oppineita ei pidä vaatia astelemaan samaan valheellisuuden kuiluun. Lisätietoa asiasta löytyy kirjani *Totuus kiihottaa* luvusta 11.1 ”Transsukupuoliset silmänkääntötemput”.

Akatemia kippasi rahaa puppulausegeneraattoreihin

Lisänäyttöä poliittisesta yhteiskuntatieteestä saatte perehtymällä Akatemian tänä vuonna tukemiin hankkeisiin, joiden välillä lienee käyty jonkinlaista syrjinnän supertähteyttä tavoittelevaa sortokisaa.

Lähes kaikki aiheet liittyvät maahanmuuton ja monikulttuurisuuden tuottamiin ongelmiin ja edustavat marginaalisia lillukanvarsia, joiden märehtiminen ei lisää tietoa sen enempää perustutkimuksen, metodologian kuin soveltavan tieteenkään kannalta.

Aiheina ovat muiden muassa ”Pakkomuuttojen uhrit ja etnokansalliset kategorisoinnit Euroopassa”[121] [mamu-ongelman rahastusta], ”Ylirajainen kuolema […] Suomen ja Venäjän välisellä rajalla”[122] [ei kuitenkaan sodissa], ”Rasismi yläkouluissa”[123] [tunnetuin klisein ja ennakkosyyllistyksin], ”Kehollisten kohtaamisten politiikka turvapaikan hakemisessa”[124] [= raiskaukset?], ”Ibn Sinan perintö […] islamilaisessa filosoiassa”[125] [arabialai-

sen kulttuurin nykypäiväistämiseksi, ikään kuin filosofiassa ei olisi kehittyneempiä aiheita], ”Medioitunut feminismi nyky-Venäjällä”[126] [miksi ei kaikkialla muualla?], ”Verkon affektiiviset käytännöt: Vihapuheen tuottaminen jne.”[127] [vihervasemmistossa ja feministisessä yliopistossa?], ”Uskonto ja populismi hybridissä mediaympäristössä”[128] [eli kristittyjen syyllistäminen] ja niin edelleen ja niin edelleen.

Siis kaikki monikulttuurisen painajaisen tunnetuimmat kliseet ja riidanaiheet. Selitin niiden syyt jo kirjassani *Totuus kiihottaa*, jota varten ei tosin myönnetty tutkimusrahoitusta mistään, ja julkaisijan valtiontuet perittiin Suomen Perustalta takaisin tavalla, joka jää mieleen häikäilemättömänä rikoksena tutkimustoiminnan vapautta vastaan.

Sen sijaan kirjaani julkisuudessa perusteettomasti haukkunut feminismin äänitorvi Tuija Saresma palkittiin nyt 279 953 euron rahoituksella, vaikka näytöt ja hankekuvauskin puuttuvat. Huomattavaa on, että Suomen Akatemia palkitsi satojen tuhansien eurojen rahoituksella nimenomaan niitä henkilöitä, jotka ovat kolhineet perussuomalaisten ihmisten mainetta ja oikeuksia sekä vääristelleet näkemyksiämme.

Monikulttuuri-ideologian ja maahanmuuton ongelmat varjostavat kieltämättä elämäämme voimakkaasti. Tiedeyhteisön ongelma on, että niitä tarkastellaan kyseisissä agendahankkeissa tendenssimäisesti, eli tarkoitushakuisella ja puolueellisella tavalla – ei vapaasti ja kriittisesti. Tarkoitus on yksipuolisesti oikeuttaa maahanmuuttoa ja keksiä perusteita monikulttuuri-ideologialle.

Otin asian esille osoittaakseni, kuinka oikeassa olen ollut arvostellessani ajattelun tyhjäkäynnillä louskuttavia nollatutkimuksia, joita dekonstruoin kirjani *Totuus kiihottaa* luvuissa 9 ja 17. Kyseisiä hankkeita tukemalla Akatemia vahvisti oikeiksi kirjani väitteet tiedepoliittisesta puolueellisuudesta ja tieteellisten vapaus- ja kriittisyysihanteiden kumolleen kääntymisestä. Sen osoittaminen tosin maksoi useita miljoonia euroja – akateemisille vastustajilleni myönnettyjen tukien muodossa!

Tunnelmasivistys huipussaan

Suomen Akatemian päätösten kanssa yhtä hupsuja ovat olleet feminismin ja monikulttuuri-ideologian pönkittäjänä tunnetun Koneen Säätiön rahalahjat suosikeilleen. Viikko sitten säätiö antoi 25 000 euron palkinnon ”väitöskirjatutkija” (oikeasti *jatko-opiskelija*) Pieta Hyväriselle, joka on Tampereen yliopistossa toimiessaan kehittänyt ”feministiseen talousmaantieteeseen” perustuvan ”plantaasiosentrismin” käsitteen, ”postkapitalistisen metodologian” ja ”korvasienestäjien kävelyhaastattelun”.[129]

Hyvärisen kirjoittaman artikkelin keskeinen tutkimustulos oli, että metsissä kävellessään saa hyötyliikuntaa, kun voi poimia sieniä. Ainoa ky-

symys on, miksi nuukailtiin. Parodiantekijä Keijo Kaarisade olisi antanut 50 000.

Perussuomalaisia moititaan usein epätieteellisyyden suosimisesta, eikä koskaan kiitetä kriittisyydestä. Mitä muuta edellä viitattu fiilistely itse on kuin epätieteellistä kusetusta?

Tiedepoliittisesti motivoitu rahoitus muodostaa nyt itseään ruokkivan spiraalin, jossa rahoittaja asettelee tutkimuksen ehdot itseään tyydyttävästi. Tuloksina esitellään poliittisen korrektiuden puskuroimaa ja samanmielisten keskinäisestä ristiinviittaamisesta koostuvaa kelluvien merkitsijöiden keitosta, joka muistuttaa vaarallisesti Gustave Flaubertin *Valmiiden ajatusten sanakirjaa*. Teostaan kirjoittaja kutsui ”inhimillisen typeryyden ensyklopediaksi”.

Tieteen todellinen ihanne on erimielisyyden avoin esittäminen, jota ilman tieteen itseään korjaavuus käy mahdottomaksi. Sen sijaan kritiikin lavastaminen ”vihapuheeksi”, ”häirinnäksi” ja jopa ”ahdisteluksi” halvaannuttaa ajattelutoimintaa. Se tekee tiedepoliittisilla liekanaruilla ehdollistetusta rahoituksesta paholaisen lantaa, josta nousee valheiden löyhkä.

Se, että joku polttaa päreensä dissidentin mielipiteestä, ei ole sen kummoisempi asia kuin että joku saa pahoinvointia ruokablogissa annetusta ruoanlaittovinkistä. *Hullua* vihervasemmistolaisten hysteerikkojen erityisherkkyydessä on käsitys, jonka mukaan *tieteeksi* pitäisi myöntää *yksimielisyys* heidän itsensä tai joidenkin anonyymien ”vertaisarvioijien” kanssa.

Juuri sellainen on kaiken tieteen vastaista. Filosofian nimenomainen ihanne on kyky sietää, käsitellä ja edistää *erimielisyyttä* eikä pakottaa ketään sosiaalidemokraattis-feministiseen samaa mieltä olemiseen.

”Yliopistojen itsenäisyys” on tässä tivolissa pelkkä bluffi. Vaikka yliopistot on *virallisesti* irrotettu valtiosta, ne on rahoitusohjauksella sidottu entistä voimakkaammin opetus- ja kulttuuriministeriön poliittiseen tahtoon, jota edustaa joku tieteestä pihalla oleva ministeri. ”Yliopistojen itsenäisyys” voi totta kai olla ongelma myös silloin, kun tiede elitisoituu ja tieteen politrukit uusintavat henkilökuntaa laittamalla omat kellokkaansa samoja raiteita kolistelemaan.

Pahinta on, että rahoituksen kehässä ensimmäinen askel on matka toiseen, ja yliopistolliset ”affiliaation” eli *myötäsukaisuuden* ja ”urapolkujärjestelmän” velvoitteet tarjoavat akateemisten tikapuiden portailla sinnitteleville sittiäisille aina vain paremman tien jatkorahoitukseen. Rahoituksen lypsäminen katsotaan tieteelliseksi ansioksi ja niin edelleen. Ellei sitten joku järjissään oleva tule ja vihellä peliä poikki.

Kaiken jälkeen jää kysymys, milloin tiedeyhteisö maksaa tiedehallinnollisesta diskriminaatiosta kertyneet miljoonavelkansa *minulle*. Vai pitäisikö ”eläinten yksilölliset oikeudet ottaa mukaan yritysten kirjanpitoon”?! Kyseisillä sanoilla Tampereen yliopiston verkkosivut raportoivat 10.5.2021 professori Eija Vinnarin ja yliopistonlehtori Markus Vinnarin artikkelista, joka oli julkaistu *Critical Perspectives on Accounting* -lehdessä. Tapaus ei

poikkea yhtään Peter Boghossianin toimeenpanemasta parodiasta ja osoittaa vain, että tiede on menettänyt arvostuksensa, kun sitä ovat johtaneet vihervasemmistolaiset ituhipit ja feministit.

Torstaina 10. kesäkuuta 2021

TOTUUS KIIHOTTI TAMPEREEN YLIOPISTOSSA – AJATUSKURI PALAUTETTAVA TAI TYÖN SANKARIPROFESSUURIT LOPETETTAVA

Tampereen yliopisto ei petä koskaan. Hain tänä keväänä Tampereen yliopistossa täytettäväksi julistettua journalistiikan työelämäprofessuuria. Kahdella tohtorintutkinnolla ja mittavalla tuotannollani olin ylivoimaisesti ansioitunein ja kokenein kaikkiaan 19 hakijan joukossa.[130]

Tehtävään nimitettiin journalistina ja tieteen tekijänä ansioitumaton maisteri Ritva Leino, joka ei ole saavuttanut mainetta sen enempää kirjoittavana kuin esiintyvänäkään toimittajana saati median tutkijana ja opettajana. Hän on toiminut lähinnä hallinnollisissa tehtävissä Yleisradion ”faktapäällikkönä”, ”monimediapäällikkönä”, Yle Teeman ohjelmapäällikkönä ja muutamissa teknisluonteisissa hankkeissa.

Näin saatiin jälleen näyttöä median tekijöiden ja tutkijoiden välisestä symbioosista, jota arvostelin teoksessani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020). On kieroa, että toimittajat, joiden pitäisi olla kriittisen tutkimuksen *kohteina*, laitetaan *tekemään* ja *opettamaan* journalismia ja sen tutkimista.

Tampereen yliopisto ei pukahtanut minulle työelämäprofessuurin täytöstä koko prosessin aikana mitään, saati että kukaan olisi työhaastatellut minua, kunnes kysyttäesssä muuan Katri Haapamäki yliopiston rekrytointiyksiköstä ilmoitti minulle 24.5.2021 lopputuloksesta sähköpostitse:

> Hakemuksia käsitellessä valintaryhmä arvioi hakijan journalistista kokemusta suhteessa haettuun tehtävään sekä hakijan kykyä antaa journalistiseen toimintaan liittyvää opetusta. Tällä kertaa valinnassa painottui työsuunnitelma sekä sen *näkemyksellisyys* ja sopivuus Tampereen yliopiston *profiiliin*.

Todellisuudessa tuossa sanottiin, että valinnassa painottui *vasemmistolaisuus* ja sen sopivuus Tampereen yliopistossa vallitsevaan *poliittiseen ideologiaan*.

Mikä sitten oli tuo salamyhkäinen ”valintaryhmä”? Ainoa henkilö, joka nimitysprosessin aikana mainittiin, oli viestintätieteiden yksikköä johtava yliopistonlehtori Iiris Ruoho, jonka käsiin hakemukset päätyivät.

Rekrytointiyksikön ”HR-asiantuntija” Haapamäki ei toimittanut minulle prosessin kuluessa tietoa, ketkä valintaan osallistuvat eikä myöskään

asianosaisjulkisuuteen liittyviä asiakirjoja, kuten päätösesitystä, esityksen perusteluja eikä mahdollisia asiantuntijalausuntoja, ja vastauksensa kysymyksiini oli: ”Kun saamme esitykselle hyväksynnän, toimitan sinulle valintaehdotuksen sekä julkiset asiakirjat tätä valintaa koskien.”

Prosessissa tehtiin siis muotovirhe, ja giljotiinin terän toivottiin vilahtavan ensin, jotta suun avaaminen olisi sen jälkeen turhaa. Tosiasiassa tehtävien täyttö kuuluu julkisoikeudellisin periaattein toimivissa yliopistoissa asianosaisjulkisuuden piiriin, toisin sanoen lausunnot, hakijoiden ansiovertailut, muut kannanotot ja esityslistat pitäisi toimittaa asianosaisille (eli hakijoille) ennen päätöksentekoa eikä vasta sen jälkeen. Näin on hakijoiden oikeusturvan varmistamiseksi, mutta tässä tapauksessa tiedoksiantovelvoitteita ei noudatettu.

Päätöksen tultua julki kävi ilmi, että valintaryhmään kuuluivat muiden muassa Yleisradion toimittaja Harri Palmolahti, joka saattoi olla esteellinen toimitellessaan tehtävään Yleisradion toimittajakollegansa, sekä vasemmistolais-feministisen MustRead-vaihtoehtomedian ”politiikantoimittaja” Anne Moilanen, joka on *Vasemmistoliittoa* edustavan Paavo Arhinmäen entinen erityisavustaja.[131] Voidaan kysyä, miksi he ovat yliopiston vaikutuselimissä.

Nimityspäätös on riitautettavissa myös tasa-arvolain nojalla, sillä tehtävään valittiin toista sukupuolta oleva ja akateemisesti arvioiden *selvästi heikommin* ansioitunut henkilö, jonka julkaisuluettelo on tynkä.

Viestintätieteiden poliittinen puolueellisuus jatkuu

Viestinnän yksikön johdossa toimiva Iiris Ruoho puolestaan on Pirkanmaan Vasemmistoliiton aktivisti,[132] jota Tampereen yliopisto on pitänyt leivissä kolmisenkymmentä vuotta ja joka julistaa olevansa ”kalapuikkoviiksekkäitä” solvaava feministi.[133] Hänen etevyytensä on nyt sitä, että hän katsoo journalismillakin olevan sukupuolen,[134] vaikka toisesta suupielestään feministit tunnetusti kiistävät kaksiarvoisen sukupuolieron.

Vihervasemmistolaisen kallistuman horjuttamassa ”Tampereen yliopiston profiilissa” on filosofisista lähtökohdista ilmeisen mahdotonta työskennellä. Yhtä hyvin hakemuksensa voisi lähettää Vasemmistoliiton puoluetoimistoon. – Jälleen näyttö media-alan puolueellisuudesta, jonka mukaisesti toimittajakunta ja viestinnän tutkijat puhaltavat yhteen hiileen. Myös filosofian oppiainetta hallitsee Vasemmistoliiton lahja Tampereen yliopistolle: Twitteristä tunnettu persuvihaaja Panu Raatikainen.

Filosofisesti ongelmallista ja suorastaan tieteen vastaista mainitussa profiiliajattelussa on sen kaavamaisuus ja sitouttaminen agendoihin ja disipliineihin. Todellisen tieteen ihanne olisi nimenomaan *kriittisyys*, *erimielisyys* ja *poikkeavuus* totutusta ajattelusta. ”Profiloituminen” on filosofian kannalta yhtä tuhoisa periaate kuin ”affiliaatio”, eli myötäsukaisuus, joka

korostaa samaa mieltä olemista tehtävien täytössä ja ”urapolun” tikapuilla sinnittelyssä. Se on samalla tavoin tieteen vastaista kuin vihervasemmiston keskuudessa yleistyneet itkunpurskahdukset ”häirinnästä” aina, kun joku sanoo jotain *filosofisen kriittisyyden* mukaista.

Työelämäprofessoria valittaessa ”painottui työsuunnitelma” siksi, että akateemiset näytöt, tutkinnot ja pätevyys voitaisiin kiistää ja tieteellisten julkaisujen merkitys peittää. Tällä tavoin tehtäviin haalitut ”faktapäälliköt” ovat tosiasiassa tulppia totuudelle.

Ylen faktapäällikön nimike on jo sinänsä koominen, sillä se viestii, että faktoista (tosiasioista) päättäminen olisi *median* tehtävä. Työelämäprofessoriksi nimitetty entinen faktapäällikkö[135] Ritva Leino on toiminut yhtenä 257 turhasta Ylen päälliköstä,[136] ja Sinä maksat.

Voidaan siis sanoa, että nimityspäätös oli puolueellinen ja nimitetty henkilö ansioitumaton. Hän ei missään tapauksessa kuulu toimittajakunnan niin sanottuun älymystöön, jonka jäseneksi ei yleensäkään voi päätyä *hallinnollisilla* meriiteillä.

Miksi hain journalismin työelämäprofessuuria?

Yliopisto pyysi työelämäprofessuurin hakijoilta ”motivaatiokirjettä” näytteeksi siitä, mitä hakija aikoo tehdä. Olinkin laatinut yliopistolle perusteellisen työsuunnitelman ja motivaatiokirjeen, jossa kirjoitin muun muassa näin:

> Uskon, että kaltaisellani filosofilla ja sosiaalipsykologilla voisi olla viestintätieteille paljon annettavaa sen kokemuksen pohjalta, jonka olen onnistunut hankkimaan sosiaalisessa mediassa, blogosfäärissä ja verkkokolumnistina.
>
> Arvelisin, että viittaamiltani rajapinnoilta lähtöisin oleva informaatio saattaisi kiinnostaa yliopistoyhteisöä ja että näkökulmistani kuuleminen voisi kiinnostaa opiskelijoita. Tarkoitukseni on pohtia vaihtoehtoisen ja valtavirtamedian dikotomiaa eri näkökulmista ja valaista alan opiskelijoille, millä tavoin median polarisoituneessa kentässä voisi edelleen luontevasti toimia.
>
> Useista ajankohtaisista aiheista, kuten populismista, vaihtoehtomedian roolista sekä ”totuudesta” ja ”valheesta” on puhuttu yksiulotteisesti, selitysvoimattomasti ja vahvojen presuppositioiden vallassa – myös akateemisen tutkimustoiminnan piirissä. Asiaan voi perehtyä lukemalla parisataa ensimmäistä sivua kirjastani *Totuus kiihottaa*. Esitin selvän näytön tavasta, jolla valtavirtamedia on pyrkinyt esittämään agendajournalisminsa ”faktajournalismina”, vaikka samat viestimet toisaalta korostavat viestinnän relatiivisuutta ja subjektiivisuutta.

> Tarkoitukseni on tasapainottaa mediassa ja viestinnän tutkimuksessa havaitsemaani kallistumaa sekä tendenssijournalismin muodossa esiintyvää yksipuolisuutta.
>
> Tavoitteeni on palauttaa tieteenfilosofinen, tietoteoreettinen ja metodologinen *ajatuskuri* viestinnän kysymysten ja ongelmien käsittelyyn.
>
> Toimitukselliselta työltä vaadittavan kriittisyyden ja totuusvaatimusten tulisi nähdäkseni realisoitua niin, että viestinnän vapausihanteet toteutuisivat filosofisen moniselitteisyyden ja moniarvoisuuden huomioivalla tavalla.
>
> Valtavirtamediaa vaivaa sosiaalinen korruptio, jossa vaihdetaan sosiaalista pääomaa toimittajien ja poliitikkojen kesken sekä professori Jesper Strömbäckin osoittamalla tavalla (politiikan niin sanottu medioitumisilmiö). Myös median tekeminen ja tutkiminen ovat aivan liian usein sekoittuneet toisiinsa toimittajien ja tieteilijöiden vaihdellessa roolejaan ja tukiessa toinen toisiaan sosiaalisten tutunkauppojen kautta.
>
> Tutkimustoimintaa ovat sekoittaneet lisäksi erilaiset viestinnän konsultit asenteiden muokkaukseen tähtäävine tavoitteineen. Klassisen filosofian näkökulmasta sellaisen pitäisi olla akateemiselle kriittisyydelle ja tieteelliselle opetustoiminnalle vierasta. [...]
>
> Olisi suotavaa, että yliopisto-opetus perustuisi tieteelliseen asiantuntemukseen, suoritettuihin akateemisiin opinnäytteisiin ja tutkimusjulkaisuihin, jotka eivät omassa tapauksessani ole käytännön kokemusnäyttöjen vastakohtia. Siksi toivon, että yliopistolta löytyisi rohkeutta valita työelämäprofessoriksi minut.

Ei löytynyt. Tieteellistä pätevyyttä vailla olevia puotipuksuja on toimitettu työelämäprofessoreiksi aiemminkin. Mieleen tulevat Helsingin Sanomien Reetta Räty ja Vihreän Langan Elina Grundström sekä Turun yliopistossa vastaavaan tehtävään nimitetty Pauli Aalto-Setälä.

Heidän nimittämisensä ei ole tietenkään heidän omaa syytään vaan seuraus akateemisen kriittisyyden tahallisesta höllentämisestä. He ovat eteviä opportunisteja, jotka ottavat hyödyn toimittajien ja yliopistokollegojensa välisestä tutunkaupasta ansioituakseen tiedepoliittisen vallan hunajalla.

Tieteen ja politiikan *medioitumisellahan* tarkoitetaan sitä, että toimittajat pyrkivät vaikuttamaan tieteilijöiden mielipiteisiin mediajulkisuutta säätelemällä. Journalistiikan työelämäprofessuureissa tieteen medioituminen huipentuu, kun tehtäviin nimitetään toimittajia.

Toimittajat, joiden pitäisi olla viestintätieteiden kohteina, pääsevät näin päättämään myös itseään koskevista ”tieteellisistä totuuksista” ja kehumaan sekä edistämään tekemäänsä journalistiikkaa opetuksissaan. Näin ovat jälleen pukit kaalimaan vartijoina.

Työelämäprofessuurien täyttäminen ei poikkea mitenkään poliittisista virkanimityksistä, joita tehtävien täyttö yliopistoyhteisössä muutenkin suureksi osaksi on. Viestinnän työelämäprofessorien alikvalifioituneisuus

osoittaa, että tehtäviin nimitetään vailla metodologista pätevyyttä olevia toimittajia, jotta tiedon ja totuuden tavoittelu joutuisivat väistymään ja valheellisuuden levittäminen voisi jatkua toimittajien ja tieteilijöiden keskinäisessä kuplassa.

Työelämäprofessuureja ei tarvitse täyttää yhtä tiukoin perustein kuin oikeita professuureja, mutta ajatuskurin palauttaminen tähänkin yhteyteen olisi paikallaan. Eräs ongelma on, että henkilövalintoihin pääsevät nyky-yliopistoissa vaikuttamaan kaikenlaiset *human resources* -sihteerit, jotka nostavat tieteellisen ansioitumisen perusteiksi sopeutumisen, mukautumisen, samaa mieltä olemisen ja feminiinisen ryhmäkoheesion tapaisia ihanteita.

Vertailun vuoksi, Helsingin yliopisto vaatii tohtorintutkinnon kaikilta työelämäprofessoreilta. Kyse ei ole pelkästä muotoseikasta vaan siitä, että näytöt kyvystä tehdä tieteellistä tutkimusta pitää esittää, jotta voi luotettavasti antaa opetusta yliopistossa. Haluaisin opetus- ja kulttuuriministeriön laajentavan vaatimuksen koskemaan kaikkia yliopistoja.

Punavihreää muilutusta

Sivumennen sanoen yritin jokin aika sitten kirjoittaa tutkimukseni *Totuus kiihottaa* vastaanotosta (pitkälti Tampereen yliopistossa toimitettavaan) *Media & viestintä* -lehteen kertoakseni totuuden toimittajien kostosta, mutta lehden anonyymi toimitus kieltäytyi julkaisemasta tekstiäni vedoten siihen verukkeelliseen seikkaan, että lehti ei julkaise referaattiartikkeleita. Kyseisenlainen muilutus ja tiedepoliittinen diskriminaatio antavat historiallisen näytön yliopistoihin pesiytyneiden vasemmiston etäispäätteiden epäreiluudesta ja kaikenkarvaisesta kataluudesta.

Tosiasiassa *Media & viestintä* julkaisee ”käännösartikkeleita”, ”analyyseja”, ”katsauksia”, ”kirja-arvioita”, ”haastatteluja”, ”keskusteluja”, ”kokeiluja ja kehittämisiä” ja jopa kommunistikustantamojen mainoksia,[137] jollaisesta näette esimerkin Erkki Karvosen kirjoituksesta ”Tutkimuksen vapaus uhattuna”, joka ilmestyi *Mediassa & viestinnässä* 4/2020.[138] Kirjoitus kertoi nurin päin käännettynä, mikä nykyisin uhkaa tutkijoiden vapautta.

Ei tarvitse todellakaan ihmetellä, miksi niin sanottu journalismi koostuu agendajutuista ja tendenssiuutisoinnista, kun sen opettaminen ja tutkiminen muodostavat äärivasemmistolaisen mätäpaiseen, jonka puhkaisemisesta saa smegmat naamalleen kuin kypsän finnin puristamisesta.

Aikaa myöten kyseisenlainen poliittinen yhteiskunta”tiede” jää dokumenttiaineistoksi siitä, kuinka vihervasistista journalistiikan ja viestinnän opetus ja tutkimus ovat olleet yliopistoissa. Vaikuttaa siltä, etteivät monet yhteiskuntatieteet muuta olekaan kuin pyrkimystä linnoittautua oman sanastonsa ja tieteenalarajojensa taakse vain siksi, että siten voidaan taata

leipäpuu oman disipliinin edustajille ja estää metodologisesti pätevien filosofien nimittäminen kyseisiin yliopistotehtäviin.

Myös opiskelijoiden tiedonsaantioikeuksia ja mahdollisuutta kriittisyyteen ylenkatsotaan. Eräs yhteiskuntatieteiden naisopiskelija tilitti minulle viime eduskuntavaalien aikaan opintosuorituksensa tulleen hylätyksi sosiaalipsykologian oppiaineessa vain, koska hän esitti perusteltua maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian arvostelua yliopistolla.

Valitettavasti opiskelijat joutuvat edelleen teeskentelemään, että he hyväksyvät kiltisti tieteen kaavussa esitetyn maahanmuuttopropagandan, feminismin, monikulttuuri-ideologian ja kolonialismisyytöksillä voidellun ilmastopoliittisen anekaupan, tai muuten heidän tutkinnonsuorittamisensa vaarannetaan.

Koulutuksen sanotaan olevan investointi. Yliopistoihin hakeutuvien kannattaa miettiä tarkkaan, millä tavoin ”profiloituneista” hautomoista tutkintonsa ostaa. Punavihreän mankelin läpi käyminen on mainehaitta kaikkialla muualla, paitsi samanmielisten piirissä.

Sunnuntaina 13. kesäkuuta 2021

KUN JOKAINEN VASTAUS ON YHTÄ OIKEA

Demokratia on huono tapa järjestää hallinto, sillä se antaa yhtä paljon valtaa tyhmille kuin viisaille. Tulokset näkyvät julkisessa taloudessa, jota hoidetaan Pölhö-Kustaan logiikalla: luovuttamalla varallisuutta ulkomaille ja ulkomaalaisille – omaksi velaksi.

Vaalit ovat perinteisesti keino, jolla järkipoliitikot ovat kaapanneet ja uusintaneet valtansa ja siirtäneet sen hiljaisesti viisaalle vähemmistölle. Tämä ei ole tosin pätenyt enää 20 vuoteen. Läpi eivät pääse järkevimmät vaan ne, jotka mölyävät äänekkäimmin, ja ääneen ajattelevat harjataan pois, niin kuin ajattelijat yleensäkin. ”Suomessa jokainen on vapaa”, vaikka ei olekaan. Se on Veronikan kaksoiselämää.

Rohkenin tänään *häiritä* vaaleja ja *syrjiä* muita puolueita antamalla pois ainokaiseni, sillä pahojen voittoon riittää, että me hyvät emme tee mitään. On syytä muistaa, että me äänestäjät olemme vain poliitikkojen ja median nöyriä palvelijoita.

Äänestin tällä kerralla nuorta suomalaista. – Miksi? Mädättäjäpuolueet ovat eteviä johtamaan nuorisoa harhaan, ja niillä on voimakkaat nuorisojärjestöt ja -kannattajat. Siksi on tärkeää, että myös vastuulliset puolueet saavat läpi uutta sukupolvea, sillä nuorisossa on kansakuntamme tulevaisuus. Näin nuoremme eivät lannistu ja turhaudu.

Myöskään pormestarivaali Helsingin kuntavaali ei oikeasti ole. Pormestarien valinnan loppukierros tapahtuu valtuustossa samalla periaatteella kuin asukkaiden valinta Hekan kruununjalokiveen Jätkäsaaren uudessa

vuokratalossa:[139] rasti ruutuun ”kaksoisraskaus”, ja hakemuksesi penthouseen on mukana. Se on tanssia auringonpaisteessa Vihreiden ja Kokoomuksen kesken. Lähiö rikastuu, kun ongelmia ripotellaan eri puolille.

Tosiasiassa sillä tavoin ongelmat eivät katoa, vaan niistä kärsivien määrä kasvaa. Maahanmuutto on ollut pitkään kaupungin keino ”lisätä pääkaupunkiseudun vetovoimaisuutta” ja rohkaista myös kantaväestöä elinikäiseen asunnon hakuun.

Ehkä on hyväkin, etten ole vaalissa ehdolla. Helsinki ei ole sama kuin silloin, kun tulin tänne asumaan neljännesvuosisata sitten. Kaupungin monikulttuurisuus ällöttää minua entistä enemmän. En ole koskaan kuullut kenenkään siirtyvän Helsinkiin asumaan siksi, että täällä on ”hyvät kulttuuripalvelut” – enkä kenenkään lähtevän pois täältä siksi, että ”monikulttuurisuus ei riitä”.

Vihreät ja vasemmisto kannattavat perinteisesti raideliikennettä ja vastustavat autoilua – paitsi kun kyseessä on heidän oma virka-autoilunsa. Se syö enemmän bensiiniä kuin pääministeri ahmaisee ”tasa-arvolla ja ihmisoikeuksilla” marinoitua aamupalaa.[140]

Maanantaina 14. kesäkuuta 2021

VAALIKONE TAISI OLLA ”KUNNOSSA” ELI RIKKI

Perussuomalaiset tuplaisivat valtuutettujensa määrän kunnissa, vaikka puoluekannatus ei juuri kasvanutkaan. Ilmeisesti pelastin puolueen jättäytymällä pois vaaleja häiritsemästä sen jälkeen, kun Perussuomalaisten Helsingin-piirin yhdistys oli viestittänyt minulle, etteivät vaalitoimikunta ja piirihallitus kelpuuttaisi minua ehdokkaaksi saati esityslistalle. Syynä erinomainen mediatutkimukseni, joka meni lukijoilta yli hilseen.

Kannatusta puolueen sisällä ei siis ainakaan ollut. Sen voi ymmärtää, sillä kyynärpäätaktikointi ja oman edun perkaaminen on piirijärjestössä toisia ehdokkaita vastaan kovaa.

Helsingin Sanomien vaalikone taisi tällä kertaa olla ”kunnossa” eli rikki, sillä se antoi luotettavan tuloksen ja suositti minulle ”vääriä” puolueita.

Joukossa oli kylläkin omituisia väitelauseita, joissa puhuttiin muun muassa ilmaisesta ehkäisystä alle 25-vuotiaille. Helsingissä on tuo ilmainen ehkäisy, joten voidaan kysyä, millä vuosikymmenellä toimittelijat oikein elävät ja mihin näillä kysymyksillä tähdätään.

Mestarin vaalikoevastauksia en Sanomien koneesta löytänyt. Hän lienee jättänyt sen omaan arvoonsa ja *flies high above of the mainstream media and its propaganda.*

Myös varoituksen sana on paikallaan: kokoomuslaisten ei kannata leikata ruohoa tennistossut jalassa. Voivat tulla vihreiksi. Nyt vain kaikki

valtuutetut lyömään päänsä yhteen ja pohtimaan, mistähän se maahanmuuton aiheuttama asuntopula ja kurjistuminen oikein johtuu!

Kunpa Perussuomalaisista ei tulisi seuraavassa valtakunnan hallituksessa jälleen Kokoomuksen juoksupoikaa, joka jää statistin rooliin taitamattomien poliitikkojensa vuoksi. Perussuomalaisilla on kauniita tavoitteita, mutta puolueesta ei tänäkään päivänä löydy liioin asiantuntijapoliitikkoja, jotka olisivat kykeneviä toimimaan hallinnossa.

Tuloksena on sitten julkisten menojen leikkauksia, jotka koettelevat pieni- ja keskituloisia ja päästävät finanssieliitin kuin koiran veräjästä. Syy: kokoomuslaisten taitavuus ja persuedustajien taitamattomuus.

Jälleen näyttö siitä, että puolueessa ”kenestä tahansa voi tulla mitä tahansa” – ja kenelle tahansa voidaan tehdä kuinka tahansa. Niinpä myös vapausretoriikalla ratsastaminen on kuriliberalismia, jota voidaan lopulta käyttää huonossa asemassa olevien suomalaisten entistäkin pahempaan kurjistamiseen.

Koska valtuutetuilla ei luonnollisestikaan ole omaa tietokonetta, niin kuin pääministerilläkään ei ole varaa aamupalaan, on valtuutetuille perinteisesti jaettu Helsingissä ilmainen uusi läppäri. Se käynnistyy virtanapista, kun keksii laittaa sähkökoskettimen seinään.

Näin tuulimyllyt laittavat äänihuulet lepattamaan ja Helsingin valtuutetut pääsevät kuittaamaan 410 euron kokouspalkkioitaan joka viikko.

Lauantaina 31. heinäkuuta 2021

MITEN VOITTAA ROKOTEVASTAISUUS?

Laumasuojan tavoittelu on hyvä esimerkki raja-arvomatematiikkaan, kun pitää havainnollistaa jonkin asian ääretöntä lähestymistä. Nyt se tosin jo rajattomasti etääntyy, kun kehitysmaista sataa virusmuunnoksia, joita riittää kuin kreikkalaisia aakkosia.[141] Viimeisin taitaa olla deltaversio.

Ja rokotevastaisuus uhkaa. Kun yhä useammilla on piikki hihassa, sitä selvemmin joukosta erottuvat ne, jotka eivät koronarokotetta halua. He ilmeisesti tykkäävät koronakriisistä.

Koronakriisistä voi kieltämättä nauttia samaan tapaan kuin panttivangit voivat rakastua kaappaajiinsa. Korona voi siis aiheuttaa joillekin Tukholma-syndrooman. Paluu normaaliin elämään pelottaa, aivan niin kuin sisäministeriä pelottaa ”valkoisten miesten alati vaarallisempi väkivaltaisuus”.[142]

Tietyssä suhteessa koronakriisi on ollut onnenpotku Suomelle. Voidaan kysyä, mitä vihreä sisäministeri Ohisalo ja vihreä ulkoministeri Haavisto olisivatkaan saaneet aikaan maahanmuuttopolitiikassa, jos turvapaikanhakijoiden vyöry rajojen yli olisi voinut jatkua.

On kolme keinoa ohjailla ihmisiä, ja ne ovat pakottaminen, uhkaileminen ja kiristäminen (sisältäen suostuttelun, taivuttelun ja maanittelun). Neljäs on palkitseminen, mutta sekin nojaa eräänlaiseen ehdollistamiseen.

Laadin hyvää hyvyyttäni hallitukselle keinoja, joilla rokotevastaisuus voidaan voittaa.

1) Laitetaan rokotteelle *hinta*, jolloin se vaikuttaa *arvokkaalta*. Sitten a) sanotaan, että rokotetta jaetaan *ilmaiseksi* 100 000 ensimmäiselle, b) laitetaan loput rokotteet *alennusmyyntiin*, jolloin alkaa *ale-hamstraus*, ja c) jaetaan rokotteita *muoviämpärin* kera, jolloin ihmiset alkavat *jonottaa* rokotuspisteisiin. Varjopuolena alennusmyynnissä on, että jotkut saattavat keräillä rokotteita käsivarren täydeltä, jolloin käsi on lapaa myöten laastareilla.

2) Julistetaan rokotteen saanti *kielletyksi*, ja sanotaan, että TE ETTE SAA rokotetta, jolloin ihmiset päättelevät siinä olevan jotain hyvää ja tavoittelevat sitä kuin alkoholia, huumeita ja tupakkaa. Kielletyn hedelmän houkutus!

3) Säädetään verolaki, jolla *rokotteen saanti* tehdään *verolliseksi* siirtymäajan kuluttua. Koska kaikki haluavat välttää veroja, ihmiset kiirehtivät rokotepisteisiin ennen määräajan umpeutumista.

4) Säädetään verolaki, jolla *rokotteesta kieltäytyminen* tehdään *verolliseksi* siirtymäajan kuluttua. Koska kaikki haluavat välttää veroja, ihmiset kiirehtivät tällöinkin rokotepisteisiin ennen määräajan umpeutumista. Hallitukselta uusien verolakien sorvaus käynee käden käänteessä.

5) Kerrotaan, että rokotuspisteet muunnetaan *huumehuoneiksi* sitä mukaa kun kaikki saadaan rokotettua, ja näin *narkomaanitkin* hakevat suonistaan tilaa koronapiikille rokotteen saamiseksi mahdollisimman nopsasti.

6) Sanotaan, että rokottaminen edistää *maahanmuuttoa* ja *monikulttuurisuutta*, kun *rajat voidaan avata*. Koska kaikki tietenkin haluavat maahanmuuttoa ja monikulttuurisuutta, myös rokotepisteiden ovi käy.

7) Sanotaan, että rokottaminen edistää *vastuullista journalismia*, kun ihmiset voivat puhua mediassa omalla naamallaan ilman maskia. Koska kaikki haluavat vastuullista journalismia, tykitys voi jatkua.

8) Sanotaan, että rokottaminen edistää *valtion rahatilanteen muutoksen torjuntaa*. Koska kaikki haluavat edistää *valtion rahatilanteen muutoksen torjuntaa*, ihmiset ottavat piikin.

9) Sanotaan, että rokottaminen edistää *tasa-arvoa* ja *yhdenvertaisuutta*, kun kaikki ovat samalla viivalla. Argumentti on kerrassaan vastaansanomaton.

10) Sanotaan, että Sanna Marinkin on rokotettu virusta vastaan. Koska Sanna Marin on nuorisoidoli, joka ilmestyy kuvaruudulle niin kuin Big Brother kaukovarjostimeen Orwellin romaanissa, myös nuoriso ottaa rokotteen aivan yhtä yleisesti kuin nuoret neidot tulevat Sannan näköisinä parturikampaajilta.

11) Arvotaan rokotteen ottajien kesken miljoona euroa, ja näin peliriippuvaiset ja pelikansa saadaan rokotuspisteisiin.

12) Pidetään rokotetta palkintona, ja arvotaan sen saajaksi koko kansa.

13) Annetaan rokotteen ottamisesta diplomi, jonka voi laittaa seinälle, ja kutsutaan sen haltijoita diplomirokotetuiksi.

14) Luvataan rokotteen ottamisesta yhden euron tiedepalkinto, joka nimetään Silvennoinen-Honkasalo-palkinnoksi. Nimikkopalkittujen nauttimalla rahamäärällä voidaan houkutella rokotepisteiin X XXX XXX henkilöä (määrä salattu järkytyksen ja vihapuheen ehkäisemiseksi).

15) Poistetaan rokotepisteiden läheisyydestä pysäköintipaikat tai korotetaan niiden hintoja ja sanotaan, että paikalle pääsee vain raideliikenteellä tai Alepa-fillarilla. Näin rokotevastaiset vihreät ja muu luomukansa voivat saapua paikalle.

16) Kerrotaan, että rokotetta ottamattomat myydään Maria Ohisalon orjiksi: lapioimaan käytöstä poistettujen turvesoiden ojia umpeen (Ohisalon idea television puheenjohtajatentissä). Muussa tapauksessa TE-toimiston työvoimaneuvoja tulee ja puree pahemmin kuin suosääski tai pursupaarma.

17) Sanotaan, että jos Pekka Haaviston tukiryhmään ilmestyy Facebookissa yli miljoona vihreää rokotteen ottajaa, ryhmä hakee Haavistolle kunniatohtoriuden Helsingin yliopistosta. Tosin se hakee sen muutenkin, kiitokseksi sähköverkkojen myynnistä ulkomaille.[143]

18) Sanotaan, että rokote auttaa vaihtoehtoista journalismia vastaan käytävässä taistelussa, joka voitetaan vasta, kun koko kansa on rokotettu. Rangaistukseksi tieteen puolueellisuudesta nimitetään hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen Tampereen yliopiston suojatyöpaikkaan media-alan työelämäprofessoriksi.

19) Sanotaan, että rokotekampanjan vieminen nopeasti päätökseen helpottaa jälleen kolmen nanometrin prosessorien saatavuutta.

20) Sanotaan, että jos kansa ottaa rokotteen, Suomen Perustalle annetaan jälleen valtionapua ja Hankamäen mediatutkimus vapautetaan historiallisesti merkittävästä sensuurista.

Samoja metodeja voidaan käyttää myös Suomen Akatemian ja opetusministeriön määrärahojen jakamiseen. Laumasuojan käsite on myös sikäli valaiseva, että se tarjoaa tyhmyydelle suojavärin, kun *kaikki ovat samaa mieltä*.

Sunnuntaina 1. elokuuta 2021

UUSI POLIITTINEN TUOMIOISTUIN ”OIKEUSVALTIOKESKUS” VOI VAARANTAA KANSALAISTEN PERUSOIKEUDET

Hallituksessa riittää halua yhteisen hyvän jakamiseen omien kansalaistemme velaksi ja taloudelliseksi tappioksi. Tämä ilmenee Helsingin yliopiston ja ulkoministeriön vähin äänin perustamasta Oikeusvaltiokeskuksesta.[144] Keskus on keitetty kokoon kesällä, ja sen tavoitteeksi sanotaan ulkoministeriön alaan kuuluvan *kehitysyhteistyön* vahvistaminen. Varat otetaan kehitysyhteistyövaroista.

Keskus toimii Helsingin yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan yhteydessä, mutta sen johtajaksi nimitettiin vailla tieteellisiä näyttöjä oleva vihreiden entinen kansanedustaja Tuija Brax.[145] Poliittinen virkanimitys viittaa siihen, että keskuksesta on tulossa uusi ”poliittinen tuomioistuin” jo muutonkin pitkälle politisoituneen oikeuslaitoksen kylkeen.

Koska rahat veistetään ulkoministeriön jo hyväksytystä budjetista, Oikeusvaltiokeskuksen perustaminen on saattanut lipsahtaa eduskuntakäsittelyn ohi. Myös Oikeusvaltiokeskuksen rooli on ongelmallinen, sillä sen tarkoitus on puuttua *muiden maiden* sisäpolitiikkaan ja oikeusoloihin. Siten astutaan helposti kansallisen suvereniteetin alueelle toisten maiden itsemääräämisoikeutta rikkoen.

Mihin oikeusvaltiokeskusta tarvitaan?

Olen toki ollut itsekin pitkään sitä mieltä, että parasta, mitä Suomesta voitaisiin kehitysmaihin viedä, olisivat oikeus- ja hyvinvointivaltion periaatteet, toisin sanoen *poliittinen järjestelmämme*, johon ainakin muodollisesti kuuluvat *sananvapaus*, *uskonnonvapaus* ja *vapaa markkinatalous*. Mikäli nämä saataisiin toteutumaan myös islamistisissa maissa, ratkeaisi moni taloudellinen, poliittinen ja ihmisoikeusongelma.

Euroja jakelemalla emme voi näkyvästi ja tehokkaasti vaikuttaa, eivätkä ihmisoikeudet ole mitään erillisoikeuksia, joita voitaisiin edistää irrallaan koko poliittisesta järjestelmästä. Euro- ja dollaridiplomatia ovat kerrassaan vääriä menetelmiä maailman parantamiseen, ja sen vuoksi rahallinen kehitysapu pitäisi kokonaan lopettaa. Peruskysymyksenä säilyy joka tapauksessa se, miksi suomalaisten pitäisi niin kovasti muiden maiden asioihin vaikuttaa.

Jos asiaa ajatellaan ympäristönsuojelun kannalta, kehitysavun *ehdoksi* pitäisi asettaa, että kehitysmaat sitoutuvat rationaaliseen moraalifilosofiaan ja laativat suunnitelman *väestönkasvunsa* kääntämiseksi laskuun sekä pysyvät siinä useiden sukupolvien ajan. Kehitysmaiden väestöräjähdyshän

on syynä lähes kaikkiin suurin ongelmiin, kuten aliravitsemukseen, ympäristön tuhoutumiseen ja sotiin.

Kaikkein tärkeintä olisi kuitenkin valvoa oikeusvaltion toteutumista *täällä Suomessa ja Euroopan unionissa*, toisin sanoen laittaa ensinnä oma tontti kuntoon. Vieraiden kansankuntien ihmisoikeuksilla ja toimeentulo-ongelmilla pamputetaan nykyisin lähinnä *omia kansalaisiamme* heidän perusoikeuksiaan, kuten sananvapautta, vastaan rikkoen. Juuri siksi ihmisoikeudet ansaitsivat huomiota *Suomessa*.

Totesin jo kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 185), että Suomi on saanut Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelta poikkeuksellisen paljon huomautuksia erityisesti sananvapauden ja oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin loukkauksista. Vaakalaudalla ovat olleet erityisesti perussuomalaisten ihmis- ja perusoikeudet (s. 186).

Kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 8 ”Diskurssin oikeustieteellistyminen ja ihmisoikeuskultti” myös ihmisoikeusfundamentalismista, josta ovat puhuneet oikeustieteilijät Aulis Aarnio ja Markku Helin. Ministeriöistä poliittisesti ohjatuissa ja rahoitetuissa hankkeissa on vaarana, että ”oikeusvaltiolle” sekä tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteille annetaan operationaalinen asema pohtimatta, mitä nämä itse asiat filosofisesti katsoen *ovat* ja *merkitsevät*.

Ulkoministeriössä munittu ja haudottu Oikeusvaltiokeskus edustaa universaalisosialismin metafyysistä vastinetta: ihmisoikeusfundamentalismia. Vasemmistoretorisesti ajatellaan, että jokin *keskus* voisi korjata maailman vääryydet, vaikka tosiasiassa se tarjoaa hillotolpan poliittisesti palkituille ihmisoikeusahmateille samalla, kun diktaattorit popsivat aamupaloikseen pikkulapsia pakastimesta.

Kansainvälisten valtiosopimusten ja EU:n velvoittamilla doktriineilla on ohitettu kansallisia perustuslakeja tavalla, joka on tehnyt ihmisoikeusfundamentalismista puhumisen tärkeäksi. Ihmisoikeusfundamentalismia on arvostellut muiden muassa Aulis Aarnio kirjassaan *Oikeutta etsimässä* (2014).[146] Ongelman totesi jopa Mikko Puumalainen väitöskirjassaan[147] *EU:n etusijaperiaatteesta Suomen valtiosäännössä* vuodelta 2018. Hänen kannanottonsa oli merkittävä, sillä Puumalainen on aiemmin ottanut vähemmistövaltuutettuna kantaa muun muassa Euroopan ihmisoikeussopimusta myötäillen ja kotimaisia perusoikeuksiamme, kuten sananvapautta, polkien.

Politiikassa ja lain soveltamisessa on ohitettu kansallisia etuja ja intressejä tavalla, joka on johtanut politiikan moraalikatoon ja legitimaatiokriisiin. Se näkyy tutkimuksessani osoittamallani tavalla: halkeamisena kahteen viestinnälliseen klusteriin, eli kansallismieliseen ja monikulttuuri-ideologiseen. Kiistely totuudesta juontaa juurensa kansalaisyhteiskunnassa ja väestössä tapahtuneesta repeämästä, jonka syiksi osoitin EU:n liittovaltio- ja keskittämispolitiikan sekä sosiaalietuuksia tavoittelevan maahanmuuton. EU:n komentodemokratia uhkaa kansallista vapautta.

Oikeusvaltioperiaatteet ovat vaarassa Suomessa

Vaarassa ovat olleet ja ovat edelleen nimenomaan *kantaväestöjen* ja *kansalaistemme* tasa-arvoinen ja yhdenvertainen kohtelu. Siksi Oikeusvaltiokeskuksen kannattaisi keskittää toimintansa mielenkiinto *oikeusvaltion toteutumiseen Suomessa*. Syitä tähän on useita. Uhattuina ovat olleet muiden muassa

1) *sananvapaus*, kun EU on puuttunut Euroopan kansallisvaltioiden sisäpolitiikkaan ja kansalaisten keskinäiseen viestintään vihapuhesakoilla sekä velvoittamalla Internet-jättiläisiä poistelemaan kansalaisten viestejä ilman oikeudellista tutkintaa,

2) *verovarojen oikeudenmukainen käyttö* EU-maiden kesken, kun yhdet maat on pantu maksamaan toisten maiden menoja,

3) *ilmastopolitiikan tehokkuus ja oikeutus*, kun esimerkiksi paljon saastuttavalle Kiinalle annettiin Pariisin ilmastosopimuksessa lupa jatkaa päästöjään vuoteen 2030 asti, ja

4) *EU:n keskeiset rakenteet*, kun Dublin II -asetusta ei ole noudatettu, Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimuksen velvoitteet valtioiden velkasuhteen hillitsemisestä on laiminlyöty ja *no bail out* -säädöksen yli on kävelty keskuspankkirahoituksella.

Tällaiset virheet ja laiminlyönnit ovat vaarantaneet oikeusvaltioperiaatteen *Euroopan maissa* tavalla, jonka vuoksi EU-maiden pitäisi ensin löytää malka omasta silmästään ennen kuin ne ryhtyvät ripittämään muita.

Myöskään vuonna 2012 Suomeen perustettu valtiollinen Ihmisoikeuskeskus[148] ei ole millään tavoin puuttunut sananvapauden ja tutkimustoiminnan vapauden kaventamiseen maassamme, mutta se on jaksanut länkyttää ammattitoimittajien ja valtavirtamedian puolesta,[149] jotta nämä saisivat mustamaalata vaihtoehtomediaa ja jatkaa räksytystään kriittisiä tieteenharjoittajia vastaan.

Tämä ei ole ihme, sillä Ihmisoikeuskeskus on täytetty vihervasemmistoon kallellaan olevilla viranomaishenkilöillä,[150] joiden tehtävä on puolustaa globaalia monikulttuuri-ideologiaa ja maahanmuuttovirtoja. Siten se vastaa valtiollisia tasa-arvo- ja muita valtuutettuja, joita kihisee ja sihisee maa mustanaan.

Yhdenkään viranomaiselimen henkilökuntaa ja jäseniä ei ole valittu avoimilla menettelyillä eikä perusteilla. Varoittavimpana muistona on vailla laissa vaadittua kelpoisuutta olevan Eva Biaudet'n (r.) nimittäminen vähemmistövaltuutetuksi valtioneuvoston erivapaudella kolmenkymmenen oikeasti pätevän ohi.[151] Hänet virkaan nostaneena oikeusministerinä toimi Tuija Brax, joka nyt palkittiin poliittisella viralla.

Poliittinen virkanimitys, jolla ohitetaan pätevämpiä, on jo sinänsä räikeä tasa-arvo- ja yhdenvertaisuusrikos, joka vaarantaa oikeusvaltioperiaatteen.

Ristiriitaista Oikeusvaltiokeskuksessa on myös sen moraaliposeeraava ja ongelmia projisoiva olemus. Vihervasemmistolainen hallitus pyrkii kovistelemaan muita maita korjaamaan oikeusolojaan, mutta tosiasiassa vihervasemmisto on ollut sulaa vahaa maailman ongelmien edessä. Erityisesti taloustuhopuolue Vihreät on avannut sydämensä ja kukkaronsa turvapaikanhakijoille, jotka eivät ole vain paenneet väkivaltaa vaan tuoneet väkivallan, ihmisoikeusongelmat, tasa-arvon rikkomukset ja raiskaukset tänne.

Jos (ja todennäköisesti kun) Oikeusvaltiokeskus *ei valvo* oikeusvaltion toteutumista Suomessa, se sivuuttaa maassamme tehdyt ihmisoikeusrikokset, joita toimeenpannaan *viranomaiskohtelussa* ja joista Suomi on saanut useita huomautuksia Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelta.[152]

Jos Oikeusvaltiokeskus *valvoo* oikeusvaltion toteutumista Suomessa, se tekee sen puolueellisesti: poliittisen vihervasemmiston hyväksi ja kuristaen sananvapauden silmukkaa entistä kireämmälle ”ihmisoikeuksien puolustamiseksi”. Oikeusvaltiokeskus todennäköisesti vain syventää syöveriä, jossa poliittisista oikeudenkäynneistä kärsivä Suomi jo on.

Kelluvat merkitsijät ja ajattelun tyhjäkäynti

Olen tietenkin myös periaatteellisessa mielessä eri linjoilla tavasta, jolla huomio ja huolten aiheet ovat siirretyt kotimaisista asioista kansainvälisiin yhteyksiin. Kirjassani *Totuus kiihottaa* osoitin, että vika piilee yleisessä internationalismissa.

Nykyisessä asenneilmapiirissä ihmisoikeuspuheesta, jonka mukaan ”perussuomalaisten kanssa ei tehdä kompromisseja”,[153] on tullut eräänlaista ”ässäkortin lyömistä pöytään”. Sellaisen vallankumouspuheen kautta ”oikeudenmukaisuuteen”, ”tasa-arvoon” ja ”yhdenvertaisuuteen” viittaamisesta on tehty eräänlainen retoriikan ylittämätön raja, johon vedotaan kuin uskonnolliseen ilmoitukseen.

Siinä, missä tasa-arvon ihanne luo kuvitteellisen ja ansaintaperustaista oikeudenmukaisuutta vastustavan moraalisen tyhjiön, ihmisoikeuskultti puolestaan täyttää valtakuntien laarit sosialististen elovainioiden viljalla. Ja aivan niin kuin monikulttuurisuus tekee merestä laajan mutta matalan ja syvyys menetetään omasta kulttuurista, niin myös tasa-arvolla tykittämisestä on tullut käänteistä syrjintää, jolla vierasperäisiä etuoikeutetaan oman kansamme ohi.

”Tasa-arvolla”, ”yhdenvertaisuudella” ja muilla kyseenalaistamattomiksi julistetuilla ihanteilla korventaminen on mennyt liian pitkälle. Samalla on unohdettu kuuluisan psykoanalyytikon ja filosofin Erich Frommin varoitukset siitä, millä tavalla itseään vapaana ja hyveellisenä pitävä ihminen on vaarallinen.[154] Juuri idealisteista tulee pahimpia kaikista, sillä he *eivät tunnista* itsessään piilevää pahuutta.

Anekdoottisesti voidaan muistuttaa, että Ranskan vallankumous sulki terrorin vuosina 1793–1794 vankilaan noin 300 000 ja surmasi 50 000 henkeä. Silti *vapauden*, *tasa-arvoisuuden* ja *veljeyden* universalistiset ”oikeusvaltioperiaatteet” eivät jaksa järkyttää nykyisiä hyveiden perään haikailevia haaveilijoita.

Oikeusvaltiokeskus on orwellilaisuuden hedelmä

Aito kansallismielisyys puolestaan ei ole *imperialismia*, vaan imperialismia edustavat nykyisin monikulttuuri-ideologia, kansainvälinen kapitalismi ja globalisaatio. Niiden vääryydet ovat johtamassa yhtä aikaa isännättömän pääoman ja yhteismaan tragediaan, kun kansallinen varallisuus on riistetty kansakunnilta pois.

Yhteisistä resursseista, kuten ilmakehästä, puolestaan pyritään huolehtimaan vaatimalla lisää investointeja jo muutenkin ilmastotehokkaissa länsimaissa, joissa ne tulevat kalliiksi. Samalla ajetaan teollisuus paljon päästäviin kehitysmaihin, joissa parannustoimet olisivat halvempia ja siten tehokkaampia. Niitä ei kuitenkaan suostuta tekemään, vaan tuetaan kehitysmaiden ilmastopoliittista vapaamatkustusta. Tämä ei ole oikeusvaltioperiaatteiden mukaista eikä taatusti oikeudenmukaista.

Sen sijaan suomalainen kansallismielisyys on humaani ja todellista tasa-arvoa ja oikeusvaltiota edistävä liike, joka yhteisvastuullisesti puolustaa kansallista etua, hyvinvointivaltiota, ympäristöä ja ihmisoikeuksia. Tämän teemme perustaen toimintamme valtion ja kansakunnan luonnonoikeudelliseen itsejärjestymiseen, kansalliseen suvereniteettiin ja hegeliläis-snellmanlaisen valtiofilosofiaan.

Vihreän ulkoministerin Pekka Haaviston, sosiaalidemokraattisen ulkomaankauppaministerin Mikko Skinnarin ja Helsingin yliopiston rehtorin Sari Lindblomin yhdessä kokoon hymistelemä Oikeusvaltiokeskus pahimmillaan vaarantaa suomalaisen oikeusvaltion, kun oikeusvaltioperiaatteiden verukkeilla aletaan polkea kansalaisten perusoikeuksia, kuten oikeutta vapaaseen sanankäyttöön ja poliittisten mielipiteiden ilmaisemiseen.

Sellainen Oikeusvaltiokeskus rikkoo kansallista suvereniteettia ulkomailla reuhatessaan ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” puolesta. Ja se rikkoo kansallista suvereniteettia Suomessa pakottamalla kansalaisiamme noudattamaan kansainvälisten sopimusten muualta kotoisin olevia periaatteita omassa maassamme. Perimmältään Oikeusvaltiokeskus on siis universaalisosialismin mätä hedelmä.

Oikeusvaltiokeskuksen johtajanimityksen yhteyshenkilönä toimi vihervasemmistoa tukevista sananvapauden rajoituspyrkimyksistään[155] tunnettu professori Kimmo Nuotio, joka markkinoi virkaa Twitterissään[156] löytääkseen myös tieteellisesti epäpäteviä hakijoita, sillä tehtävä oli läänitetty vihervasemmistoa varten.

Oikeusvaltiokeskus liimataan nyt Helsingin yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan kylkeen, ja sen toimintaa vahtimaan laitetaan ”strategisen ohjauksen tueksi ohjausryhmä” eli eräänlainen valvontakomissio, johon ”kutsutaan jäseniä muiden korkeakoulujen, valtionhallinnon ja kansalaisyhteiskunnan edustajista”. Siis ”kutsutaan”, toisin sanoen valikoidaan poliittisilla perusteilla.

Tuija Braxin oma yksityinen tuomioistuin

Sellaisista byrokraattisin ja poliittisin motiivein johdetuista oikeudenjako-orgaaneista, joissa ministeriöt pyrkivät käyttämään tiedettä politiikanteon välineenä, on huonoja kokemuksia. Pahimmillaan ne rikkovat Montesquieun vallanjako-opin, murtavat oikeuslaitoksen riippumattomuuden ja sekoittavat poliittisen vallan tuomiovaltaan.

Pikemminkin Suomi tarvitsisi *perustuslakituomioistuimen*, jotta sen tehtäviä ei tarvitsisi hoitaa monista intressiristiriidoista kärsivässä eduskunnan perustuslakivaliokunnassa.

Koska suuri osa suomalaisista valtiosääntöjuristeista on poliittisen vasemmiston etäispäätteitä, on tosin vaara, että myös perustuslakituomioistuimesta tulisi poliittinen tuomioistuin tai oikeuskanslerinviraston tapainen kumileimasin, jolla oikeutetaan istuvien hallitusten punavihreää politiikkaa.

Oikeusvaltiokeskuksen perustaminen on osa tieteen ja oikeuslaitoksen vihervasemmistolaista politisoitumista. Tuija Braxin yksityisellä Oikeusvaltiokeskuksella hallitus pyrkinee tekemään Suomesta koko maailman oikeusaputoimiston ilman, että siitä olisi suomalaisille veronmaksajille mitään hyötyä. Päinvastoin: kyseinen poliittinen toimielin saattaa vaarantaa suomalaisten ihmisten oikeusturvan jakamalla oikeutta poliittisesti.

Tuija Braxin nimittäminen Oikeusvaltiokeskuksen johtajaksi antaa näyttöä tavasta, jolla vihervasemmisto röyhkeästi perustaa ja valloittaa itselleen julkisia virkoja ja nimittää niihin poliittisia kellokkaitaan. Tieteen liepeillä esiintyessään vihervasemmiston etäispäätteet pyrkivät käyttämään poliittista valtaa asiantuntijavallan tai tuomiovallan kaavussa. Näin Neuvostoliitossa.

Lauantaina 7. elokuuta 2021

SUOMEN HÄVITTÄJÄVALINTA ON JO TEHTY

Tämä kirjoitus on lentokone- ja mainoslahjavertailu Kaivopuiston ilmailunäytöksestä. Jos puolueet voisivat yksin päättää, millä hävittäjäkoneella Suomen rajoja puolustetaan ja partioidaan seuraavat 30–50 vuotta, päätös olisi seuraava:

Kokoomus kannattaisi ruotsalaisen SAAB Gripenin hankintaa, sillä Ruotsi on voidellut kauppaa parhailla *teollisen ja taloudellisen yhteistyön* lupauksilla. Kokoomusta tukisi tietenkin RKP.

SAAB Gripen E:n koeajaneille jaettiin näyttelyn toiseksi parhaat lippalakit.

Taantumuksellisena ja konservatiivisena puolueena Keskusta kannattaisi Boeing F/A-18 Hornetien korvaamista Super Horneteilla. Tämä sopii kepulaiseen retoriikkaan, sillä olihan Tunturi Super Sportkin paljon parempi mopedi kuin pelkkä Tunturi Sport! Sana ”Super” on oikein muodikas ja tekee vanhasta kuin uutta.

Super Hornetien sijasta Suomi saattaa ostaa Boeingilta T-X -harjoituskoneita (kuvassa), sillä firma jakoi parhaat jenkkilippikset ja lisäksi t-paitoja.

EU-myönteisimpänä SDP ostaisi yhteiseurooppalaisen Eurofighter Typhoonin. Puolue lisäisi ratkaisuunsa rauhantahtoisen vastuuvapauslausekkeen, jonka mukaan eurohävittäjää ei oikeastaan enää tarvita, sillä Euroopan unioni *on jo hävittänyt* euromaiden talouden, itsemääräämisoikeuden ja vapauden. Niinpä koneella puolustettaisiin vain Sosialistista Internationaalia, johon SDP edelleen kuuluu. Kone sinänsä pysyy koossa yksimielisesti kuin Euroopan unioni.

Eurofighter Typhoon oli maalattu Suomen väreihin,
mutta valmistajalla ei ollut mainoslippiksiä lainkaan.

Pasifistipuolue Vasemmistoliitto ostaisi koneet mieluiten vanhalta viholliselta, Neuvostoliitosta. Koska venäläiskoneita ei ole nyt listalla, Vasemmistoliitto ostaisi ranskalaisen Dassault Rafalen, joka on ratkaisuista omintakeisin. Ilmojen Citroënilla sota hävittäisiin varmasti. Protestikone Rafale syntyi alun perin Ranskan irtautuessa yhteiseurooppalaisesta hävittäjähankkeesta, joten sillä on vasemmistolaiseen diskurssiin sopiva riitainen historia.

Laivastoversionakin lentävä Rafale voi toimia myös Suomen maaperän tapaiselta lentotukialukselta, ja lippikset olivat kolmanneksi parhaat.

Vasemmistoliiton tueksi menisi taistolais-destruktiivinen tuhopuolue Vihreät, joka jo sinänsä on pelottava ase kulkiessaan rintamalla vihollista kohti. Puolue kannattaisi ranskalaishävittäjää, koska Ranska on vapauden, tasa-arvon ja veljeyden mallimaa!

Ranskalaiselta Arevalta on saatu myös hienosti toimiva ydinvoimala. Rafalen tueksi menisivät krisut, sillä koneen nimi muistuttaa taivaallisesta sotaväestä. Yhteistä Suomella ja Ranskalla on jatkuva Nato-kenkkuilu ja -pullikointi.

Konevertailun todennäköinen voittaja F-35 on kiltin näköinen mutta vihollisille julmin. Tosin lippikset olivat vertailun lätsämäisimmät. Toisaalta valmistaja jakoi arvokkaimpina mainoslahjoina puhelimiin tarkoitettuja ja elektroniseen vakoiluun sopivia varavirtalähteitä.

Perussuomalaiset ostaisi Lockheed Martin F-35 -koneita siitä yksinkertaisesta syystä, että se on tehtäviinsä ja tarkoituksiinsa paras.

Näin siis puolueissa. Ja sitten asiaan.

Tarjolla on todellisuudessa vain yksi vaihtoehto

HX-hankkeena tunnetun hankintaprosessin kolme ensimmäistä ovat onneksi pelkkiä läpäisyvaiheita. Kaikki ehdokkaat ovat jo täyttäneet taloudelliset (hinta), turvallisuus- ja puolustuspoliittiset sekä huoltovarmuuteen ja kotimaisen teollisuuden osallistumiseen liittyvät kriteerit. Ratkaisijan rooliin ovat näin ollen jääneet suorituskykyyn liittyvät tekniset ja sotilaalliset seikat, kuten pitääkin.

Tässä suhteessa yhdysvaltalainen häivehävittäjä on ylivertainen ja olennaisesti muita parempi. Muut ovat 1970-luvulla tai aiemmin aloitetun kehitystyön päätepisteitä, eikä niiden tuotanto jatku pitkään.

Objektiivisesti ottaen *Suomelle on siis tarjolla vain yksi hävittäjäkone*, jonka kehittely ja ajantasaistus on taattu koneiden koko elinkaaren ajan jopa 2070-luvulle asti. F-35 on myös tarjolla olevista ainoa, jonka voi sanoa tuotantotahdin puolesta olevan sarjatuotannossa. Koneita on valmistettu jo lähes 700, ja ainakin hinta putoaa vauhdilla: ensimmäiseen tuotantoerään verrattuna hinta on laskenut 70 prosentilla. F-35-koneita on Euroopan

mailla nykyisten tilausten perusteella noin 400, ja kokonaisvalmistusmääräksi ennustetaan yli 3000.

Hyvismaat lentävät Lockheedilla 2070-luvulle asti.

Myös kilpailijat ovat käytännössä luovuttaneet, vaikka muodollisesti mukana ovatkin. Tosiasiassa yhteiseurooppalainen Airbus ja ranskalainen Dassault kehittelevät jo kuudennen sukupolven häivekonetta kulissien takana,[157] ja Rafalea ostavat vain Intian ja Kreikan tapaiset kehitysmaat tai maat, joille USA ei myy aseita. Iso-Britannia puolestaan suunnittelee yhdessä Italian ja Ruotsin kanssa tutkassa näkymätöntä Tempest-konetta.[158]

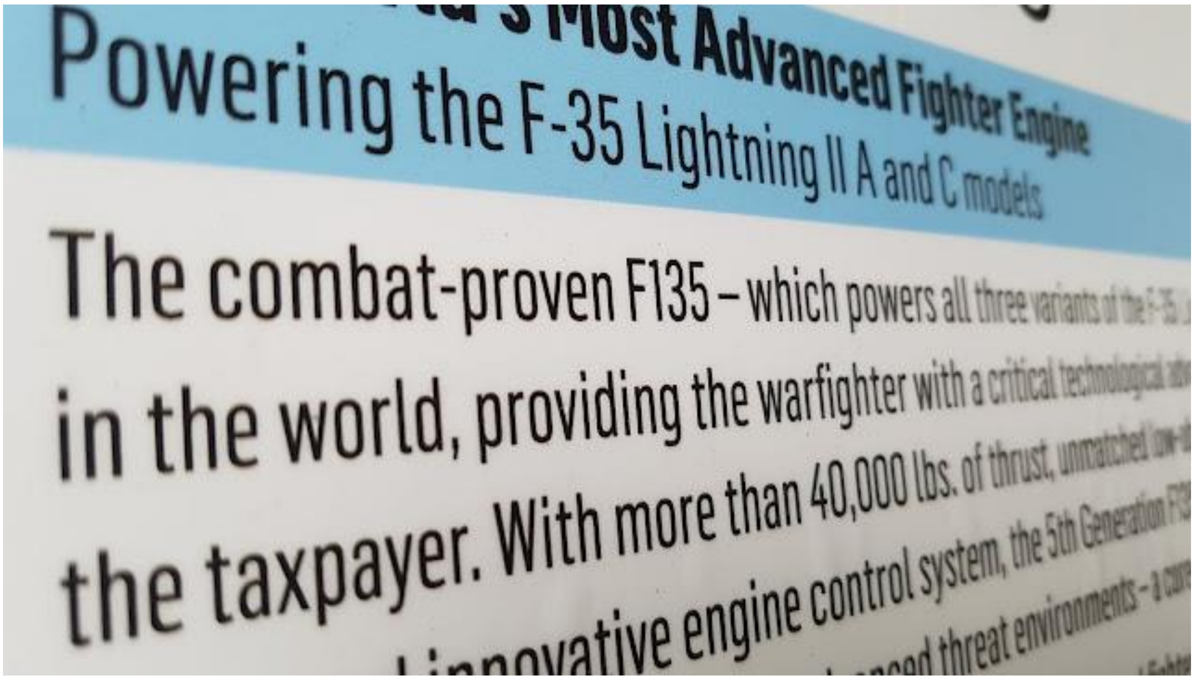
Britannian kautta Suomelle tarjottava Eurofighter täyttää vain kilpailuttamiseen liittyvän muotoseikan. Ruotsi tarjoaa Gripeniään vetääkseen Suomen epätoivoiseen kansalliseen hävittäjäprojektiinsa, joka on tullut pienelle maalle kalliiksi. Ruotsin alleviivaamat taloudellisen, teollisen ja puolustuspoliittisen yhteistyön tarjoukset ovat toki houkuttelevia, mutta samalla ne merkitsisivät Suomen sitoutumista lopuillaan olevan projektin kustannuksiin.

Kauppaa on hierottu jo pitkään, ja se on osa puolustuspoliittista liittolaisuutta

Todellisuudessa Suomi on jo kaupallisesti sitoutunut aivan muualle. Suomi solmi marraskuussa 2020 sopimuksen norjalaisen Kongsberg Aviation Maintenance Servicen kanssa F-35-hävittäjien moottorien huoltotoiminnasta. Valtiollinen Patria on nyt yrityksessä vähemmistöomistajana 49,9 prosentin osuudella.

Kongsberg ja Patria ostivat joulukuussa 2018 Norjan ilmavoimien moottoreita huoltavan yrityksen, joka puolestaan omisti belgialaisen F-35-koneiden moottoreita huoltamaan aiotun firman. Sekä Norja että Belgia ovat F-35-koneiden käyttäjämaita. Muun muassa näillä poliittisilla kaupoilla on pohjustettu tietä siihen, että teollisen yhteistyön kriteerit täyttyvät F-35-koneita hankittaessa ja että koneiden huoltovarmuus toimii.

Suomi on aiemmin hankkinut Yhdysvalloista nykyisiin Hornet-koneisiin aseita, jotka eivät ongelmitta sovi muihin kuin yhdysvaltalaiskoneisiin, joten tämäkin seikka vaikuttaa hankinnan ilmansuuntaan.

Ystävällismieliset kosijat ajattelevat myös veronmaksajien etua.

F-35-koneen valmistaja on lisäksi ilmoittanut, että Lockheedin tarjous ”takaa Suomen alueellisen koskemattomuuden tuleville vuosille.”

Tämä tarkoittaa, että asehankintasopimus on käytännössä sotilaspoliittinen liittolaissopimus. Se merkitsee Suomen ja Yhdysvaltain kahdenvälistä sopimusta, joka toimii Naton rauhankumppanuuden rinnalla vaihtoehtona Suomen Nato-jäsenyydelle, joka ei näytä etenevän.

Tällainen sopimus on Suomelle arvokkaampi kuin Ruotsin tarjoama sotilaspoliittinen integraatio. Ruotsi lähetti jo vuonna 2015 valtiollisen rautatieyhtiönsä kautta Tornion rajalle suuren määrän laittomia maahantulijoita, joita laivayhtiöt eivät ottaneet kyytiinsä tietäen syyllistyvänsä laittoman maahantulon avustamiseen. Ruotsi on siis jo järjestänyt maahamme ”rikkautta” ihan pyytämättämme, joten jatkossa meidän ei tule suostua tämäntapaiseen anteliaisuuteen, vaan voimme kieltäytyä kursailematta. Rajanaapureistamme myös Ruotsi saattaa olla turvallisuusuhka.

Ruotsin panostusta oman koneen kehittelyyn ei ole silti syytä ylenkatsoa. Nähdäkseni SAABin kokonaisjärjestelmä on tarjolla olevista vaihtoeh-

doista toiseksi paras, sillä siihen sisältyvät yksinkertaisen tehokas maajärjestelmä, kaksi tutkavalvontakonetta, kyky erinomaiseen elektroniseen häirintään sekä häivekoneiden paljastamiseen kykenevä monitutkamalli, joka on kommunikaation mestariteos.

Itse kone on kuitenkin vanhentunut, ja konetyypin etuna pidetty avioniikan ja asejärjestelmien erottaminen johtuu lähinnä siitä. Vanhaan lavitsaan ei saanut uutta elektroniikkaa, ja siksi ne oli parasta eristää toisistaan.

Rakastan länsikoneiden jylinää Suomen taivaalla, sillä Venäjä on osoittanut jatkuvaa laajenemisen halua. Kuvassa Patrouille de France.

Myös Eurofighter on suoritusarvoiltaan erinomainen, mutta lisäksi kone loistaa tutkassa. Suomella on yksi Euroopan vahvimmista kenttätykistöistä, mutta ongelmana on koko ajan ollut tulen kantavuus, toisin kuin esimerkiksi Venäjän Iskander-ohjuksilla, joilla voidaan iskeä koko Suomen alueelle. Tästä syystä Suomi tarvitsee hyökkäyskoneena pidetyn häivehävittäjän, joka ulottaa puolustuksellisten vastaiskujen mahdollisuuden myös potentiaalisen vihollisen alueelle ja ilmatilaan.

Jos siis Puolustusvoimien asiantuntijaraati tarjoaa ministeriön kautta eduskunnalle jotakin muuta kuin F-35:ttä, on syytä epäillä virhettä, informaatiovaikuttamista tai lahjontaa.

Kaupanteon huono hetki:
taloudellinen ahdinko ja paradigman vaihdos

HX-hankkeessa tähdätään miehisen *suorituskyvyn* korvaamiseen, ja siksi koneiden *määrä* ei ole ainoa päätökseen vaikuttava tekijä, vaikka Ilmavoimat onkin mitoittanut toimintansa 64 koneen varaan. Jokainen valmistaja tarjoaa nyt normiksi muodostunutta 64 konetta, joka on historiallinen jäänne Pariisin rauhansopimuksen ajalta. Myös hintakatto on pitänyt, kun kaikki ovat edelleen mukana loppuvuodesta tapahtuvaa eduskuntapäätöstä varten.

Kaivopuiston ilmailunäytös kaikkine mainostempauksineen osoittaa, millaisiin ponnistuksiin valmistajat ovat ryhtyneet markkinoidakseen valtiontaloudellisesti jättiläismäisen hankkeen kansalaisille.

Päätöksen ajankohta osuu huonoon hetkeen, sillä vaihtoehtoja on käytännössä vain yksi. Kymmenen vuoden lisäodotus saatettaisiin palkita ainakin kahdella uudella viidennen sukupolven vaihtoehdolla, ja paradigman voisi kannattaa antaa vaihtua.

Ei synny rakkautta ilman oikeutta, ei oikeutta ilman taistelua.

Hankintapäätöksellä ei olisi välttämättä mikään kiire. Nykyiset Hornet-koneet ovat edelleen ajanmukaisia ja tehokkaita mahdollisia vastustajia

vastaan. Koronakriisi on lisäksi syventänyt valtiontalouden tilaa niin, että päätöksen lykkääminen olisi viisasta. Hankintapäätöstä ollaan tekemässä noin viideksi vuosikymmeneksi eteenpäin, ja siksi hankittavan tekniikan tulisi antaa kehittyä. Viivyttelyn kello käy suomalaisten eduksi myös hinnan pudotessa ajan myötä.

Uusilta koneilta vaaditaan pitkää elinkaarta, joten vanhenevaan tekniikkaan investoiminen voisi tulla joka tapauksessa kalliiksi. Vertailun vuoksi Suomi osti 1970-luvulla tuolloin huippunykyaikaisia Hawk-harjoituskoneita, joista ensimmäiset toimitettiin 1980. Kone on edelleen noin 40 vuoden jälkeen ajantasainen, ja laivuetta on täydennetty Sveitsistä edullisesti saaduilla käytetyillä koneilla.

Hankinta-aika on vaikea, kuten konfliktien hallinnassa aina
(kuvassa Hawkin kilpailijat).

Toisaalta HX-hankinnan viivyttäminen saattaisi olla epäviisasta, sillä hankinnan lopputulos olisi todennäköisesti kymmenenkin vuoden päästä F-35 muiden poistuttua markkinoilta ja uusien haastajien ollessa vasta puolivalmiita. Myös nykyisen kaluston ylläpito kallistuu vuosi vuodelta.

On parempi, että on yksi erinomainen vaihtoehto kuin ei vaihtoehtoa ollenkaan. Tilanne on joka tapauksessa paljon parempi nyt kuin neuvostoaikana, jolloin mahdollisia hankintamaita oli kolme: puolueettomuutta larppaava Ruotsi, kehitysmaita tukeva Ranska ja vakiovalintana Neuvostoliitto, jonka kanssa Suomella oli vastoin tahtoamme pakotettu ystävyyssopimus.

Turvallisuuspolitiikan vanhanaikaisuus ja väärä fokus

Älyllinen kysymys on, mitä Euroopassa ja muissa länsimaissa täytyy niin kauheasti pelätä, että hävittäjiä tarvitaan tuhansien koneiden kaaderi. Sotateollinen kompleksi toimii ilmeisesti hyvin, vaikka kaikki muu onkin vialla, kun aselajien ylläpito nielaisee valtavan osan valtioiden budjeteista. Todelliset uhat tulevat joka tapauksessa aivan muualta kuin Euroopan maiden ja Pohjois-Amerikan keskinäisistä suhteista.

On selvää, että Suomelle ei riitä pelkkä ilmatorjunta, sillä ilmapuolustuksen pitää pystyä toimimaan myös vihollisen ilmatilassa. Pelkän ilma-

torjunnan ja ohjuspuolustuksen varaan jättäytyminen tarkoittaisi, että vihollinen puolestaan toimii Suomen ilmatilassa.

Finis Finlandiaeta toivovia yliopistososialisteja
puolustuspoliittinen hankinta tietenkin kismittää.

Pohjoiset maat eivät tosiasiassa muodosta toisilleen suuria uhkia. Todellisia uhkia ovat islamilaisen irrationalismin leviäminen, hallitsemattomat väestöjen liikehdinnät, väestöräjähdys ylipäänsä ja sen aiheuttama luonnon tuhoutuminen. Aikana, jolloin flunssavirus laittoi maailman polvilleen, on syytä huolestua myös joukkotuhoaseista, joihin eivät tepsi perinteiset aseet.

Joskus maailma todennäköisesti näkee päivän, jolloin jokin identiteettipoliittinen (luokkastrateginen) ryhmittymä räjäyttää jossakin väestökeskittymässä kahden megatonnin ydinlatauksen tuhoten kaiken noin kahdenkymmenen kilometrin säteeltä ja rikkoen ikkunat vielä kolmenkymmenen kilometrin päässäkin. Näin ydinaseiden käyttö ”laajenee huomattavasti nykyisestä”.

Tai jokin Pohjois-Korean tai Pakistanin tapainen terroristivaltio lähettää uraani- tai plutoniumpomminsa maata kiertävälle radalle kilpailemaan auringon kanssa ja tuottaen siten elektromagneettisen pulssin, joka sulattaa kaiken piiritekniikan horisontin laajuiselta alalta. Näin tuhotuvat

myös ydinvoimaloiden ohjausjärjestelmät, mikä puolestaan johtaa maanosan laajuisiin ydinkatastrofeihin, kun taas hävittäjäkoneet pysyvät maassa.

Tällaisten seikkojen vuoksi turvallisuuden takaaminen tulee aina vain kalliimmaksi. Syinä siihen ovat eripuraa aiheuttava monikulttuuri-ideologia ja hallitsemattomaksi käyvä maahanmuutto ja sen aiheuttama sekasorto. Hampaisiin asti aseistautuminen on turhaa, jos rajakontrolli ei rauhan aikana pidä poliitikkojen tyhmyyden vuoksi.

Faktanurkka

1. Suomi ei ole ostamassa vain lentokoneita vaan monitoimihävittäjiä, jotka voivat toimia esimerkiksi tiedustelun tähystys- ja tulenjohtopisteinä kenttätykistölle tai korveteille uudessa verkostomuotoisessa johtamisjärjestelmässä. Monitoimihävittäjien tarkoitus on osittain korvata sotilasliittoihin kuulumattomalta Suomelta puuttuvia viestintä- ja vakoilusatelliitteja.
2. Suomi ei halua puolivalmiin tuotteen koekäyttäjäksi vaan täysin valmiin paketin.
3. Uusilla koneilla ei korvata vain entisten määrää vaan niiden suorituskyky, joten määrä voisi periaatteessa olla 64:ää suurempikin, tai pienempi.
4. Arvioitavina eivät ole pelkästään esimerkiksi tulivoima tai nopeus vaan myös uudet ominaisuudet, kuten kyky elektroniseen sodankäyntiin ja tutkassa näkymättömyys – perinteisten huoltovarmuuden, tukitoimintojen ja asejärjestelmien nopean ajantasaistettavuuden lisäksi.
5. Eri osatekijöiden painotussuhteet arvioinnissa ovat sotilassalaisuuksia. Koska kaikkiin tarjouksiin liittyy sekä etuja että haittoja, ratkaisu jää riippumaan nimenomaan niiden keskinäisistä suhteista, mistä puolestaan seuraa, että valinnan oikeellisuus ja tarkoituksenmukaisuus voidaan tietää vain Puolustusvoimissa.
6. Hankintaa ei tehdä tänä vuonna tarjolla olevista malleista vaan vuonna 2025 markkinoille tulevista, joten asiassa joudutaan katsomaan myös kristallipalloon.
7. Muiden maiden valinnat vaikuttavat tuotantolinjojen auki oloon ja ylläpidon saatavuuteen sekä sitä kautta Suomen valintaan.
8. 10 miljardin euron kokonaishankintasummasta osa on varattu tuleville vuosille ja aseistukseen. Hankittaessa 64 konetta tulisi yhden koneen hankintahinnaksi muutoin 156 miljoonaa, mutta tosiasiassa pelkkien koneiden nykyinen yksikköhinta on noin puolet tästä. Ko-

konaiskäyttökustannukset eivät saa ylittää nykyistä 250 miljoonaa vuodessa.

9. Absoluuttista hinta-arviota on mahdotonta ja tarpeetonta esittää, vaikka media ja poliitikot kiinnittävät huomiota lähinnä siihen. Myöskään asunto- ja autokaupoissa hintalappuun ei laiteta lämmitys- tai polttoainekuluja koko elinkaaren ajalta. Historia osoittaa, että elinkaarikustannukset poikkeavat joka tapauksessa ennustetusta, eikä vertailussa pitäisi niinkään tuijottaa nykyiseen hintaan kuin miettiä *suhdelukua:* millaista *vastinetta* käytetyllä rahalla saadaan ainakin seuraavien kolmen vuosikymmenen ajan?
10. Puolustusvoimat tekee yhden hankintaesityksen Suomelle parhaiten soveltuvasta vaihtoehdosta puolustusministeriölle, joka arvioi asian puolustus- ja turvallisuuspoliittiset vaikutukset. Puolustusministeri esittelee asian tämän jälkeen valtioneuvostolle, jonka on tarkoitus antaa asia eduskunnan päätettäväksi. Lopullisen ratkaisun tekee eduskunta, joka päättää myös ratkaisun ajankohdasta ja voi valita esitetystä poikkeavankin vaihtoehdon tai siirtää päätöksentekoa. Tämä merkitsee, että asia voi viime vaiheessa puoluepolitisoitua, ja sen käsittelyssä mitataan vihervasemmistolaisen hallituksen ja Puolustusvoimien keskinäinen kannatus.
11. Suomi saa joka tapauksessa arvokasta tietoa myös niistä koneista, joita se ei hanki.
12. Tämän kirjoittajalla ei ole pääsyä tarjouksiin eikä puolustushallinnon tietoihin vaan pelkkään julkisesti saatavilla olevaan dataan. Alla oleva järjestys on oma arvaukseni kandidaattien paremmuudesta, ja vuoden lopulla nähdään, kuinka pahasti olen ollut väärässä.

Puoltavia ja epäsuosittavia seikkoja

1. *Lockheed Martin F-35A Lightning II*

+ Heikko tutkassa havaittavuus (häiveominaisuudet).

+ 360 asteen tilannekuva lentäjälle.

+ Kehittyneet elektronisen häirinnän kyvyt.

+ Nykyisiä Horneteja suurempi asekuorma.

+ Päivitettävyys 2070-luvulle ja yli 3000 koneen tilauskanta.

+ Luotettava ja sarjatuotantoon edennyt toimittaja, joka vastaa myös koulutuksesta ja kyvystä itsenäiseen ja omavaraiseen käyttöön.

+ Mahdollisuus hankkia täydet 64 kappaletta viidennen sukupolven häivekoneita tavallisten kokonaishinnalla.

+ Tarjouskilpailujen testivoittaja ja hankintapäätös valtaosassa maita (muiden muassa Norja, Tanska, Belgia, Italia, Japani ja Sveitsi, joka perui Gripen E:n hankinnan kansanäänestyksessä).

– Hitain.

– Riittävät mutta eivät erinomaiset lento-ominaisuudet.

– Lentotunnin hinta noin 25 000 euroa (Gripenillä 7000 euroa).

– Häiveominaisuuksien mahdollinen murtaminen tulevaisuudessa.

– Avioniikan ja aseohjausjärjestelmän punominen yhteen noin 10 miljoonaa riviä pitkään koodiin ja järjestelmän käynnistysvaikeudet sekä mahdollinen haavoittuvuus.

– Operatiivisten kykyjen valmistuminen vasta viime aikoina ja käyttökokemusten ohuus.

– Räätälöity suurvalta-armeijalle, joka nojaa asemansa hopealuoti- ja tiikerinloikkailmiöön, eli tekniseen ylivertaisuuteen, toisin kuin Suomi.

– Valmistus ja ylläpito on keskitetty muualle kuin Suomeen (pääasiassa Yhdysvaltoihin, Italiaan ja Japaniin).

– Epävarmuus, onko kaikkien aikojen kallein hävittäjäkonstruktio sittenkin taktinen erehdys ja päivänvaloa sietämätön luolien lepakko.

2. *SAAB 39 E Gripen ja GlobalEye-valvontakone*

+ Edulliset käyttökulut.

+ Asejärjestelmien helppo ajantasaistaminen avioniikan erillisyyden vuoksi.

+ Räätälöity pohjoismaisiin oloihin ja pohjoismaiselle armeijalle.

+ Kyky paljastaa häivekoneita kahden tai useamman koneen tietovaihdon kautta.

+ Kyky elektroniseen sodankäyntiin rungon ulkopuolisilla ja helposti päivitettävillä säiliöillä.

+ Runsaat teollisen ja jopa sotilaallisen yhteistyön tarjoukset.

+ Soveltuu varusmiesarmeijan osittain ylläpidettäväksi.

+/– Valmistaja valmistelee jo osallistumista häivekoneen kehittelyyn Britannian kanssa, mikä toisaalta voi avata myös Suomelle teollisia, tosin korkean riskin, mahdollisuuksia.

– Gripenin tuotanto päättyy, jos tilauksia ei tule.

– Tutkavalvontakoneet ovat vihollisen ensisijaisia maaleja ja helposti neutraloitavissa.

– Riippuvuus pienestä toimittajasta ja toimittajamaasta.

– Ei tarjoa merkittäviä parannuksia eikä tutkassa näkymättömyyttä.

– Yleisominaisuuksiltaan keskinkertainen.

3. *BAE Systems Eurofighter Typhoon*

+ Nopein, eli ehtii vaikka Kuopiosta Suomenlahdelle rajoja partioimaan.
+ Erinomaiset taitolento-ominaisuudet, nousukyky ja liikehdintä.
+/– Valmistajamaista Espanja tilasi 20 kappaletta. Myös Saksa tilasi 90 kappaletta suosien paikallista teollisuutta ja pitäen tuotantolinjat auki, mutta ilmavoimien esikuntapäällikkö olisi halunnut F-35:n ja erotettiin...
–/+ Valmistaja Airbus ja ranskalainen Dassault suunnittelevat jo kuudennen sukupolven hävittäjää, josta tosin on tulossa huomattavasti raskaampi. Tällöin Typhoon pysyy tuotannossa tai ainakin vahvuudessa.
– Eurooppalainen eripura voi haitata monikansallisen hankkeen jatkumista tulevaisuudessa, ja huoltovarmuus voi kaatua Euroopan maiden keskinäisiin konflikteihin.

4. *Boeing F/A-18 Super Hornet ja EA-18G Growler*

+ 25 vuoden kokemus toimittajasta.
+ Entuudestaan yhteensopivat maajärjestelmät.
+ 64 koneesta 14 ovat elektroniseen sodankäyntiin karkaistuja Growler-malleja.
+ Nykyisiä Horneteja terästetympi toimintakyky.
– Elektronisen sodankäynnin ominaisuudet on eriytetty vain tiettyihin malleihin.
– Nykyisiä Horneteja heikompi liikehdintäkyky ja kaarto-ominaisuudet.
– 1960-luvulla aloitetun kehitystyön lopputulos.
– Todennäköinen poistuminen tuotannosta F-35:n syrjäyttäessä koneen Yhdysvaltain armeijassa.

5. *Dassault Aviation Rafale*

+ Yksinkertainen ja minimiperiaatetta noudatteleva toteutus.
+ Kenttäkokemuksin toimivaksi todettu.
– Täysin omaperäinen toteutus.
– Riippuvuus pienehköstä suurvaltatoimittajasta.

Torstaina 12. elokuuta 2021

SUOMESSA JOKAINEN ON PUHEENJOHTAJA – MITÄ HALLA-AHON KIRJEKUORESSA PIILEE?

Kun Jussi Halla-aho valittiin puoluedemokratian parhaita perinteitä noudattaen Perussuomalaisten puheenjohtajaksi 2017, se aiheutti *muissa puolueissa* paniikin, ja hallituskumppanit repivät Perussuomalaisten eduskuntaryhmän kahtia.

Kun Jussi Halla-aho ilmoitti luopuvansa vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan Perussuomalaisten puheenjohtajuudesta, sekään ei käynyt medialle eikä kilpaileville puolueille ilman suunnatonta kipuilua. Väistyvää puheenjohtajaa syytettiin muun muassa ”kantin pettämisestä”.[159]

Käsittääkseni neljä vuotta on hyvä aika puolueen puheenjohtajana sekä puolueen luotsaamiseen että omien taitojen osoittamiseen. Erikoista onkin, että puolueen pyrkiessä vaihtamaan puheenjohtajaa *normaalisti* valtamedian toimittajakunta lavastaa sen mitä epänormaalimmaksi ilmiöksi.

Mutta ymmärtäähän tuon. Suomessa on totuttu siihen, että puolueiden puheenjohtajat vaihtuvat skandaalien tuloksena. Ensin on skandaali, ja sitten puheenjohtajaa vaihdetaan. Sen sijaan Perussuomalaisissa vaihdetaan ensin puheenjohtajaa, ja se on median mielestä skandaali. Muistellaanpa.

Kun Kokoomuksen Jyrki Katainen oli menettänyt luottamuksensa muun muassa Himas-skandaalin vuoksi, hänet siirrettiin syrjään, ja tilalle nostettiin Alexander Stubb, joka kesti hetken, kuten kuvajaiset aina. Puheenjohtajan vaihdos aiheutti tuolloin myös pääministerin vaihdoksen.

Kun Kepun Matti Vanhanen oli menettänyt luottamuksensa lautakasajupakassa ja henkilökohtaisten vastoinkäymistensä tuloksena, hänenkin tähtensä alkoi laskea, ja viivytystaktiikkaa soveltaen hän luovutti puheenjohtajuuden Mari Kiviniemelle, jonka pokka kesti niin ikään vain hetken. Vanhanen meni niin kuin tulikin: sattuman satona, huono-onnisen Anneli Jäätteenmäen jälkeen.

Sosiaalidemokraateissa on ensin vaihdettu pääministeriä (Antti Rinne Sanna Mariniin), ja puolueen puheenjohtajan vaihdos seurasi aivan pian. Ministerien kiertolinko on käynyt kuumana demarijohtoisessa hallituksessa koko ajan. Ilmeisesti jokaisen kynnelle kykenevän täytyy saada oma viisitoistaminuuttisensa ministeriauton takapenkillä. Tämä on median mielestä normaalia ja puoluedemokratiaan kuuluvaa, kun taas omaaloitteinen valta-asemasta luopuminen hätkähdyttää!

En tiedä, mutta luulen, että Halla-aho väistyy puheenjohtajan paikalta lähinnä yhdestä syystä. Hän on *intellektuelli*. Älyllisillä tyypeillä on usein vaikeaa moukkien keskuudessa. Tilanne on samanlainen kuin yläkoulun

pihalla murkkuikäisten poikien ryhmässä, jossa yksi on muita päätään pitempi.

Muiden puolueiden raivokas hyökkäily Halla-ahoa vastaan sisältää myös oidipaalisia aineksia. Akateemiset kannuksensa osoittanut on aina lähtökohtaisesti muita vahvempi. ”Mainehaitoiksi” sanotut syytteet, tuomiot ja lynkkaukset ovat olleet mainehaittoja politisoituneelle oikeuslaitokselle ja toimittajille itselleen. Ehkä heidät itsensä siirretään jonakin päivänä historian roskatynnyriin.

Halla-ahoa on koetettu eristää poliittisesta toiminnasta samasta syystä kuin minuakin. Kun lausuu jotain vastaansanomatonta, se on medialle ja muille puolueille kova pala.

Puheenjohtajalle oli varmaan raskasta antautua moittimaan mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* julkisesti, vaikka itse pääosin samalla tavalla ajattelikin.[160] Muiden puolueiden miellyttäminen on kyllä vaikeaa ja omasta mielestäni myös tarpeetonta, sillä ilman Perussuomalaisia Suomeen ei saada vastuullista talouspolitiikkaa tekevää oikeistohallitusta millään.

Puheenjohtajan paikalta väistyminen on tosin taktisesti oikea ratkaisu silloin kun sillä puolustetaan puoluetta ja sen yleistavoitteita. Jos joku kokee olevansa puolueelle rasite, on oikein astua syrjään, mikäli siten voidaan edistää puolueen päämääriä koskien esimerkiksi julkisen talouden hoitoa ja maahanmuuttoasioita, kansallista etua kaikkiaan.

Mitä tilalle?

Perussuomalainen puolue voi nyt lähestyä mediaa valitsemalla puheenjohtajaksi Riikka Purran, jonka puolesta vihervasemmistolainen lehdistö on tehnyt pitkään työtä. Esimerkiksi Apu-lehti julkaisi Purrasta sympatisoivan henkilöjutun tämän vuoden alkupuolella.[161]

Toimittajien tavoitteena lienee pehmentää Perussuomalaista puoluetta nostamalla puheenjohtajaksi jonkun naisen. Samaahan yritti jo 2012 Suomen Kuvalehti, joka laati silloisesta puoluesihteeristä Pirkko Ruohonen-Lerneristä imartelevan ja kaksimielisesti kutkuttelevan henkilökuvan ”kivasta persusta”.[162] Voi tosin olla, että julkinen mielikuva naisten pehmeydestä ei mene ihan nappiin.

Minulle on samantekevää, kuka puhetta johtaa, koska sanon joka tapauksessa sitä, minkä hyväksi katson. Se on filosofian idea. Mutta olisihan Perussuomalaisten naispuheenjohtaja rankka paikka vaikkapa Kokoomukselle, jossa ei ole nähty naispuheenjohtajaa vielä koskaan. Sillä onhan nykyään itseisarvoista, että kaiken asian johtajana on nainen, vaikka muutoin sukupuolierottelu onkin yhtä torjuttua kuin esimerkiksi rotuerottelu tai vaikkapa hyvän ja huonon erottelu maahanmuuttopolitiikassa – tai älykkyystason erottelu missä tahansa.

”Naiseuteen” tukeutuminen ja feministinen sukupuolella ratsastaminen ovat tosin huonompia mahdollisia argumentteja jokaisessa asiassa. Sellainen ajattelutapa on yhtä kelvotonta kuin mediatutkimukseni pyörtäminen sillä perusteella, että se ei ollut feministien toiveiden mukainen.

Saatan tulla auttaneeksi Purran puheenjohtajaksi, sillä toimittajien mediatutkimustani vastaan esittämät perättömät syytökset ”naisvihasta” herättivät Perussuomalaisissa voimakkaita defensioita, ja nyt puolue haluaa todistella, että kyllä naiset kelpaavat. Huomattiin, että naisiakin on olemassa! Mutta median filosofiaviha jäi voimaan.

Oletan, että puolue saa nyt naisoletetun puheenjohtajan. Purrasta tulee kyllä varmaan kelpo puolueliideri. Ensimmäinen varapuheenjohtajahan hän on ollut jo pitkään, ja puheenjohtajaksi on matkaa enää kullin luikaus. Valinta ei voi kuitenkaan olla vaikuttamatta puolueen kannattajarakenteeseen, jossa valtaosa on miehiä. Mutta kuinka kauan?

Yksi syy Halla-ahon luovuttamiseen voi olla, että uudelleenvalinta ei olisikaan ollut enää itsestäänselvää. Puolueeseen on muodostunut erilaisten potkimisten (Turtiainen, Perussuomalaiset Nuoret jne) tuloksena sisäinen oppositio, jonka mielestä puolueen ei pitäisi mielistellä muita puolueita hallituspaikan toivossa. Politiikkaa pitäisi tehdä ensisijaisesti itselle eikä muiden puolueiden kannattajille.

Jyrkemmän siiven kannatus ei riitä puoluetta repimään, mutta kympin kysymys on, riittääkö naispuheenjohtajan oma kannatus pitämään äijäpuolueena tunnetun puolueen kurissa ja koossa. Halla-ahon oikeana kätenä tunnetun Purran valinta puheenjohtajaksi näyttää gallupien mukaan selvältä,[163] mutta vaihtelut voivat olla nopeita puolueessa, jossa kenestä tahansa voi tulla mitä tahansa – ja kenelle tahansa voidaan tehdä kuinka tahansa. Puolueen johtotehtäviin on yhteensä 25 pyrkijää.

Toivottavasti ei Riikka minua pahalla muista, vaikka antoikin kyynisen kommentin mediatutkimuksestani Twitterissä,[164] tosin Yleisradion Katri Makkosen harhauttamana, ja Suomen Kuvalehti suurensi irrallisen lauselman sivuilleen.[165] Mitään ”naisvihaa” kirjassani ei ollut, mutta kritiikkiä ”*Me too*”-hankkeesta, ”Suostumus”-hankkeesta ja translain uudistuksesta kyllä. Mikäli perussuomalaiset jotakin tapauksesta oppivat, niin sen, että filosofiaani koskeva tieto tulee vain ja ainoastaan minulta itseltäni – ei keneltäkään muulta eikä mistään mediasta.

Sakari Puisto puolestaan näyttää kelpaavan Helsingin Sanomille Purraa paremmin, sillä lehti pitää häntä EU-myönteisenä ja julkaisi hänestä sen vuoksi ison henkilöjutun.[166] Kuka tahansa näyttää kelpaavan medialle, kunhan sukunimi ei ala H:lla.

Helsingin Sanomat suosinee Puistoa siksi, että hän ripittäytyi toimittajan kysymykseen ”suomalaisen perimän suojelusta” sanomalla ”[t]uollaiseen keskusteluun en lähde edes mukaan.”

Tosiasiassa etnografinen argumentti on aivan keskeinen, jos puolustetaan kansallista etua, kansallisvaltiota ja kansankunnan itsemääräämis-

oikeutta, sillä kansakunnan käsite nojaa kansaan. Tämä on käsitteellislooginen ja hegeliläis-snellmanilainen totuus, ja muu on valetta. Ei voi olla kansallismielinen saati edustaa kansaa, jos ei tunnusta kansaa, jota edustaa. Kansojen olemassaolo on etnis-ontologinen tosiasia, kun taas kansalaisuus on pelkkä hallinnollinen määre, ja kansojen suojelu on eettisesti yhtä itseisarvoista kuin eläinlajienkin suojelu. Se, että tämä ei käy vihervasemmiston puolueohjelmiin, ei ole meidän filosofien vaan vihervasemmistolaisen ideologian oma vika.

Minulla lienee asiaan puolueeton näköalapaikka, sillä en tarkastele väestön uusintamista enkä myöskään sukupuolipolitiikkaa ideologisesti sisältäpäin vaan mahdollisimman objektiivisesti ja tieteellisesti ulkoa. Purra on sentään lausunut väestöjen vaihdoksesta tutkimustietoon nojaten omat vastalauseensa,[167] joten pisteet siitä hänelle. Poliittisen vallan perillisyyden pitää kuulua tässä maassa suomalaisille itselleen eikä muille.

Minäpä kerron tähän väliin pari puujalkavitsiä.

Yleisradion toimittajat yrittivät jauhottaa, Riikka Purra.

Helsingin Sanomien toimittajat menivät metsään, Sakari Puistoon. Puoluetoimisto rakensi molemmille poliittista uraa jo pitkään pitämällä heitä keskeisissä tehtävissä poliittisina suunnittelijoina ja onnistuikin siinä. Enemmän vaikutusta on ollut kuitenkin medialla, joka haluaa vaikuttaa siihen, keneltä toimittajat saavat jatkossa puoluekannanottoja kuulla.

Itse haluaisin nähdä puheenjohtajaehdokkaana myös juristikansanedustaja Ville Tavion, sillä hän istuu eduskunnassa toista kautta ja on siten poliittisesti ansioitunein sekä ryhmän työskentelystä parhaiten perillä.

Sarkastisesti arvioiden tilanne näyttää nyt siltä, että ”Anttia” ollaan vaihtamassa ”Sannaan”, ja Einstein seuraa asiaa sivusta.

Sananen puolueen linjasta

Demari äänestää demaria, koska hän on demari, ja kokoomuslainen kokoomuslaista siksi, että tämä on kokkari. Mutta Perussuomalaisia ei kannateta sen vuoksi, että ehdokkaat ovat perussuomalaisia, vaan siksi, että puolue on vastustanut päättäväisesti julkisen talouden tuhoa ja väestömme kokonaisrakenteen vaihtoa, siis kannattanut Suomen pitämistä Suomena ja hyvinvointivaltiona.

Jos puolue linjansa menettää, se menettää myös kannatuksensa. Siksi Perussuomalaisten ei pidä lähestyä muita puolueita, vaan muiden puolueiden pitäisi tehdä myönnytyksiä Perussuomalaisten tavoitteille päästäkseen Perussuomalaisten kanssa samaan hallitukseen.

Perussuomalaisten pitkään jatkunut hype on vaarassa sulaa pyöristelyn ja sievistelyn myötä pois, eikä kannatus silloin ylitä 20 prosenttia. Myös kuntavaalien tulos antaa siitä jo viitteitä, vaikka valtuutettujen määrä kasvoikin.

Ajatus puheen johtamisesta sinänsä on banaali, sillä se sisältää näkemyksen, että vain puheenjohtajisto voi käyttää puolueen ääntä ja lausua puolueen näkemyksiä, ja muiden suut tukitaan. Juuri tämä tekee puoluetoiminnasta ahdasta ja tunkkaista, ja sama pätee kaikkiin puolueisiin.

Perussuomalaisissa seinät ovat olleet leveämmällä ja katto korkeammalla, ja juuri siksi Perussuomalaisia on syytelty siitä, että puolueessa on esitetty joidenkin mielestä ”sopimattomia mielipiteitä”. Umpioon pakottaminen kuolettaa, ja sen vuoksi tukahduttaminen ei alkuunkaan sovi Perussuomalaisten kaltaiselle poliittiselle liikkeelle.

Perussuomalaiset eivät ole lietsoneet poliittisia vastakkainasetteluja vaan nostaneet pintaan ne vastakkainasettelut, jotka luonnostaan vallitsevat eturistiriitoina. Vastakkainasettelujen toteaminen puolestaan ei ole huono vaan hyvä asia. Demokratia on ylipäänsä mahdollista vain näkemysten vapaan ja julkisen kilpailuttamisen kautta. Pohjois-Koreassa ei ole poliittisia vastakkainasetteluja.

Mitä kirjekuoressa piilee?

Ja sitten vastaus kysymykseen, mitä Halla-ahon kymmeneksi vuodeksi sinetöimässä kirjekuoressa piilee. Valistunut arvaus: sieltä löytynee *kirkkovene*. Sen minä olisin sujauttanut kuoreen, mikäli olisin Halla-aho.

Se ikään kuin selittäisi kaiken. Siinä olisi analyytikoille analysoitavaa.

Kymmenen vuoden kuluttua Halla-ajon puheenjohtajaperintö on niin moneen kertaan märehdittyä, ettei edes ”historiallisen totuuden” paljastuminen kirkasta kuin sen, että Perussuomalaisten vastainen poliittinen diskurssi oli pelkkää kansallismielisyyden lyttäystä ja kansallisen edun ylenkatsomista.

Niiden puolustaminen puolestaan ajettiin vihervasemmistolaisessa mediassa nurkkaan. Halla-aho on ollut puheenjohtajana siksi, että hän muotoili *aatteen* ja asetti *sen* kärkeen. Isänmaalliset puolestaan mustamaalattiin natsismin ja museorasismin paheilla. Toimittajat eivät ymmärtäneet Wagneria, ja siksi he syöttivät myös minut yleisölle ”naisvihaajaksi” lavastettuna, sillä olin poliittisille valheille ja sovinnaisuuden palvonnalle vaarallinen. En ollut sisäistänyt, että totuus pitää jättää median päätettäväksi ja valtiontalous ministerien huoleksi!

Tässä EU-johteisessa internatsismissa olemme vaarassa menettää aivan kaiken pohjavesistä ja malmimineraaleista aina kieleen ja kulttuuriin asti, kun verovaroilla ylläpidettyihin yliopistoihinkin valitaan ja palkataan 40 prosenttia ulkomaalaisia, jotta ”aliedustetut”[168] ryhmät etenisivät uralla. ”Aliedustusta” voi olla vain, jos katsotaan, että ulkomaalaisille ilman muuta kuuluvat kaikki edut ja oikeudet Suomessa. Maahanmuuton ja EU:sta satelevan komentelun tuloksena olemme osallisina hallitsemattomassa kokeessa, jossa panoksena ovat kansallinen itsemääräämisoikeutemme, po-

liittisen vallan perillisyytemme ja valtiollinen suvereniteettimme. Sellainen pakotus pitäisi paiskata hornan tuuttiin.

Ja ei – en aio asettua ehdolle puheenjohtajaksi enkä mihinkään muuhunkaan tehtävään. En voisi. Siitä on jo puolueen piiriyhdistys tehnyt periaatepäätöksen. Onhan se kyllä kurjaa, ettei politiikassa voi toimia.

Lauantaina 21. elokuuta 2021

PAKOLAISTEN HALITUSPOLITIIKKA LOPETETTAVA

Taas on halituksessa iso ongelma. Suomen ei pidä lähettää sotilaita Afganistaniin turvaamaan *muiden kuin Suomen kansalaisten* evakuointeja.[169] Afganistanissa vapaaehtoisesti Suomesta lomailevien afgaanipakolaisten pitäisi tulla omin voimin sieltä pois tai jäädä sinne, minne ovat omasta halustaan ja viranomaissuositusten vastaisesti matkustaneet.

On väärin, että hallitus laajensi[170] evakuoitavien määrää aiotusta 130:stä peräti 170:een tuomalla Suomeen lähetystössä työskennelleitä afganistanilaisia, ja Timo Soini tukee.[171] Mitä hänelle on tapahtunut? Kun omia kansalaisiammekin on oleskellut lähetystössä toista sataa, on Suomella ollut Kabulissa ylisuuri edustusto. Olisikin tarkemmin pohdittava, *keitä* nämä evakuoitavat ”suomalaiset” oikeastaan ovat.

Suomen ei pidä myöskään kaksinkertaistaa pakolaiskiintiötään, kuten Maria Ohisalo (vihr.) vaatii.[172] Sen sijaan evakkoministeri Ohikki pitäisi lähettää yhdessä Pekka Haaviston (vihr.) kanssa *maanpuolustuskurssille* opiskelemaan, mitä Suomen kansallinen etu ja sen turvaaminen tarkoittavat.

Afganistanin maastapakohan syntyi siksi, että Taleban otti alueella vallan ja paikallinen hallitus joutui ahtaalle. Myös Suomen miljardipanostus Afganistanin rauhanturvaamiseen valui hiekkaan. On kerrassaan hullua (myös afgaanien oman edun kannalta), että ”Islamilainen valtio Afganistanin alueella” (Taleban) saa levitä hallituksen sotilaiden laskiessa aseensa ja nostaessa kätensä sekä juostessa kauhuissaan pakoon.[173]

Ottamalla vastaan sotilaskarkureita ja heidän pettämiään kansalaisia tulevat Suomen ihmisoikeustalebanit auttaneiksi Afganistanissa toimivaa Talebania ja helpottaneeksi äärijärjestön laajentumista.

Afgaanien pitäisi käydä oma sotansa keskenään tai sopia paikan päällä; onhan Afganistan edelleen perustuslain mukaan islamilainen tasavalta, jonka lait eivät voisi olla ristiriidassa islamin lakien kanssa. Kiista on siis islamin sisäinen, siitä johtuva ja siten muslimien välinen. Islam puolestaan kieltää muslimeja nostamasta asetta toisiaan vastaan.

Suomen hallituksen pitää turvata vain Suomen kansalaisten vetämistä pois alueelta mutta ei lähettää linja-autoja myöskään Liettuaan noukkimaan Valko-Venäjältä virtaavia lähtijöitä – eikä mihinkään muuallekaan

sosiaalietuusperäisten elintasopakolaisten tuomiseksi taloudellisen romahduksen partaalla olevaan maahamme. Suomessa on omiakin ryysyläisiä, työttömiä ja asunnottomia aivan liikaa jo omasta takaa, ja julkinen talous kärvistelee henkihieverissä koronan takia ja sitä ilman.

Totuus on, että Valko-Venäjä käyttää muuttoliikettä Liettuan ja koko Euroopan painostamiseen. Totuus on, että EU on maksanut Turkin itsevaltaiselle johtajalle Recep Tayyip Erdoğanille miljardeja, jotta tämä ei päästäisi Syyriasta ja Irakista lähteneitä turvapaikanhakijoita Turkista EU:n alueelle. Ja totuus on, että EU-maiden taipuessa ottamaan vastaan afgaanipakolaisia EU tulee luoneeksi Lebensweltiä Talebanille.

Puomit alas. ”On kai niissä saranat”, kuten Pekka Haavisto itsekin joskus sanoi. YK:n ihmisoikeusjulistukseen ja EU:n peruskirjaan liitetty oikeus *hakea* turvapaikkaa ei velvoita turvapaikkaa automaattisesti *myöntämään*, mutta useat kehitysmaat ja niiden kansalaiset ovat käyttäneet EU-maiden suopeutta hyväkseen joko ajaakseen omiaan pakosalle tai päästäkseen itse paremman elintason piiriin. He ovat nauraneet ristiriidalle, joka vallitsee EU-maiden harjoittaman moraaliposeerauksen ja oman etumme välillä. Ihmisoikeussopimuksista kiinni pitäminen on johtanut länsimaissa silkkaan valheellisuuteen.

Kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi on selkeästi sanonut, että ”YK:n suojeluvastuu on tekopyhä periaate”[174] ja että ”pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.[175] Vaikka kyse olikin eri maista, yleisperiaate on sama: kansainvälisen oikeuden perustattomuuden ongelma merkitsee, että valtiot ovat suvereeneja toimijoita, joiden tehtävä on turvata omien kansalaistensa edut.

Talebanista johtuva sota on aiheuttanut ääri-islamia pakenevan maahanmuuttoilmiön rinnalle myös toisen sodan: vihervasemmiston taistelun niitä kansallismielisiä länsimaalaisia vastaan, jotka eivät ole halunneet ongelmia tänne. Pakolaisuus Lähi-idästä on johtanut myös länsimaiden sisäiseen pakolaisuuteen, kun kantaväestöt pakenevat siirtolaisten kansoittamista kaupunginosista.

Afganistan-optio Suomen ulkopolitiikan instrumenttina

Suomi on tuhlannut Afganistanin tuloksettomaan sotaan ja rauhanturvaamiseen MTV3:n mukaan yhteensä noin miljadi euroa[176] ja Ilta-Sanomien laskujen mukaan noin 30 miljoonaa vuodessa.[177] Tänä vuonna avokätistä apua on lisätty 3 miljoonalla.[178]

Käymällä historiansa pisintä sotaa Afganistanissa Suomi on laittanut totisesti ”tärkeät asiat” ensisialle.

Afganistan on ollut Suomen ulkopoliittisten sympatioiden sydämessä siitä asti, kun Neuvostoliitto vyörytti panssarivaununsa rajan yli maahan vuonna 1979. Kehitysavulla, rauhanturvatoiminnalla ja rauhaan pakotta-

miseen osallistumalla Suomi on koettanut ostaa itselleen turvallisuutta. On ajateltu Nato-yhteistoiminnan luovan lunnaita siltä varalta, että Suomen käy rajanaapurinsa kanssa samoin kuin Afganistanin kävi N-liiton kanssa neljä vuosikymmentä sitten.

Toistaiseksi Suomelle ei ole ollut tästä ulkopolitiikan instrumentiksi muodostuneesta Afganistan-optiosta mitään hyötyä, ellei nyt ajatella sotilaskokemuksen ja tiedustelutiedon karttumista. Afganistanin miehityksestä tuli Neuvostoliitolle sen ”oma Vietnam”, ja sen tulisi riittää opetukseksi Venäjälle. Katsonkin, että Suomen ulkoinen turvallisuus nojaa muihin asioihin kuin aktiivisuuteen Afganistanissa. Sitä paitsi Nato-yhteistyö ei velvoita *pakolaisten vastaanottamiseen*, vaan turvatoimiin paikan päällä.

Onko tarkoitus, että Suomen omaa turvallisuutta varmisteltaessa ja kansainvälisiin tehtäviin sotkeuduttaessa laitetaan maamme veronmaksajat muiden sotien maksumiehiksi? Se ei säästä meitä sodan kärsimyksiltä vaan vie meidät niiden osapuoleksi.

Suomessa olevien pakolaisten laukka rajojen yli Lähi-idän sotatoimialueille ja takaisin on ollut jatkuvaa, vaikka laki kieltää opintomatkat terroristien koulutusleireille. Suomen viranomaiset ovat katselleet asiaa kallella kypärin, mutta hallitus on kätilöinyt ISIS-vaimoja avuliaasti takaisin Suomeen, jossa heidät on päästetty (koronakaranteenia lukuun ottamatta) vapaasti kansalaisyhteiskuntaan.[179]

Kabulia infosodan rattaisiin

Yleisradio osoitti jälleen kykynsä informaatiosotaan käyttämällä ”tilannetietoisuutta” maahanmuuton verukkeena. Toimittajien Jesse Mäntysalon ja Annika Martikaisen kirjoittaman *woke*-jutun[180] ajatuskulku näyttää olevan: ’Tämä tilanteesta tiedetään, siis pakolaisia täytyy vastaanottaa, tai muuten...’ ”Tietoa” pyritään käyttämään maahanmuuton oikeutuksena ja vastaanoton velvoitteena, vaikka asiaa koskevista tiedoista itsestään ei seuraa *mitään* johtopäätöksiä.

Mitä kyseinen journalismi on muuta kuin ultimatum, jonka mukaan Suomeen tullaan väkisin maata myöten, jos emme taivu lentokenttien kautta laskeutuvaan liikenteeseen?

Tosiasiassa turvapaikkahakemukset pitäisi ratkaista ensimmäisissä turvallisissa maissa, joihin rajanylityksin saavutaan, eikä ryhtyä Dublin II -säädöksen vastaiseen ”taakanjakoon” tai ”pakotettuun solidaarisuuteen”, jonka kiertoilmaus on myös ”Euroopan siirtolaisjärjestely”. Parasta olisi, jos *push back* saataisiin toteutumaan ulkorajoilla, vaikka piikkilanka onkin kallista.

Yleisradion Minna Panzar puolestaan iloitsee jutussaan, että Afganistan sijaitsee satumaisten rikkauksien päällä, ja siksi köyhän Suomen pitää uhrata koulutusresurssejaan afgaanien ilmaiseen opettamiseen täällä.[181]

Sitten Yle murehtii Henna Korkalan ja Johanna Laakkosen kirjoittamassa jutussa, että esiintyy vihapuhetta, kun ”pieni porukka ” julkaisee 150 000 vihaista viestiä kuukaudessa.[182] Yle myös kiittää Miika Koskelan kirjoittamassa jutussa rahvaan vastarintaan kohdistetuista tuomioista vasemmistojuristin taputtaessa käsiään.[183]

Kansalaisten laajaa maahanmuuttovastustusta ei pidä pyrkiä murtamaan akateemisen punaporvariston poliittisilla mielipiteillä, joiden myötä myös professoreista on tullut vihervasemmiston poliittisia sihteereitä. Typerykset toimittajat ja pölvästit poliitikot eivät näköjään ymmärrä, *ettei pidä tehdä kansalaisten tahdon vastaista maahanmuuttopolitiikkaa*. Sillä siitähän se kenkä puristaa.

Se, että kansalaiset ilmaisevat maahanmuuttovastaiset mielipiteensä, ei ole mikään ongelma vaan itsesuojelua, maanpuolustusta ja isänmaallisuutta. Ongelma on, että mielipiteet yritetään tukahduttaa valtiovallan puoluepoliittisesti ohjatuilla pakkotoimilla.

Tavoitteeni on täsmälleen sama kuin Riikka Purran (ps.) esittämä: ”Uusi puheenjohtaja Riikka Purra on linjannut, että puolueen tavoite on nolla turvapaikanhakijaa”.[184] Kiintiön resetointi olisi todellakin tarpeen, sillä suuri osa Afganistanista tuotavista on sinne lomalle lähteneitä ja Suomesta turvapaikan saaneita afganistanilaisia.

Lopuksi *special tip* sisäministeriölle ja maahanmuuttovirastolle.

Sitten kun sieltä Lähi-idästä alkaa taas koronakriisin tauotessa tämä nyt jo lähtökuopissaan oleva ja hyvin suunniteltu maahanmuuttorumba, niin koettakaa lukea edes niiden sotilaskarkureiden ikä oikein: ei 14 vaan arabialaisittain oikealta vasemmalle 41.

Totuushan on, että vuonna 2015 valtaosa turvapaikanhakijoista eivät olleet mitään alaikäisiä vaan sotilaskarkureita, ”niin upseereita kuin rivisotilaita”, mutta Maahanmuuttovirasto paljasti asian vasta jälkikäteen 2019.[185] Joukossa voi aina olla myös Talebanista inspiroituneita.

Nyt asia tiedetään jo etukäteen, joten ”ennakkoluuloisuuden” ei pitäisi haitata *ennakkotietojen* pohjalta tehtäviä johtopäätöksiä. Sotilaskarkuruus ei riitä YK:n pakolaisjärjestön UNCHR:n mukaan perusteeksi turvapaikan saamiselle.

Päivitys 31.8.2021

Afganistanista lennätettiin Suomeen lopulta 413 henkilöä,[186] joten budjetti repeili tässäkin, eikä raamissa pysytty. Maria Ohisalo kätilöi turvapaikan 298 afganistanilaiselle, ja maahantulo jatkuu perheenyhdistämisprosesseilla, joita ”tullaan tehostamaan”.[187] Hinta mitataan miljoonissa, joita Ohisalo itse ei maksa.

Ohisalo ja Haavisto vedättivät eduskuntaa härskisti *valehtelemalla* tulijoiden määrästä. Evakuointilistan ulkopuolelta tuotiin suuri määrä väkeä, ja media teki kaikkensa pitääkseen huomion poissa pääongelmasta.

Median fokus oli koko ajan ”auttamisessa”, ”uhissa” sekä operaation vaaroissa, ja näkökulma pidettiin pakolaisten puolella, mutta kertaakaan valtamedia ei puhunut maahanmuuton ongelmallisuudesta, kuljettelun hinnasta, turvapaikan myöntämisen loppulaskusta eikä haitoista suomalaiselle sosiaaliturvalle ja asuntopolitiikalle. Tulijat vain ”sijoitetaan kuntiin”, jotka pakotetaan ottamaan heidät vastaan.

Yle piti evakuoinnin varjolla tapahtunutta maahanmuuttoa ”onnistumisena”,[188] vaikka kyse oli epäonnistumisesta koko Afganistan-politiikassa. Muiden muassa Uusi Suomi ja Talouselämä kirjoittivat, että ”102 evakuoitua lensi Suomeen tänä aamuna – oleskelulupa heti 4 vuodeksi”.[189] – Mihin nämä ”suomalaiset” tarvitsevat oleskelulupia, Maria Ohisalo?

Mihin Suomen Puolustusvoimat tarvitsee myöskään entistä tehokkaampia aseita, kun kalustoa käytetään rajan ylityksiin ja rajat vuotavat siksi, että maalla on mätä johto?

Puolustusvoimien sotilaat nöyryytettiin vuonna 2015 kantamaan laittomien maahantulijoiden matkalaukkuja Tornion rajalta vastaanottokeskuksiin, ja nyt heidät komennettiin hakemaan laittomia afgaanisiirtolaisia turvapaikanhakijoiksi Suomeen.

Taleban puolestaan ajoitti hyökkäyksensä niin, että se osui Yhdysvaltain 11.9.2001 tehdyn terrori-iskun aattoon. Tarkoitus oli juhlistaa iskun 20-vuotispäivää ja estää terrorismin vastaisen taistelun voitonjuhlat.

Lauantaina 4. syyskuuta 2021

MIKSI KIRJOITIN TEOKSEN ”TOTUUS KIIHOTTAA”? ESITELMÄ ”SANANVAPAUS JA MEDIA” -SEMINAARISSA

Tämä kirjoitus on esitelmäni Tampereen pääkirjastossa Metsossa järjestetyssä ”Sananvapaus ja media” -seminaarissa 3.9.2021. Kiitän tapahtuman järjestäjää, tietokirjailija ja maisteri Tapio Holopaista, Tampereen kaupunginkirjastoa ja paikalle saapunutta yleisöä.

MIKSI KIRJOITIN TEOKSEN *TOTUUS KIIHOTTAA?*

Kiitän tilaisuuden järjestäjää, tietokirjailija ja kustantaja Tapio Holopaista sekä Tampereen kaupunginkirjastoa mahdollisuudesta esitelmöidä tässä tilassa ja tilaisuudessa.

Aion tässä alustuksessani – jonka jälkeen pääsemme toivoakseni myös keskustelemaan asiasta – kertoa, miksi kirjoitin raivokkaiden hyökkäysten kohteeksi ajetun tutkimukseni *Totuus kiihottaa*, jonka alaotsikkona oli *Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*.

Tavallaan vastaus sisältyy jo kirjani nimeen. Eihän se voi olla kiihottamatta, kun sanoo jotain poliittisesta korrektiudesta poikkeavaa tai epäsovinnaiseksi koettua. Ei, vaikka (tai koska) tekee sen tieteellisin ja filosofisin menetelmin – ja vaikka kirjani ymmärtäminen ei olisi edellyttänyt muuta kuin ripauksellisen nykykeskustelulle vieraaksi käynyttä kärsivällisyyttä.

Lähden liikkeelle teokseni motiiveista, eli sananvapauden tilan kurjistumisesta. Siirryn sitten kirjani vastaanottoon mediassa ja kuvaan tapahtumien kulkua. Tulen lopuksi kirjani sisältöön ja käsittelen sitä, mitä kirjassani oikeastaan – median luomista mielikuvista ja vääristelyistä poiketen – sanoin. Voimme sitten Tapio Holopaisen johdattelemina keskustella mieleen tulevista kysymyksistä yksityiskohtaisemmin.

Lähtökohtanani oli joka tapauksessa sananvapauden tilan huonontuminen. Tiedän kyllä, että sananvapauden esteet eivät ole olleet Suomessa niinkään muodollisia rajoituksia kuin epäsuoria sosiaalisia rajoitteita, jotka ovat ohjanneet ihmisiä itsesensuuriin. On vedottu mainetekijöihin ja muihin ideologisiin näkökohtiin ja vaarannettu kunniallisten kansalaisten työpaikat, jos sanoo jotain jonkun poliittisiin mielipiteisiin sopimatonta.

Mutta viime aikoina myös muodollinen – pakottamiseen ja vallankäyttöön perustuva – ajattelun ja sanomisen rajoittaminen on alkanut suorastaan tuhota filosofian ja tieteen toimintaedellytyksiä sekä mediassa että yliopistolaitoksessa. On muistettava, että ajatteleminen on prosessi, joka tapahtuu suurelta osin julkisesti ja vuorovaikutuksessa, ja jos tämä kanssakäyminen ei ole vapaata, ei ole vapaata ajatteluakaan.

Oikeus ajatella ja sanoa asioita on kaiken tieteellisen ja poliittisen toiminnan elintärkeä edellytys, jota ilman ei ole sen enempää totuuden tavoittelua kuin vapaata yhteiskuntaakaan. Sananvapauteen sisältyy paitsi oikeus ilmaista ajatuksiaan kaikkien kanavien kautta, myös oikeus ottaa viestejä vastaan esteettömästi. Sananvapaus on oikeutta sanoa nimenomaan kiistanalaisiksi koettuja asioita, sillä ongelmattomien asioiden lausumiseksi olisi sananvapauden laillinen suoja tarpeeton.

Sananvapaus on jouduttu säätämään ennakkosensuurin kieltäväksi, koska vähäinenkin rajoittaminen johtaisi kriteerien ongelmaan ja sitä kautta siihen, että sananvapautta ei ole. Kriteerien ongelmalla tarkoitan kysymystä, millä perusteilla ja kenen eduksi tai haitaksi sanomisia suitsitaan. Vain valta voisi tällöin ratkaista, missä rajat kulkevat, ja siten sananvapaus valtapolitisoituisi. Jotta näin ei kävisi, on sananvapauden oltava ehdotonta ja rajoituksetonta. Muutoin se kumoutuisi täysin.

Myös jälkikäteiskontrolli, eli syyttäminen ja tuomitseminen, kiertyy käytännössä ennakkosensuuriksi, koska se säikäyttää ihmiset ja ohjaa itsesensuuriin ja niin sanottuun hiljaisuuden spiraaliin, jossa ihmiset tulevat aina vain varovaisemmiksi ja alkavat rajoittaa itseään jopa enemmän kuin viranomaiset toivovat. Lainsäädäntö seuraa perääntyjien perässä ja normalisoi vallitsevaa käytäntöä, ja näin silmukka kiristyy.

Siten syntyy ”uusi epänormaali”. Itsekontrollihan on pahin tarkkailun muoto jo foucault'laisenkin filosofian näkökulmasta, sillä silloin normit menevät ihon alle, mikä halvaannuttaa ajattelutoimintaa.

Sananvapaus ei siis ole mikään ilmastointilaitteen tapainen mukavuusvaruste vaan oikeus, josta muiden oikeuksien toteutuminen riippuu. Siksi sananvapauden rajoittaminen on poliittinen rikos ja ihmisoikeusrikos, jolla torpedoidaan myös aidon ja todellisen filosofian toimintaedellytyksiä.

Sananvapauden tehtävä on Magna Cartasta asti ollut suojata kansalaisia esivaltaa vastaan – ei yksilöitä heidän keskinäisissä kiistoissaan toisiaan vastaan, niin kuin asia ymmärretään nykyisissä kunnianloukkausten kansanhuveissa, kun erityisherkät ja ammattimaiset mielensä pahoittajat kiusaavat toisiaan vuoroin uhriutumalla ja maalittamalla.

Vähäistäkään kyseenalaistamista – ihan vaikkapa tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden käsitteiden filosofiseksi analysoimiseksi – ei ymmärretä, vaan se tuomitaan ”rasismina”, ”fasismina” tai jonakin muuna sähköiskujen tapaisia tuomioita herättävänä kauheutena.

Otan esimerkiksi vaikkapa tuon tasa-arvon käsitteen, sillä nykyisin puhutaan paljon arvoista ja linnoittaudutaan arvojen taakse, vaikka oikeasti kyseessä ovat ihmisten henkilökohtaiset arvostukset. – Eivät siis arvot, vaan arvostukset, joilla tarkoitetaan merkityksiä, joita ihmiset antavat yleisille arvoille, kuten hyvyydelle, totuudelle ja kauneudelle.

Jos arvot ovat tasan, ei ole arvoja ollenkaan, ja arvon käsite sinänsä on hierarkkinen. Filosofinen etiikka itse asiassa vaatii, että osataan erottaa hyvät arvot huonommista. Näin ollen tasa-arvon vaatiminen on täysin kompleksista ja ristiriitaista. Mutta menepä ja sano tämä jollekin politiikasta innostuneelle henkilölle verkkokeskustelussa, niin saat vastaasi vesikauhuiset vaahdot, vaikka kyse on filosofisen kriittisyyden velvoittamasta johtopäätöksestä.

Sananvapauden korventaminen

Sananvapauden tila on käynyt Suomessa ja Euroopan unionissa päivä päivältä huonommaksi. Nyky-Suomessa on ollut kaksi sananvapauden kannalta vaikeaa aikaa. Ensimmäinen oli Jussi Halla-ahoa vastaan suunnatun poliittisen oikeudenkäynnin aika, joka käynnisti laajan perussuomalaisia ja kansallismielisiä ihmisiä vastaan kohdistetun ajojahdin, ikään kuin ihmiset eivät saisi vapaasti sanoa, että he eivät tykkää talouttamme rapauttavasta haitallisesta maahanmuutosta eivätkä halua vieraita kansakuntia liioin Suomeen.

Toinen vaikea aika käynnistyi 2015 pakolaistulvan myötä, kun maahamme saapui suuri määrä turvapaikanhakijoita tavalla, joka juridisesti arvioiden oli selvästi laitonta maahanmuuttoa. He eivät vain paenneet väkivaltaa vaan toivat sitä tänne ja veivät sekä vievät edelleen suuren osan

sosiaaliresursseistamme ja verovaroistamme, joita vihervasemmistolainen hallitus ammentaa heille suomalaisten nettoveronmaksajien kukkaroista.

Tämän tuloksena useat viestimet sulkivat juttujensa kommenttipalstat yleisömielipiteiltä estääkseen kansalaisten esittämää arvostelua tavoittamasta toisia kansalaisia ja hillitäkseen mielipiteiden leviämistä. Yleishavaintoni oli jo pitkään ollut, että valtavirtamedia – kärjessään Yleisradion, Sanomien ja Alma Median viestimet – olivat järjestelmällisesti pyrkineet puolustelemaan ja oikeuttamaan sosiaalietuusperäistä maahanmuuttoa ja monikulttuuri-ideologiaa, jolla jokaisesta maasta pyritään erikseen tekemään monikulttuurinen, vaikka maailma sinänsä on monikulttuurinen koostuessaan monesta erilaisesta kulttuurista.

Tosiasiassa kyseinen tarkoitusperä oli johtanut vain sovittamattomaan eripuraan kansalaisten kesken, siihen, että sukset menivät ristiin ja syntyi aitoja ristiriitoja, joita jouduttiin sitten ratkomaan, sovittelemaan ja tasoittelemaan yhdenmukaisuuden ja pakotetun yksimielisyyden vaatimuksilla.

Monikulttuuri-ideologia on ideologia juuri sen ristiriitaominaisuuden vuoksi: se johtaa oman ihanteensa vastakohtaan, eli yksiaineksiseen monokulttuuriin, kun erilaisuudesta joudutaan hiomaan särmät pois yhteensovittamisen merkiksi. Ja tämä kaikki tapahtuu tietenkin pakottamalla. Pakottajina ovat olleet sekä maahanmuuttoa suosinut ongelmien aiheuttaja, eli hallitusvalta, että sitä tukeva valtavirtamedia, joka ”yhteiskuntavastuunsa” naiivisti tiedostaen on mennyt kyseisen globaalin maailmankyläpainajaisen takuumieheksi.

Medialla on siis ollut aivan ratkaiseva rooli sananvapauden kaventajana ja sitä kautta kriittisen ajattelun tukahduttajana Suomessa ja Euroopan unionissa. Siksi päätin kohdistaa yhteiskuntafilosofisen arvosteluni nimenomaan mediaan. Ei ole politiikkaa ilman mediaa, sillä lähes kaikki politiikka tapahtuu mediassa. Toimittajat pyrkivät vaikuttamaan median kautta yleiseen mielipiteeseen ja myös poliitikkojen mielipiteisiin, joita toimittajat ohjailevat tiedustelemalla kannanottoja lähinnä omilta suosikeiltaan ja palkitsemalla heidät poliitikoille elintärkeällä julkisuudella.

Poliitikot puolestaan tietävät tämän, ja siksi he pyrkivät myötäilemään toimittajilla olevia mielipiteitä myönteistä julkisuutta saadakseen. Poliittista valtaa on siis siirtynyt poliitikoilta medialle ja toimittajille. Tätä sosiaalisen korruption tapaista vaihtoa on sanottu viestintätutkimuksissa politiikan medioitumiseksi. Tämä professori Jesper Strömbäckin luonnostelema teoria oli tutkimukseni eräs teoreettinen lähtökohta, jolle löysin ja osoitin tutkimuksessani myös laajan havainnollisen näytön.

Valtavirtamedia on itse kaventanut omia ja muiden toimintaedellytyksiä suodattamalla ja kertomatta jättämällä sekä kaunistelemalla asioita ja pienentelemällä tai suurentelemalla niitä toimituspoliittisten tarkoitusperiensä mukaan. Myös erilaiset ”vastuullisen journalismin” sertifikaatit pyrkivät vakuuttelemaan, että sen ulkopuolella oleva vapaa kansalaisjournalismi muka on valetta tai ainakin kyseenalaista. Näin valtavirtamedia

on pyrkinyt omistamaan totuuden ja pidättämään todellisuudesta kertomisen omaan hallintaansa, vaikka se toisesta suupielestään väittää olevansa liberaali ja moniarvoinen.

Myös median *itsesäätelyelimenä* esiintyvä Julkisen sanan neuvosto on käytännössä median *itsesuojeluelin*, sillä se ei arvostele mediaa vaan niitä ihmisiä, jotka arvostelevat mediaa. Pyrkimällä pidättämään todellisuudesta kertomisen ja luotettavuuden vain omaan hallintaansa valtavirtamedia toimii kuin pseudoautonomian aikainen sortokausihallinto, jonka aikana toimittajana toimiminen oli luvanvaraista – tai se on kuin Neuvostoliiton aina valpas puoluekoneisto, joka aina muisti tarkistaa faktat ja tarvittaessa muunsi ne mieleiseensä muotoon.

Laaja huutaminen faktojen eli tosiasioiden perään on siksikin epäjohdonmukaista, että useat toimittajat julistavat mielellään olevansa asioiden monitulkintaisuutta kannattavia postmodernisteja ja hermeneuttisen ajattelun perillisiä. Silti he vannovat positivistisesti faktojen nimeen, vaikka poliittisissa arvottamis- ja normittamiskysymyksissä harvoin on mitään yksinkertaisia faktoja, vaan lähinnä tulkintoja ja mielipiteitä.

Faktoista myös tehdään johtopäätöksiä estottomasti. Esimerkiksi Afganistanin päivänpolttavasta kriisistä valtamedia on tehnyt suuria otsikoita, joissa kerrotaan, että ”tämä tiedetään Kabulin tilanteesta”, ja näitä tosiasioita käytetään sitten automaattisesti ja suoraan verukkeena maahanmuuton oikeuttamiselle. Siellä menee huonosti, mikä siis ilman muuta, kyseenalaistamattomasti ja suoraan oikeuttaa pakolaistulvan vastaanottamisen Suomeen? – Ei se asia niin ole, muualla paitsi vihreiden ministerien Pekka Haaviston ja Maria Ohisalon sekä hallitusta suosivien vihervasemmistolaisten toimittajien tajunnassa.

Taustalla EU

Mediaa leimaavat siis perinpohjaiset ideologiset presuppositiot eli ennakkokäsitykset siitä, mitä saa, pitää ja ei saa sanoa. Tämä on ollut tuhoisaa koko länsimaiselle ajattelulle ja filosofialle. Sananvapauden kurjistumisen pahimpia merkkejä on selvä ja häikäilemätön sensuuri, jolla Euroopan unioni muutama vuosi sitten painosti Internet-jättiläiset – kuten Facebookin, Googlen, Microsoftin ja Twitterin – poistamaan sivuiltaan sopimattomina pidettyjä kansalaismielipiteitä miljoonasakkojen uhalla.

Kyse oli nimenomaan maahanmuuttokriittisten mielipiteiden sensuroinnista, joka tapahtui ilman oikeudellista tutkintaa. Esimerkiksi Facebook perusti Saksan Esseniin puolen hehtaarin kokoisen deletointikeskuksen,[190] jossa nettinörtit palkattuina poistelevat yksityisten kansalaisten toisilleen osoittamia viestejä ja tekevät tämän anonyymisti kuin Orwellin romaanissa.

Se oli häikäilemätön läimäytys kansanvaltaa, kansalaisten suvereniteettia ja ihmisten henkisiä vapauksia sekä ihmisarvoa vastaan. Ikään kuin kansalaiset eivät saisi omassa maassaan vapaasti ilmaista näkemyksiään siitä, että he eivät halua maahansa laitonta siirtolaisuutta eivätkä myöskään pidä väestöään uhkaavista muutoksista ja verovarojen valuttamisesta vierasperäisille vaan haluavat varojensa ja poliittisen vallan pysyvän edelleenkin kantaväestöjen omassa hallinnassa: hegeliläis-snellmanilaisen poliittisen vallan perillisyyden mukaisesti.

Tässä suhteessa Euroopan unioni on kansallisvaltioita ripittämällä puuttunut itsenäisten valtioiden sisäisiin asioihin ja loukannut vakavasti sekä kansallista suvereniteettia että kansalaisten ihmisoikeuksia. EU:sta onkin tullut Neuvostoliiton kaltainen konglomeraatti, joka on euroalueellaan tuhonnut myös jäsenvaltioidensa julkisen talouden velkaannuttamalla valtioita ja sitomalla valtiot maksamaan toistensa menoja, kehitysyhteistyöhön liitettyjä velvoitteita sekä ilmastomaksuja, jotka nekin koituvat kehitysmaiden eduksi, kun niissä ei ole juuri minkäänlaisia ympäristönormeja.

Sananvapauden rajoittaminen ei ole mikään irrallinen asia vaan osa monikulttuuri-ideologista ja globaalia yleispolitiikkaa. Sananvapauden ja yhteiskuntakritiikin syövyttämisessä on siis ollut kyse pyrkimyksestä murentaa ja nujertaa kansallisen edun suojelu. Tällainen politikointi on ollut erittäin epäviisasta ja tuhoisaa Suomelle.

Asiaa pahentaa EU:n aikomus kirjata ”vihapuhe” tulevaan digilainsäädäntöön, jolla yritetään pidentää nykyistä ”EU-rikosten” luetteloa. Asiaa ajaa muiden muassa Kokoomuksen europarlamentaarikko Sirpa Pietikäinen, jonka mukaan ”vihapuhe” voisi olla myös ”seksuaalissävytteistä kommentointia” ja ”asiantuntijuuden vähättelyä”.[191] Siihen, mitä ne puolestaan ovat, ei kyseinen älyn jättiläinen vastaa.

Tosiasiassa sananvapaus on oikeusvaltion sokkelia, ja sitä rajoittamalla yritetään tukahduttaa kriittinen keskustelu, ääneen ajatteleminen, politiikanteko ja julkinen järjenkäyttö. Pyrkimys ”viedä aloite nopeasti eteenpäin” paljastaa, että kyseessä on samanlainen kova kiire, jolla kansanvaltaa yleensäkin varastellaan Euroopan unionissa. Sitä hulluutta vastaan on taisteltava, vaikka vastassa olisi 120 kilogrammaa poliittista pätevyyttä feministin muodossa.

Miksi päädyin arvostelemaan mediaa?

Koska lähes kaikki politiikka on kielellistä ja tapahtuu mediassa, aloin pitää ongelmana nimenomaan median harjoittamaa suodatusta, valikointia, sensurointia ja valtamedian suoranaista valehtelua monista päivänvaloa kestämättömistä ongelmista, joita maahanmuuttoon liittyy. Olin esittänyt arvostelua sekä omassa tieteen, politiikan ja median tutkimusblogissani

että sen Uudessa Suomessa toimivassa rinnakkaisblogissani, kunnes sain lisänäyttöä sensuurista Uuden Suomen alettua poistella, siis käytännössä sensuroida, kirjoituksiani, jotka eivät sopineet toimituksen käsityksiin.

Enkä ollut ainoa, jota Uusi Suomi sensuroi, vaan lehti ulotti gulaginsa myös eturivin poliitikkoihin, kuten presidenttiehdokkaanakin olleeseen Laura Huhtasaareen ja dosentti Arto Luukkaseen, jotta ihmiset eivät saisi tietää, millaisia vaihtoehtoja meillä olisi tarjota politiikassa. Mieleen tulivat John F. Kennedyn puheesta 26.2.1962 tunnetut sanat: ”Kansakunta, joka pelkää antaa kansalaistensa punnita totuutta avoimilla markkinoilla, pelkää kansalaisiaan.”

Syynä sensuuriin pidän sitä, että kirjoitukseni olivat kerrassaan vastaansanomattomia, ja kirjoittajakin oli akateemisesti pätevöitynyt. Näin lehti antoi valheellisen kuvan siitä, millaisia ajatuksia tieteilijöillä ja poliitikoilla on ja millaisia mielipiteitä todellisuudessa esiintyy.

Päätin lopulta julkaista pitkän ajan kuluessa keräämäni aineiston ja tieteelliset johtopäätökseni yhtenäisenä tutkimuksena, jonka nimeksi valitsin juuri tuon *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Sensuuria oli nimittäin vaatinut nimenomaan poliittiseen vihervasemmistoon kuuluvien kellokkaiden kaaderi, joka toimii lähinnä sosiaalisessa mediassa, josta valtamedian toverit suurentavat vasemmistolaisten poliitikkojen viestit sivuilleen ”totuutena” välitettäviksi.

Olen esittänyt kirjassani tarkoin dokumentoidun todistusaineiston siitä, kuinka puolueellista valtamedian politikointi on ollut ja millainen vihervasemmistolainen kallistuma vaivaa sekä mediaa että akateemista mediatutkimusta ja yliopistojen yhteiskuntatieteellistä ja humanistista koulutusalaa. Joten ei ihme, että vihervasemmiston partisaaneille mediassa ja etäispäätteille yliopistoissa tuli hätä käteen.

Miten kritiikki otettiin vastaan?

En mene tässä yhteydessä pitemmälle kirjani sisältöön, sillä jokainen voi ladata kirjani verkosta ja lukea sen sieltä. Sen sijaan puutun tässä siihen, kuinka raivokkaan kostokampanjan valtavirtamedia aloitti kirjaani vastaan.

Tapahtumien kulku noudatteli vihervasemmistolaisen propagandan yleistä leviämisen tapaa. Kirjaani tarttuivat ensin Twitterissä toimineet vihervasemmiston pioneerit, jotka eivät voineet löytää kirjastani mitään todellista moitittavaa. Niinpä he päättivät lavastaa ”*Me too*”- ja ”Suostumus”-hanketta kohtaan esittämäni tieteellisen kritiikin ”naisvastaisuudeksi”.

Media nielaisi syötin ja suurensi väitteen sivuilleen muka-totuutena kysymättä minulta itseltäni mitään. Koska kirjani koostui suurimmaksi

osaksi valtamedian arvostelusta, jossa tietenkin myös vihervasemmistoon nojaavan feminismin kritiikillä oli osansa, vauhkoontuneet toimittajat alkoivat painostaa perussuomalaista puoluetta väitteellä, että kirjani on ”naisvihamielinen”.

Oikeasti he sanoivat, että Hankamäki on nujerrettava, koska hän on homo eikä silti noudata vihervasemmiston identiteettipoliittista läksytystä kuulua vihervasemmistoon. Kyseessä oli siis toimittajien harjoittama pahanilkinen kosto, jolla he yrittivät peittää kirjani todellisen sisällön, koska he eivät olleet esittämiini arvioihin tietenkään tyytyväisiä.

Mediasta asia levisi opetus- ja kulttuuriministerien korviin. Viransijainen tiede- ja kulttuuriministeri, entinen hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen keskustapuolueesta koki, että hänen täytyy tehdä jotakin, sillä olihan kyseessä poliittista korrektiutta pahoin järkyttävä asia, jossa feministien pyhyys ja kaiken arvostelun ulkopuolelle asettuminen oli kyseenalaistettu. Siksi hän aloitti oloissamme ennennäkemättömän vyörytyksen vaatien kirjani julkaisijalta perittäväksi sen valtionavustuksia koko Suomen Perustan toiminta-ajalta, yhteensä lähes miljoona euroa!

Näin siis maassa, jossa kaksinkertainen tohtori oli julkaissut tieteellisin menetelmin kirjoitetun ja oloissamme harvinaisen perustellun tutkimuksen, jossa on 420 sivua ja yli 800 viitettä ja joka on myös teoreettiselta viitekehykseltään täysin perusteltu. Vastakritiikki puolestaan oli perustunut vain Twitterissä esitettyihin irrallisiin mielipiteisiin ja vailla mitään tieteellistä asiantuntemusta olevien henkilöiden arvioihin.

Perussuomalaisten painostaminen

Perussuomalainen puolue tietenkin hätääntyi tutkimusyksikkönsä rahoituksesta ja katsoi välttämättömäksi keskeyttää kirjani jakelun. Syynä ei ollut puolueen oma sensuurinhalu vaan se, että vihervasemmiston hallussa oleva opetus- ja kulttuuriministeriö oli aloittanut kirjaani vastaan röyhkeän ja pöyristyttävän kiristyksen ja painostuksen, jonka tehtävänä oli tuhota kirjani, työskentelyedellytykseni ja myös kaikki muu Suomen Perustassa tehtävä tutkimus lopettamalla sen toimintaedellytykset kokonaan.

Totuushan asiassa on, että *ei ole ministerin eikä median asia päättää siitä, mitä me tieteilijät ja tutkijat katsomme parhaaksi ajatella ja sanoa*. Ministeriön pyrkimys puuttua tutkimusjulkaisun sisältöön vaarantaa koko tieteellisen ja tutkimustoiminnan vapauden ja saattaa sen poliitikkojen kaulapantaan.

Moitteet siitä, että valtion varoilla tuotetaan toisia puolueita miellyttämättömiä tutkimustuloksia, sisältää ajatuksen, että valtiorahoittaja voisi päättää tutkimusten sisällöistä ja ostaa tutkijoilta vain tiettyjä näkemyksiä. Nimenomaan niin asian ei pidä olla. Tällaista tieteen ja tutkimustoiminnan korvennusta ei voida missään tapauksessa hyväksyä.

Sen sijaan ministerille itselleen pitäisi olla häpeäksi, että hän kansanedustajan mandaatilla pyrkii kurittamaan toisia kansalaisia. Voidaan kysyä, millä ylemmyydellä tai paremmuudella. Tuollainen pöyhkeä ja tuulesta turvoksissa oleva ideologinen öyhötys on itse vastoin kaikkia tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden ihanteita, joita viransijainen ministeri Kosonen, hänen edeltäjänsä ja seuraajansa Anneli Saarikko ja Li Andersson Vasemmistoliitosta väittivät edustavansa.

Huomautukseni siitä, että valtamedia oli mennyt tarkoitushakuisesti ja epäkriittisesti puolustamaan esimerkiksi ”*Me too*”- ja ”Suostumus2018”-hankkeita, ei ole mitään sukupuolista häirintää, josta kirjaani haukuttiin median kostoissa. Kyseessä oli perusteltu pyrkimykseni oikaista valtamedian feminististä kallistumaa, josta olin esittänyt selvän näytön diskurssianalysoimalla parikymmentä Helsingin Sanomien ja Yleisradion aihetta käsittelevää juttua. Ne *olivat* selvästi puolueellisia feministien ja naissukupuolen hyväksi.

Viranomaiset kiihottuivat filosofiasta

Ministeriö lähetti asian arvioitavaksi tasa-arvovaltuutetun toimistoon, ikään kuin tieteen ja filosofian pätevyys pitäisi ratkaista sossuviranomaisessa. Tasa-arvolautakunta totesi lopulta puheenjohtajansa professori Tuomas Ojasen allekirjoituksella varustettuna 14.8.2020, että sananvapausnäkökohtien vuoksi tasa-arvolautakunta ei ota kantaa yksittäisten julkaisujen sisältöön. Se olikin oikein, sillä myöskään lain valossa viranomaisen ei pidä niin tehdä.

Sosiaalidemokraatteja suosiva yliopistonlehtori Liisa Nieminen puolestaan kirjoitti 23.7.2020: ”Tehtävänantoon viitaten totean, että Jukka Hankamäen kirjoittama ja Suomen Perusta -säätiön kustantama teos *Totuus kiihottaa* ei edistä yhdenvertaisuutta tai tasa-arvoa. Tuollaista vaatimusta ei kirjan kirjoittajalle tosin voidakaan laista suoraan johtaa.”

Mutta Nieminen katsoi kirjani syyllistyvän tasa-arvolain kieltämään häirintään, jota tosin ei ole missään sanktioitu. Tuolla tavalla ajatellessaan Liisa-parka ei tullut filosofian ihmemaassa seikkaillessaan ajatelleeksi, kuinka vahingolliseen *tutkimustoiminnan häirintään* ja *tieteellisen vapauden ja sananvapauden loukkaukseen* tuo tieteen jumalatar itse syyllistyi laittautumalla näennäiseen ratkaisijan rooliin asiassa, joka ei hänelle itselleen eikä tieteenalalleen mitenkään kuulu. Lisäksi hän ei esittänyt yhtäkään *argumenttia* tai asiakohtaa, jossa hänen väitteensä kokemastaan häirinnästä toteutuisi.

Kyseessä oli siis kirjaani vastaan suunnattu poliittinen panettelu, jonka tehtävänä oli tukahduttaa vastaansanomaton mediakritiikkini, kun oli huomattu, että itse asioitani vastaan ei voitu väittää. Ministeriö veti siis vesiperän yrittäessään puristella painostusta byrokraateilta ja koettaes-

saan marssittaa kuorma-autolavallisen tasa-arvoviranomaisia filosofia vastaan.

Ministeriö päätti kuitenkin periä Suomen Perustan vuotuisesta toiminta-avustuksesta jonkun mielestä pienen summan ja omasta mielestäni suuren summan, eli kymmenentuhatta euroa rahaa, toisin sanoen kirjani tuotantokustannuksiin käytetyn summan. Mikäpä olisikaan tehokkaampaa kuin ottaa rahat pois, sillä viehän sekin ihmiseltä leivän, kun henkeä ei voida riistää ja päänsä saa nykyaikana pitää?

Omiin toimintaresursseihini täsmällisesti kohdistettu isku oli poliittisen vihervasemmiston nulikkamainen kosto, jonka tavoitteena oli muiluttaa tuplatohtoria ja niin sanotusti viedä tuhkatkin pesästä sekä tuhota mahdollisuuteni jatkaa tutkimustoimintaani Suomen Perustassa. Tämä kaikki tilanteessa, jossa vasemmistolaisille tendenssitutkijoille ja aktiivipoliitikoille, kuten Vasemmistoliiton Veronika Honkasalolle ja Vihreiden Oula Silvennoiselle, on myönnetty Suomen Akatemiasta ja yliopistolaitoksesta satojen tuhansien eurojen avustuksia oman poliittisen propagandansa levittämiseen.

Sellaiseen myöskään Perussuomalainen puolue ei voinut suostua. Niinpä puolue piti asiaa periaatteellisena ja päätti riitauttaa asian hallinto-oikeudessa. Itse en ole asiassa osapuolena, vaan kiistaa käydään puolueen tutkimusyksikön ja ministeriön välillä Suomen Perustan määrärahoista.

Peiteuutisointi ja vaikeneminen

Huomionarvoista on sekin, että valtavirtamediasta ei otettu yhteyttä kirjan kirjoittajaan eli minuun, vaan media laittoi Perussuomalaisten puoluejohdon TV-ruutuun vastaamaan teoksesta, jota se ei ollut kirjoittanut, ei edes lukenut.

Olin luonnollisesti ja tieteen parhaiden perinteiden mukaisesti voinut kirjoittaa teokseni täydellisen tieteellisen vapauden mukaisesti joutumatta ohjatuksi mistään puoluetaholta päin. Silti media työnsi mikrofonin puoluejohdolle ja pyrki sulkemaan sen minulta, jotta en olisi voinut selittää yleisöille, mistä kirjassani oikeasti on kyse, mistä siinä todella puhutaan, ja kuinka median puolueellisuus kirjassani osoitetaan.

Vaikuttaa, että media menetteli näin vain siksi, että siten toimittajat arvelivat voivansa käyttää sossumediassa nostettua kohua vipuna puolueen kannatuksen heikentämiseen. Eli ensin luotiin väärä kuva kirjastani, ja sitten laitettiin puoluejohto kirjaani lukemattomana siitä vastaamaan.

Mitään vastattavaa ei olisi oikeastaan ollut vaan kehumista. Asia lienee, kuten emeritusprofessori Timo Vihavainen kirjoitti verkkokolumnissaan ”Anti-intellektualismin ydin” pian kirjani julkaisun ja sensuroinnin jälkeen 12.6.2020: ”Erittäin huolestuttava merkki ovat Jukka Hankamäen kirjaa vastaan kohdistetut hyökkäykset. Kun filosofia syytetään ajatusri-

koksesta, ollaan jo sen tason moukkamaisuuden edessä, että se vallan mykistää.”

Hän myös jatkoi kirja-arviossaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6.2020:

> Mitä Hankamäkeen tulee, uskon, että hänen kirjallaan on suuri tulevaisuus. Se on vaikuttava analyysi nykyisestä mediajulkisuudesta ja perustuu suurelle määrälle faktoja. Se tarina on kaikessa alastomuudessaan niin karu, että tavallaan ymmärtää sen hyvin voimakkaan hylkimisreaktion, jonka se on aiheuttanut.

Tämä on toistaiseksi ainoa professoriarvio työstäni. Venäjän historian tuntijana Vihavainen varmasti tietää, mitä sensuuri, valheellisuus ja yhteiskunnalliset faktat aina varmistava media merkitsevät. ”Faktantarkistuksesta” on tullut härski kiertoilmaus poliittisen korrektiuden ja puolueideologisuuden vaatimiselle.

Tieteen, median ja informaatioalan ideologisuus

On muistettava, että *median* sinänsä ei pidä kuulua *tieteen* maailmaan millään tavalla – ellei ajatella pelkästään tieteestä tiedottamista tai tieteellistä julkaisutoimintaa itseään, joka sekin oli kirjassani *Totuus kiihottaa* perustellun kritiikin kohteena (luvussa 17). Sen sijaan tieteen pitäisi kuulua mediaan. Tavoitteeni oli palauttaa ajatuskuri paitsi mediaan ja viestintätutkimukseen, myös akateemiseen julkaisutoimintaan.

Tiedeyhteisössä nykyisin vaadittava vertaisarviointi ja julkaisutoiminnan relevanssin rajoittaminen vain opetusministeriön ja Tieteellisten seurojen valtuuskunnan TSV:n Julkaisufoorumihankkeessaan määrittelemiin lehtiin ja kustantamoihin on vartiointiliikkeiden filosofiaa.

Käytänkin siitä nimitystä vertaisvartiointi. Se on samanlaista kuin kokoomuslaiset pakotettaisiin lähettämään ohjelmansa kommunistien hyväksyttäviksi tai kääntäen. Näin voisi syntyä ihailtavia kompromisseja, mutta kukaan ei voisi edustaa itseään ja ajatuksiaan rehellisesti. Tämä olisi vastoin nietzscheläistä ihmisyyden julistusta, jonka mukaan jokaisella on oikeus ja elämän itsensä antama velvollisuus puhua omalla äänellään toiseuden vastaväitteistä ja painostuksesta piittaamatta.

En sano, ettei dialogissakin viisautta olisi, kun olen kirjoittanut siitä kokonaisen kirjan nimeltään *Dialoginen filosofia*. Mutta tosiasiassa vertaisarvioijat eivät ole missään dialogisessa *vertaisasemassa*, vaan salusiinien ja rullakardiinien takana lymyillessään he ovat anonyymissä *valta-asemassa*, josta he voivat läimäyttää vaikka kuinka kovaa, yksipuolisesti ja puolueellisesti.

Vertaisvartiointi ei ole dialogista filosofiaa vaan viestinnän totalitaristinen irvikuva. Lisäksi asiat vaaditaan sanomaan kansainvälisessä yhtey-

dessä englanniksi siksi, että näin voidaan vetää matto alta kotimaiselta julkaisutoiminnalta ja estää kansallinen politiikkakritiikki sekä lopettaa suomen kielen asema tieteen kielenä. Myös julkaisupäätöksiä tekevällä tiedemedialla on siis kaulin kädessään.

Yritin sittemmin kirjoittaa asiasta ja kirjani vastaanotosta viestintätieteelliseen *Media ja viestintä* -lehteen, mutta lehti kieltäytyi visusti julkaisemasta kirjoitustani, vaikka muutoin se julkaisee ilomielin erilaisia katsauksia ja muitakin kirjoituksia kuin niin sanottuja alkuperäistutkimuksia, jopa kirja-arvioiksi naamioituja vasemmistolaisten kustantamojen, kuten Vastapainon, mainoksia.

Tarjosin tekijänkappaleitani hankittaviksi muutamille suurimmille kirjastoille, mutta vain pari kirjastoa hankki teoksen. Vedottiin erilaisiin verukkeisiin, kuten siihen, että kirjaahan saa jo digitaalisena Internetistä ja että kirjasto hankkii teoksia vain sopimustoimittajien kautta. Antavatko kirjastot siis sopimustoimittajiensa päättää tarjonnallaan siitä, mitä ne voivat kokoelmiinsa hankkia?

Eräs kirjasto Uudellamaalla puolestaan poisti kokoelmistaan tarjoukseni jälkeen kaikki aiemmin hankkimansa kuusi kirjaani,[192] joukossa myös filosofian väitöskirjani, joka on toistaiseksi ainoa suomalainen väitöskirja, joka on julkaistu myös pokkarina. Syynä poistamisiin tuskin oli mikään vanhentuneisuus, koska kaikki painokset olivat tältä vuosituhannelta, mutta kaikki menivät rouhimoon. Tämä vaikutti kirjastosensuurilta, jota käsittelin teokseni luvussa 15.2.

Kirjani *Totuus kiihottaa* painos jää ilmeisesti ikuisesti jakelematta ja päätynee silppuriin tai julkaisijansa komeroihin, joissa puolue hautoo sitä kuin hanhiemo. Yleisö puolestaan voi miettiä, toteutuuko tässä nyt sananvapauteen liittyvä tiedonsaantioikeus, vai olisiko kyseessä lukevaan yleisöön suunnattu ylenkatse.

Median ja byrokraattien kosto

Entä mitä merkitystä tällä kaikella loppujen lopuksi on? Oliko median reaktio minulle jonkinlainen yllätys? Enkö tiennyt, että totuus pitää jättää toimittajien ja valtiontalous ministerien huoleksi? Voin sanoa, ettei ollut yllätys.

Tutkimukseni vastaanotto oli teokseni kriittisyyden vuoksi odotettavissa, mutta hyökkäyksen rajuus oli yllätys ja aihepiiri arvoitus. Median reaktio oli siis arvattavissa, eikä se poikennut toimittajien tavasta tehdä juttuja, joissa talvi vuodesta toiseen yllättää autoilijat.

Suunniteltu tuo kohu ei ollut, eikä myöskään teokseni reseptio ollut itseni ”käsikirjoittama”. Valtavirtamedia tuli ilmeisen tahattomasti todistaneeksi kaikki väitteeni sen puolueellisuudesta oikeiksi omilla reaktioillaan, ja haukut tulivat tahoilta, joilta otan ne kiitoksina vastaan.

Uhkaus valtion yleisrahoituksen takaisinperinnästä tutkimustyönantajaltani vain siksi, että tulokset eivät tyydyttäneet eri puoluetta olevaa ministeriä, oli ennennäkemättömän röyhkeä aggressio tutkimustoiminnan vapautta ja siten koko tutkijakuntaa kohtaan.

Mikään ei voinut kuitenkaan voittaa sitä banaaliutta, jonka mukaisesti toimittajat yrittivät kirjaani lukematta tyhjentää esittämäni media- ja yhteiskuntakritiikin muutamaan kevyellä kynän käänteellä huitaisemaansa heittoon joistakin vaikutelmanvaraisista yksityiskohdista. Tämä kaikki alle kahdessa päivässä, kun kirjaani olin kirjoittanut suurella vaivalla monta vuotta.

Kritiikistäni kiusaantuneet toimittajat koettivat kääntää huomion pois heidän omassa toiminnassaan osoittamistani virheistä, väärinkäytöksistä ja läpikotaisesta puolueellisuudesta, ja sen vuoksi he yrittivät sotkea filosofisen analyysini omalla populistisella hölinällään seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta. Se oli todellinen anti-intellektualismin riemuvoitto, joka tosin kääntyi toimittajia itseään vastaan.

Ristiriitaista oli sekin, että tieteellisin lähestymistavoin ja motiivein kirjoittamani mediatutkimuksen merkityksestä pyrittiin päättämään arvostelemissani medioissa, jolloin toimittajilla oli ”oma lehmä ja ojassa” ja ”pukit toimivat kaalimaan vartijoina”.

Tämä pitää yhtä sen kanssa, että nykyisin viestien *vastaanottajat ja lukijat* yrittävät päättää siitä, mitä *lähettäjät ja kirjoittajat* tarkoittavat. Viestien lakatessa miellyttämästä vastaanottajia he alkavat uhkailla julkaisijoita oman tyytymättömyytensä merkiksi ja pitävät viranomaisten puoleen kääntymistä aivan tavanomaisena tapana toimia. Vastaanottajien suuttumuksen projisointi lähettäjien ominaisuudeksi ja sen mukainen ”vihapuheesta” syyttely eivät ole enää vain pelkkiä epä-älyllisyyden eksponentteja vaan suoranaisen dynamiittityhmyyden ilmauksia.

Opetus- ja kulttuuriministeriön esiin nostamat ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” vaateet puolestaan olivat huikea tiedepoliittisen mielivallan crescendo. Voidaan kysyä, millä perusteella tieteellisesti epäkompetentti ministerin sijainen Hanna Kosonen ja hänen ministeriönsä saattoivat vetää tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuslait mediakriittisen tutkimukseni arviointiperusteiksi – ikään kuin filosofian pitäisi olla sovinnaisuusnormien palvontaa ja tutkimuksen arvioinnin lainvalvontakysymys.

Vaatiessaan tieteilijöitä edistämään kyseisiä ”kelluvia merkitsijöitä” (käännös Claude Lévi-Straussin käsitteestä *signifiant flottant*) ministeriö oli pyrkinyt sokaisemaan tutkijakuntaa pelolla ja kahlitsemaan kaikkia pykäläkoreografian aivottomalla kauhulla.

Niin ajatellessaan toimittajat, poliitikot ja byrokraatit olivat vajonneet kaulaansa myöten jorpakkoon. He olivat osoittaneet oikeaksi myös tutkimusväitteeni, jonka mukaan perussuomalaiselta pohjalta ei voi sanoa mitään ilman, että joutuu hakemaan tieteelliselle vapaudelleen lupaa oikeu-

denkäynneissä ja viranomaisissa – tälläkin kertaa hyvin sokraattisessa merkityksessä.

Ministeriön ajatusvirheissä oli kyse pelkästä tieteen ulkoisiin normeihin liittyvästä vaikeroinnista, jolla ei ole minkäänlaista relevanssia tieteellisen ajattelun eikä metodologian näkökulmasta. Perimmältään se oli tiedepoliittisesta latistuksen ja matalamielisyyden mankelista ulos puristunutta ideologiaa, jonka sovinnaisuusvaateilla poljettiin ihmisarvoa ja loukattiin ihmisyyteen sisältyvää pyrkimystä vapautua massamedian ja politiikan yhdessä pakkosyöttämästä *das Man* -ihanteesta ja sen löysästä ja vetelästä muhennoksesta.

Pavlovin koirat

Olin hakeutunut perussuomalaiseen puolueeseen ajatellen voivani korostaa kansallisvaltion roolia kansakunnan hyvinvoinnin edistäjänä sekä tuoda esille poliittista korrektiutta kyseenalaistavaa filosofiaa riippumatta systeemipuolueita leimaavan korporatismin kahleista. Politiikan yleiset sovinnaisuusihanteet tekivät loogisen ja rationaalisen ajattelun soveltamisesta politiikassa kuitenkin hetkessä mahdotonta.

Median panettelu ja henkinen pahoinpitely saivat aikaan paljon imagotuhoa muutenkin huonosti suojatussa elämässäni; minähän en olen minkään viran köysissä enkä kahleissa. Median syytökset vaikuttivat perättöminäkin pahemmin kuin tuomiot, enkä voinut enää tunnistaa itseäni median maalaamista kuvista; eivät myöskään lähimmäiseni. Olen joutunut toimimaan koko tieteellisen urani ajan vihervasemmiston hallitsemassa vihamielisessä asenneympäristössä.

Median reaktio aiheutti sen, että olen joutunut tieteenharjoittajana kirjoittamaan itseni irti median lavastamasta kertomuksesta. Tämän vuoksi julkaisen lähiaikoina jälleen kokonaisen teoksen, jossa analysoin, kuinka media tuli osoittaneeksi kaikki väitteeni sen puolueellisuudesta entistäkin selvemmin tosiksi. Tässä tutkimukseni jatko-osassa osoitan, kuinka valehtelu ja poliittisesti epäsoveliaina pidettyjen näkemysten tukahduttaminen toimivat vihervasemmistolaisten toimittajien, viranomaisten ja tieteilijöiden selviytymisstrategioina mediassa, yliopistoissa ja tiedehallinnossa.

Toimittajat löivät täsmällisesti kuin kaappikello, ja tapaus toi mieleen myös psykologi Ivan Pavlovin kuuluisat koirat, jotka alkoivat kuolata ehdollisen refleksin merkiksi. Yhteiskunnassamme toimii tietty ryhmittymä, joka valmistautuu vastaanottamaan purtavaa heti kuullessaan sanan ”perussuomalaiset”.

”Kokeeksi” kirjani julkaiseminen muodostui tahattomasti kontrollin pettäessä, eikä kyse siten ollut empiirisestä kokeesta. Minun piti alun perin vain julkaista teokseni ja tutkimustulokseni, mutta jouduin toimittajien

hampaisiin täysin itsestäni ja tutkimuksestani riippumattomista syistä, kun persuaura loisti kulman takaa.

Tätä kautta paljastunut kausaaliyhteys sinänsä on vahva ja todellinen: perussuomalaisessa kontekstissa sanottu kommunikoidaan mediassa deluusioiden sävyttämänä ja harhakuvien kautta. Mikäli olisin sanonut saman vaikkapa Vasemmistofoorumin piirissä, minua olisi luultavasti kiitetty ”vasemmistolaisen tutkijan tiedostavasta itsekritiikistä”, ja kirjoittaja olisi toimitettu pikavauhtia professorinvirkaan jonkin tiedekunnan räystään alle. Hainkin viime keväänä journalismin työelämäprofessuuria Tampereen yliopistosta, mutta paikalle nimitettiin puolikoulutettu toimittaja Yleisradiosta, ja kirjoitin aiheesta myös blogikirjoituksen (tässä kokoelmassa).

Kirjani *Totuus kiihottaa* vastaanotto vahvisti väitteeni mediajulkisuuden, viestinnän ja yhteiskunnan perusrakenteen halkeamisesta kahteen klusteriin tai paradigmaan. Tutkimukseni joutui kärsimään teoksessa kuvailemani kahden viestintäpoolin – monikulttuuri-ideologisen ja kansallismielisen – väliin jäämisestä. Sensuurin kohteeksi jouduttuaan kirjani on elävä esimerkki filosofisen ajattelun pakottamisesta tappiolle poliittisen mielivallan puristuksessa.

Vaikutelma tutkimukseni ”pamflettimaisuudesta” on tosi vain, koska median oma diskurssi on niin likilaskuinen, että kaikki siitä poikkeava ajattelu leimautuu automaattisesti pamfletiksi, siis ”kiistakirjoitukseksi”. Media menetti pelin ottaessaan kritiikkini vastaan taitamattomasti, kun sen olisi kannattanut antautua arvioimaan itseään uudessa valossa ja ottaa peilikuvastaan opikseen.

Koettu konflikti ei siis ollut hyväksi medialle eikä myöskään ministeriön viranomaisille, jotka ovat menettäneet keskeisen toimintaresurssinsa, eli arvovallan. Toimittajien ammattiarvostus ja opintien houkuttelevuus olivat puolestaan huipussaan 1980- ja 1990-luvuilla, jolloin myös filosofia kukoisti julkisuudessa. Filosofia oli toimittajantyön epävirallinen ja kriittinen koulutuslinja, jonka kautta monet älyköt astelivat julkisuuteen. Julkisuus puolestaan oli ja olisi edelleen filosofian keskeinen toimintaehto, mutta normatiivisissa kahleissa se on vääristynyt.

Tendenssijournalismi ja ”arvoihin” sitouttaminen ovat himmentäneet filosofialta ja medialta niiden aiemman hohdon. Filosofian näkökulmasta eivät julkisessa sanassa nykyisin hehkutetut ”arvot” ole arvoja lainkaan vaan ideologisia ja subjektiivisia *arvostuksia*, mikä selittää myös ”arvojen” kesken vallitsevaa eripuraa.

Filosofia ja viestintä eivät ole enää suosituimpien oppiaineiden joukossa. Tämä ei välttämättä johdu vain työmarkkinoiden kireydestä vaan myös siitä, että molemmat velvoittaisivat kriittisyyteen, jonka haastavuutta nuorison idealismi ei kestä. Yliopistoihin hakeudutaan jälleen 1960- ja 1970-luvuille ominaisesti ”parantamaan maailmaa”, ja tietoa suostutaan ottamaan vastaan vain sikäli kuin se edistää omaa agendaa.

Poliittinen keskustelu taas on vain sarja nuorison identiteettikriisejä, ja valtiontalouden ongelmat ratkaistaan samalla menetelmällä kuin ilmaston kuumeneminen: soittamalla 16-vuotiaalle tytölle ja kysymällä häneltä.

Anti-intellektualismin nousu

Viestintäympäristön myrkyttyminen johtuu nykyisin sananvapautta vastaan suunnatuista poliittisista uhkavaatimuksista – ei suoraan mediasta tai toimittajista itsestään, ja siksi käsittelin kirjassani politiikkaa niin paljon. Pahimpien oireiden joukossa ovat nykyisin "vihapuheen" (*hate speech*) ja "maalittamisen" (*doxing*) kriminalisointihankkeet sekä automatisoitujen sensuurialgoritmien kehittelyt, joilla on tarkoitus puuttua ihmisten yhteen perusoikeuteen: ilmaisunvapauteen.

Totuuden kaipuuta sinänsä voidaan pitää minuuden, persoonallisuuden tai sielukkuuden ilmaisuna, johon kone ei pysty, sillä algoritmi vain analysoi dataa. Tietoa tosiasioista tulee vasta tietävän subjektin tajunnassa, jossa se saa merkityksen. Raskaalla rahoituksella voideltu vihapuhealgoritmien ja muiden sanaseulojen kehittely on mekanisoitua mielivaltaa ja laittoman ennakkosensuurin systematisointia. Se on jatkuvasti syvenevä ongelma niin sossumediassa kuin sensuuria puolustelevassa[193] Yleisradion tapaisessa valtavirtamediassa.

Vihaaminen puolestaan on psykologisesti arvioiden oppimisprosessi, sillä se kertoo, että ihmisessä on herännyt vastaväitteitä heidän aiempia ajattelutottumuksiaan vastaan, ja siksi he tulevat raivoihinsa. Viha on siis merkki vihaajan omassa tajunnassa olevasta ristiriidasta, ja aggressio on ristiriidasta johtuvan frustraation vastareaktio. Siksi myös sotilaskouluttaja Hartman sanoi alokkaille Stanley Kubrikin elokuvassa *Full Metal Jacket*, että vihatkaa minua avoimesti, sillä mitä enemmän vihaatte, sitä enemmän opitte.

Argumentoin kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 8, että vihapuheen käsite on eräs kelluva merkitsijä, joka voi tehdä tuomioiden lukemisen mahdolliseksi lähes mistä tahansa, ja siksi sellaista löysää käsitettä ei pidä mihinkään lakiin laittaa. "Maalittamista" koskien on taas vaikea ajatella, että kritiikillä ei olisi kohdetta tai että sitä ei saisi sanoa.

On vääristynyttä, että antaudutaan edes keskustelemaan siitä, kuinka ihmisten ilmaisunvapautta pitäisi rajoittaa, kun olennainen kysymys on, millä oikeudella tai ylemmyydellä muutamat tahot ovat ylipäänsä ottaneet asiakseen päättää toisten ihmisten ajatustenvaihdosta. "Vihapuheen" tuomitsemisen sijasta ihmisten kannattaisi pohtia, *miksi* ihmiset ovat tulleet vihaisiksi, ja varteenotettava vastaus on maahanmuuton aiheuttama eripura.

EU:n vihapuhesakot ja Internet-jättiläisten kanssa solmimat sopimukset kansalaisten viestien poistelemiseksi ovat jyrkästi eurooppalaisten va-

pausihanteiden ja kansanvaltaisten arvojen vastaisia, vaikka rajoituksia paradoksaalisesti perustellaan niillä. Tässä ristiriidassa näkyy niin sanotun *järjestelmäpolitiikan* epäonnistuneisuus ja asettuminen tukemaan omalta kannaltaan hyödyllisiä toimijoita muita kansalaisia vastaan.

Sananvapauden syövyttämisellä ei voine olla muuta tarkoitusta kuin *poistaa* tietyt ajatukset todellisuudesta, mikä ilmentää drakonista halua hävittää myös näkemysten kannattajat, joiden tajunnassa ajatuksilla on asunto. Ajatushan ei katoa, ellei katoa sitä edustava ihminen.

Euroopan maissa ovat uhattuina olleet viime vuosina nimenomaan kansallisen edun puolustajat. Kuten puheeni alussa totesin, sananvapaus ei ole mikään tuulettimen kaltainen lisävaruste vaan demokraattisen yhteiskunnan kulmakivi, jolle muut oikeudet perustuvat. Niinpä puolustan sananvapautta popperilaisen falsifikationismin merkityksessä, toisin sanoen koeteltavuuden varmistamiseksi – ja tietysti myös siitä psykodynaamisesta syystä, että kielletyiksi julistetuissa virheissä ja valheissa aletaan helposti nähdä totuuden jyviä.

Sen sijaan valtamediaa on sananvapauden kaventaminen alkanut hermostuttaa vasta, kun rajoittaminen on koskenut sen omaa liikkumatilaa. En tiedä itsenäisen Suomen historiassa ajanjaksoa, jolloin viestintää olisi viety yhtä kuolettaviin kahleisiin kuin nykyisillä toimittajien ja kustantajien ”et sä noin voi sanoo” -väitteillä. Jopa kansalaissodan jälkeisinä vuosina kirjallinen kulttuuri oli vapaamielisempi kuin nykyisin, vaikka silloinkin vallitsivat omat blokkinsa tulenkantajineen ja vedenkantajineen.

Sen sijaan nykyisin diskurssit ovat linnoittautuneet toinen toisiaan täysin ymmärtämättömiksi, vaikka taustalla ei vallitse sodan kaltaista konfliktia – ellei sitten tuota käynnissä olevaa informaatio- ja kulttuurisotaa pidetä juuri sellaisena. Yksi esittämäni selitys ehdottomuuden kasvuun on reagoimisen helppous. Netissä peukuttaminen on ehdollistanut ihmiset joko/tai-tyyppisiin hylkäämisiin tai hyväksymisiin, tykkäämisiin ja ei-tykkäämisiin; tosin täysin ilman kierkegaardilaista syvämietteisyyttä ja pelkän pateettisuuden turvin.

Häiriöitä systeemissä

Teloituksen ilmapiiri ulottui lopulta myös oman mediatutkimukseni reseptioon. Olennaista on, että yksikään kirjaani moittineista median, hallinnon ja politiikan edustajista ei itse kuulu tieteen maailmaan millään tavalla. Sen sijaan minä kuulun, olen sieltä tullut ja sitä edustan.

”Huono kirja” ja ”noin ei pidä sanoa”, väittivät monet, mutta kukaan ei pystynyt osoittamaan, että sanomani ei olisi *totta* tai ei pitäisi *paikkaansa*. – Ja ainoastaan tämä on filosofian kannalta ratkaisevaa.

Jos Freud ja Nietzsche eläisivät nykyään, he joutuisivat opettamaan periaatteensa ihmisille uudestaan, sillä niin latteaksi, matalamieliseksi, älyl-

listä rohkeutta sietämättömäksi ja soveliaisuutta vaativaksi julkinen keskustelu on mennyt tai tehty. Julkisen keskustelun taso on mediassa ja myös yliopistoissa nykyisin erittäin alhainen.

Nyt kun perussuomalainen puolue joutuu riitelemään Suomen Perustan valtionrahoituksesta hallinto-oikeudessa, on foorumi asian käsittelylle edelleen väärä. Tutkimustoiminnan ja lainsäädännön normit ja ihanteet ovat erilaiset ja usein täysin vastakohtaiset. Siksi byrokraattien ja juristien ei pitäisi pyrkiä päättämään tutkimusten relevanssista, eikä normeista voida johdella tosiasioita. Lait puolestaan ovat luolaihmisten luuloja. Välillä ovat voimassa diktaattorien lait ja toisin ajoin erään toisen diktatuurin, eli kansanedustajien enemmistön, säätämät lait.

”Häiriöiden” tuottamista systeemeihin on puolestaan pidetty filosofian *ihanteena*, ja siksi on vain hyvä, jos koetaan, että filosofia häiritsee. Etiikka on nimenomaan totuttujen ajatuskulkujen kyseenalaistamista ja kaavoittuneisuuden katkaisemista eikä mitään sementtiin valettujen hallintomääritelmien toistamista tasa-arvosta.

Filosofien ja tieteilijöiden tehtävä on valvoa poliitikkojen ja byrokraattien toimintaa eikä päinvastoin. Sen sijaan opetus- ja kulttuuriministeriö koettaa kääntää tämän kansalaisyhteiskunnan kontrollifunktion nurin pyrkimällä ohjaamaan tutkimustoimintaa ja julkaisujen ajatussisältöjä taloudellisella kiristyksellä, joka on jo nyt voinut vaikuttaa kielteisesti koko tutkijakunnan halukkuuteen tehdä kriittistä tutkimusta. – ”Ei edistä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”: siis rahat pois taannehtivasti. Se on todellista häirintää, jos mikä.

Voidaan kysyä, miksi tutkimusta tehtäisiin tai teetettäisiin, mikäli rahoittaja tai tilaaja itse päättäisi tuloksista ja niiden julkaisemisesta. Agendojen ja tendenssien pois sulkemista on pidetty tieteen menetelmäopillisena perustana Edmund Husserlin puhtoisista viisauksista asti.

EU-vetoinen anti-intellektualismi ja konformismi ovat johtaneet siihen, että erimielisiä pidetään nykyisin toisinajattelijoina, jotka pyritään likvidoimaan tieteestä ja mediajulkisuudesta. Toisinajattelijoita puolestaan on vain totalitarismeissa, kuten Pohjois-Koreassa, jossa ei todellakaan ole poliittisia vastakkainasetteluja.

Tapaus osoittaa, että filosofia on nyt kohdeltu Suomessa huonommin kuin toimittajia Venäjällä. Ministeriötä kiitän ”putkassa kukaan ei kuule huutoasi” -periaatteen toteuttamisesta, sillä siten totuus pysyy varmasti lukkojen takana, todennäköisesti ikuisesti.

Yleisö puolestaan voi pohtia, kumpi on pahempaa: sanoa totuus median puolueellisuudesta vai ministerin harjoittama tutkimustoiminnan kiristäminen, taloudellinen painostaminen ja uhkaileminen.[194]

Lauantaina 18. syyskuuta 2021

KORKEIN OIKEUS SUOJELEE HIVIN LEVITTÄMISTÄ

Ryhtyminen suojaamattomaan sukupuoliyhdyntään HIV-positiivisena on suomalaisessa oikeuskäytännössä tuomittu yleensä *törkeänä pahoinpitelynä* tai sellaisen yrityksenä, mikäli toisella osapuolella ei ole ollut tietoa toisen tartunnasta ja siihen liittyvästä riskistä. Korkein oikeus kuitenkin kumosi 15.9.2021 tekemällään päätöksellä Vaasan hovioikeuden tuomion, jolla oikeus oli langettanut HIV-positiiviselle miehelle kahden vuoden vankeusrangaistuksen.

Ennakkopäätökseksi kirjattu ratkaisu (KKO:2021:64) sai jonkin verran huomiota mediassa.[195] Ratkaisussa ei suoraan paljasteta, onko kyse ollut homo- vai heteroseksuaalisesta kanssakäymisestä, mutta päätöksestä voi lukea (kohta 17), että kyse on ollut naisen ja miehen välisestä seksistä, jossa ”A on saanut siemensyöksyn lakanalle eikä B:n sisälle” (kohta 19). Ratkaisussa ei kerrota osapuolten henkilöllisyyttä eikä kansalaisuutta tai etnistä alkuperää.

Korkeimman oikeuden päätös antaa huonoa näyttöä oikeuden tuomarien harkintakyvystä ja erinomaista näyttöä sen puuttumisesta! On vaikea sanoa, mihin oikeus on kyseisellä kannanotollaan tähdännyt ja ymmärretäänkö kollegiossa ratkaisun ennakolta vaikuttavia oikeusvaikutuksia lainkaan – etenkään kun päätöstä voidaan nyt pitää kaikkia tapauksia jatkossa sitovana ratkaisuna.

Tartuntariskin sanktiointiin on perinteisesti sisällytetty vaatimus kertoa tartunnasta ennen sukupuolista kanssakäymistä, mutta Korkeimman oikeuden päätöksen tuloksena myös tämä velvoite joutuu väistymään.

Mitä vikaa ratkaisussa sitten on?

1) Päätöksellään Korkein oikeus ohjaa HIV-positiivisia olemaan kertomatta sairaudestaan ja siten vie terveiltä oikeuden saada tietää, onko heidän partnereillaan tartunta vai ei. Näin ihmiset eivät voi itse päättää, harjoittavatko he seksiä HIV-positiivisten kanssa vai eivät.

2) Istuva hallitus keuhkoaa ”Suostumus2018”-hankkeen puolesta, mutta HIV-asiassa Korkein oikeus asettui vastustamaan ihmisten oikeutta tietää, onko toisella osapuolella tarttuva (ja ilman lääkitystä varmaan kuolemaan johtava) sairaus. Oikeuden ratkaisu on ristiriidassa ihmisten seksuaalisten oikeuksien ja itsemääräämisoikeuden kanssa sekä vastustaa oikeudellisen ajattelun kehittämissuuntaa.

3) Oikeuttaessaan HIV-positiivisten suojaamatonta seksiä oikeus on asettunut vastustamaan terveiden oikeuksia. Siten ratkaisu vastustaa YK:n ihmisoikeusjulistuksessa (artikla 3 ja 25) ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa (artikla 2) mainittua oikeutta terveyteen ja elämään. Viimeksi

mainitun mukaan ihmisten vapautta voidaan kylläkin *rajoittaa tartuntataudin leviämisen estämiseksi* (artikla 5, momentti 1, kohta e).

4) Oikeuden viittaama perusväittämä siitä, että ”lääkehoidettuna HIV ei tartu”, on pohjimmiltaan kestämätön. Oikeus spekuloi ratkaisussaan laajasti ”virusten määrällä millilitrassa”, muttei ottanut huomioon, että ihmisten kyky ja halu hoitaa tautejaan vaihtelee laajasti. Niinpä ei ole ehdotonta *näyttöä* eikä *takeita* siitä, että hoidetuksi *määrättyä* sairautta on *todella* hoidettu ja lääkkeitä otettu. Sen sijaan HIV-vaaran aiheuttaneet voivat jatkossa *vedota* siihen, että lääkitys on, ja siten välttää rangaistuksen.

5) Päätös mahdollistaa sen, että HIV-tartuttajan ei tarvitse kertoa sairaudestaan, mutta hän voi jättää lääkkeensä tilapäisesti ottamatta, tartuttaa jonkun, ja asia tulee ilmi vasta kuukausia ja tai vuosia myöhemmin, kun epäillyn verestä ei enää näy tartuttavuus, mutta tartunta näkyy uhrin verikokeessa.

6) Jälkikäteen on vaikeaa tai mahdotonta *todistella*, onko epäilty käyttänyt lääkkeitään ja mikä on ollut tartuttavuuden taso rikoksen tai sen yrityksen tekohetkellä, sillä oireiden ilmaantumiseen voi kulua vuosia, ja testeissä tartunta näkyy yleensä vasta noin kolmen kuukauden kuluttua.

7) Tartuttavuus voi heittelehtiä myös muista syistä paljon. On muistettava, että HIVin ja AIDSin hoitaminen on erittäin monimutkainen ja kalliiksi käyvä asia, ja lääkehoidon vaativuutta vähätellään paljon.

8) Saattaa olla ihmisiä, jotka unohtavat hoitaa tautejaan tai jotka pyrkivät levittämään tartuntaansa *tahallaan* esimerkiksi katkeruuden tai mielisairauden vuoksi. Monet HIV-positiiviset jättävät lääkkeensä tarkoituksella ottamatta, jotta he kuolisivat nopeammin ja kärsimykset loppuisivat. Ratkaisullaan oikeus tulee suojelleeksi HIVin tahallisia tartuttajia, jotka voivat laajentaa toimintaansa tietäessään välttävänsä rangaistuksen. HIV-tartuttaja voi tukeutua siihen, että lääkitys on ja ”kaikki kunnossa”.

9) Poistaessaan HIViin liittyvältä riskikäyttäytymiseltä rangaistavuuden oikeuden ratkaisu ohjaa laajemminkin suojaamattomaan seksuaaliseen kanssakäymiseen, minkä tuloksena myös muut sukupuolitaudit voivat levitä entistä tehokkaammin.

10) Oikeuden päätös on hieno uutinen kaikille, jotka harjoittavat pitkin ja poikin suojaamatonta seksiä ja toimivat siten tautipesäkkeinä.

11) Oikeuden pohtima ongelma ei ole ensisijaisesti lääketieteellinen, eikä sitä voida ratkaista lääketieteellisillä argumenteilla, sillä ihmisten elämä ei tapahdu koeputkissa eikä laboratorio-olosuhteissa, joissa tartuntatautien riskitasoa voitaisiin valvoa luotettavasti. Niinpä huomio pitäisi keskittää ihmisten *käyttäytymisen* kontrolloimiseen eikä biokemialliseen todisteluun, jollaista elävässä elämässä ei voida suorittaa eikä pitää valintojen pohjana. Jos rangaistavuus säilytettäisiin, asiaa ei tarvitsisi ylipäänsä valvoa ja todistella jälkikäteen, kun rangaistuksen uhka ohjaisi toimimaan viisaammin etukäteen.

12) Ongelma on pohjimmiltaan moraalifilosofinen ja oikeudellinen sekä koskee sitä, onko sukupuolisen kanssakäymisen osapuolilla oikeus tietää toisen ihmisen kantamista taudeista ja riskeistä: onko ihmisillä oikeus omaan terveyteen, oikeus saada tietää toisen ihmisen terveydentilasta sekä onko ihmisillä itsemäärämisoikeutensa edellyttämä mahdollisuus päättää *tiedon* pohjalta omasta käyttäytymisestään.

13) Oikeuden ratkaisu vie pohjaa ihmisten vapaudelta tietää kumppaninsa HIV-statuksesta. Filosofian näkökulmasta ihmisten tulisi saada tietää toisen ihmisen taudeista ja päättää, harrastaako seksiä taudin kantajan kanssa, joka *ehkä* ottaa lääkkeensä, *ehkä ei*. Ihmisen terveysturvallisuutta ei pitäisi jättää vain sen varaan, että *toinen* ihminen *mahdollisesti* hoitaa *omaa* terveyttään tai sairauttaan.

14) Oikeuden päätöksellä vastuu siirrettiin pois HIVin kantajilta tartunnan uhreille, mikä on epäloogista ja epäoikeudenmukaista.

15) Viruksen ”mittaamattomissa oleminen” ei todista, ettei virus voisi jatkossa tarttua esimerkiksi lääkityksen laiminlyönnin vuoksi.

16) Oikeuden päätös ei ota mitään kantaa tapaukseen, jossa tartunta on todella tapahtunut, vaan ainoastaan tapaukseen, jossa tartuntaa ei ole tapahtunut ja on ilmennyt vain riski. Rangaistus voi siis edelleen olla edessä, jos tartuttaja onnistuu teossaan.

17) Korkeimman oikeuden ”ennakkopäätökseksi” nimeämä ratkaisu on huono päätös, jonka ala pitäisi rajata vain tuohon yhteen tapaukseen ja sen erityisolosuhteisiin, eikä antaa päätökselle yleistettävyyden voimaa, toisin sanoen laajentaa sitä koskemaan muita tapauksia. (Korkeimman oikeuden päätösten sitovuus yleensäkin on filosofian näkökulmasta täysin irrationaalinen asia, sillä kaikki tapaukset ovat pohjimmiltaan erilaisia.)

18) Ratkaisun tehneet Korkeimman oikeuden oikeusneuvokset Juha Häyhä, Jukka Sippo, Jarmo Littunen, Päivi Hirvelä ja Juha Mäkelä sekä esittelijä Elina Elo tuskin ovat ajatelleet kaikkia niitä seurausvaikutuksia, joihin heidän päätöksensä ohjaa. On mahdollista, että oikeuden tuomarit ovat sokaistuneet lääkärien antamasta optimistisesta ja kunnianhimoisesta informaatiosta ja unohtaneet asiaan liittyvät kauaskantoiset oikeusvaikutukset.

19) Korkeimman oikeuden päätös antaa näyttöä oikeuslaitoksen kallistumisesta vihervasemmistolaiseen tai oikeistoliberaaliin suuntaan. Siten se omalta osaltaan osoittaa oikeuslaitoksen politisoitumista ja kertoo, kuinka eräissä moraalisesti ongelmallisissa tapauksissa oikeuslaitos on luisumassa poliittisten asenteiden kiistakentäksi – oikeusfilosofisen perusteltavuuden tappioksi.

20) Korkeimman oikeuden ratkaisu antaa näyttöä vihervasemmistolaiseen ja oikeistoliberaaliin ideologiaan liittyvästä pyrkimyksestä *huonontaa rikoksen uhrien asemaa* ja haluun *parantaa rikoksesta perinteisesti tuomittavien tahojen asemaa*.

Tapaus sinänsä ei koske henkilökohtaisesti minua, vaan olen käsitellyt asiaa pelkästään akateemisen moraalifilosofian näkökulmasta. Tältä pohjalta kannustan rikoksen uhreja hakemaan ratkaisua Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta pääargumenttina se, että terveiden ihmisten terveysturvallisuutta ei saa jättää sen varaan, että sairaat muistavat hoitaa omia sairauksiaan heille määrätyillä tavoilla.

Vastaväitteet Korkeimman oikeuden päätöstä kohtaan voidaan kiteyttää yhteen sanaan: riski. On epäloogista, että oikeus ohjaa turvaseksin laiminlyömiseen, vaikka laiminlyönnistä ei ole epäillylle eikä uhrille mitään hyötyä mutta voi olla uhrille suurta haittaa. Tämä puoltaisi rangaistavuuden säilyttämistä.

Mediassa (joka ei kuulu *tieteen* maailmaan millään tavalla) on ollut paljon disinformaatiota HIVistä ja sen tarttuvuudesta. Median harjoittama painostus on saattanut vaikuttaa siihen, että Korkein oikeus on vaihtanut kantaansa. Esimerkiksi Sanoma-yhtiöiden tukema vaihtoehtoinen Long Play -verkkojulkaisu julkaisi toukokuussa 2016 parikin toimittaja Ari Lahdenmäen kirjoittamaa juttua,[196] joissa moitittiin Korkeimman oikeuden aiempaa tapaa tuomita HIV-positiivisia suojaamattoman seksin harjoittamisesta.

Long Play myös ylpeili ja mainosti itseään toimittaja Lahdenmäen journalismilla, kunnes Lahdenmäki vuosina 2017 ja 2018 tuli tuomituksi syyskuussa 2015 tekemästään raiskauksesta yhden vuoden ja 11 kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen sekä vuonna 2016 tapahtuneesta pakottamisesta seksuaaliseen tekoon kuuden kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen. Kirjoitin aiheesta lähteistetysti kaikkien aikojen ansioikkaimman ja vastaansanomattomimman mediatutkimuksen, kirjani *Totuus kiihottaa*, sivuilla 89 ja 221 (alaviitteet).

Oikeudellisen ajattelun löystyminen ja välinpitämättömyys näkyvät vihervasemmistolaisten ja liberaalien yrityksessä *laillistaa kannabis*, perustaa *huumehuoneita* ja jakaa yhteiskunnan laskuun *ilmaista PrEP-hoitoa*, joka todistetusti ohjaa suojaamattomaan sukupuoliseen käyttäytymiseen ja siten myös sukupuolitautien määrän lähtemiseen lentoon. Käsittelin aihetta tämän kokoelman kirjoituksessani ”Hallitus tuo HIV-kriisin takaisin”, jossa viittasin lääketieteellisiin tutkimuksiin PrEP-käytön seurauksista. Tulokset eivät olleet rohkaisevia.

On hyvä muistaa, että medialla ja juridisella normituksella ei ole mitään tekemistä tieteellisen ajattelun kanssa, eivätkä toimittajien ja juristien mielipiteet paina *tieteen* vaa'assa mitään.

Keskiviikkona 22. syyskuuta 2021

PAHIN SALALIITTOTEORIA ON FEMINISMI – TEOREETTISEN FILOSOFIAN PROFESSUURIIN FEMINISTINEN AMERIKAN-TÄTI

Vihervasemmistolais-feministinen Yliopisto-lehti iloitsi jokin aika sitten Michiganin yliopistosta Suomeen palanneen Maria Lasonen-Aarnion nimityksestä Helsingin yliopistoon teoreettisen filosofian professoriksi. Helsingin Sanomat ehtikin jo pari vuotta sitten mainostaa Lasonen-Aarnion saavutuksia jutussa, jossa äskettäin lapsen pullauttanutta naisfilosofia luonnehdittiin ”*aktiiviseksi feministiksi*”.[197]

Näin media luo akateemisella uralla elintärkeäksi muodostunutta *julkisuutta* omille suosikeilleen, jotka puolestaan antavat medialle vastalahjaksi toimittajien toivomia ”totuuksia” ja ”tiedettä”. – Jälleen näyttö tieteen *medioitumisesta*, eli median ja tieteilijöiden välisestä vispilänkaupasta, jota arvostelin kirjassani *Totuus kiihottaa*.

Minkälaista kyytiä on siis odotettavissa opiskelijoille ja muille filosofiasta nautiskeleville?

Yliopisto-lehdessä Lasonen-Aarnio sanoo tutkineensa ”salaliittoteorioita”.[198] Sitä voidaan pitää merkkinä halusta lavastaa Yhdysvalloissa esitetty *maahanmuuttokritiikki* ja *ilmastopoliittisten velvoitteiden epätasapuolisuutta koskeva arvostelu* harhaluuloiksi. Kyseessä lienee Donald Trumpia vastaan edelleenkin kytevä vihamielisyys.

”Uskomuksiin” ja ”todistettavuuteen” keskittyminen on tyypillistä anglo-amerikkalaiselle systeemifilosofialle, jossa ongelmia lähestytään naiiveilla kokeilla, vähän niin kuin television *Myytinmurtajissa*. Kilpaillaan, kinastellaan ja haetaan evidenssiä, mutta uskomusjärjestelmien *metafyysisyyttä sinänsä ei huomata:* ei pelastuksen periaatetta, riittävän syyn ja perusteen prinsiippiä eikä niihin liittyviä uskomuksia, jotka leimaavat *tieteellistä selittämistä sinänsä*. Martin Heideggerin syvällinen metafysiikkakritiikki jättäisi Lasonen-Aarnion lähestymistavat kauaksi taakseen.[199]

Pahin ja haitallisimmalla tavalla yliopistoyhteisöön pesiytynyt salaliittoteoria on *feministien itsensä kehittämä intersektionaalinen ideologia,* jonka mädännäisyyden osoitin teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 12 ”Intersektionaalisuutta, identiteettipolitiikkaa ja median klustereita”.

Virkaansa Lasonen-Aarnio harppaa reippaasti, valittaen Yliopisto-lehdessä, että ”filosofiaan on kuulunut aggressiivinen keskustelukulttuuri, jota kaikki eivät koe omakseen ja johon etenkään tyttöjä ei koulita.” – Miten niin ”tyttöjä ei koulita” ja pitäisikö, jos niin ei luonnollisesti käy? Lasonen-Aarnio näyttää kaipaavan koulutusta ”aggressiiviseen keskustelukulttuuriin”, jota hän toisaalta arvostelee ja epäsuorasti moittii miesten ominaisuudeksi.

Ja kuinka niin tytöt eivät kokisi aggressiivista keskustelukulttuuria *omakseen?* Feministithän näyttävät kokevan sen suorastaan *aseekseen* syyllistäessään miehiä ja hyökätessään miehiä vastaan kaikkialla.

Yliopistojen opiskelijoista on kohtuuttoman suuri osuus nykyisin naisia. Naisten yliedustus ei kerro mistään naisten etevyydestä vaan naisellisten työskentelytapojen ja yliopistollisten ihanteiden kohtaamisesta naisia suosivalla tavalla. Naisille tyypitellyt ominaisuudet, kuten tottelevaisuus ja ahkeruus, täyttävät kouluissa ja yliopistoyhteisöissä menestystä tuottavat ihanteet, kuten nöyryyden ja kuuliaisuuden, optimaalisesti.

On väärin, että kiltteys on arvotettu intellektuaalisuudeksi. Miehet osoittavat älykkyytensä nimenomaan *rikkomalla* normeja eivätkä *noudattamalla* niitä. Miehet eivät halua vain oppia, vaan he haluavat myös ymmärtää, mitä heille yritetään opettaa tai tuputtaa. Siksi he kyseenalaistavat ja kapinoivat, mikä feministien ahtaassa ajatussilmukassa arvotetaan ”häirinnäksi” tai vääristellään ”vihapuheeksi”. Silloin ei vaivauduta ymmärtämään, millaista vihan ilmausta tuo naisellinen asioiden typistäminen sinänsä edustaa omassa tyrmistyttävyydessään.

Feministit ovat luoneet yliopistoihin ja yhteiskuntaan *pelon kulttuurin*, jossa kukaan ei saisi sanoa sellaisia asioita, joita joku toinen ei ymmärrä tai joista joku toinen ei pidä. Tila, jossa ei voi vapaasti argumentoida, ei ole turvallinen, vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Feministit pyrkivät leimaamaan kriittisen ajattelun aggressiivisuudeksi, vaikka se on julkista järjen käyttöä. Mikäli kovasanaisuutta esiintyy, se on seuraus feministien *omasta pyrkimyksestä* tukahduttaa vapaa keskustelu esimerkiksi sukupuolisuutta koskevassa filosofiassa.

”Aggressiivinen keskustelukulttuuri” ja kovasanaisuuden leviäminen, erilaiset identiteettipoliittiset painostuskeinot ja sensuroimisen tavat ovat nimenomaan *feministisen* etu- ja viiteryhmäpolitiikan hedelmiä yliopistoissa. Arvostelin sen mukaista tieteen politisoimista kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 17.5 ”Kun identiteettipolitiikasta tehtiin tieteen metodi”.

Kirjoitin aiheesta aiemmin myös verkkokirjoissani *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa ja poliittinen ideologia?*[200] (2007) ja *Contra Academia*[201] (2005, luku 3: ”Feminismi tiedepolitiikan ideologiana”).

Tosiasiassa feminismi ei ole yhtään parempaa kuin sovinismi, ja ilmeisesti juuri siksi feminismistä onkin tehty seinähullun tiedepolitiikan johtava ideologia. Feminismiin toki sisältyy myös sovinismista syyttelyä, mutta feminismiä itseään ei sallittaisi arvosteltavan vastaavasti, vaan feminismiin sitoutumista pidetään tieteellisenä ansiona.

Lasonen-Aarnio verhoaa feministiset painostuskeinonsa psykologisen kaksoissidoksen (’älkää olko niin tottelevaisia’) taakse tietämättä ilmeisesti, mitä tekee. Yhtäältä hän julistaa, että ”*kovakin kritiikki kuuluu asiaan*” ja ilmoittaa olevansa valmis ottamaan sitä vastaan. Mutta toisaalta hän paheksuu, kun ”Yhdysvalloissa yksi opiskelija valitti, että olen liian pelottava enkä riittävän huolehtiva.” Ja perään Lasonen-Aarnio lataa feministi-

sen syytöksen: ”Kukaan mieskollegoistani ei saanut sellaista palautetta.” – Eipä tietenkään, jos ei ollut syytäkään.

Hyvin siis alkaa virkakausi: pelkillä sukupuolipoliittisilla korvapuusteilla ilman mitään syvällistä sanomaa! Kuorrutuksena Yliopisto-lehden toimittajan oma läksytys: ”Filosofian loivat antiikin vapaat miehet – muut hoitivat käytännön työt. Tämän päivän filosofit, kuten kahden lapsen äiti Lasonen-Aarnio, kehittävät teorioita arjen paineissa.”

Siis ”arjen paineissa”, eli missä? Perhepolitiikassa? Vähän on kuin Citymarketin massamarkkinat.

”Arjen paineiden” sekoittuminen teorianmuodostukseen takaa toiminnan *ideologisuuden*, ja analyyttiselle filosofialle tyypillinen jako ”arkiseen” ja johonkin toiseen (ilmeisesti pyhään) filosofiaan on perin oireellinen. Se kertoo ”tieteellistä” filosofiaa leimaavasta skitsofreniasta, jonka syntyä ja seksuaalipoliittista alkuperää selitin teoksessani *Enkelirakkaus*.

Juuri sellaista on *heterotiede*, johon heteroperheiden ja sukupuolten väliset ristiriidat välittyvät sellaisinaan ja joka on kyllästetty sukupuolten perinpohjaisella yhteensopimattomuudella ja kehollisten merkityskonstituutioiden aiheuttamilla ymmärtämisvaikeuksilla. Siitä sikiää sitten valtiollista tiedepolitiikkaa, jossa feministit länkyttävät ”tasa-arvoisuudesta” ja ”yhdenvertaisuudesta”, ikään kuin ne olisivat tieteen metodeja ja filosofian itsestäänselviä ihanteita.

Feministit pitävät *tieteen ulkoisia sosiaalisia seikkoja* tärkeämpinä kuin *tieteellisiä kvalifioitumisperusteita,* vaikka todellista tasa-arvoa olisi se, että sukupuoli ei vaikuta ja tieteellinen tai filosofinen kyvykkyys ratkaisee. Näin ei ole feministien omalla kohdalla. Siinä he ovat kyllä oikeassa, että sukupuolten eroja ja kanssakäymistä leimaa ikuinen kuilu, joka ilmenee sukupuolten erilaisissa tavoissa ilmaista itseään ja muodostaa poliittisia näkemyksiä. Mutta sitä he eivät hyväksy, että nuo erot saattavat perustua aivojen sukupuolisidonnaisiin kokoeroihin ja hormonien toimintaan.

Arkipäiväisyyden kaipuu ei sinänsä hämmästytä, sillä systeemifilosofia on omine syheröineen jokseenkin elämälle vierasta. Silloin kun analyyttiset filosofit antautuvat pohtimaan käytännöllisiä kysymyksiä, tuloksena on yleensä matalamielistä pragmatismia, joka muistuttaa ideologiaa, esimerkiksi juuri perheen ideologiaa. Onko esimerkiksi minun syytäni, että Lasonen-Aarniolla on perhettä? Täytyykö median jatkaa oman feminisminsä hieromista muiden ihmisten naamaan?

Filosofisen viisauden perinteessä on painotettu perinteisesti filosofian ja elämän sopusointua. Filosofisessa elämäntavassa teoreettisen intressin tulisi hallita sitä, miten kukin käytännöllisen elämänsä suuntaa. Tämä ei näytä toteutuvan feministien perhehelveteissä ja muussa tavallisessa elämässä.

Feminismi on samanlainen asia kuin prostituoitujen verotus. Kummastakaan ei saisi huomautella, vaan vääryyksiä on katseltava suopeasti läpi sormien, ja naisten palvonta on hyväksyttävä mukisematta niin yliopis-

toissa kuin yhteiskunnassakin. Myös kaikkien puolueiden pitää alistua feminismin korkokengän alle, tai muuten seuraa ankaria rangaistuksia. Se on näyttö heteroseksuaalisen valtakulttuurin vaikutusvallasta.

On syytä kysyä, voisivatko yliopistojen naiset vaimentaa oman lamentaatiomaisen valituksensa omasta muka-huonosta asemastaan ja lopettaa miehiin kohdistamansa aiheettoman parjaamisen. Se ei todellakaan edistä heidän asemaansa eikä uskottavuuttaan, ellei oteta huomioon vaateliaisuudesta seurannutta tiedepoliittista valtaotetta, jota opetus- ja kulttuuriministeriö tukee.

Olisipa nyt tälläkin uraohjuksella ollut filosofiasta jotakin muuta sanottavaa kuin oma naiseutensa, äitiytensä tai puuhastelu hedelmäpelejä muistuttavien anglo-amerikkalaisten systeemiteorioiden parissa.

Totuus on, että Maria Lasonen-Aarnio ei ole julkaissut yhtään suomenkielistä ja yleisesti ymmärrettävää *kirjaa*, jolla olisi edes jonkinlaista filosofian lukijoille avautuvaa merkitystä hänen omalta tutkimusalueeltaan, tieto-opin, todisteltavuuden ja uskomuksia koskevien teorioiden alalta. Silti hän patsastelee filosofian professorina.

Filosofialla, jolla ei ole kirjallista arvoa, ei ole käsitykseni mukaan mitään muutakaan arvoa. Ranskalainen runoilija Stéphane Mallarmé painotti itsenäisten teosten kautta tapahtuvaa maailman jäsentämistä lausahtamalla, että ”maailma on olemassa päätyäkseen kirjaan”.

Nuolenpääkirjoitus ja rahisevan kuivat kansainvälisissä aikakauskirjoissa julkaistut artikkelit ovat masturbatiivis-onanistista toimintaa, jonka tavoite on pidentää tekijöidensä ansioluetteloa. Kyseiset kertakäyttöjulkaisut viedään lopulta riiheen näyttöinä siitä, millaista aikakaudelle tyypillinen standardimainen filosofointi on tieteellisiä normeja tavoitellessaan ollut.

Lasonen-Aarniosta ei koskaan tule ainakaan Nietzschen tapaista kaikkien arvojen uudelleen arvioijaa.

Nyt, kun teoreettisen filosofian oppituolit on täytetty feministeillä tai ulkomaalaisperäisillä tutkijoilla (Sara Negri, Gabriel Sandu jne), on yliopistofilosofian dekadenssi edennyt tilaan, jossa se tukee *muualla* kuin yliopistoissa harjoitettavan filosofian asemaa.

Pitkään jatkunut filosofian arkipäiväistäminen, depersonalisoiminen, sovinnaiset tehtävänimitykset, pragmatistinen normalisoiminen ja sosiaalidemokraattinen banalisoiminen takaavat filosofian laitosten toiminnan pelkkinä palkan maksun virastoina, joita ei kannata eikä voi lähestyä, jos vähänkin arvostaa filosofisen ajattelun tärkeintä resurssia: vapautta.

Mitä huonompia professoreja yliopistoissa istuu, sitä parempi se on tietysti minulle, sillä kontrasti niin sanotun yliopistofilosofian ja oman filosofiani välillä kasvaa edukseni.

Perjantaina 1. lokakuuta 2021

KIRJASTOSENSUURISTA

Kirkkonummen kirjasto oli siitä kiva, että se hankki filosofian hyllyynsä lähes kaikki uudet kirjani. Kirjastosta löytyivät muiden muassa teokseni *Suomalaisen nykyfilosofian historia* (2009), *Enkelirakkaus* (2008), *Filosofiset viuhahdukset* (2007), väitöskirjani *Rakkauden välittäjä* pokkaripainos (2006), romaani *Kuka halusi murhata filosofin?* (2000) ja *Työttömän kuoleman* ensimmäinen painos (2005).

Jotenkin arvasin, että kun kirjaston uusi rakennus valmistuu, sisältä ei löydykään enää samaa, mitä ennen.

Minulla on tapana tehdä ratsioita kirjastojen kokoelmiin tarkistaakseni omien teosteni läsnäolon ja lainaustilan. Niin en tee turhamaisuuttani vaan siksi, että kanssani poliittisesti samalla tavoin ajattelevien teoksia on usein *poistettu* kirjastojen kokoelmista ilman mitään perusteltua syytä.

Kun eräänä viime kesän aurinkoisena päivänä kävelin Kirkkonummen uuteen kirjastoon, jonne tilaa oli kokoelmia varten saatu runsaasti lisää, huomasin, että *joka ikinen* kirjani oli poistettu kirjaston hyllyistä. Teoksistani ei löytynyt jälkeäkään myöskään kirjaston elektronisesta tietokannasta, ei nimikehaulla eikä muutoin. Tekijänimellä tulos oli 0.

Tiedustelin anonyymisti kirjastovirkailijalta, onko rakennuksen uudistustyön yhteydessä poistettu kirjaston kokoelmista teoksia ja millä perusteella valikointia on mahdollisesti tehty.

Virkailija vastasi melko ylenkatseelliseen sävyyn, että ainahan kokoelmista poistetaan kirjoja, jotka ovat vanhentuneet ja jotka eivät ”kierrä”. Hän kysyi, olisiko jotakin, mitä kokoelmista etsin.

Vastasin kysymällä, kuinka selitätte, että kirjasto on poistanut kokoelmistaan kaikki kuusi teostani, jotka eivät olleet edes vanhoja, eikä kirjoista näy jälkeäkään ATK-rekisterissä.

Virkailija tiedusteli nimeäni, jolloin vastasin, että enpäs sanokaan, mutta saatan tehdä asiasta kyselyn kirjastolautakunnalle. Vaikuttaa, aivan kuin hän olisi tiennyt kirjojen katoamisesta jotain. Vertailun vuoksi mainittakoon, että filosofian hyllyistä löytyi kyllä useita 1970-luvulla julkaistuja vasemmistofilosofien teoksia.

Voidaan ajatella, että mitäpä muutaman kirjan katoamisesta, kun kirjastoissa ei juuri kukaan enää muutenkaan käy, vaan kaikki luetaan netistä, jos mistään, ja ihmiset vain peukuttavat Facebookissa, punaliputtavat Jodelissa ja piipittävät Twitterissä.

Asia ei ole kuitenkaan niin yksinkertainen. Yhdenkään kirjoittajan kaikki teokset tuskin voivat kadota kerralla ilman, että kyse on *kirjoittajan likvidoinnista* ja *kirjastosensuurista*. Tällaista ei voine tapahtua millään

”aineistonvalintaperiaatteella”, vaan kyse täytyy olla sananvapauteen kohdistuvasta aggressiosta ja yrityksestä estää informaation kulkua.

Teokseni nimittäin katosivat uutta kirjaani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* koskevan kohun jälkeen.

Minulla on täysi syy olettaa, että jotkut vihervasemmiston aktivistit tai RKP:n paikalliset feministit ovat paiskanneet kostoksi kaikki kirjani silppuriin. On mahdollisuuksien rajoissa, että joku on pitänyt kirjastolautakunnassa teoksiani vastaan palopuheen niiden polttamiseksi roviolla.

Tapaus muistuttaa tutkija Henry Laasasen vuonna 2008 julkaiseman *Naisten seksuaalinen valta* -teoksen tuhoamista Turun kaupunginkirjastossa 2017.[202] Nyt tuho on vain moninkertainen, ja rouhimoon on pantu kaikki teokseni.

En minä niillä itsellään väliä pidä, mutta kyse on sananvapauteen liittyvästä kansalaisten tiedonsaantioikeudesta. Kun kirjastot tuhoavat aineistoja, silloin loukataan YK:n ihmisoikeuksien julistukseen kirjattua oikeutta julkaista ja vastaanottaa informaatiota kaikkien kanavien kautta.

Kirkkonummen uusi totuuden bunkkeri.

Arvostelin kirjastosensuuria myös teokseni *Totuus kiihottaa* kappaleessa 15.2 (s. 314 alkaen). Osoitin yhdeksi syyksi feministien vallankäytön aineistovalinnoissa. Siitä kirjoitti jo aiemmin (lähteenäni ollut) kirjastonhoitaja Heikki Poroila teoksessaan *Luurangot portinvartijan kaapissa* (2007). Koska suuri osa kirjastovirkailijoista on vihervasemmistolaisia feministejä, totuus vääristyy myös julkisessa kirjastolaitoksessa, ja siten rikotaan kirjastojen yleisiä toimintaperiaatteita.

Historian emeritusprofessori Timo Vihavainen kirjoitti kolumnissaan ”Kirjastojen tarkoitus” (25.4.2018),[203] että aineistojen tuhoaminen myös vanhentuneena on pelkkää barbariaa. ATK-oppaat ja muut kertakäyttötietoa sisältävät julkaisut kenties vanhenevat, mutta muilla teoksilla voi olla dokumentaatioarvoa vielä vuosikymmentenkin päästä.

Sen vuoksi yksikään kirja ei kuulu rouhimoon vaan ikääntyneenäkin vain varastoon. Kun digitaaliset julkaisut katoavat Internetistä, alkaa aikakauttamme leimata keskiaikaa synkempi pimeys.

Tarjosin teokseni *Totuus kiihottaa* tekijänkappaleita hankittaviksi myös muutamalle suurimmalle kirjastolle ja yliopistokirjastoille. Vain Eduskunnan kirjasto ja Turun sekä Tampereen kaupunginkirjastot hankkivat teoksen; Turku luultavasti siksi, että kirjastoa vastaan oli esitetty perustavanlaatuista arvostelua julkisuudessa.

Muualta vastattiin verukkeellisesti kierrellen ja kaarrellen. Esimerkiksi Vantaalta vasemmistolainen virkailija selitti, että kirjasto tekee hankintansa vain ”sopimustoimittajiensa” kautta. Näin ei ole ollut suinkaan aina. Ja mitä se tarkoittaa? Antaako kirjasto kaupallisten sopimustoimittajiensa päättää aineistojensa valinnasta tarjonnallaan? Jos näin on, hyllyyn päätyy vain Sofi Oksasen, Kari Hotakaisen ja Jari Tervon viihderomaaneja.

Yliopistokirjastoissa teokseni *Totuus kiihottaa* vapaakappaleet ovat suljetuissa kokoelmissa tai varastoissa lukkojen takana, josta niitä pitää erikseen pyytää nähtäviksi kuin harvinaisia asiakirjoja tai dokumentteja. Ja kyllähän teos sitä onkin.

Kun Espoon kauppakeskuksessa Isossa Omenassa toimiva kaupunginkirjasto siirtyi rakennuksen päädystä toiseen, jossa sille avattiin sosiaalitoimistoa ja leikkikenttää muistuttavat tilat, yleiskato filosofian hyllyssä oli kauhea. Seinien kokoisia hyllyjä poistettiin, ja tilalle ilmestyi matalia lastenosastoilta tuttuja tasoja, joilla on nyt muutama satunnainen kirja kuin heitteille jätetty lelu. Kokoelmista poistettiin suurin osa kaikista teoksista, joukossa tietysti kaikki kahdeksan kirjastossa ollutta lainattavaa kirjaani.

Syy oli kirjaston johtajana toimineen Sunniva Draken, joka julisti haluavansa tehdä kirjastosta ”maahanmuuttajien olohuoneen”.[204] Aineisto on nyt niukkaa kuin Helsingin uudessa kirjasto Oodissa, joka muistuttaa linja-autoasemaa tai muuta terminaalia, ei kirjastoa.

Mitään teostani ei ole kysytty minulta yhtä paljon kuin kirjaani *Totuus kiihottaa*, jonka jakelun julkaisija Suomen Perusta keskeytti suojellakseen itseään opetus- ja kulttuuriministeriön taloudelliselta kiristykseltä. Filosofiaani ja tieteellistä tutkimustoimintaani vastaan suunnattu vihamielisyys on ollut häikäilemätöntä, röyhkeää, tieteen ja tutkimuksen periaatteiden vastaista, oikeusvaltion vastaista ja kaikella tavalla halveksuttavaa.

Vielä 7.6.2016 teokseni *Enkelirakkaus* oli Kirkkonummen kirjaston kirjanäyttelyssä – ennen kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisemista.

Myös julkiset kirjastot ovat menettäneet kaiken luottamuksen kansallismielisten ihmisten ja muiden ei-vasemmistolaisten näkökulmasta. Aina jonkun sanoessa jotakin punavihreästä ideologiasta poikkeavaa, on joku rääkymässä moniarvoisuuden ja suvaitsevuuden puolesta sensuurilla uhaten. Ainoa tapa jakaa informaatiota on nähtävästi omatoimisuus: omakustantaminen ja yksityiset kirjastot.

Sama pätee tietenkin myös moneen muuhun asiaan. Vain yksityisyys takaa luotettavuuden niin omistuskysymyksissä kuin informaationjakelussakin, sillä julkinen omaisuus on aina heitteillä ja toisten ihmisten tallottavana, vääristeltävänä ja tuholle alttiina.

Me luomme. Kirjastot tuhoavat. Punavihreä sossutiede sensuroi.

Samalla kun julkiset kirjastot ovat ottaneet käyttöönsä erilaisia sananvapauden suodattimia ja ideologisia valikointiperusteita, kuten ”monikulttuurisen kirjaston tavoitteen” ja ”tasa-arvon sekä yhdenvertaisuuden edistämisen”, ne ovat yrittäneet *pakottaa* kirjailijoita ja lukijoita *olemaan tiettyä poliittista mieltä*, toisin sanoen ajattelemaan vihreästi ja vasemmistolaisesti. Tämä ei poikkea mitenkään DDR:stä.

Laissa yleisistä kirjastoista (29.12.2016/1492) ei puhuta monikulttuurisuudesta, tasa-arvosta eikä suvaitsevuudesta mitään, mutta silti kuntien kirjastot ovat sisällyttäneet näitä kelluvia merkitsijöitä toiminta-ajatuksiinsa ja strategioihinsa. Niillä puolestaan on rajoitettu lain 6 §:ssä mainittuja ja kirjastojen informaatiopalvelutehtävään liittyviä velvoitteita, kuten pääsyä aineistoihin, tietoon ja kulttuurisisältöihin, velvoitetta pitää monipuolisia kokoelmia ja yhteiskunnallisen sekä kulttuurisen vuoropuhelun edistämistä.

Meidän kansallismielisten ja ei-sosialistien onkin ehkä tulevaisuudessa panostettava yksityisten kirjastojemme ylläpitoon ja säilyttämiseen sekä omakustantamiseen. Esimerkiksi minun kirjastostani löytyvät omistuskirjoituksella varustettuina edellä mainitun Henry Laasasen kirjan lisäksi muiden muassa Jussi Halla-ahon *Kirjoituksia uppoavasta lännestä* ja Tapio Holopaisen *Islam ja Suomi*. Tämäntapaiset teokset nostavat arvoaan vuosien saatossa, eikä niitä koskaan nähdä alennusmyynneissä, kuten kustantamojen suoltamia markettikirjoja.

Privata bibliotheca, sedes sapientiae.

Päivitys 18.10.2021

Kostoksi kirjoituksestani feministinen kulttuurieliitti palkitsi Kirkkonummen kirjaston suunnittelijat arkkitehtuurin Finlandia-palkinnolla.[205] Olen kyllä tottunut siihen, että media ja yliopistoyhteisö palkitsevat vihollliseni ja vastustajani nopeasti raha- ja mainelahjuksilla, mutta tällä kerralla vastaus tuli poikkeuksellisen pian.

Voittajan valinnut Esa Saarinen lausui perusteluissaan, että ”[k]irjaston kautta yhteisö palvelee itseään ja rakentaa tulevaisuuttaan tarjoamalla jokaiselle tilan ajatella enemmän, ajatella toisin, uusin ja odottamattomin tavoin, sävyin ja sananvalinnoin, oman sovinnaismaailmansa, totunnaistotuutensa ja uomakipityksensä tuolla puolen.” Helsingin Sanomat alleviivasi, että ”kirjaston filosofia on demokratian, tasavertaisuuden ja ihmisyysuskon kulmakivi.”

Kuinka sarkastiseen valoon kyseinen suitsutus joutuukaan näkemäni ja kokemani sensuurin valossa! Kehtasipa joku länkyttää siitä, että kirjasto ”ei ole konkreettisesti esteetön”.[206] Kirjasto ei todellakaan ole esteetön kaikille. Totuus ei ole onneksi kirjastojen seinissä vaan niiden ulkopuolella, kulttuurikanojen ja punaporvarien palvellessa itseään ja toisiaan oman sovinnaismaailmansa, totunnaistotuutensa ja ehkä myös tuon ”uomakipityksensä” sisäpuolella.

Torstaina 7. lokakuuta 2021

RÄKSYTTÄVÄ KOIRA EI PELOTA VAAN PELKÄÄ – MILLOIN TULEE KUOLEMAKAPINA?

”Aargh, en pääse töihin, kotiin enkä harrastuksiin, koska Elokapina.” – Tuttua?

Muuan kadunmiehenä asioita sivusta seuraava yliopistotutkija selitti[207] Elokapina-liikkeen anarkistista aktivismia pois laittamalla ilmiöt omaan puntariinsa: vastakkain ovat kansalaisten mukavuustekijät ja ilmaston

suojeluun liittyvä superarvo. Tässä muka mietitään, kumpi on suurempi häiriö, liikennesolmu vai ilmastokriisi.

Vertailu pätisi vain, *jos* Elokapinan toimet puhdistaisivat ilmaa, mutta tosiasiassa ne pakottavat liikenteen etsimään pitempiä reittejä ja tuottamaan enemmän päästöjä. Ja opintonsa pilanneiden pöksyt tulevat likaisiksi heidän istuessaan kaduilla.[208]

Elokapinan tekemiset vaikuttavat vain lähiympäristön tilaan: sekasortoa ja epäviihtyvyyttä luomalla. Asetelma ei siis ole vertailukelpoinen.

Elokapina on tyypillinen esimerkki rähjäisestä rabulismista, jossa asia hukkuu mielenosoittajien omaan huutamiseen.

Nyrkinpuinnin avuksi tulee valtavirtamedia. Suomen Kuvalehti iloitsi vähän aikaa sitten, että miljonääri-omistaja Ilkka Herlinin mielestä ”Elokapina on täyttä asiaa”.[209] Ilta-Sanomien ja Taloussanomien aina valppaat aktivistit suurensivat[210] kannanoton pian sivuilleen viestittäen, että ”Hei, toi kapitalistikin on meidän puolella!”

On varmaan jäänyt mopoikäisenä jotain hampaan koloon, kun täytyy nyt vanhempana hakea vallankumousromantiikkaa nuhjuisesta maailmanparannustoiminnasta.

Arvoitus on, *mitä vastaan* elokapinalliset oikeastaan *kapinoivat*, sillä Suomessahan on vihervasemmistolainen sosialistihallitus, joka tekee kaikkensa kiristääkseen ympäristönormeja ja maksattaakseen laskut kunnon kansalaisilla.

Moinen kapinallisuus on yhtä hupsua kuin vuoden 1968 kuohunta, jolloin ylioppilaat ”valtasivat” oman talonsa.

Mitä vihreä liike on saanut aikaan?

Suomi on taloudellisesti kuilun partaalla siksi, että ilmastopoliittista normiruuvia on kiristetty katkeamispisteeseen, ja energian hinta nousee.[211]

Tosiasiassa energian hinnannousu ei johdu vain ”kuivasta kesästä” tai Norjan purojen uupumisesta, vaan jatkuvasta energiateollisuuden alasajosta ja päästökaupasta Euroopassa. Päästöoikeuksien kautta myös meidät suomalaiset pakotetaan maksamaan Saksan ydinvoimaloiden sulkemisesta.

Vaje puolestaan korvataan Saksassa nerokkaasti: hiilivoimalla! Siis maassa, jossa ydinvoiman tuottaminen olisi täysin turvallista ja tuulivoimaloille ei ole enää tilaa.

Tärkein syy sähkön hinnan nousuun Suomessa on paneurooppalainen sähkökauppajärjestelmä, johon Suomi kytkeytyi vuonna 2014. Pohjolan sähköpörssin Nord Poolin ja läntisen Keski-Euroopan sähkömarkkinoita yhdistää nyt yhteinen laskentajärjestelmä Euphfemia, jossa pohjoisnorjalainen sähköntuottaja voi käydä kauppaa vaikkapa kreikkalaisen ostajan kanssa.

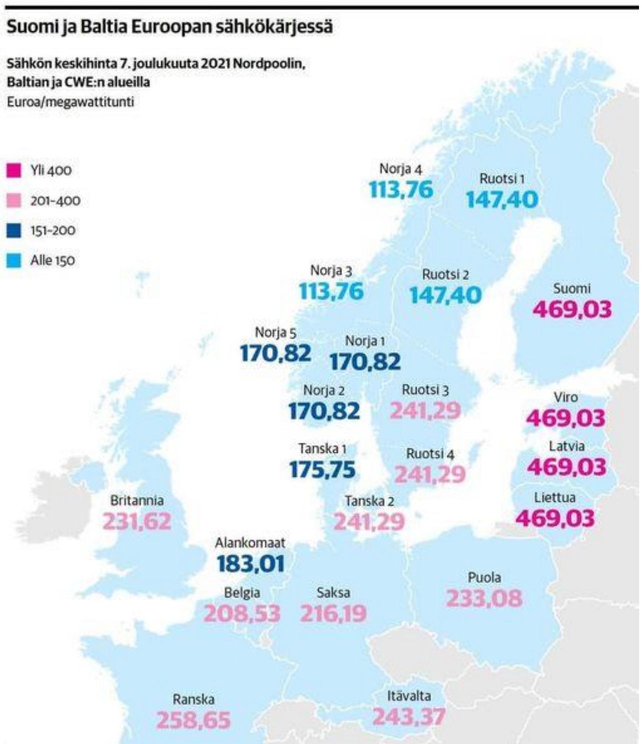
Sähköpörssien välinen kilpailu alkoi viime vuonna, yhteiset sähkömarkkinat peittävät käytännössä koko Euroopan, ja yhteinen markkina kattaa pitkälti yli 90 % eurooppalaisesta sähkönkulutuksesta.

Sen hulluus ja järjettömyys vallitsee siinä, että sähkönsiirron verkkokapasiteetti on täysin riittämätön, mikä nostaa hintaa. Hintaa nostaa myös Suomen joutuminen samaan veneeseen Saksan kanssa, jonka vihreä energiapolitiikka on johtanut sekä sähkön hinnan että hiilidioksidipäästöjen nousuun. Sähkön hinnan pöyristyttävä nousu Suomessa johtuu siis Euroopan unionista ja sen liittovaltiopolitiikan hedelmästä: yleiseurooppalaisesta sähköjärjestelmästä ja markkina-alueesta, mikä puoltaisi eroamista koko EU:sta.

Energian hintaa nostaa ja sähköpulaa lisää tietysti myös hiilivoimaloiden lopettaminen Suomessa ja erityisesti Helsingissä, jossa kaukolämpö ongitaan jatkossa merivedestä.

Erilaisilla energiaveroilla ja polttoaineiden hinnankorotuksilla on lähetetty kaiken tavaran hinta ja inflaatioprosentti nousuun, sillä energiantuotanto on alkutuotantoa, joka heijastuu jokaiseen hintalappuun.

Energiantuotannon täytyisi tuottaa vähintään itsensä, jotta se olisi kannattavaa ja siitä olisi perustaksi kaikelle muulle tuotantoelämälle. Tuulivoiman kohdalla näin ei ole, vaan valtio tukee sitä veronmaksajien miljoonilla tuulivoiman syöttötariffijärjestelmän kautta, ja voiton asiassa keräävät pankkiiriliikkeiden tuulivoimarahastot. Tilanne on samanlainen kuin DDR:ssä, jossa hevosille syötettiin leipää, koska se oli rehuviljaa halvempaa.

”Vihreä siirtymä” on sotaan verrattava uhka Suomen taloudelle ja huoltovarmuudelle. Taulukkolähde: YLE.

Ja kaikki tämä vain vihervasemmistolaisen omahyväisyyden, moraalisen poseeraamisen ja hyvesignaloinnin varmistamiseksi, jotta ”muita paremmat ihmiset” voisivat piehtaroida narsismissaan ja kustantaa ilmastopoliittisen kunnianhimonsa kulut veronmaksajien aarrearkusta.

Vihreä epä-älymystö tuhoaa ilmastoa ja ympäristöä

Ilmastoa täytyy tietenkin suojella, mutta vihervasemmistolla on *väärät menetelmät*. Todellisia ilmastotekoja tekevät ne, jotka vaativat kehitysmaita laittamaan *omat asiansa* kuntoon, jotta hiilivuoto ja teollisuuden pako paljon päästäviin maihin voitaisiin estää.

Ilmaa parantavat ne, jotka sanoutuvat irti Pariisin ilmastosopimuksesta ja vaativat uutta tasapuolisempaa sopimusta, sillä Pariisin sopimuksessa suursaastuttaja Kiinalle annettiin lupa jatkaa ja lisätä päästöjään vuoteen 2030 asti. Vaikuttavia ilmastotekoja saavat aikaan kaikki, jotka vaativat kehitysmaiden päästöjen rajoittamista, väestönkasvun hillitsemistä ja ilmastopoliittisen vapaamatkustuksen lopettamista.

Esimerkiksi Pakistanin ja Intian tapaisissa maissa ei tunneta juuri minkäänlaisia rajoituksia, ja yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä tuleekin kolmannesta maailmasta – EU:sta enää vain noin 15 prosenttia. Suomen päästöt olivat vuonna 2020 vain noin 0,13 prosenttia globaaleista päästöistä.

Vaikka henkeä kohti laskettu hiilijalanjälki olikin suomalaisilla 40 prosenttia korkeampi kuin globaali keskiarvo, Suomessa tuotettiin runsaasti vientihyödykkeitä, joiden kulutus tapahtuu muualla kuin Suomessa. Siksi päästöjen vertailu asukasta kohti ei anna oikeudenmukaista kuvaa ilmastopolitiikan moraalisuudesta, ja parempi olisikin laskea päästöt *tuotettuja hyödykeyksiköitä* kohti. Sitä paitsi Suomi on pimeä ja kylmä maa, joten suorat vertailut maailman muihin maihin ovat epäoikeudenmukaisia.

Oikeita ilmastopolitiikan pioneereja ovat ne, jotka puurtavat teknisissä laboratorioissa ilmastotehokkaamman teollisuuden ja keksintöjen innovoimiseksi ja tuotantoon saattamiseksi Suomessa. Se on todellista älykkyyttä ja älymystön asenteiden mukaista.

Siksi olisi perustettava Elokapinalle vastakkainen liike nimeltä Kuolemakapina, jolla vastustetaan älyllisen kulttuurin kuolemaa ja huuhtoutumista rähinöivän massakulttuurin mereen.

Kiilusilmät eivät tietenkään ymmärrä realismia eivätkä relativismia vaan pelkästään omaa fundamentalismiaan. Siksi myös Vihreä Liitto voi puristella elokapinallisista täyden hyödyn.

Sisäministeri Maria Ohisalo (vihr.) on varonut ilmaisemasta kielteistä kantaa kadulla istujiin ja mennyt kuin hiiri koloonsa huomauttaen vain muotoseikoista, kuten lain rikkomuksista.[212]

Jälleen ääni valheesta värisee – kaksinaismoralismin merkiksi. Vaikuttaa, kuin sisäministeriöstä olisi käynyt käsky, että Elokapinan mielenilmaisuihin ei saa puuttua.[213]

Tosiasiassa Elokapina on Vihreän Liiton käsikassara. Se on Vihreiden markkinointijärjestö, joka tekee likaisen työn poliittisen puolueen puolesta. Vihreä poliisiministeri antaa elokapinallisten *mielihyvin* jatkaa toimintaansa, sillä sen ajatellaan ropisevan ääninä Vihreiden laariin.

Vihreiden kannattajat toimivat myös Euroopan liittovaltiopolitiikan hyödyllisinä hölmöinä, jotka edistävät pohjoismaisten hyvinvointivaltioiden tuhoa ja järjen rappiota. Sen seurauksena sähkö ja lämpö ovat katoamassa kaapeleista Suomessa.

Jokainen nuori on tietysti lähtökohtaisesti vihervasemmistolainen, ja vasta aikuinen ymmärtää, kuinka maailma toimii. Elokapina-ilmiö antaa näyttöä siitä, miten valtamedia panikoi nuoria ilmastoahdistuksen lietsonnallaan, ja nuoret ilmaisevat rituaalista aggressiota, kun vihreä Piru on livahtanut korvasta sisään.

Päivitys 11.10.2021

Olin taaskin harmikseni oikeassa. Maria Ohisalo tunnusti tänään ripittäneensä poliisivoimia vaatimuksella, että poliisin on viestittävä Elokapinan kanssa ”neutraalisti”, jotta vältyttäisiin ”mielikuvalta, että poliisi on valinnut puolensa”.[214] Käsittääkseni poliisin tuleekin olla lain ja järjestyksen puolella. Ohisalo ilmeisesti haluaa välttää mielikuvan, että hän itse on epäsovun, rähinöinnin ja sekopäisyyden puolella.

Perjantaina 8. lokakuuta 2021

MORAALIN MESSIAAT SEKSUAALISUUTTA SOSIALISOIMASSA

Kuuluisa kirjailija Oscar Wilde lausui vuonna 1893 julkaistussa teoksessaan *Teleny* seuraavasti:

> Nähdessään ystävättärensä valtavan läskimassan hyllyvän hänen ruhonsa molemmin puolin riutunut huorankuvatus kohotti kätensä ja sivalsi häntä kipakasti persuuksille, mutta hänen kätensä upposi kuin voivuoreen.[215]

Kirjailija tuomittiin vuonna 1895 kahdeksi vuodeksi kuritushuoneeseen ”kansakunnan nuorison turmelemisesta”. Noista ajoista on kulunut toista

sataa vuotta, mutta viktoriaanisen ajan ahdasmielisyys jatkaa kummitteluaan Suomen sosialistihallituksen valmistelemassa rikoslain kokonaisuudistuksessa, joka perustuu suurelta osin Vihreiden Naisten alulle panemaan ”Suostumus2018”-hankkeeseen.

Koska kyseessä on kansalaisaloite, se uskottelee, että kyseessä on mukamas koko kansan toivoma lainuudistus, vaikka niin ei tietenkään ole.

Punavihreässä Yleisradiossa ilmeisesti toivotaan lainuudistuksen läpimenoa, sillä Yle julkaisi 2.10.2021 naistoimittajansa Aliisa Ristmeren kirjoittaman jutun, jonka mukaan ”[m]oni homomies on turtunut kalukuvien virtaan, mutta Eino Nurmiston herätti metoo-liike – nyt hän haluaa kunnon käytöstavat homojen deittikulttuuriin”.[216]

Yle yrittää siis jauhottaa homotkin feministisen ”*Me too*”-hankkeen ja sen suomalaisten ”Suostumus2018”-jatkojen taakse. Mielipidemannekiinikseen toimittelijatar kohotti satunnaisen netti-influensserin, jonka ahdasmielisyydestä ja feministisyydestä toimittelija lavasti esikuvan ”oikeanlaiselle” homokulttuurille.

En pysty suurellakaan vaivalla näkemään, että homojen deittailukulttuurissa olisi ollut mitään pielessä, ellei sitten ajatella liiallista varovaisuutta, ujoutta ja arkuutta sekä kaikenlaista pieteettiä, jolla homot rajoittavat itseään, kun sisäistetty homofobia on mennyt oman ihon alle.

Ylen jutulla kuitenkin lyödään lisää löylyä ”*Me too*”-kampanjoinnin kiukaalle. Toivotaan, että homotkin saataisiin vauhkoontumaan ”Suostumus-2018”-hankkeesta.

Jutussa oli haastateltu ”kirjailijaksi” tituleerattua nuorehkoa homomiestä Eino Nurmistoa, joka julkaisi jokin aika sitten homoille suunnatun käytösoppaan. Siinä hän tilittää omia käsityksiään, kuinka toisten homojen pitäisi toimia ja minkälaisia sääntöjä, ohjeita ja normeja muiden homomiesten täytyisi hänen mielestään noudattaa.

Toinen juttua varten haastateltu oli muuan Mikko Ala-Kapee, joka oli löydetty Pirkanmaan Setan toimistolta ja edustaa transvestiittejä. Molemmat haastatellut purkivat jutussa omia traumojaan *itse* kokemastaan ”seksuaalisesta häirinnästä”. Jutussa kuitenkin julistetaan, että ”[s]eksuaalinen häirintä on koko yhteiskuntaa läpileikkaava ongelma”!

Omien 35 vuotta jatkuneiden havaintojeni mukaan seksuaalinen ahdistelu tai häirintä eivät ole olleet homoyhteisön sisällä koskaan minkäänlaisia ongelmia.

Ongelmalliselta seksuaalisen seuranhaun on saanut näyttämään *queer*-teorian, *woke*-aktivismin, intersektionaalisen feminismin ja *standpoint*-teorian kylvämä epäluuloisuus, kyräily, vainoharhaisuus ja kipuilu, joiden mukaisesti kaikki elämään luonnollisina kuuluvat asiat nähdään vallan ja alistamisen näkökulmasta: ahdisteluna, sortona ja häirintänä.

Pahinta ahdistelua ja häirintää onkin ollut vihervasemmistolaisten Mimoosojen ja muutamien patakonservatiivien *yhteinen* pyrkimys rajoittaa vapaata seksuaalista kanssakäymistä ja seuranhakua.

Juttu on nähdäkseni Yleisradion verkkosivuilla vain, koska siten Yle koettaa vyöryttää myös homot vauhdittamaan feministisen lainkiristyksen läpimenoa eduskunnassa. Tämän merkiksi jutun lopussa on nettilomake, jolla kannustetaan kertomaan homomiesten mahdollisesti kokemasta ”seksuaalisesta häirinnästä” – ei kuitenkaan siitä, että häirintää *ei ole*, eikä siitä, millä tavalla moinen *kampanjointi sinänsä häiritsee* ihmisten seksuaalisia *vapauksia*.

Kerrataanpa, mihin Vihreiden Naisten ”Suostumus2018” -lakialoitteella tähdätään.

Sillä tavoitellaan ilman vastaanottajan lupaa lähetetyn eroottisen kuvaviestin saattamista rikosoikeudellisesti rangaistavaksi. Eli jatkossa olisi sakkojen paikka, jos lähetät oman (sinänsä laillisen alastonkuvasi) chattiviestittelyssä toiselle ilman nimenomaista pyyntöä tai lupaa.

Rangaistavuuden vaatimukset juontavat juurensa dekonstruktionismiin sisältyvästä käsityksestä, että puhujan tarkoitus ja vastaanottajan tulkinta ovat täysin samanarvoisia ja että vastaanottajalla on oikeus ymmärtää viesti omalla tavallaan. Tosiasiassa kyseinen diskursiivinen käsitys kumoaisi viestinnän koko idean, joka on, että viestien ymmärtämiseksi on tärkeää tietää *lähettäjän intentiot*, eli aikomukset ja tarkoitukset. Tätä postmodernit feministit eivät hyväksy vaan ummistavat korvansa.

Eroottisen flirttailun lisäksi aiotaan rangaistavaksi tehdä myös ilman nimenomaista lupaa tapahtuva koskettaminen. Ja seksin ehdottamisestakin voidaan tehdä ahdistelurikos! Isompiin asioihin sisältyy sitten ”ilman selvää suostumusta” aloitetun seksuaalisen kanssakäymisen määritteleminen ”raiskaukseksi”.

Kerrataanpa myös, miksi ”Suostumus2018”-hankkeen ehdotuksia *ei pidä hyväksyä*.

1) Vakavin argumentti liittyy todistelun ongelmaan. *Näyttöjä* on viimeksi mainituissa tapauksissa vaikea osoittaa, ja siksi tuomioihin riittäisi helposti pelkkä kantajan tai uhrin ilmoitus oikeudelle. Koska tilanteessa olisi sana sanaa vastaan ja tuomioistuimilla on taipumus uskoa vääryydestä valittajia, tulisi lailla pamputtamisesta automaatti, mikä johtaisi tuomioistuinten käyttämiseen kaunan tai koston välineinä.

2) Näyttöongelma johtaisi myös todistelutaakan kääntymiseen, eli siihen, että epäillyiltä alettaisiin perätä todisteita, joiden mukaan rikosta *ei* ole tapahtunut ja syytetty on käyttäytynyt kaikin puolin nuhteettomasti ja kunniallisesti! Todistelutaakan vierittäminen epäillylle on oikeuskäytäntömme vastaista.

3) Tähän ongelmaan varautuen vihervasemmistolaistunut oikeuslaitos on jo jakanut todistelutaakkaa ja vesittänyt prosesseja alkamalla hyväksyä yhden todistajan todistukset,[217] mikä on huononnus oikeusvarmuutta ajatellen.

4) Hankkeen ajajien pahimmat vinksahdukset liittyvät *seksuaalisuuden olemukseen*. Seksuaalinen kanssakäyminen ja kontaktinhaku *eivät ole ty-*

pistettävissä yksiselitteisiksi suostumuksiksi tai kieltäytymisiksi, sillä viestintä on suureksi osaksi *ei-kielellistä* eikä perustu sopimusten tapaisiin allekirjoituksiin. Seksuaaliseen vuorovaikutukseen liittyvä viestintä ei ole sillä tavoin *tiedollista* tai *yksikäsitteistä*, että sitä voitaisiin pitää ”selvän suostumuksen” tai kieltäymyksen mukaisena.

5) Käsitys, että vain toisen osapuolen pitäisi määritellä sopivuuden rajat omalla kielteisyydellään tai myönteisyydellään, on perimmältään samanlaista, kuin vihervasemmistolaisten yleinen pyrkimys määritellä, mitä viestien lähettäjät *tarkoittavat* viesteillään ja mitkä niistä ovat oikeutettuja ja mitkä eivät. Kanssakäymisen merkityksistä päättäminen ei ole kuitenkaan vain heidän asiansa.

6) Oikeistoliberaalin ajattelun näkökulmasta *suostumus* on nimenomaan sitä, että *yksilöt keskenään* päättävät seksuaalisesta kanssakäymisestään *vapaasti*, eikä siihen tarvita *valtiovallan* puuttumista. Sen sijaan vihervasemmistolaisessa feminismissä ajatellaan niin, että yksityisten ihmisten petipuuhista pitää valtiovallan päättää. Niin nytkin.

7) Ei ole mitään perusteita näkemykselle, että vain toisen osapuolen pitäisi voida ratkaista seksuaalisen kanssakäymisen sopivuus, normit tai ehdot, mutta siihen ”*Me too*”- ja ”Suostumus2018”-hankkeet tähtäävät. Lakiehdotus sekoittaa toiminnan tarkoitukset niin, että se mahdollistaisi hyväilytarkoituksessa tehtyjen tekojen kääntämisen merkitykseltään ahdisteluksi. Tosiasiassa teon juridisen ja moraalisen hyväksyttävyyden selvittämiseksi olisi asioita tarkasteltava aina tekijän intentioiden näkökulmasta. Lakiesityksessä näkökulma yritetään kääntää niin, että toinen osapuoli voisi ratkaista, mitä tekijä tarkoittaa. Tämä ei ole oikeusfilosofisesti hyväksyttävää.

8) ”Avioliitossa tapahtuvasta raiskauksesta” tehtiin jo vuosia sitten virallisen syytteen alainen rikos, eli nykyisin syyte voidaan nostaa jopa uhrin tai asianomistajan tahdon vastaisesti. Tämä toi syyttäjäviranomaiset ihmisten makuuhuoneisiin, mikä ei ole välttämättä kenenkään etu. Valtiovallan interventio ihmisten suhteisiin ollaan viemässä liian pitkälle.

9) Asian käsittely mediassa, eduskunnassa ja sosialistien hallitsemissa tieteissä on hakoteillä siksi, että *suostumuksen olemusta* ei ole pohdittu. Jos seksuaalista kanssakäymistä pakotetaan rukoilemaan toiselta osapuolelta, kyse ei ole suostumuksellisesta asiasta lainkaan, vaan asia kääntyy niin, että kyse onkin toisen osapuolen harjoittamasta panttauksesta, pihtauksesta, pakotuksesta ja vallankäytöstä.

10) ”Suostumus2018”-hankkeesta keuhkoajat eivät ole osoittaneet vähäisintäkään suostumusta toisenlaisten ajatusten ymmärtämiseksi, mutta he vaativat suostumuksen anelemista heiltä itseltään.

11) Koskettaminen on perimmältään kaunis asia, eikä sitä pidä nähdä automaattisesti minkäänlaisena ”perseestä kourimisena”, kuten Helsingin Sanomien toimittaja Eero Mäntymaa valehdellessaan tutkimukseni *Totuus kiihottaa* tieteellisestä argumentaatiosta.[218]

12) ”*Me too*”-kampanjassa ja ”Suostumus2018”-hankkeessa on kyseessä *seksuaalisuuden vaarallistaminen*, jolla yritetään kriminalisoida seksuaalista *aloitteellisuutta* ja tehdä elämästä entistä ankeampaa.

13) Seksuaalisesta kanssakäymisestä on pelottelun tuloksena tullut niin arkaa ja ujoa, että normatiivista paimennusta *ei tarvita*. Näyttöä antavat Britanniasta[219] ja Yhdysvalloista[220] saadut tutkimustulokset, joista raportoidessaan myös (kirjaani haukkunut) Helsingin Sanomien toimittaja Juho Typpö joutui äimistelemään, miksi länsimaiset nuoret eivät enää hakeudu seksuaaliseen kanssakäymiseen entiseen tapaan.[221] – Eivät tietenkään hakeudu, koska heidät on peloteltu henkihieveriin valtiovallan kahleilla ja juristinnuijilla.

14) ”Suostumus2018”-hankkeella kiristetään seksuaalisen kanssakäymisen normiruuvia, mikä karkottaa kalat vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä. Ahdasmielisyys kasvaa.

15) Jokaisella on elämään itseensä liittyvä velvoite sietää myös omista mieltymyksistään poikkeavaa käyttäytymistä – vähintäänkin ollakseen itse oikeutettu vastavuoroisesti samaan.

16) Suostumuksen kerjääminen eroottisen materiaalin esittämiselle verkkokeskustelussa (tai luvan kysyminen koskettamista varten täpötäydellä diskolattialla) olisi kömpelö, tökerö ja elämälle vieras toimintamuoto.

17) Hankkeen kautta edustetaan käsitystä, että seksissä on joka tapauksessa jotakin *pahaa*, mikä täytyy laittaa kuriin ja jota pitää poliittisin, lainsäädännöllisin ja kurinpidollisin rangaistustoimin suitsia. Näinhän ei suinkaan ole.

18) On erikoista, mihin hankkeen vaatijat *tarvitsevat* toisten ihmisten seksuaalisuutta rajoittamaan pyrkiviä lakeja. Ilmeisesti heille itselleen tapahtuu useinkin tilanteita, joissa he ajautuvat konfliktiin toisten ihmisten kanssa seuranhaun sektoreilla, mikä puolestaan voi kertoa taitamattomuudesta. Silloin kannattaisi itse pysyä poissa seuranhaun foorumeilta.

19) Suostumusta alleviivaavaa lakia ei tarvita, koska ihmisten kanssakäyminen perustuu nykyisinkin suostumukseen. Koska suostumus on nykyisinkin vapaaehtoista, mihin tarvitaan aneluun *pakottavaa* lakia?

20) Hankkeen perverssiys on siihen sisältyvä rankaisemisen himo.

21) Kaikessa kanssakäymisessä kokeillaan kepillä jäätä. Sukupuolinen kanssakäyminen on lähtökohtaisesti operointia sallitun ja kielletyn välisellä rajalla ja *perustuu enemmänkin sovinnaisuuden ylittämiseen* kuin mihinkään sovittelukeskeiseen kompromissien hakuun. Jos julkinen valta asettaa tukensa seksuaalisuuden torjunnan kannalle, se vaikeuttaa seksuaalisten aloitteiden tekoa ja diskriminoi miehiä, jotka useimmiten ovat aloitteiden tekijöinä ja joutuvat muutenkin ottamaan vastuun kanssakäymisen onnistumisesta. Näin viranomaisvalta antaa seksuaalisuutta tukahduttavan viestin.

22) Kun seksin ehdottamisestakin aiotaan tehdä ahdistelurikos, on kysyttävä, suoraanko seksuaalisen kanssakäymiseen pitäisi edetä, kun sitä ei saisi enää edes ehdottaa.

23) Pyrkimällä rajoittamaan seksuaalisen kontaktinhaun ja viestinnän muotoja tähdätään perimmältään samaan kuin sensuroimalla kantaväestöjen esittämää maahanmuuttokritiikkiä: siten yritetään kutistaa *kansalaisten* vapauden aluetta sekä alistaa käyttäytyminen entistä pahemmin valtiovallan kontrollille – täsmälleen vihervasemmistolle tyypillisen yliyksilöllisen, joukkohenkisen, kollektiivisen ja ryhmäidentiteettejä sekä massakulttuuria korostavan ideologian mukaisesti. Kansalaisten toimintavapauksien kaventaminen ei edistä sen enempää yksilöiden kuin yhteisöjenkään vapautuneisuutta. Seksuaalisen aktiivisuuden rajoittaminen ja passiivisuuden suosittaminen osoittavat, että ”Suostumus2018”-aloitteessa huomioidaan lähinnä naisten näkökulma, joka yritetään levittää kaikkea normaaliutta ja normatiivisuutta määrääväksi.

24) ”Suostumus2018”-aloitteen kannattajat pyrkivät naamioitumaan ”herkäksi” mielletyn asian suojelijaksi, vaikka tosiasiassa hankkeen kautta käytetään julmaa ja brutaalia valtaa, jolla heikennetään seksuaalisen kanssakäymisen edellytyksiä ihmisten tappioksi.

25) ”Suostumus2018”-hankkeen mukaisia lainuudistuksia *ei voida perustella pyrkimyksellä vähentää lasten seksuaalista hyväksikäyttöä*, sillä se *on jo kriminalisoitu rikoslain 20 luvun pykälässä 6* eikä sen rinnalle tarvita *uusia säädöksiä*, jotka rajoittaisivat *aikuisten seksuaalista kanssakäymistä*. Hallitus koettaakin käyttää lastensuojeluargumenttia *verukkeena* kokonaan uusien säädösten ja normien ujuttamiseksi rikoslakiin.

26) Oikeusministeriön vuonna 2018 julkaiseman selvityksen[222] mukaan rangaistusasteikon kiristämisellä ei ole vaikutusta intohimorikosten esiintyvyyteen eikä yleisyyteen, sillä niitä tehdään perimmältään muista syistä kuin seurausharkinnan tuloksena.

27) Niinpä myöskään rikoslain raiskauspykälien kiristämisellä ei ole ollut vaikutusta ulkomaalaisten tekemiin raiskauksiin. Sen sijaan tiukennukset ovat kiertyneet kahleiksi kantaväestöjen omaan nilkkaan niissä maissa, joissa ”Suostumus”-aloitteen kaltaisia kiristyksiä on tehty, kuten Espanjassa, Isossa-Britanniassa, Saksassa ja Ruotsissa.

28) Siten valtiovalta on antanut omille kansalaisille signaalin, että seksiä täytyy pelätä ja varoa, mutta ulkomaalaisten seksuaalikäyttäytymistä ei ole valvottu, eikä olemassa olevia säädöksiä ole sovellettu, vaan rangaistusasteikosta on käytetty vain alapäätä. Yläpäätä ei ole käytetty ollenkaan.

29) Räikeä ristiriita pillee viimein siinä, että poliittinen vihervasemmisto on keuhkonnut jatkuvasti *länsimaiseen seksuaalikulttuuriin* liittyvien vapauksien pois korventamiseksi, mutta samalla se on katsonut läpi sormien *turvapaikanhakijoiden* tekemiä selviä ja aikomuksella tehtyjä seksuaalirikoksia. Samanaikaisesti vihervasemmisto on sallinut tietyn uskonto-

kunnan ylläpitää oman kulttuurinsa sisällä ankaria seksuaalipoliittisia normeja, joilla alistetaan muiden muassa naisia.

Kyseisenlainen kaksinaismoralismi on seurausta "postkolonialismia" arvostelevista dekolonialisaation ja tasapainottamisen pyrkimyksistä, joihin liittyy valta-asemassa oletetusti olleiden ihmisryhmien kuten miesten ja valkoisten ihmisten syyllistämistä ja joilla on tähdätty hyvityksen tuottamiseen kärsineinä pidetyille ryhmille, kuten naisille ja mustille. Samalla kun kyseinen näkökulmateoria korvasi objektiiviset tosiasiat "oikeudenmukaisuuden" halullaan, se katseli läpi sormien ei-valkoisen tapakulttuurin ihmisarvoloukkauksia. Tätä kautta naisten ja seksuaalivähemmistöjen oikeudet islamilaisissa maissa ovat muuttuneet tabuiksi, joita ei haluta käsitellä. Niinpä *standpoint*-teorian tyyppiselle poliittiselle argumentaatiolle ei pitäisi kallistaa korvaa, mutta lisävahinkojen estämiseksi niin täytyy tehdä.

30) Vihervasemmistolle ei riitä enää "oikea pronomini", vaan nyt pitää olla myös PORNO MINI. "Suostumus2018"-lakialoite antaa näyttöä vihervasemmistolaisten sädekehänunnien liittoutumisesta kirkkotätien raastavaan moraaliturbulenssiin. Se todistaa seksuaalisuuden pidättämisestä pelkästään normatiiviseen rekisteriin, jossa ei tunneta haluja eikä intohimoja vaan jolle ovat ominaisia biologisten viettien ja vaistojen kieltäminen, pieteettinen ankaruus, puritaanisuus, aseksuaalisuus, itsensä ja toisten rankaiseminen sekä ehdottoman torjuva suhtautuminen itsen ja varsinkin toisten ihmisten nautinnontavoitteluun.

On harmillista, että näitä (myös kirjani *Totuus kiihottaa* luvussa 11) esittämiäni argumentteja ei ole pystytty ymmärtämään, vaan kirja pantiin lukijoilta piiloon. Teos kannattaakin pitää sensuroituna, sillä kiellettynä ollessaan se on (sartrelaiseen tapaan) *poissaolevana vahvasti paikalla* sekä todistaa oikeaksi kaiken, mitä sanoin.

Seksuaalipolitiikan medioituminen oli mukana mediatutkimuksessani, sillä valtamedia on paasannut seksuaalisuuden vaarallistamista edistävän aloitteen puolesta tauottomana äänilevykonserttina.

Aihe oli tutkimuksessani myös siksi, että *väestöjen uusintaminen* tapahtuu seksuaalisen käyttäytymisen kautta. Mikäli aiotaan arvostella väestöjen muokkausta tai vaihtoa, on tarkasteltava tapaa, jolla valtiovalta ja valtavirtamedia joko suosivat tai vaikeuttavat kantaväestöjen omaa seksuaalista kanssakäymistä.

On murheellista, että aikamme mielipideympäristö ei poikkea Oscar Wilden ajoista, vaikka teinit ja feministit huomauttelevat näennäisen liberalisminsa tueksi meidän elävän jo 2000-luvulla! Koko viestintäuniversumi on tullut niin ääriherkäksi ja älyllistä ääneen ajattelua sietämättömäksi, että luultavasti myös Sigmund Freud ja Friedrich Nietzsche joutuisivat opettamaan johtoajatuksensa ihmisille uudestaan.

Sekä oikeistokonservatiivit että liberaalit todennäköisesti asettuvat "vapaamielisenä" esiintyvän vihervasemmiston taakse kiristääkseen sek-

suaalisen kanssakäymisen normeja. Näin jokaisella on ennen pitkää kaapu, ja kaikki vinkuvat pois itse punomastaan hirrestä.

Päivitys 10.10.2021

Yleisradio jatkoi feminismin hieromista yleisöjen naamatauluun toimittaja Emma Hinkulan kirjoittamassa ja 10.10.2021 julkaisemassa vainoharhaisessa jutussa ”Anti-gender-liike pyrkii heikentämään naisten sekä vähemmistöjen oikeuksia ja häiriköi sateenkaarijärjestöjä”.

Tosiasiassa Yle itse pyrkii ratsastamaan homojen selässä markkinoidessaan *queer*- ja transgenderististä ideologiaansa sekä yrittäessään lavastaa vihervasemmistolaisesta propagandasta poikkeavan ajattelun ”valheeksi”. Yle valikoi niin sanotut ”asiantuntijansa” puolueellisesti ja väittää, että heitä ”maalitetaan”. Tosiasiassa Yle on itse levittänyt perätöntä informaatiota muun muassa kirjastani *Totuus kiihottaa*.[223]

Minkäänlaista yhtenäistä ”anti-gender-liikettä” en ole havainnut, mutta sen sijaan feministisen, *queer*-ideologisen ja transgenderistisen yhteenliittymän kyllä. Sen piirissä media tukee tiettyjen vihervasemmistolaisten yliopistotoimijoiden julkisuuskuvaa saaden heiltä toimittajien haluamia kannanottoja. Suomen Akatemia, yliopistot ja tiedehallinto puolestaan palkitsevat heidät poliittisten tarkoitusperien edistämisestä satojen tuhansien eurojen taloudellisilla avustuksilla.

”Ei ole mitään gender-ideologiaa”, väitti (kukapas muu kuin) kirjani sisältöä vääristellyt[224] Tuija Saresma Ylelle – ymmärtämättä kuitenkaan, että ideologian ideologialuonne piilee juuri siinä, että sen edustajat kieltävät sitä edustavansa. Gender-ideologiaan liittyy empiiris-ontologisia tosiasioita kieltämään pyrkiviä hullutuksia, kuten kromosomeihin ja genitaaleihin perustuvan biologisen sukupuolieron liudentamista ”sosiaaliseen sukupuoleen” ja sukupuolen korjaushoitojen laillistamista myös identiteetistään epävarmoille alaikäisille.

Päivitys 27.6.2022

Eduskunta hyväksyi vihervasemmistolais-feministisen ponibimbohallituksen esityksen (HE 13/2022) rikoslain muuttamiseksi niin, että se mahdollistaa sähköpaimenten ripustelemisen nettiin ja makuuhuoneisiin. Arvelen kuitenkin, että ihmisten käyttäytymistä ei voida paljoakaan ohjailla uusilla poliittisesti ohjatuilla seksisäännöillä, vaan todellisessa elämässä kyseinen pakotus häviää. Valtavirtamedian toimittajat tietenkin iloitsivat uusmoralismin kasvusta, sillä lain tiukennukset lisäävät seksiskandaaleita ja parantavat mahdollisuuksia kohuilla ratsastamiseen, ja täytyyhän toimittajien ja muidenkin tuomarien elää.

Keskiviikkona 13. lokakuuta 2021

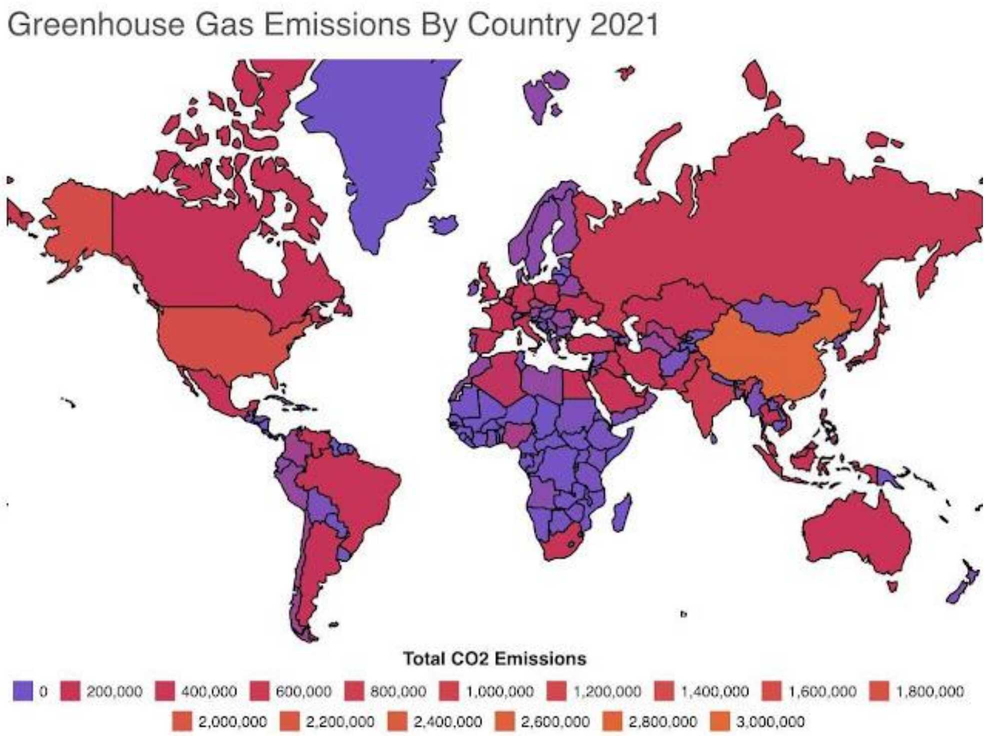
HALLITUKSEN MUODOSTAJALLA ORPO OLO

Kun Perussuomalaisten Riikka Purra vaati hiilineutraaliustavoitteen siirtämistä vuodesta 2035 vuoteen 2050, Kokoomuksen Petteri Orpo vastasi, ettei Kokoomus lähde hallitukseen sellaisen puolueen kanssa, joka alkaa ”ilmastotoimissa peruuttamaan”.[225] Riikka Purra tyytyi pitämään vastausta ”yllättävänä”.

Oikea vastaus on, että Petteri Orpon kannattaisi mennä uudestaan autokouluun, sillä peruuttaminen on eri asia kuin pitkien valojen sytyttäminen ja eteenpäin katseleminen.

Epärealistisista tavoitteista on syytäkin tinkiä. On epäoikeudenmukaista laittaa suomalaiset veronmaksajat kärsimään muiden maiden ja kansakuntien välinpitämättömyydestä, sillä ilmastonsuojelun pitää olla yhteinen asia. On väärin, että monet kehitysmaat, kuten Kiina, saavat jatkaa päästöjään ja lisätä niitä Pariisin ilmastosopimuksessa määritellyllä tavalla vuoteen 2030 asti.

Muiden maiden pitää laittaa omat tonttinsa kuntoon, ennen kuin suomalaisilta vaaditaan yhtään lisää ilmastotoimia.

Oheinen karttakuva osoittaa, että Suomen päästöt ovat jo nyt Afrikan maiden tasolla. Parannukset olisivat vain marginaalisia eivätkä tuottaisi mitään hyötyä mutta söisivät talouskasvumme ja tuhoaisivat taloutemme.

Voidaan kysyä, mitä saisimme palkkioksi yhä kireämmästä ympäristöpolitiikasta. Kukkiako tai kunniakirjan – taloutemme ja koko hyvinvointiyhteiskuntamme romuttamisesta?

Hiilineutraaliustavoite vuoteen 2050 on Euroopan unionin yhteinen tavoite, eikä Suomella ole syytä kiirehtiä muiden maiden edelle. Suomi maksaa jo nyt muiden maiden päästöistä osana päästökauppajärjestelmää.

Perussuomalaisten ei tule nöyristellä Vihreiden toimisto-osastona larppaavan Kokoomuksen edessä, sillä Suomeen ei saada vastuullista talouspolitiikkaa tekevää oikeistohallitusta ilman Perussuomalaisia.

Yleisradion puheenjohtajatentin pohjalta laaditussa uutisoinnissa asia esitettiin, ikään kuin Kokoomus joka tapauksessa olisi ratkaisijan roolissa seuraavaa hallitusta koottaessa. Niin ei välttämättä ole.

Jos Petteri Orpolla on parempia ystäviä vihervasemmistossa, hän voi vapaasti muodostaa hallituksen vihervasemmiston kanssa, jolloin Suomeen syntyy jälleen vasemmistoenemmistöinen hallitus, jossa Kokoomus kituu Kepun tapaisena vähemmistönä.

Kansalaiset voivat kiittää istuvaa sosialistihallitusta siitä, että sähkön hinta on katossa, bensiini maksaa lähes kaksi euroa litralta, veroja nostetaan ja velkarahalla avustetaan vieraita kansakuntia.

Mikäli Kokoomus ei taivu Perussuomalaisten vaatimukseen tämän tuhlailun lopettamiseksi, Petteri Orpo voi etsiä hallituskaverinsa muualta. Siinä toimessa voi tulla nopeasti orpo olo.

Tiistaina 19. lokakuuta 2021

YLIOPISTO EI OLE VIELÄKÄÄN TÄYSIN ANTIKOLONIALISTINEN – ETNONATIONALISTISET PIILORAKENTEET ROMAHDUSVAARASSA

Kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 17 yliopistoihin pesiytyneestä ongelmasta, jonka mukaisesti kampuksilla ei voi enää vapaasti keskustella, argumentoida eikä ylipäätään toimia ilman, että joutuu jonkin etnisen vähemmistön tai feministien silmätikuksi ja sensuurin sekä tiedepoliittisen eristämisen kohteeksi.

Yhdysvaltain ja Ison-Britannian yliopistoissa on jo pitkään kärsitty militantti-aktivistien lietsomasta *woke*-ideologiasta, jolla tarkoitetaan 'hereillä oloa' ja 'valppautta' erilaisten (yleensä kuviteltujen) "syrjinnän" ja "rasismin" muotojen kitkemiseksi. Ajattelutavan alkujuuret ovat intersektionaalisessa feminismissä ja marxilaisperäisessä *standpoint*-teoriassa, jonka mukaan vähemmistöön kuuluvan ihmisen näkökulma on aina parempi ja oikeampi. Tämä ideologia on ollut tuhoisa tieteille, sillä sen kautta syrjinnän vastaisesta *politikoinnista* on pyritty tekemään *tieteen metodi*.

Asiasta saatiin näyttöä Suomessa jokin aika sitten, kun muuan kurditaustainen naishenkilö alkoi räksyttää Stockmannilla esitetystä ”Tiernapojat”-kuvaelmasta pitäen sitä ”rasistisena”. Tavaratalo taipui anteeksipyyntöihin, pahoitteluihin ja itsesensuuriin vasemmistoliittolaisen professorin Vesa Puurosen toimiessa median syväkurkkuna.[226]

Askelta lähempänä akateemista maailmaa oltiin, kun *students of colourin* edustaja Faith Mkwesha kiusaantui Åbo Akademin ankkalammessa siitä, ettei siellä puhuteltu ihmisiä oikeilla pronomineilla.[227] Neekerinsuukot ja lakritsikääreet oli painostettu pois kulttuurisesta kuvastostamme jo aiemmin.[228]

Aivan äskettäin vaihto-opiskelijana Helsingin yliopistossa oleskeleva ”tummaihoinen Saksan kansalainen” julisti pahoittaneensa mielensä,[229] kun suomalaiset opiskelijat esiintyivät fuksitapahtumassa Afrikan tähti -pelin rosvoina. Nainen valitti asiasta Instagram-tilillään, jossa hän esitti opiskelijoiden kuvia – tosin ilman heidän lupaansa – ja väittäen heidän pukeutuneen orjiksi sekä edustavan ”kolonialismia” ja ”rasismia”.

Kontekstualisointi unohdettiin taas

Naisen postaus johti nopeasti kahteen keskenään vastakkaiseen reaktioon. (1) Suomalaiset opiskelijat kiistivät ja torjuivat naisen väitteet täysin, kun taas (2) Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan hallitus taipui anteeksipyyntöihin, ja Helsingin yliopiston anonyyminä esiintyvä tiedotusyksikkö *tuomitsi* opiskelijoihin suuntautuvat ”rasistiset hyökkäykset” – jättäen tosin avoimeksi sen, kuka oli hyökännyt ja ketä vastaan.

University of Helsinki @helsinkiuni · 14h
Tuomitsemme kaikki rasistiset hyökkäykset opiskelijoitamme kohtaan, jotka ovat nostaneet Afrikan tähti -teeman rasistisuuden yleiseen tietoisuuteen. Raportoimme kaikki vihamieliset viestit kullakin some-alustalla. Poistamme rasistiset kommentit myös omista postauksistamme.

Helsingin yliopisto asettui rasismista syyttelijän puolelle relatiivivirheen sisältävässä poliittisessa kannanotossaan.

En puutu tässä siihen, että naisopiskelijan videollaan esittämät väitteet ja yksityiskohdat tapahtumien kulusta ja pelin luonteesta olivat suureksi osaksi virheellisiä. En puutu myöskään opiskelijoiden peräämään oikeusturvaan tai vaatimuksiin, joiden mukaan väärien tietojen ja luvatta julkaistujen kuvien esittäjä pitäisi saattaa oikeudelliseen vastuuseen.

Olen toki sitä mieltä, että uhriksi ajettiin syyttä suotta ne suomalaiset opiskelijat, joita nolattiin loukkaantujan oman huomionkipeyden vuoksi.

Kurjinta asiassa on, että Helsingin Yliopiston Ylioppilaskunta ja Helsingin yliopisto hyväksyivät väitteet ”rasismista” muitta mutkitta, kannus-

taen tosiasiapohjaisen käsittelyn sijasta valheellisen tiedon levittämiseen ja asioiden yksipuoliseen huuteluun sosiaalisessa mediassa.

Yksittäisen henkilön kokemus asetettiin jälleen totuuden edelle, ja *kontekstualisointi* unohdettiin täysin.

Tapaus muistuttaa myös kirjani *Totuus kiihottaa* sensurointiin johtanutta tapahtumakulkua, jossa sossumedian vihervasemmistolaiset kiilusilmät painostivat valtavirtamediaa ja ministeriötä irrallisilla väitteillään, ja ministeriö alkoi kiristää teokseni julkaissutta perussuomalaista ajatuspajaa rahoituksen perintävaatimuksilla.

Konteksti unohdettiin silloinkin täysin: etenkin se, että kirjani on huolellisesti argumentoitu ja viiteapparaatiltaan täysin dokumentoitu tutkimus eikä mikään poliittinen mielipidekirja, jollaisena se pyrittiin esittämään mediassa.

Jos joku väittää, että ydinvoimalat ovat maailman pahimpia hiilidioksidin päästäjiä, se ei tarkoita, että ne oikeasti olisivat sitä.

Jos joku väittää, että Afrikan tähti -peli on rasistinen, sekään ei merkitse, että asianlaita olisi niin.

Ja jos joku lausuu, että kirjani on ”naisvihamielinen”, sekään ei tarkoita, että väite pitäisi paikkaansa, vaan ainoastaan sitä, että jostakin henkilöstä tuntuu siltä tai että hänellä on motiivi vääristellä asiaa.

Afrikan tähti -tapauksen ja kirjani käsittely muistuttavat toisiaan myös siinä, että molemmissa tapauksissa asiaan liittymättömät taustaorganisaatiot keskittyivät *maineen hallintaan* ja *damage controliin* täysin piittaamatta siitä, että mihinkään anteeksipyytelyyn, pahoitteluun tai sensurointiin ei ole ollut aihetta.

HYY ja Helsingin yliopisto ilmeisesti oppivat Perussuomalaiselta puolueelta, että mediassa esitetty vääristely on hyväksyttävä faktana ja että siltä pohjalta on antauduttava pahoitteluihin sekä kääntämään selkä oman yhteisön jäsenille. Ovet hitsattiin kiinni junassa, joka jatkoi kulkuaan rikoksen uhriksi joutuneiden suomalaisopiskelijoiden yli.

Myös minut heitettiin bussin alle, mutta kapusin sieltä kulkuneuvon katolle samaan tapaan kuin Harrison Ford tunnetussa elokuvassa *Indiana Jones: Kadonneen aarteen metsästäjät.*

Syrjityt syyllistävät muita ja päättävät itse omasta roolistaan

Yhteistä kohujen narratiiveissa on se, että niitä pyrittiin ratkomaan sosiaalisessa mediassa. Nyt myös yliopisto antautui ottamaan kantaa tieteellisen argumentaation pääfoorumiksi muodostuneessa Twitterissä!

Kirjani repimiselle ominaiseen tapaan myös HYY alkoi pitää opiskelijoiden toimintaa *virheenä*. Virheeksi määritteleminen on vaarallista, sillä se vaatii, että jotakin toimintatapaa pidetään ehdottomasti oikeana.

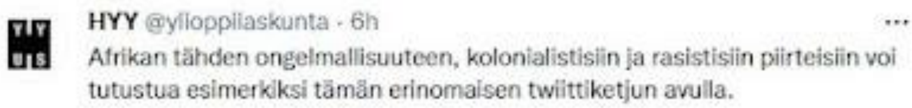

HYY @ylioppilaskunta · 6h
"Miksei HYY tue järjestöjään?"

Tuemme piirissämme toimivia järjestöjä monin eri tavoin. Olemme tukeneet Maantieteen opiskelijat ry:tä asian käsittelyssä. Haluamme välttää sen, ettei järjestöissä enää tehdä vastaavanlaisia virheitä.

Ylioppilaskunta haluaa likvidoida ”virheet”.

Ymmärrettävää ”virheellisyyteen” vetoaminen on siksi, että jonkin asian tultua määriteltyä ”virheeksi”, on jatkossa helpompi harjoittaa suoraa sensuuria kaikkeen sellaiseen, joka vähänkin kolahtaa.

”Ongelmallisuuden” pitäminen torjuttavana ongelmana puolestaan on etevää siksi, että ongelmattomuutta tavoiteltaessa voidaan estää kaikenlainen kriittisyys ja sananvapaus, jolla voisikin olla merkitystä vain ongelmallisten asioiden käsittelemisessä.

HYY @ylioppilaskunta · 6h
Afrikan tähden ongelmallisuuteen, kolonialistisiin ja rasistisiin piirteisiin voi tutustua esimerkiksi tämän erinomaisen twiittiketjun avulla.

Ylioppilaskunnan hallinto alkoi pitää klassista
lautapeliä suurena tasa-arvo-ongelmana.

Militantti-aktivistien syrjintä- ja rasismisyytökset ovat siitä vaarallisia, että niissä ihminen, joka *kokee* olevansa rasismin, naisvihan tai muun vääryyden kohde, määrittelee itse sen, mikä on syrjintää ja milloin sitä tapahtuu. Vastaavalla tavoin *median* sallittiin päättää (yhdessä kritisoimieni feministien kanssa) siitä, mikä on hyväksyttävää *mediatutkimusta*.

Tällaisissa tapauksissa etuoikeutetuiksi julistetuilla valkoisilla ihmisillä (”*white priviledge*”) tai miessukupuoleen kuuluvilla ei ole muuta mahdollisuutta kuin hävitä tai olla hiljaa, sillä asian kieltäminen johtaa vain entistä raivokkaampiin syytöksiin.

Myöntäminen puolestaan olisi asian tunnustamista vastoin todellisuutta, siis poliittisen korrektiuden vuoksi harjoitettavaa valheellisuutta ja sietämistä vastoin todellisia asenteita: suvaitsevuutta.

Omien toimintatapojemme muokkaaminen on täysin väärä reaktio tällaisiin tapauksiin. Ulkomaalaisina Suomessa olevien pitäisi itse sietää tapojamme, käytäntöjämme ja kulttuuripiirteitämme sekä opiskella niiden taustoja eikä esittää vaatimuksia siitä, miten maassamme pitää elää. Sellainen saksalainen, joka tulee tänne opettamaan tapojemme olevan ”rasistisia”, on itse ihonväristään riippumatta uuskolonialisti.

Surkuhupaisaa Afrikan tähti -tapauksessa oli, että suuri osa yliopistoyhteisön opiskelijajäsenistä esitti HYY:lle vastalauseensa ylioppilaskunnan hallituksen anteeksianomisista. Mutta samat opiskelijat olivat itse valin-

neet HYY:n edustajistoon juuri ne vihervasemmistolaiset ja kokoomuslaiset opiskelijapoliitikot, jotka nyt asettuivat ulkomaalaisen opiskelijan puolelle suomalaisia opiskelijoita vastaan.

HYY:n kyyristely ei tietenkään edusta opiskelijoiden yleistä kantaa vaan ainoastaan julkitulon tehneen puheenjohtajan Jessika Isomeren henkilökohtaista mielipidettä. Muut opiskelijat täyttivät marinoillaan sekä Jodelin että Ylilaudan niin, että palstat olivat revetä, mutta kukaan ei ollut valmis myöntämään, että HYY:n ja Helsingin yliopiston suomalaisia jäseniään kohtaan osoittama ylenkatse on seuraus *yliopistolaitoksen pitkään jatkuneesta vihervasemmistolaisesta politisoimisesta*.

Oli kieltämättä hauska havaita ja todistaa, että yliopisto sensuroi nyt Twitter-tililtään useiden vihervasemmistolaisten ja kokoomuslaisten hätähuutoja, joissa vedottiin sananvapauden ja suomalaisen kulttuuriperinteen puolesta. Järkyttyneille opiskelijoille yliopisto antautui tarjoamaan omaa kriisiapuaan, jolloin parodiahorisontin yli mentiin taas niin, että heilahti!

Yliopisto poistaa rationalistiset tilanteet.

Näyttöä rasismiväitteiden järjettömyydestä antoi eräs somalipakolainen, joka ei pidä Afrikan tähti -peliä millään tavalla rasistisena. Hänen mukaansa ”[s]e on mahtava peli, joka päinvastoin lisää ymmärrystä toisesta kulttuurista ja maanosasta.”[230] Helsingin yliopiston virallisen hyvesignaloinnin mukaan peli on kuitenkin rasistinen.[231]

Myöskään rasismista syyttelevä musta vaihto-opiskelija ei voinut perääntyä väitteistään kasvojensa menetyksen pelossa, sillä erehdyksensä tunnustaessaan hän olisi menettänyt uhripääomansa. Tapaus todistaa, että sosiaalisessa mediassa paljon seuratut henkilöt eivät välttämättä ole *suosittuja*, eikä laaja huomio ole merkki arvostuksesta vaan pelkästä yleisön uteliaisuudesta.

Hyödyllinen opetustilanne

Tapaus oli varmasti shokki fuksitapahtumaan osallistuneille uusille opiskelijoille, jotka joutuivat myrskynsilmään ilman omaa syytään. Kyseinen opetustilanne syöpyy heidän mieleensä iäksi, ja jatkossa he muistanevat olla esittämättä mitään ”rasistista” kulttuurien välisessä sodassa, jossa Afrikan tähti -peliä väitetään ”kulttuuriseksi omimiseksi”, tietysti sensuurilla uhaten.[232]

Voidaankin kysyä, mitä tällöin on omittu? Kun Afrikan tähdessä roistot ovat valkoisia, toisin kuin Somalian rannikolla, niin onko tätä kautta kyseessä siis mustan kulttuurin omiminen?

Myös Jodel sensuroi.

Lautapelin valmistajat voisivat tasa-arvon nimissä kehittää Afrikan tähden rinnalle uuden kehitysapupakettipelin, jossa suvaitsevaiset etenevät pitkin Afrikkaa jakaen suomalaisten veronmaksajien miljardeja kylästä kylään.

Yliopistolaitoksessa puolestaan kannattaisi vähentää Suomen yliopistoihin hyväksyttävien ulkomaalaisten vaihto-opiskelijoiden määrää, sillä he eivät näytä *viihtyvän* läpikotaisin rasistisissa yliopistoissamme, ja viihtyvyyttähän sekä valittaja että yliopisto näyttävät pitävän tärkeimpänä arvona.

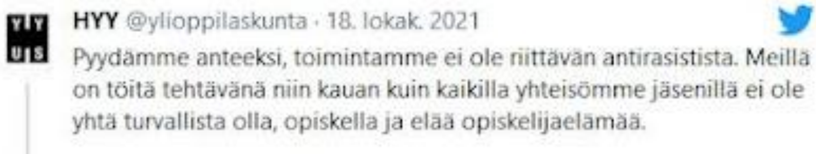
Turvallisten tilojen politiikka on johtanut vääryyksistä valittajat ääntä eristäviin bunkkereihin, joissa he moraalihohdettaan säteillen sanovat takaavansa turvallisuutemme, mutta ottavat hinnaksi vapautemme.

Tahdon vain sanoa, että sellainen yliopisto, jossa erimielisiä tai väärinymmärrettyjä pitää *tuomita* (yliopiston sananvalinta), ei ole turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Tätä vaaraa syventää ja realisoi oivallisesti Tampereen yliopiston palkalistoilla rasismitutkijana esiintyvä Anna Rastas, joka epäili Afrikan tähti -kohun olevan tarkoituksellista,[233] aivan niin kuin muutamat epäilivät kirjaani kohtaan esitetyn julkisen solvaamisen olleen Perussuomalaisten tarkoituksella järjestämä tempaus.

Tosiasiassa yritin vain julkaista tutkimukseni tulokset, ja voisikin sanoa, että molempien tapausten mediakäsittely on ollut alusta alkaen sekä opiskelijoita että kirjaani vastaan *hyökänneiden* omaa tarkoitushakuista kampanjointia.

Myös narratiivi on molemmissa tapauksissa sama: kansalaiset kapinoivat rasismisyytöksiä vastaan, mutta hallinto kyyristelee ja nöyristelee valittajien edessä mainehaittoja torjuen. Lopputuloksena seuraa pahoitteluja, anteeksipyytelyä ja ankaraa kuritusta, ja silmukka sananvapauden ympärillä kiristyy.

HYY @ylioppilaskunta · 18. lokak. 2021
Pyydämme anteeksi, toimintamme ei ole riittävän antirasistista. Meillä on töitä tehtävänä niin kauan kuin kaikilla yhteisömme jäsenillä ei ole yhtä turvallista olla, opiskella ja elää opiskelijaelämää.

Yliopisto takaa turvallisuuden ja vie vapauden.

”Rasismin tutkijoina” esiintyvien länkytys, että rasismista keskustelu on ollut muka ”vähäistä suomalaisissa yliopistoissa”, että opiskelijat eivät ole *tiedostaneet* kulttuurimme rakenteellista rasismia ja että meidän pitäisi ottaa opiksi Black Lives Matter -kampanjoista säikkyen niiden syyllistävää puhetta, muodostaa sinänsä uhan tieteen vapautta vastaan, sillä se vaatii ajattelua ohjautumaan tieteen ulkoisista poliittisista kampanjoista.

Toistuva vetoaminen rasismin ”rakenteellisuuteen” on vain tapa tunnustaa, että mitään todellista moitteen aihetta ei pystytä osoittamaan, ja siksi nojataan ontologisesti kestämättömiin sosiaalisiin konstruktioihin.

HYY @ylioppilaskunta · 10h
"Keneltä HYY pyytää anteeksi?"

Tietoisesti emme osoittaneet anteeksipyyntöämme millekään yksittäiselle ihmiselle tai taholle. Koska rakenteellisessa rasismissa on kyse kaikkia koskettavasta yhteiskunnallisesta ongelmasta, pyydämme anteeksi koko yhteiskunnalta.

Uhrien ja syyllisten puuttuessa on hyvä
pyytää anteeksi koko maailmalta.

Myös kliseetä on käytettävä, jotta se kuluisi tasaisesti ja säilyttäisi siten elinvoimaisuutensa.

Tasa-arvohorisontalistit taistelevat itseään vastaan

Myöskään naisten kohtelu ei näytä koskaan olevan riittävän *kosher*, vaikka miehet nuolisivat feministien edessä lattiaa. Tieteen medioitumisen merkiksi Helsingin Sanomat julkaisi viime viikolla tiedostavaisen jutun,

jossa kolme viestinnän opiskelijaa ”avoimina” kertoivat yliopistolla ”rehottavasta naisvihasta”.[234]

Kiusaamisesta valiteltaessa ei taaskaan kysytä, millaista kiusaamista, panettelua, henkistä ahdistelua ja syyttelyä on se median ja yliopistofeministien yhteinen nalkutus, jolla toimittajat ja yliopistoväki pyrkivät lavastamaan itselleen epämieluisista ajattelijoista yhteiskunnallisesti epäkelpoja, poissuljettavia ja ulkopuolisia yksilöitä.

Saunominenkin loukkaa tunteita.

Olen viime aikoina hakenut yliopistoista useita tehtäviä, mutta kaikki hakemukseni on joko hylätty tai jätetty ylenkatseellisesti käsittelemättä, vastauksena vain, että hakemusta ei voida huomioida, koska ”poliittiset näkemyksesi tunnetaan”. Tällaisesta syrjinnästä ei olla huolissaan, sillä se ei majaile ”piilorakenteissa” vaan on suoraa ja tuntuvaa.

Erään hämmästelyn aiheen muodostaa poliittisten tendenssitutkijoiden väite *rodullistamisesta*. Sanonta viittaa keinotekoiseen tekemiseen, ikään kuin ihmisten *ominaisuudet* eivät olisikaan pysyviä vaan kuviteltuja tai muuttuvia, ja onkin kysyttävä, miten tuo rodullistaminen oikeastaan tapahtuu. Voisiko siitä hakea viranomaiselta vahvistuksen, kuten sukupuolen vaihtamisesta tai korjaamisesta?

Syrjimättömyyden kultti muodostaa ristiriitaisen ideologian, sillä sen mukaan tasa-arvoa pidetään päämääränä, vaikka tosiasiassa myös yliopistojen tehtävänä on sosiaalisten arvojärjestysten luominen ja arvohierarkioiden osoittaminen. Myös etiikan tehtävä on *erottaa* hyvä huonosta.

Sen sijaan tasa-arvohorisontalistit pyrkivät oman aikuistumisensa sijasta muuttamaan ympäröivän maailman poistamalla hierarkiat, kilpailutekijät, prosessit ja maskuliinisuuden sekä saattamaan kaiken vastaamaan omaa matalamielistä tasoaan.

Valtamedia laati suomalaisten penseät vastalauseet huomattuaan Afrikan tähti -kohulle myös vastauutisen[235], jossa suomalaiset leimattiin suoraan natseiksi, joten kaksoispuhe on muodostunut parodiauniversumin puhkaisevaksi, ja joudun myös itse laatimaan aiheesta vihapuhetta jynssäämään tarkoitetun kannanoton:

> Koettu kohu osoittaa, että yliopistolaitoksemme ei ole vieläkään täysin antikolonialistinen. Antirasistinen taistelu on lopetettu lähes täysin, ja saan päivästä toiseen kuulla uuskolonialistista puhetta, jolla kielletään suomalaisten oma osuus siirtomaaimperialismiin.
>
> Demokratia ja liberalismi keksittiin kolonialistisissa länsimaissa, joten olemme osallisina Euroopan rasistisessa historiassa. On syytä muistaa, että koko yhteiskuntamme on rakennettu rasismin perustalle.
>
> Rakenteellista syrjintää on vielä paljon jäljellä, ja juuri tämä on sitä, mitä jatkuva kamppailu tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden puolesta kaipaa. Yliopistolle pitäisi asettaa antirasistinen komissio, joka kitkee viimeisimmätkin epätasa-arvon pilkahdukset, kuulustelee opiskelijat ja työntekijät sekä poistaa epäilyttävät viestit, likvidoi väärämieliset ihmiset ja eliminoi rakenteellisen rasismin etnonationalististen piilorakenteiden lopulliseksi murskaamiseksi…

Yliopistolla asia taidettiin ottaa todesta, sillä hallinto postasi Twitteriin, että yliopisto sisällyttää antirasistiseen teemavuoteensa myös henkilöstölle suunnattua ripitystä:

University of Helsinki @helsinkiuni · 3h

Olemme jo valmistelleet henkilöstölle räätälöidyn kolmipäiväisen antirasismikoulutuksen osana antirasismi-teemavuotta. Koulutuksen tarkoitus on, että henkilöstö pystyy paremmin tunnistamaan ja toimimaan vastaavissa tilanteissa.

Antirasistinen autodafé.

Yliopisto siis muokkaa henkilöstöään olemaan ”antirasistisia” ja sopeuttaa suomalaisia internatsistisiin ihanteisiin. Tosiasiassa yliopiston tehtävä olisi opettaa ulkomaalaisille suomalaisia perinteitä, käytäntöjä ja kulttuuria sekä kehittää tänne tulleiden kykyä sietää kognitiivista moniselitteisyyttä ilman, että joudumme ottamaan vastaan syytöksiä ”syrjinnästä”. He kaikki pystyvät kyllä siihen, mikäli ovat niin älykkäitä, että ovat yliopistoihin tiensä löytäneet.

Kun yliopisto opettaa opettajilleen tasa-arvopolitiikkaa prosessina eli lusikalla annostellen, sivuutetaan se älyllinen kysymys, mitä tasa-arvo, yhdenvertaisuus, syrjintä ja muu kähinä ovat ja merkitsevät.

Suurin osa yliopiston henkilökunnasta tuskin on niin tyhmää, ettei näkisi asioiden naurettavuuden läpi. Mutta kyseinen kriittinen oppositio ei uskalla enemmistöroolistaan huolimatta avata suutaan, koska pelkää työ-

paikkojensa puolesta. Tapaus osoittaa, että suomalaiset eivät ole enää herroja omassa maassaan, eikä mihinkään voi suhtautua kriittisesti päätymättä *woke*-aktivistisen tarkastuslautakunnan känselöimäksi.

Päivitys 31.10.2021

Lokakuun hyväksi lopuksi täytyy tehdä tunnustus ja pyytää anteeksi. Menin ilmeisesti taitavan parodiantekijän Keijo Kaarisateen lankaan, aivan kuten aiheesta mediakirjoittelun aloittanut Iltalehden toimittaja Sami Koski. Mutta syy ei ole minun, sillä erehdyin luottamaan Kosken Iltalehdessä ilmaisemaan informaatioon, ja onhan hän Julkisen sanan neuvoston jäsen!

Oudoksuin hetken, miksi missään mediassa ei ole esitetty ”rasismista” valittaneen ”saksalaisen tummaihoisen vaihto-opiskelijan” henkilöllisyyttä, eikä kukaan ole tavannut häntä yliopistolla.

Opiskelija ei ollut myöskään paikalla häntä järkyttäneessä opiskelijatapahtumassa, ja hän vain ”sai kuulla” niistä myöhemmin. Myös hänen Instagramiin rakentelemansa profiili ja muu taiteellinen työ katosivat kuin tuhka tuuleen.

Sami Koskella on paljon oppimista toimittajana, eikä FaceTime-puheluissa haastattelemisen pitäisi riittää fatwantarkistuksen läpäisemiseen.

Myös Keijo Kaarisade voisi oppia pitämään identiteetistään tarkempaa huolta, sillä hän tuli paljastaneeksi itsensä esittämällä Twitterissään suuren määrän aihetta käsitteleviä postauksia. Kyseessä lienee trollauksen historian rajuin keijotus, ja yliopisto puolestaan antautui valehtelemaan ”opiskelijan” olemassaolosta pelastaakseen kasvonsa.[236]

Naurettavaa asiassa on tapa, jolla satriirin ja parodian suvereeni mestari onnistui nöyryyttämään valtamedian ohella myös lähdekritiikistään tarkkaa yliopistolaitosta ja sen älykästä varadekaania matemaatikko Samuli Siltasta, jolta trollipeikko sai puristettua valittelun, että suomalaisen yliopiston johtoon kuuluu ”pääosin valkoista porukkaa”.[237]

Yliopiston antirasistiset koulutusleirit on joka tapauksessa keskeytetty, ja muussa kyykytyksessä on tilapäinen huoltokatko. Kun seuraavan kerran kuulette yliopistolla väärän pronominin, älkää luottako kriisiapuun vaan soittakaa 112. Kiitos huomiosta.

Maanantaina 1. marraskuuta 2021

DEMARINOVIISIT IKÄRASISTEINA – POLITIIKAN INFANTILISOITUMINEN UHKAA RATIONAALISIA ARVOSISÄLTÖJÄ

Pääministeri Sanna Marinin (sd.) tapa seilata[238] Helsingin ravintoloissa virka-autoaan biletaksina[239] käyttäen päätyi viikonloppuna kaupunkijuorujen tasolta valtakunnan ykkösuutiseksi. Aihe ei olisi kommentoimisen arvoinen, sillä punavihreän hallituksen toiminta on ollut samantyylistä koko ajan.

Puuttumisen arvoiseksi pääministerin kevytkenkäisyyden tekee Marinin ylimielinen kommentointi ”boom-boom boomereille” Instagramissa. Haukkumasanaksi mielletyllä ”boomerillahan” viitataan sodan jälkeisinä vuosina syntyneisiin suuriin ikäluokkiin (*baby boomer*), joita kohtaan pääministeri osoitti nyt arvostuksensa kansainvälisestä käsimerkistöstä tunnetulla tavalla.

Postmodernissa yhteiskunnassa ”kulttuurina” voidaan tietenkin pitää mitä tahansa töhertelyä, vaikka pelkän huomionkeruun ei pitäisi riittää taiteen tunnusmerkiksi.[240] Huomionkipeyden ei pitäisi olla laadun tae myöskään politiikassa.

Seiska-lehden tietojen mukaan Marin on järjestänyt kotibileitä ja kutsunut pääministerin virka-asunnolle artisteja saunomaan ja juopottelemaan läpi koko kuuman kesän.[241] Oletettavaa on, että Marin antautui perumaan kulttuurialalle aiotut 18 miljoonan euron leikkaukset vain siksi, että Kesärannan kekkerit saivat toiset julkkiset raivostumaan.[242]

Homot puolestaan tiedetään ihmisiksi, jotka juhlivat vähän ja hillitysti, eikä gay-ravintoloitakaan ole koko maassa kuin muutama. Mutta nyt homojenkin maine on uhattuna, sillä Sanna on vaarassa vetää homot oman party-toimintansa välineiksi.

Uusimpien paljastusten mukaan Marin on kierrättänyt puolueensa gay-kansanedustajaa Ilmari Nurmista omana maskottinaan sekä ravintoloissa että Kesärannassa, vaikka pääministerillä olisi aviomieskin.[243] Sannan tiedetään saunottaneen bile-Ilmarin lisäksi myös kaapista tulleen pop-artisti Benjamin Peltosen, joka on kuuluisa siitä, että hän on kuuluisa. Muita ansioita hänellä ei nähdäkseni ole.

Punavihreille äänensä antaneet homot saavat tällä tavoin poliittista vastinetta kannatukselleen, vaikka pääsylippu suihkuseurapiirien bileisiin myönnetäänkin vain harvoille ja valituille. Juhlinta tapahtuu edelleen edustajien välityksellä.

Tämä kaikki tilanteessa, jossa koko ravintola-ala on ollut jatkuvien rajoitusten kohteena ja kansalaiset pidetty kiltisti kotona. Vanhuksille vinoi-

lu puolestaan täydentää sen, että SDP pyörsi vappusatasen eikä toteuta eläkeindeksin korotusta.

Media kohteli Marinia silkkihansikkain

Juorulehdistö ehätti jälleen valtamedian edelle puhumalla avoimesti asiasta, jolla on laajaa poliittista merkitystä. Sen sijaan Yleisradio kohteli Marinia haastattelussaan 24.10.2021 silkkihansikkain, ja toimittaja Robert Sundman esitti hänelle vain laimean kysymyksen, ”miten itse kommentoitte asiaa”.[244] Marin vastasi (myös Helsingin Sanomien alleviivaamalla tavalla), että ”ehkäpä meille poliitikoillekin aina välillä huumoria suodaan” ja että enemmän häntä kiinnostavat poliittiset asiat.[245]

Niiden olisi syytäkin kiinnostaa, mutta nythän näin ei ole, vaan pääministerin huomio on aivan muissa kysymyksissä. Päähän tuntuu nousseen muukin kuin alkoholi. Siitä kertoo Ylen kokoomuslaisen toimittajasiiven laatima juttu, jossa demarivaikuttajien sanotaan havainneen Marinin persoonassa muutosta ”huolestuttavaan” suuntaan.[246]

Marinia on aiemmin arvosteltu Antti Rinteen tuolipelistä[247] sekä veronmaksajien piikkiin tähdätyistä kalliista aamiaislaskuista, joiden päiväsaldo ylitti monien opiskelijoiden, toimeentuloasiakkaiden ja pieneläkeläisten käteen jäävät tulot koko kuukaudelta![248]

SDP:n eduskuntaryhmä laittoi Marinin hiljattain ristituleen lähinnä *pelastaakseen omat kasvonsa*, ja eräät yrittävät parantaa Marinin herpaantunutta otetta olemalla huolissaan hänen ”jaksamisestaan” ja samanaikaisesta pinkomisestaan kuntoradalla.

Median kautta tapahtuva imagonrakentaminen Time- ja Vogue-lehden kannessa ei kuitenkaan kannattele honteloa poliitikkoa, kun kultaisesta häkistä murtautuminen epäonnistuu ja kurat lentävät SDP:n pääasiallisen kannattajakunnan, eli eläkkeellä olevien ikäihmisten, silmille.

Ikäihmisille kuittaileminen kertoo arvostelukyvyttömyydestä, sillä kaikista puolueista juuri SDP:llä on ikääntynein jäsenistö. Vuoden 2017 selvityksen mukaan mukaan SDP:n jäsenten keski-ikä oli 61,5 vuotta.[249]

On syytä muistaa, että myös Ilmari Nurminen (30) valittiin eduskuntaan etupäässä eläkeläisten ja hoitolaitoksissa olevien äänillä, joten ylenkatseellisuuteen ei pitäisi olla varaa. Sitä ei sovita pääministerin spinnaus, jonka mukaan ikäihmisiä halveksivassa sanankäytössä onkin ollut kyse ”vain huumorista”.

Bile-Ilmari sai suuren määrän ääniä vanhuksilta haastattelemalla heitä graduaan varten muun muassa Tampereen Koukkuniemen vanhainkodissa, ja Aamulehti kirjoitti, että ”kuopus pääsi Arkadianmäelle mummujen äänillä”.[250]

Poliittisen kannatuksen keruun ja tutkimustoiminnan yhdistämistä ei ole lailla kielletty, mutta se ei ole tutkimuseettisten eikä metodologisten

sääntöjen mukaista. Nähdäkseni Nurminen ei ole kovin hyvä sen enempää politiikassa kuin opinnoissaankaan. Rapsakoiden mummojen kaulaan kapsahtelu SDP:n toritapahtumissa ei ole poliittinen ansio eikä tieteellinen näyttö.

Olisi muuten mielenkiintoista tietää, miten valtamedia suhtautuisi, jos miespuolinen oikeistolainen saunottaisi pääministerin asemassa kaksi lesbokaveriaan. Ainakaan Ilkka Kanervan (kok.) ei tarvinnut kuin lähettää tekstari povipommille, niin häntä vaadittiin eroamaan ministerinvirasta.

Tapaus osoittaa, että ikään, seksualiseen käyttäytymiseen ja muuhun arkaluontoiseksi koettuun asiaan liittyvät omintakeisuudet saavat medialta, viranomaisilta ja tieteen tuomioistuimilta kiitosta, kun tekijänä on vihervasemmistolainen nainen. Mutta vastaavassa tilanteessa oikeistolainen mies kiinnitetään avolava-Toyotan perään ja vedetään pitkin pölyistä autiomaata. Tämän osoitti teokseni *Totuus kiihottaa* käsittely.

Sitä mikään media ei kerro, noudatettiinko Kesärannassa ”Suostumus2018”-aloitteen mukaista käsitystä ”oikeasta sukupuolisesta käyttäytymisestä” tai voisiko joku kokea pääministerin kosteat ryyppyperformanssit sukupuolisena häirintänä, vaikka feministien mielestä oma kuiva kirjani tietenkin oli sitä.

Mutta oli hauska kokea ja todistaa valtiota johdettavan valtiatarten otteilla, sillä ”vastuullisuus velvoittaa”.

Politiikan lapsellistuminen

Huomion keruu pelkillä populistisilla sossumedian *life style* -päivityksillä ei ole pelkkää asiakysymysten ylenkatsontaa tai paljon kritisoitua ikärasismia, vaan niiden taustalta pilkistävät asiantuntemuksen ja kokemuksen puute.

Saunottaja-Sannan ja bile-Ilmarin tapauksella on laajempaa merkitystä, sillä se antaa näyttöä politiikan infantilisoitumisesta: muuttumisesta lapsekkaaksi. Suomen sosialistihallituksen nuoret naiset olivat virkoihin astuessaan juuri ja juuri kolmekymmentä täyttäneitä ja vailla politiikan asiaosaamista ja elämänkokemusta.

Vihervasemmistolaisten nuorisopoliitikkojen hyödyntämän sukupolvivastakkainasettelun takana on nuorten äänestäjien kosiskelua. Toisaalta takaa paistaa halu ilmoittautua vanhempien ikäluokkien etujen edistäjäksi. Molemmat nojaavat identiteettipoliittiseen ryhmittymiseen, joka on pohjimmiltaan marxilaisen luokkastrategisen ajattelun toistoa.

Silloin kun vanhemmat ihmiset ihannoivat vihervasemmiston nuoria pioneereja, he näyttäytyvät nuorten ihmisten liittolaisina. Esimerkin tarjoaa Yleisradion juttu, jonka mukaan erään alaikäisen ilmastokapinallisen vanhemmat maksavat hänen sakkonsa ja hakevat hänet rutiininomaisesti putkasta.[251]

Vanhempien ihmisten kontalleen heittäytyminen osoittaa, että aikuisten henkinen auktoriteetti on murentunut. Sympatioiden osoittaminen Greta Thunbergin kaltaisille nuoruuden myytin ilmentymille ja hurmosliikkeille saattaa vaikuttaa pedagogiselta, mutta tosiasiassa se lakastuttaa yhteiskunnallista keskustelua, kuolettaa kriittisyyttä ja ohjaa pois järkiperäisestä asioiden käsittelystä.

Vastaavasta on kyse myös ”ok boomer” -kuittailussa, joka nopeasti arvioiden on vain teini-ikäisten kuohunnalle tyypillistä kenkkuilua ja murrosikäisten nälvintää maailman tosiasioita vastaan.

Kun 35-vuotias pääministeri viestii samoin kuin häntä vielä kaksikymmentä vuotta nuoremmat somejulkkikset, kyse ei ole kuitenkaan vain irrallisesta heitosta, vaan ilmiöstä, joka kielii *politiikan koko diskurssissa tapahtuneesta muutoksesta*.

Politiikasta on tullut huutelua tilanteessa, joka sinänsä huutaa apuun kokemusta ja asiantuntemusta sekä poliitikko- että virkamiesportaaseen. On surullista havaita, että kansa antaa vihervasemmistolaisten poliitikkojen johtaa maata syvemmälle suohon, valitsee heitä eduskuntaan ja siten vaatii omaa talouttaan tilille ja päätään pölkylle.

”Ok boomer!” – Mistä oli kyse?

Alun perin myös ”ok boomer” oli pelkkä viraalinen trendihokema, joka lähti lentoon, kun muuan keski-ikäinen mies oli kuvaillut nuorten aikuisten Peter Pan -syndroomaa. Useat nuoret toistelivat sanontaa, ja poliittiseen keskusteluun puheenparsi alkoi levitä, kun Uuden Seelannin vihreiden kansanedustaja Chlöe Swarbick nälväisi parlamentin vanhemmalle edustajalle ”Ok boomer!”[252]

Helsingin Sanomien toimittaja Ossi Mansikka selitteli asiaa vuoden 2019 harhaanjohtavassa kirjoituksessaan, joka oli otsikoitu sanoin: ”’Ok boomer’ syntyi salamaniskusta milleniaalisen vastaukseksi suurten ikäluokkien typerille jutuille” 7.11.2019. Hänen mukaansa vanhemmat ihmiset ovat ilman muuta ”typeriä”, ja tokaisu on nuorten vastalause ”koetulle välinpitämättömyydelle ilmastonmuutoksesta”, ”epätasa-arvosta” ja ”tuloeroista”, ja se viittaa ”ylisukupolvisen pahantekijän arkkityyppiin”.

Helsingin Sanomien yritys selitellä asiaa jäi taaskin pinnalliseksi ja täysin alamittaiseksi omassa syyttelevyydessään. Tosiasiassahan ”voimaannuttavaksi” tarkoitetulla ilmauksella kaivetaan esiin riitaa.

Epäasiallisen sanankäytön taakse yritetään vetäytyä suojaan arvostelulta, ja omaan viiteryhmään kohdistuva kritiikki koetetaan sivuuttaa vetoamalla sukupolvikuiluun sekä käyttämällä hyväksi maalittamiseen perustuvia leimoja.

Samanaikaisesti nuoruuden ympärille on rakennettu myyttistä kulttia. Siinä narratiivissa myös kansainvälinen media ylisti Suomen vastanimi-

tettyä hallitusta havaittuaan, että neljän suurimman puolueen ministerit olivat vain hieman päälle kolmekymppisiä naisia.

”Ok boomer” on siis osa sosiaalisen median ja valtavirtamedian rakentamaa kerrontaa, jossa aikuisuus ja kokemuksen tuoma viisaus pyritään lavastamaan ”taantumuksellisuudeksi”. Samanaikaisesti nuoruuteen liittyvää epävarmuutta, idealismia, rajojen etsintää ja radikalismia palvotaan ihaillen.

Tosiasiassa nuoruuden ihannointi sinänsä on taantumuksellista, sillä se nojaa vanhempien ihmisten syyllistämiseen ja väitteeseen, että he ovat muka tehneet jotakin väärin tai jotain on mennyt vikaan. Vallan luovuttaminen keinoja tuntemattomille lapsukaisille on huonompi vaihtoehto kuin istuminen keskustelemaan politiikan realiteeteista ja maailman parantamiseen tarvittavista *menetelmistä*.

Nuoruuden palvonnan myyttinen kultti

Iskulauseiden ja kärjistysten kautta harjoitettava identiteettipoliittisten irtopisteiden keruu vie pahimmillaan tilaa asiakeskustelulta ja johtaa kulttimaiseen rabulismin ihailuun. Esimerkiksi Vihreät[253] ja SDP[254] ovat pyrkineet alentamaan äänestysikää 16 vuoteen kerätäkseen ääniä ilmastoahdistuksesta ja identiteettikriiseistä kärsiviltä nuorilta ja käyttääkseen heitä näyttöpaneeleinaan.

Elokuvaohjaaja Pier Paolo Pasolini sanoi aikoinaan (omasta kommunistin näkökulmastaan), että nuoruuden palvonta on eräänlainen fasismin muoto. Ajatus pätee lausujastaan riippumatta myös meidän aikanamme, sillä kauneuden ja haavoittuvuuden taakse on helppoa suojautua arvostelulta ja omahyväisyys estää havaitsemasta maailmaa sellaisena kuin se on.

Suuri osa aikuisista on syyttä suotta luovuttanut auktoriteettiasemansa nuorisolle, eikä se ei ole myöskään nuorten oman edun mukaista. Pahimmassa tapauksessa älykkäimmät ja kyvykkäimmät nuoret jäävät röyhkeimpien ja karkeimmin asiansa ilmaisevien nuorten jalkoihin ja kärsivät toisten aiheuttamasta huonosta maineesta.

En siis tarkoita, ettei nuorten ihmisten näkökulmalla tai intresseillä olisi merkitystä. Mutta niin yliopistoissa, yrityksissä kuin menestyvissä yhteiskunnissakin johtajat ovat yleensä vanhempia ihmisiä, ja siihen ovat aivan tietyt syyt, joita vasta-alkajille ei pitäisi joutua selittämään.

En tiedä missään päin maailmaa toimitusjohtajan, hallituksen puheenjohtajan tai yliopiston rehtorin virka-Audia annetun noviiseille, ja myös Platon lähti yhteiskuntafilosofiassaan siitä, että alle viisikymppisiä ei pitäisi nimittää filosofikuninkaiksi. Mutta Suomessa kaikki valta annetaan rippikoulusta juuri päässeille ministereille.

Tosiasiassa ”ok boomer” -tyypisellä identiteettipoliittisella nälvimisellä ei pitäisi olla mitään merkitystä politiikassa, sillä suuri osa politiikan on-

gelmista on universaaleja tai kansallisen tason kriisejä, joissa iällä, identiteeteillä tai sukupolvien välisillä kuiluilla ei pitäisi olla relevanssia. Suomen valtion hurja velkaantuminen on hinta, joka maamme pakotetaan maksamaan siitä, että hallitukseen päästettiin suuri määrä huonosti valmistautuneita nuoria naisia, jotka ratkovat keskinäisiä riitojaan velkarahalla, kykenemättä laittamaan menoja tärkeysjärjestykseen.

Tampereen valtuustossa puolestaan saavat nyt kuunnella asiapuhetta sekä Ilmari että hänen bestiksensä Sanna. Muut voivat käydä Tampereen nuoren perussuomalaisen valtuutetun Joakim Vigeliuksen (ps.) YouTubessa, jonne hän on tallentanut otteita Veikko Vallinin (ps.) puheenvuoroista.[255]

Vigelius puolestaan valittiin valtuustoon kiitokseksi siitä, että hän kyseenalaisti Tampereen yliopistossa opetetut ”miesten kuukautiset” joutuen suljetuksi pois kurssilta. Identiteettipolitiikan ilmausta oli tuokin syrjintä, mutta onneksi nuorten keskuudesta löytyy myös järkeä.

Mitä isompaa elämänvalhetta varjellaan, sitä rajumpaa on sensuuri.

Perjantaina 5. marraskuuta 2021

MITEN PUOLA JA UNKARI PUOLUSTAVAT OIKEUSVALTIOPERIAATETTA JA MIKSI SUOMENKIN PITÄISI?

Euroopan unionissa on käyty pitkää kiistaa koronakriisin varjolla kerätyistä elvytysrahoista ja eurotalouden tukiaisista. Riita jatkuu nyt, kun Puola ja Unkari ovat asettuneet vastustamaan maksatuksen aloittamista.[256]

Monet varmasti muistavat, että EU-maat sopivat yli 1800 miljardin euron budjetista ja elvytysrahastosta, johon Suomi maksaa 6,6 miljardia mutta saa vain noin 2,7 miljardia tai vähemmän. Seitsenvuotisen budjetin koko on 1100 miljardia ja jäsenvaltioilta poikkeustoimin kerätty elvytyspaketti 750 miljardia euroa.[257]

Koska Suomi saa vähemmän kuin maksaa, Suomi ei oikeasti saa yhtään mitään, ja suuri osa ”palautettavista” verovaroistamme suunnataan EU:n määräämiin kohteisiin ja hallituksen junailemaan ”vihreään siirtymään”.

”Oikeusvaltiomekanismiksi” sanottu maksatuksen aloittaminen vaatii joka tapauksessa hyväksynnän kaikilta EU:n jäsenmailta ja parlamentilta, ja budjettipäätöksessä vaaditaan yksimielisyyttä.

”Oikeusvaltiomekanismin” käyttämisestä maksatuksen ehtona EU:ssa päätettiin viime vuoden lopulla. Samalla normiruuvin kiristyksellä tiukennettiin myös sinänsä mielikuvituksellisia ilmastotavoitteita.[258]

Puola ja Unkari ovat olleet koko jäsenyytensä ajan EU-tukien nettosaajia ja olisivat nytkin, joten maiden vastahakoisuus ihmetyttää monia. Miksi kyseiset valtiot nyt vastustavat maksatuksen aloittamista?

Syynä maiden vastarintaan on, että EU on sitonut maksatuksen niin sanotun ”oikeusvaltioperiaatteen” noudattamiseen ja *uhkaa* jättää Puolan ja Unkarin ilman tukia väittäen, ettei kyseisissä maissa noudateta EU:n määrittelemää ”oikeusvaltioperiaatetta”.

Yleisradion kiertoilmaisuja käyttäen ”Unkari ja Puola torjuivat koronarahaston oikeusvaltiovaatimuksen takia”.[259] Tosiasiassa ”oikeusvaltiomekanismi” on poliittisen painostuksen väline.

Tulojensiirtounionin oikeusvaltiokäsitys on rahainjakomielinen

Todellisuudessahan tilanne on sellainen, että *EU on itse loukannut oikeusvaltioperiaatetta* riistämällä rahat itsenäisten jäsenvaltioidensa verovaroista kyseisten maiden itsemääräämisoikeutta, budjettisuvereniteettia ja fiskaalista valtaa loukaten. Lisäksi valtioita velkaannutettiin häikäilemättömästi, ja hirttosilmukkaa tarjottiin heksametrein.

Rahat otettiin myös Suomen valtiolta perustuslain vastaisesti, ja menettelyllä haavoitettiin sekä EU:n omia periaatteita että itsenäisten valtioiden mahdollisuuksia päättää verovarojensa käytöstä itsenäisesti.[260] Puolaa ja Unkaria EU kolhii poliittisella kiristyksellä ja nettomaksajia valtion varojen riistolla.

Federalistien ihannoiman finanssiunionin mukaiset tulojensiirrot ja EKP:n keskuspankkisubventiot ovat Euroopan unionin peruskirjan vastaisia, eikä niillä ole lupa rahoittaa toisia kansantalouksia. Tulojensiirtounioni on jo itsessään rikos kansallisvaltioita vastaan, eikä sitä oikeuta valtiovarainministeriön selitys, jonka mukaan ”unionin perusperiaatteisiin kuuluu elintasoerojen kaventaminen”.[261]

Jos niin on, Suomen ei olisi koskaan pitänyt liittyä EU:hun, ja maamme tulisi nyt mahdollisimman nopeasti irtautua Euroopan sisäistä kehitysapua kiskovasta ja ympäriinsä levittelevästä unionista. Ministeriön valeet, joiden mukaan ”Suomi hyötyy Euroopan kilpailukyvystä”, kun ”vihreä siirtymä” ja ”digitalisaatio” etenevät, ovat tyhjiä kliseitä eivätkä kelpaa perusteeksi valtiomme varojen riistolle.

Peruskirjan mukaan sosiaalipolitiikan teko ei kuulu EU:n toimivaltaan. Eurooppa elpyy tai ei elvy täysin Suomen avusta riippumatta. Totuus on, että Suomesta kolonialisoidut varat eivät pelasta Euroopan luhistuvaa taloutta, mutta niiden varastaminen omalta valtioltamme riittää tuhomaan Suomen kansantalouden.

Kun kiristys on ”kannustusta”

”Oikeusvaltioperiaate” kuuluu samaan vasemmistoretoristen ilmaisujen sikermään kuin ”vihapuhe”, ”monimuotoisuuskoulutus”, ”pysyvä toiminta-

tapa”, ”väliaikainen vakausväline”, ”tulojensiirtounioni”, ”arvopohja”, ”sananvastuu” ja lukuisat muut orwellilaiset käsitteet, joiden sisältö venyy ja paukkuu sekä vaihtaa suuntaa, puolta ja sisältöä käyttäjiensä tarpeen mukaan. ”Oikeusvaltioperiaate” on erityisen joustava, sillä sen käyttäminen EU:ssa on kumonnut täysin länsimaisten oikeudenmukaisuusteorioiden pääasiallisen sisällön, joka nojaa kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeuteen.

Poliittisen vasemmiston kyky kääntää asioita päälaelleen on hämmästyttävä, ja sillä lienee juurensa marxilaisessa dialektiikassa. Esimerkiksi Kansan Uutiset kirjoitti 20.11.2020 erään juttunsa otsikossa uhmakkaasti, että ”EU:n ei tule taipua Unkarin ja Puolan uhkauksiin – Oikeusvaltioperiaatteesta lipsuminen olisi voitto oikeistopopulisteille”. Tosiasiassa se olisi voitto kansallisvaltioiden itsenäisyydelle, kansalliselle itsemääräämisoikeudelle, oikeudenmukaisuudelle ja vapaudelle. Näyttää siltä, että koko EU ja sen piirissä vallitseva hössötys ja sössötys ”oikeusvaltiosta”, ”ilmastonsuojelusta” ja kansainvälisestä hapatuksesta toistaa yleismaailmallisen kommunistivaltion ihanteita.

Totalitaarista pakotusta harjoittavan EU-valtioliiton taakse lipsahtanut poliittinen porvaristo puolestaan on pitänyt ”oikeudenmukaisena” kaikkea sellaista, mihin taloudellinen pehmitys antaa aseet.

Kokoomuslainen europarlamentaarikko ja Yleisradion entinen toimittaja Petri Sarvamaa lausahti 29.10.2021 Ylelle, että EU:n tavassa uhata, painostaa ja kiristää omia jäsenmaitaan onkin kyse vain siitä, että ”euro on hyvä kannustin”![262]

Näin sanoo järjestelmäpolitiikan takuumies median ja politiikan klusteria hyödyntäen.

Tyhmimmänkin ihmisen toivoisi tietävän, kuka tuon tulonsiirtounionin laskut lopulta maksaa myös Suomessa: kokoomuslainen äänestäjä ja nettoveronmaksaja itse.

Minä puolestani sanon: Maksakoot toisten valtioiden velat ne, jotka ovat ne tehneet!

”Oikeusvaltiomekanismi” on peukaloruuvi, jota käyttämällä oikeusvaltioperiaate on mitätöity täysin, ja ”oikeudenmukaisuus” pyritään esittämään kaavamaisena, ylhäältä määrättynä, byrokraattisesti johdeltuna ja vailla valtioiden itsemääräämisoikeutta olevana ”mekaanisena” toimenpiteenä, jonka sisältöä ja merkitystä ihmisille ei ole pohdittu saati kyseenalaistettu.

Karttapallot ovat kääntyneet katolleen, kun ”oikeusvaltioperiaatetta” käytetään uhkailun välineenä. Sellainen on komentodemokratiaa, jolla kansallinen vapaus otetaan pois. EU:n kierous on siinä, että siellä, missä ihmiset käyttävät sananvapauttaan ja äänestävät vapaissa vaaleissa valtaan haluamansalaisen hallituksen, EU puolestaan näkee kansalaisten toiminnan olevan ”uhkana demokratialle” ja syyttää oikeusvaltioperiaatteiden rikkomisesta.

Oikeusvaltio-ongelmien juurisyy on EU itse

Asiat ovat nurin, kun kansallisvaltioiden verovarat ammennetaan kansalaisten laareista Euroopan unionin pohjattomaan kirstuun. Samalla tavoin Neuvostoliitto ryösti aikoinaan Ukrainan vilja-aitat myydäkseen jyvät ulkomaille dollareita vastaan. Ja tällaista menettelyä kehdataan sanoa Euroopan unionissa nyt ”oikeusvaltioperiaatteeksi”.

”Oikeusvaltioperiaatteena” pidetään EU:n piirissä jäsenmaiden kiristämistä vieläpä niiden omilla rahoilla: Ette saa edes omianne takaisin, mikäli ette suostu poliittiseen ohjailuun ja salli puuttumista sisäpoliittisiin oloihinne! Tästä on oikeusvaltioperiaate niin kaukana, että tilannetta on vaikea erottaa hyvästä parodiasta. Sitä ei voi erottaa myöskään reaalisosialismista.

Mitä sellaista Puolan ja Unkarin tapaisissa maissa sitten on tapahtumassa, mikä oikeuttaisi syytökset oikeusvaltioperiaatteen rikkomisesta? Puola on sanonut puhdistavansa oikeuslaitostaan kommunismin jäänteistä, kun taas EU:n mukaan siivotessa katoaa tuomareiden riippumattomuus.

Suomen perusoikeustalebanit ovat puuttuneet laajalla rintamalla kaikenlaisiin lillukanvarsiin ja maailmassa näkemiinsä pieniin vääryyksiin, mutta kukaan näistä oikeustieteellisten tiedekuntien kaviaarikommunisteista ei ole huolissaan siitä jättiläismäisestä oikeusvaltioperiaatteen loukkauksesta, johon EU itse painostuksellaan syyllistyy.

Siitä ei ole pukahtanut sanaakaan myöskään Helsingin yliopistoon perustettu Oikeusvaltiokeskus, joka on Euroopan unionin oma oikeusturvavirasto, johtajanaan Vihreiden Tuija Brax, joka puliveivattiin virkaan usean oikeasti pätevän hakijan ohi.[263] Kukaan ei ole huomannut, mistä Puolan ja Unkarin sisällä koetut oikeusvaltio-ongelmat *oikeastaan johtuvat*.

Totuushan on, että Euroopan unioni *pakotti* etenkin Unkarin ottamaan vastaan suuren määrän EU:n ulkorajan ylitse virranneita turvapaikanhakijoita, jotka aiheuttivat maan sisälle valtavan sisäpoliittisen kriisin.

Valtioihin niiden ulkopuolelta levinnyt hätätila ohjasi sitten kansakunnat suojelemaan itseään, jolloin epäluottamus alkoi levitä laajemmallekin kansalaisten keskuudessa. Näin syntyi otollinen maaperä esimerkiksi Unkarissa orastavalle diktatuurille, jonka syy on *EU:n omassa toiminnassa.*

Euroopan unionin harjoittama internationalistinen, globalistinen ja maahanmuuttoon kannustava politiikka on tuhonnut maahanmuutosta kärsineiden maiden sisäisen luottamuksen, ja oikeusvaltioperiaate horjuu näissä maissa vain ja ainoastaan siksi.

Jos joku kysyy, miksi Unkarissa poljetaan esimerkiksi seksuaalivähemmistöjen asemaa, suora vastaus on, että *syy on laaja maahanmuutto*, joka ohjasi kantaväestöön kuuluvat kansalaiset suhtautumaan tulijoihin

epäluuloisesti, ja lopulta tuo varautuneisuus alkoi leimata myös kansalaisten suhteita toisiinsa.

Maahanmuutto on laittanut asiat sekaisin Euroopassa, ja ilman maahanmuuttoa Euroopan maissa tuskin olisi julkisen talouden velkaantumisongelmaa, joka johtuu maahanmuuton aiheuttamasta työttömyydestä ja sosiaalimenojen kasvusta.

Syyt Puolan ja Unkarin kurjistumiseen

Syynä Puolan ja Unkarin kurjuuteen on siis maahanmuutto, jota EU itse on lietsonut turvapaikanhakijoiden vastaanottotoiminnalla ja pakolaisten onkimisella Eurooppaan. Ja toisella tavalla sanottuna: mikäli halutaan vahvistaa tai suojella kansallisten vähemmistöjen asemaa ja oikeuksia, on syytä vastustaa maahanmuuttoa, josta kärsivät ensimmäiseksi nimenomaan kansalliset vähemmistöt.

Samasta syystä maahanmuuttoa tulisi rajoittaa ja vastustaa myös Suomessa. Väestön ”monimuotoistuminen” uhkaa kansallista yhteistahtoa ja luo ristiriitoja, joiden arvo-, etu- ja kulttuurikonflikteista ei seuraa mitään hyvää. Tanskassa on toimittu[264] aivan oikein, kun turvapaikanhakijoiden nettomäärää vähennetään ja tavoitteena on nolla turvapaikanhakijaa,[265] mistä vihervasemmistolaista propagandaa pursuava Yle on tietenkin tavattoman huolissaan. Yleisradio esittikin pikaisesti 1.11.2020 TV-ohjelman ”Tanska – rajat kiinni!”, jossa surkuteltiin turvapaikanhakijoiden asemaa, ja näkökulma oli koko ajan maahan laittomasti tunkeutuvien tai siellä laittomasti oleskelevien puolella.

Syinä Itä-Euroopan maiden huonoon tilaan ovat poliitikkojen kyvyttömyys ymmärtää yhteiskunnallista sosiodynamiikkaa ja vihervasemmistolaisten sekä oikeistoliberaalien yhteinen tyhmyys.

Oikeusvaltioperiaatteen rikkomuksiin on syyllistynyt Euroopan unioni itse antaessaan pakolaiskriisin levitä Euroopan alueelle, taivuttelemalla jäsenmaat ”taakanjaoksi” ja ”pakotetuksi solidaarisuudeksi” sanottuun siirtolaisjärjestelyyn, kuppaamalla jäsenvaltioiden budjeteista sadoin miljardein rahaa ja kiristämällä jäsenmaita uhkauksella, jonka mukaan rahoja ei voida palauttaa edes osittain takaisin, mikäli jäsenmaat eivät suostu EU:n asettamiin pakotuksiin ja ehtoihin.

Puolassa ja Unkarissa osataan ja ymmärretään vastustaa Euroopan unionia, sillä nämä maat joutuivat kärsimään Neuvostoliiton harjoittamasta sorrosta, ja totalitarismien samankaltaisuus havaitaan niissä helposti siksi.

Tiellä EU:n hajoamiseen

Puolan ja Unkarin väitetty[266] diktatorisoituminen ei ole *syy* eikä *selitys* maiden ongelmiin, vaan tässäkin yhteydessä diktatuuri on *seuraus* EU:n itsensä harjoittamasta sanelupolitiikasta, jonka vuoksi kansakunnat ovat joutuneet kokoamaan rivejään ja tiukentamaan otteitaan.

Unkarissa ovat parlamenttivaalit ensi keväänä, ja kansalaisilla on mahdollisuus päättää Viktor Orbánin jatkosta. EU pyrkii painostamaan Orbánin Fidesz-puoluetta pois vallasta pitämällä maan kansalaisia nälässä, ja Suomen valtamedia kirjoittaa aiheesta etukäteen iloiten,[267] huomaamatta kiristykseen liittyvää härskiyttä ja tunnustamatta sisäpoliittisen polarisoitumisen todellisia syitä, jotka ovat maahanmuutossa ja EU:n itsensä aiheuttamissa ongelmissa.

Puolassa ovat parlamenttivaalit vuonna 2023, mutta myöskään nykyinen hallitus ei todennäköisesti ota riskiä, että se menettää 23,9 miljardin euron koronatuet ja 12,1 miljardin euron lainat.

Puolan ja Unkarin taktiikassa ei ole kyse pelkästä viivyttämisestä vaan siitä, kestääkö kansakuntien oma kantti EU:n poliittisen kiristyksen, vai arvioivatko kansalaiset itsemääräämisoikeutensa rahaa tärkeämmäksi. On mahdollista, että kansakunnat kestävät EU-painostuksen samoin kuin venäläiset Leningradin piirityksen.

Euroopan unionista lähteminen olisi helppoa ja voisi tapahtua pelkällä ilmoituksella. Tällöin Eurooppa alkaisi jakautua kahtia tai takaisin pienempiin kansallisvaltioista koostuviin osiin.

Puolaa ja Unkaria pidetään EU:ssa rahalla, ja lähteminen on tuskallista taloudellisen riippuvuuden vuoksi. Jäämisen syy on sama, kuin on se syy, jonka vuoksi *pitäisi* lähteä. Huomattavasti helpompaa EU:n jättäminen oli Isolle-Britannialle.

EU uhkaa Puolaa myös vetämällä tukensa Puolan itärajan (näennäiseltä) suojelulta tilanteessa, jossa Valko-Venäjä painostaa Puolaa kyytimään rajan taakse turvapaikanhakijoita,[268] ikään kuin raja olisi juoksukilpailun lähtöviiva. Heidät voitaisiin käännyttää tai pysäyttää aivan muilla keinoilla kuin EU:n tuella, joka oikeasti vain houkuttaa tulijoita hakeutumaan EU-maihin rajattomaan turvapaikkashoppailuun.

Ennustan, että pitkällä tähtäimellä Brexitiä seuraavat Polexit ja Huxit, jotka laitetaan toimeen heti, jos Puola ja Unkari päätyvät unionin nettomaksajiksi.

Koska Suomen ihmisoikeustilanne on kunnossa, myös Suomella olisi ollut hyvät mahdollisuudet omaksua Italian linja ja lähestyä käsi ojossa Brysseliä. Sen sijaan maamme hallitukset ovat päättäneet jatkaa avuliaan-Aatun linjalla.

Ne ovat velkaannuttaneet talouttamme häikäilemättömästi tilanteessa, jossa olisi pitänyt *joko* heittäytyä muiden käsivarsille voimaantumaan *tai* leikata pois kaikki toisten maiden hyväksi annettava apu, euron tukiaiset, kehitysapu kokonaisuudessaan, ilmastomaksut, ulkomaalaisille Suomessa annettava sosiaaliturva ja muu vieraskoreus.

Mutta kyllä tätäkin kautta Fixit eteen tulee. Suomelle riittäisi aivan hyvin Nato, mutta tätä todellista turvatakuuta maamme ulkopoliittinen johto ei hyväksy.

EU sinänsä ei olisi pahasta, mikäli se rajoittaisi toimintansa ulkorajojen valvontaan ja pelkäksi vapaakauppaunioniksi, joka ei edellytä yhteistä valuuttaa eikä väestöjen vellomista. Sen sijaan rahaliittona ja poliittisena liittovaltiona EU on pilannut mahdollisuutensa täysin. Yksikään maa tai EU itse ei noudata Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimusta, *no bail out* -säädöstä eikä Dublin II -asetusta.

Unioni, joka on hylännyt suuren osa keskeisistä periaatteistaan, ei ole sama, mihin Suomi aikoinaan liittyi, eikä unionia entisessä muodossa enää ole. Kun jokin Espanjan kokoinen kansantalous romahtaa, menee myös rahaunioni kokoon kuin korttitalo.

Keskiviikkona 10. marraskuuta 2021

POLIISI VIHERTÄÄ, KATUVÄKIVALTA REHOTTAA – HYBRIDIVAIKUTTAMINEN KURIIN MAAHANMUUTTOA SUITSIMALLA

Keskustalainen Kaleva ja Yleisradio vaikeroivat äskettäin, että Suojelupoliisi epäilee joutuneensa vakoilun kohteeksi palkatessaan uusia työntekijöitä.[269]

On merkillistä, ettei vakoiluun keskittyneessä organisaatiossa osata vakoilla niin, ettei vakoojia itseään voitaisi vakoilla. Paha sanoa, mutta luulotautisille ominaiseen tapaan supolaiset eivät tunnista olevansa luulotautisia. Parempi olisi luulla olevansa luulotautinen, sillä väite todistaisi itsensä.

Supon itseensä kohdistama epäily perustuu oletukseen, että Suposta on haettu työpaikkoja vain sen selvittämiseksi, keitä virkoihin nimitetään. Tieto nimityspäätöksestä kuuluu asianosaisjulkisuuden piiriin, ja sitä kautta tiedot organisaation rakenteesta voivat levitä laajemmallekin.

Muille työnantajille tarjoamiensa turvallisuusselvitysten muodossa Supo voi levittää arvioitaan toisista ihmisistä ja siten maalittaa heitä käsityksillään, jotka voivat olla perättömiä. Kansalaisen mahdollisuudet saada tietoa itseään koskevista näkemyksistä puolestaan ovat vähäiset.

Antti Pelttarin johtamassa Supossa tuskin on huomattu, että luottamus poliisiorganisaatioon on kansanvaltaisen yhteiskunnan ehto.

Valpo valvoo nurkan takana

Mitä Supossa sitten suojellaan? Tällä hetkellä suojelun kohteena näyttää olevan Supo itse.

Kun puolustelun kohteena ovat rekrytointikäytännöt, ilmeisesti juuri niissä on jotakin mätää. Vihreän sisäministerin Maria Ohisalon johtaessa sisäministeriötä meneillään on poliisi-instituution viherasprayaus. Siitä kertoo eduskunnasta pudonneen vihreän Ozan Yanarin seurustelukumppanin Aishi Zidanin nimitys Suojelupoliisin viestintäasiantuntijaksi keväällä 2020. Zidan on isänsä kautta palestiinalaistaustainen, hänen äitinsä opiskeli kommunistisessa Unkarissa, ja hänen isoisänsä oli SKDL:läinen poliitikko Aarno Aitamurto. Heti tuli turvallisempi olo?

Tosiasiassa Zidan ei ole sen enempää ulkopolitiikan, tiedustelun kuin viestinnänkään asiantuntija, ja hänen työkokemuksensa rajoittuu lähinnä toimittajana toimimiseen Helsingin Sanomissa ja Yleisradiossa.

Tällaisia poliittisia virkanimityksiä Supolla onkin syytä suojella.

Ikävä totuus on sekin, että Zidan joutui Israelin turvallisuusviranomaisten pysäyttämäksi hänen kieltäydyttyään noudattamasta paikallisia turvakäytänteitä, mistä Suomen Journalistiliitto palkitsi hänet vuonna 2018, ja vihervasemmisto junaili hänelle nimityksen Supoon.

Zidan on käyttänyt näennäistä asiantuntija-asemaansa muun muassa ISIS-kotoutusten puolustelemiseen. Vuosi sitten hän vastasi Ilta-Sanomien kysymykseen, ”tunteeko Supo tulijat”, että tulijoiden pienen joukon takia asiaa ei kommentoida yksilöllisesti ja että uhka-arviot eivät ole julkisia.[270]

Yksityisyydensuojan vuoksi ei siis voitu vastata edes siihen, tunteeko Supo tulijat vai ei. Tällainen kaartelu kertoo, keitä asiassa oikeastaan suojellaan.

Fokus vääriissä kohteissa

Samaan aikaan Keskustan äänitorvi Kaleva korostaa Supon pitävän ”äärioikeistolaista terroria” suurena uhkana, vaikka saman jutun mukaan vuonna 2020 tapahtui vain yksi laaja äärioikeiston väkivaltainen isku.[271]

Myöskään aiemmat tilastot eivät tue väitettä, että äärioikeisto olisi minkäänlainen uhka Suomessa tai Euroopassa.

Europolin vuonna 2011 julkaiseman tilaston *EU Terrorism Situation and Trend Report* mukaan äärivasemmiston tekemiä terrori-iskuja oli vuonna 2010 Euroopassa 40, kun taas äärioikeiston iskuja oli vain 4, ja raportissa kirjoitettiin: ”Member States were not confronted with major acts of right-wing terrorism in 2010. There were almost no arrests related to right-wing terrorism over the whole year”.[272]

Vuonna 2017 julkaistun samannimisen vuosiraportin mukaan äärioikeiston terrori-iskuja oli vuonna 2016 Euroopassa kokonaista yksi, kun taas äärivasemmisto teki 27 iskua ja vuonna 2015 peräti 80 iskua.[273] Jihadistisesta terrorismista epäiltyjen kiinniotettujen määrä oli noussut vuonna 2012 vallinneelta 159:n tasolta vuonna 2016 jo 718:aan.

Supon antaessa uhka-arvioita, jotka ovat luotettavuudeltaan Yleisradion ja Helsingin Sanomien luokkaa, voidaan kysyä, onko Zidanin tapaisten henkilöiden nimityksillä tarkoitus vähätellä islamistien ja Antifan uhkia samalla, kun kansallismieliset yhteiskuntamme rakentajat nähdään valtavana turvallisuusriskinä.

Silloinkin, kun äärioikeistolaista terroria on Euroopassa esiintynyt, se on ollut reagointia jihadistien ja äärivasemmiston aiheuttamiin uhkiin, ja syy on ollut maahanmuutossa ja muissa vihervasemmiston lisäämissä turvallisuusriskeissä. Suojelupoliisin sisäinen uhka on sen sisäinen politisoituminen punavihreällä kaartilla ja vieraiden valtiointressanttien soluttautuminen Supon leipiin.

Sisäinen uhka numero yksi: maahanmuuttajajengien katuväkivalta

Samaan aikaan kun väkivaltaiset nuorisojengit rekrytoivat lisää jengiläisiä koulujen liepeillä maleksien, sisäministeri Ohisalo epäilee nuorisotyötä, koulua ja sosiaalitointa laiminlyönneistä ja ehdottaa ratkaisuksi *nuorisorikoskoordinaattorin* viran perustamista![274]

Kun rangaistusten kiristäminenkään ei Ruotsista saatujen näyttöjen valossa auta, tehdään DDR:stä tuttuun tapaan ja perustetaan uusi *virka* sekä laitetaan joku ministerin kellokas selittelemään ongelmat pois. Miksei saman tien perusteta väliportaan hallintoa uudestaan Keskustan rakastaman maakuntahallinnon kumppaniksi ja anneta sille tehtäväksi juniorisarjaan kuuluvien terroristien tarkkailua?

Ohisalo voisi peittää vähemmälläkin huolestumisella sen, että nuorisoväkivallan kasvussa on kyse nimenomaan *maahanmuuton* aiheuttamista ongelmista, joihin liittyy kansainvälistä huumekauppaa ja aseistautumista. Tämä näkyy selvästi Ruotsissa.

Sen sijaan ministerin ja punavihreän virkamies- ja tutkijakunnan mukaan kyse on vain ”syrjäytymisestä”, joka on epämääräinen ja epätarkkarajainen ilmiö ja sopii kantaväestön syyllistämiseen kaikesta. Tosiasiassa syrjäytyminen ei ole syy eikä selitys mihinkään vaan seuraus: tässä tapauksessa tulos maahanmuutosta, jota ilman koko ongelmaa ei olisi.

Jankutus ”sosioekonomisesta segregaatiosta” tarkoittaa vain, että katkeroituva kantaväestö pakenee asuntovarallisuutensa arvon alennuttua jengiytyvistä lähiöistä, joihin syntyy ghettoja ja mikrovaltioita omine lakeineen.

Ongelmien ripottelu muihin kaupunginosiin ei puolestaan poistaisi ongelmaa vaan lisäisi niistä kärsivien määrää.

Ilta-Sanomien edellä viitatussa Ohisalo-haastattelussa ei mainittu kertaakaan sanaa "maahanmuutto" tai "maahanmuuttajat", mikä paljastaa juuri niihin liittyvistä ongelmista olevan kyse. Sen sijaan suomalainen rikosylikomisario muotoilee asian niin, että "[h]uolestuttaviksi luokitelluille jengeille on tyypillistä jäsenistön korostunut maahanmuuttajaedustus."[275]

Jengirikollisuuden tuloksena on Ruotsissa tullut tänä vuonna jo 40 ruumista, ja Coltti on paukkunut yli 270 kertaa.[276] Tämä on hirmuinen katastrofi ennen niin turvallisessa Ruotsissa.

Maamme keskeinen turvallisuusuhka on maahanmuutto-ongelmaa vähättelevä ja sitä toisella kädellään lisäävä vihervasemmistolainen hallitus itse.

Ulkoinen uhka numero yksi: turvapaikkajärjestelmää hyödyntävä hybridivaikuttaminen

ISIS-alueilta virtaavien maahanmuutto jatkuu Valko-Venäjän ja Puolan rajalta, josta Suomeen on ehtinyt jo useita kymmeniä turvapaikanhakijoita.[277] Ohisalo sen sijaan kantaa huolta vain vastaanoton valmiuksista, joiden hän toisaalta sanoo olevan hyvät.

Tosiasiassa turvapaikanhakijoiden käyttäminen hybridisodankäynnin välineinä on aggression muoto, johon hallitus ei ole opposition mukaan varautunut lainkaan.[278] Hallituksen ja EU:n toimintaan on tyytymätön myös "presidentin poliisina" aiemmin tunnetun Supon päällysmies Sauli Niinistö.[279]

Hallitus valmistelee lainmuutosta laajamittaisen maahantulon varalta, mutta siinä ei varauduta tilanteeseen, jossa vieras valtio järjestää maahantulijoiden tulvan ja vaarantaa Suomen ulkoisen ja sisäisen turvallisuuden. Sen sijaan Maria Ohisalo tviittaa[280] vedoten kansainvälisiin sopimuksiin ja perus- sekä ihmisoikeuksiin puolustaakseen maahantuloa.

Tällaiset myönnytykset osoittavat sisäministerin äärimmäisen typeryyden, sillä ne tulevat kuin lahjana Valko-Venäjän Lukašenkan tapaisille valtiaille, jotka käyttävät pakolaisia panttivankeinaan saadakseen EU:n luopumaan pakotteista. Ohisalon tervetulotoivotukset satavat lopulta lahjoina myös Putinin laariin.

Koska EU on pakotteillaan ollut luomassa konfliktia Puolan ja Valko-Venäjän rajalle, EU:n ei pidä ratkoa sitä periksi antamalla vaan käännyttämällä tulijat rajalta.

Koska EU on tosiasiassa haluton ja kyvytön pakolaisten tulvaa estämään, Suomen viranomaisille pitäisi luoda *hätätilatoimivaltuus*, jolla rajat voitaisiin kokonaan sulkea turvapaikanhakijoilta, ja lainmuutos tulisi aikaa myöten kytkeä valmiuslainsäädäntöön.

Odotan toimia Perussuomalaisten eduskuntaryhmältä, joka tosin on joutunut kädettömäksi, sillä hallintovaliokunta ei ole saanut hallitukselta yhtään esitystä edistettäväksi.

Lähteet

Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2011*. The Hague: European Police Office, 2011.

---, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017

Torstaina 11. marraskuuta 2021

SEITSEMÄN MILJARDIA TULPPAANIN SIPULEISTA

Kansallisena kateuspäivänä moni tulokärjessä kärvistelevä sai moukarista päähän, kun tieto[281] Suomen kaikkien aikojen suurimmasta yritysmyyntikaupasta tavoitti kansalaiset. Nokian matkapuhelin- ja palveluliiketoiminta maksoi Microsoftille vuonna 2013 vain 5,44 miljardia euroa, mutta kuriirifirma Woltista irtosi nyt peräti 7 miljardia!

Ruoan kotiinkuljetuksiin erikoistuneen teknologiayhtiö Woltin osakkeissa maksettiin muodikkaaseen ”alustatalouteen” ja ”ruohonjuuritason” toimijuuteen liittyvästä ihmisten ja ravinnon yhdistämisestä. Nokiassa arvostettiin ihmisten yhdistämistä toisiinsa (Connecting People).

Todiste sosiaalisen toimijuuden arvosta? – Ei, vaan siitä, kuinka kasvuodotuksia kaupataan kuin tulppaanin sipuleita Hollannissa 1630-luvulla.

Woltin arvo on pelkästään sen markkinaosuudessa, kasvuodotuksissa ja alan globaaliin hallintaan pyrkivässä matkapuhelinsovelluksessa, koska suurta tuotantopääomaa sillä ei ole.

Myös työvoima koostuu itsenäisistä yrittäjistä, eikä firman suoritusportaassa ole palkattuja työntekijöitä, mistä työsuojeluviranomainen moitti yritystä ja määräsi sen pitämään työaikakirjanpitoa.

Jos tulkinta työsuhteessa olosta pitää, se ei voi olla vaikuttamatta yrityksen arvoon ja tuottavuuteen. Johtajiston väitteiden vastaisesti tuotannontekijöiden kallistumista ei maksa kokonaan asiakas, vaan se voi leikata myös firman tulosta ja kilpailukykyä.

Yrityskauppaa koskevan hehkutuksen keskellä media unohti sen, että Wolt on hyödyntänyt eritoten maahanmuuttajista koostuvaa halpatyövoimaa, joka on kuskannut ruoka-annoksia divaanilla makaaville länsimaisille ihmisille sateessa polkien ja omia ajoneuvojaan käyttäen. Pizzoja roudataan kotehin epähygieenisillä riksakyydeillä, kuin tämä olisi jokin Intia.

Moraalitonta? Rasismin tai orjuuden nykyaikainen muoto? – Ei tietenkään, kun kyseessä eivät olleet perussuomalaisten mielipiteet, vaan tuot-

toisa kansainvälinen liiketoiminta, jonka tulokset myytin jenkkifirma DoorDashille hyvään hintaan...

Nerokas siirto omistajilta, jotka kääräisivät suuren siivun DoorDashin osakkeita yrityksellään, jonka tulos on tappiollinen. Onnittelen myös verottajaa. Tappiollisten suuryritysten korkea arvostus on kuitenkin kupla, joka nojaa pelkkiin odotuksiin, kuten Teslan tapauksessa. Kuplan puhjetessa voi tulla pahasti takkiin, kuten on jo käynytkin.[282]

Perjantaina 12. marraskuuta 2021

LAHKOJEN LAPSIPUHUJAT JA ILMASTOPOLITIIKAN KAUHUKAKARAT TUHOAVAT SUOMEN TALOUDEN

Top Gear- ja Grand Tour -juontajana tunnetun Jeremy Clarksonin mukaan Greta Thunberg ansaitsisi läpsäytyksen pepulle. Vulgaari toteamus oli tarpeellinen, sillä muutoin *The Timesissä* ollut kolumni[283] ei olisi ylittänyt maailmanlaajuisen toiston kynnystä medioissa.

Muilta osin kirjoitus oli täyttä asiaa. Thunbergin ei pitäisi mekastaa länsimaiden johtajille, jotka kiristävät ympäristönormeja ja kuormittavat eurooppalaisten ja pohjoisamerikkalaisten ihmisten kukkaroa.

Thunbergin kannattaisi käydä paasaamassa ilmastotuhoista Kiinan viranomaisille, jotka saivat Pariisin ilmastosopimuksessa oikeuden jatkaa ja lisätä kasvihuonepäästöjä vuoteen 2030 asti. Niinpä Kiina avaa uuden hiilivoimalan keskimäärin joka kolmas viikko.

Totuus on, että länsimaissa *ilmastotehokkuus* on kehitysmaita paljon parempi, kun taas kehitysmaat toimivat vapaamatkustajina lisäten päästöjään ja mainostaen teollisuuden siirtämistä Pakistaniin, Kiinaan, Intiaan ja muihin hiilivuodon kohdemaihin.

Mikään syytös, että päästöt *asukasta kohti* ovat Euroopassa kehitysmaita suuremmat, ei kelpaa.

Oikeudenmukaisen kuvan saamiseksi pitäisi mitata *päästöjen määrää tuotettuja hyödykkeitä kohti* eikä asukasta kohti. Asukaskohtaiset päästöt kun saadaan näyttämään pieniltä väestöltään paisuvissa kehitysmaissa.

Tosiasiassa kehitysmaiden väestöräjähdys on pääsyyllinen ilmastotuhoihin, sillä jo yli puolet päästöistä tulee kehitysmaista – Euroopan unionista enää vain noin 15 prosenttia.

Suurin päästöjen lähde on asuminen, ja tämä kertoo, että pelkkä liikaväestön olemassaolo on syy luonnon tuhoutumiseen. Se on syypää myös poliittisiin sekä ravitsemus- ja terveysongelmiin ja jatkuvaan resurssipulaan, joten taistelija Thunbergin pitäisi käydä puhumassa ehkäisyn tarpeellisuudesta kehitysmaissa.

Mutta niin hän ei tee, sillä Elokapinan ilmastopoliittisille sisseille tyypilliseen tapaan häneltä puuttuu kykyä analyyttiseen ajatteluun. Toinen

syy on sukupuolipoliittinen häveliäisyys, joka estää rationaalisen toiminnan ja josta olen käyttänyt nimitystä *ekokatastrofin intimiteetti*.

Oikea kysymys ei ole, tuhoavatko setämiehet ilmakehän ajoneuvoillaan, vaan oikea kysymys on: pilaavatko kehitysmaiden uudet sukupolvet planeetan lisääntymisellään?

Infantilismi ja performatiivisuus uhkaavat länsimaista rationalismia

Uskonlahkoilla on aina ollut lapsipuhujia, eikä kauhuleffoista puutu lapsiriivattuja. Greta Thunberg ei ehkä ole riivattu, mutta lääketieteen mukaan häntä vaivaa Aspergerin syndrooma ja ADHD. Ensin mainittu estää häntä keskittymästä mihinkään muuhun kuin yhteen asiaan koulunkäynnin jäädessä sivuun. Jälkimmäinen puolestaan ohjaa kiertämään levottomasti maailmaa.

Glasgow'n ilmastokokouksessa paikalliset toimittajat kohtelivat häntä kuin kuningatarta todistaen olevansa hölmön ilmastopolitiikan vasalleja.

Tosiasiassa Thunberg ei ole mitään muuta kuin vihervasemmistolaisen median oma tuote, jota ei olisi julkisuudessa ilman valtavirtamedian valheellista vaahtoamista ja lavastamista yksisilmäisen huolen ja hysterian lietsojaksi.

Thunberg on kahden esiintyvän taiteilijan – Eurovisio-laulajan ja näyttelijän – Kungsholmenilta kotoisin oleva hyvinvointimuksu, joka ei tiedä eikä ymmärrä, kuinka maailma toimii. Puhuin aiheesta Arto Luukkasen vieraana AlfaTV:ssä kaksi vuotta sitten.[284] Myös Thunberg voisi oppia yksinkertaiset taloustieteelliset riippuvuussuhteet ja alkaa saarnata ikätovereilleen niitä.

Kehitysmaiden velvoittaminen kannattaisi etenkin siksi, että ilmastotoimiin investoiminen tulisi niissä paljon halvemmaksi kuin länsimaissa, joissa jokainen normiruuvin kiristys tulee aina vain kalliimmaksi ja tehottomammaksi. Lopulta pultti katkeaa.

Niin on käymässä Suomessa. Vihreiden Osmo Soinivaara valitteli Ilta-Sanomien jutussa, että kivihiilen hinta on kaksinkertaistunut, maakaasun hinta on kymmenkertaistunut ja sähkön hinta noussut lähes kaksinkertaiseksi.[285] Tätä ei pidä ihmetellä, sillä ilmiö ei ole itsensä syy. Syynä on muun muassa se, että päästöoikeuksien hinnat ovat yli kaksinkertaistuneet *Vihreiden oman sairaan politiikan vuoksi*.

Kuolinkamppailua käyvän Keskustan ministeri Mika Lintilä on vastannut ongelmiin, että hallitus on joutunut pudottamaan sähköveroa ja että syytä kaukolämmön 30 prosentin hinnankorotukseen pitäisi etsiä ”Helsingin kaupungin omista ratkaisuista”.

Tosiasiassa kaukolämmön hinnannousua ei selitä se, että Helsinki ei ole vielä luopunut hiilivoimasta ja sulkee hiilivoimalansa vasta vuonna 2029.

Hintojen korotuksia selittää se, että hiilen käyttäminen ollaan tekemässä Vihreiden omilla normeilla mahdottomaksi, vaikka Suomessa ovat Euroopan ympäristöystävällisimmät ja hyötysuhteeltaan parhaat hiilivoimalat, jotka tuottavat sekä sähköä että kaukolämpöä. Korvaavan kaukolämmön kalastelu merivedestä on puolestaan kallista, toivotonta ja tehotonta.[286]

Uralilla tuotettava hiili poltettaneen jatkossa Keski-Euroopan maiden hiilivoimaloissa, joiden päästöt ovat kolminkertaiset tuotettua energiayksikköä kohti.

Eniten saastuttavien Puolan, Unkarin ja Romanian hiilivoimaloiden sulkemiseksi Vihreiltä ei ole riittänyt mielenkiintoa, mutta keskustalainen ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen hyväksyi jo viime hallituskaudella näiden maiden ilmastomaksut Suomen kannettaviksi, jotta kyseiset maat saatiin liittymään Pariisin mätään ilmastosopimukseen.

EU:n ilmastotoimien sosiaalirahasto laittaisi muiden sähkölaskut suomalaisten piikkiin

Suomen energiatalouden, julkisen talouden ja kotitalouksien kannalta tuhoisa politiikka uhkaa saada jatkoa EU:n ilmastotoimia koskevassa sosiaalirahastossa, jossa Suomea ollaan laittamassa muiden sähkölaskujen maksajaksi.

Eduskunta sai äskettäin eteensä EU-komission heinäkuussa tekemän ehdotuksen ilmastotoimia koskevan sosiaalirahaston perustamisesta. Rahasto olisi osa EU:n valtavaa ”Fit for 55” -ilmastopakettia, ja siihen kerättäisiin päästökaupan kautta noin 72,2 miljardia euroa.

Suomelta kiskottaisiin 1230 miljoonaa, ja takaisin heruisi 387 miljoonaa, joten meidät pakotettaisiin maksamaan 840 miljoonaa euroa.

Tämän lisäksi rahastoon liittyisi 50 prosentin kansallinen osarahasto, eli rahaston kokonaismääräksi tulisi 144 miljardia, ja Suomen kokonaistappioksi 1680 miljoonaa.

Sosiaalirahaston tehtävänä olisi tasoittaa päästökauppajärjestelmästä johtuvia negatiivisia vaikutuksia pienituloisille ja pienyrityksille Euroopassa. Rahaston keruu tarkoittaisi Suomelle sitä, että suomalaiset joutuisivat maksamaan Puolan, Ranskan, Italian ja Espanjan tukia.

Voittaja olisi Puola, joka saisi rahaston varoista 17,6 prosenttia, eli 12,7 miljardia euroa. Toiseksi suurimmat saajat olisivat Ranska (8,1 miljardia), Italia (7,8 miljardia) sekä Espanja (7,6 miljardia).

Asukasta kohti laskettuna suomalaiset saisivat vain puolet siitä mitä ranskalaiset, ja nettona joka tapauksessa vähemmän kuin maksamme. Tämä tarkoittaisi keskimäärin 610 euron vuosilaskua nelihenkiselle suomalaiselle perheelle, joka jo pakotettiin maksamaan keskimäärin 2 836 euron nettolasku EU:n koronarahastolle.

EU:n komission mukaan sosiaalirahastosta tuettavia kotitalouksia olisivat energiaköyhyydestä kärsivät kotitaloudet, joilla ei ole varaa kunnostaa käytössään olevia rakennuksia päästökaupan tuomien vaatimusten mukaisiksi.

Pimeässä ja kylmässä Suomessa energiaköyhiä mökkejä riittää, mutta silti varamme virtaisivat muiden maiden hyväksi!

Päästökaupan laajentaminen ja ilmastopoliittinen sosiaalirahasto johtavat verotusunioniin

EU-esityksen kohdista yksi, päästökaupan laajentaminen, nostaisi suomalaisten yritysten ja kansalaisten kuluja noin puolellatoista miljardilla eurolla, ja ensimmäistä kertaa päästökaupassa asioitaisiin myös veronmaksajien kukkarolla.

Uuden päästökaupan koko olisi 300 miljardia, josta vain 25 prosenttia on korvamerkitty, eikä kukaan tiedä, mihin 75 prosenttia aiotaan panna, sillä päätökset asiasta on pidätetty komission haltuun. Ilmastopolitiikan verukkeella ajettava sosiaalirahasto on osa tulojensiirtounionia, jolla sosiaaliturvan maksatus yritetään siirtää niiden EU-maiden vastuulle, joissa velkaantumisen varaa tai jotain varastettavaa vielä on.

Ilmastopolitiikan kautta ajetaan voimaan myös liittovaltiota ja velkasekä verotusunionia. Tosiasiassa velat pitää maksaa niiden, jotka ovat ne tehneet, eikä meidän suomalaisten pidä maksaa mitään muiden puolesta. EU:n ilmastopoliittinen sosiaalirahasto on vastoin EU:n omaa periaatetta, jonka mukaan sosiaalipolitiikka kuuluu kansallisen päätöksenteon alaan.

Rahaston kautta EU pyrkii ottamaan roolia myös kansallisessa sosiaalipolitiikassa, ja sitä kautta EU:n toimivaltaa laajennetaan oikeudettomasti sosiaalipolitiikan alueelle. Uuden päästökauppajärjestelmän ja sosiaalirahaston kautta lisätään suomalaisten veronmaksajien taakkaa, joka on jo nyt käymässä ylivoimaiseksi hallituksen omien ympäristötoimien vuoksi. Päästökaupan laajentaminen yksistään lisää suomalaisten yritysten ja kotitalouksien kustannuksia noin puolellatoista miljardilla eurolla vuodessa, eikä Suomesta karkaava teollisuus vähennä kokonaispäästöjä vaan lisää niitä.

”Vastuullisuus” on vihervasemmiston koodisana ilmastokurjistamiselle. Vihervasemmistolaisen hallituksen mielestä Suomessa ei koskaan mene niin huonosti, että maahanmuutosta, päästötavoitteista tai ympäristöpolitiikasta pitäisi tinkiä.

Myöskään sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton negatiiviset vaikutukset eivät parane siitä, että sitä sanotaan ympäristöpakolaisuudeksi. EU:n ilmastopoliittisessa sosiaalirahastossa maahanmuuttoretoriikka ja ilmastopolitiikka lankeavat yhteen.

Sen kautta näkyy, että koronarahaston keruu ei ollut mikään tilapäistoimi, vaan sama varain riisto Suomelta jatkuu milloin milläkin verukkeella niin kauan, kunnes Suomi eroaa Euroopan unionista ja sulkee Vihreät pysyvästi pois niiden pöytien äärestä, joissa tehdään taloutta koskevia ratkaisuja.

Minä toivon, että eron hetki niin Euroopan unionista kuin meille tappiollisista ja ilmaston kannalta järjettömistä ilmastosopimuksista tulee mahdollisimman pian.

Siihen asti: älkää päästäkö Sanna Marinia yksin Brysseliin.

Sunnuntaina 21. marraskuuta 2021

VIHREÄT: SUOMELLA EI KOSKAAN MENE NIIN HUONOSTI, ETTÄ MAAHANMUUTTOA PITÄISI RAJOITTAA

Kun oppositio tiedusteli välikysymyksessään, mitä hallitus aikoo tehdä taatakseen rajaturvallisuuden ja estääkseen laittoman maahantulon Suomeen, sisäministerin kenkiin hypännyt vihreiden Krista Mikkonen väitti opposition menneen Valko-Venäjän hybridivaikuttamiseen mukaan![287]

Varaministeri on *itse* astunut hybridivaikuttamisen miinaan suostumalla ottamaan vastaan Valko-Venäjän ja Puolan rajalta virtaavia pakolaisia, joita Valko-Venäjä lennättää Minskiin lähettäen heitä sitten pakkotoimin Puolan-vastaiselle rajalle.

Julkisuuteen on tullut tietoja, joiden mukaan pakolaisvirtojen torppaus Puolassa on kääntämässä ihmissalakuljetuksen kulkua Venäjälle ja Venäjän kautta Suomeen.[288]

Hybridivaikuttamista kutsutaan kansainvälisessä politiikassa uudissanalla *lawfare*, joka on johdos sodankäyntiä merkitsevästä sanasta *warfare*. Sillä tarkoitetaan ’sodankäyntiä lakien avulla’, ja juuri siitä pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden käyttämisessä sodankäynnin aseina on kyse.

Lawfarella pakotetaan vastustaja noudattamaan sen itsensä hyväksymiä lakeja ja sopimuksia samalla, kun jätetään omat velvoitteet hoitamatta. Eräs tällainen on YK:n Geneven pakolaissopimukseen sisältyvä palautuskielto, jonka myös Venäjä ja Valko-Venäjä ovat allekirjoittaneet. Silti ne haalivat maaperälleen siirtolaisia, joita ne lähettävät Eurooppaan luottaen EU-maiden haluun varjella omaa moraalikarismaansa.

EU on Venäjälle ja Valko-Venäjälle tässä suhteessa helppo tapaus, sillä EU ajaa kaksilla rattailla varjellen ihmisoikeuksia, vapaata liikkuvuutta ja demokratian arvoja, mutta toisaalta EU suostuu maksamaan Turkille miljardeja turvapaikanhakijoiden pitämisestä poissa Euroopasta.

Suomessa toimiva Hybridiosaamiskeskus alkaa setvimään turvapaikanhakua ja siirtolaisuutta käsittelevien lakien sikermää ensi vuoden

alussa,[289] vaikka selvittelyä eivät kaipaa voimassa olevat lait, vaan niitä pitäisi pikimmiten muuttaa.

Venäjän ja Valko-Venäjän tukena ovat ihmisoikeusaktivistit ja ne ihmisoikeusjuristit, jotka tulkitsevat sopimuksia kirjaimellisesti pystymättä tunnistamaan, mistä *lawfaressa* on kyse, ja kykenemättä myöntämään, että ”pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.[290]

Ihmisoikeusfundamentalistit eivät myöskään osaa tai halua kontekstualisoida lainkäyttöä saati pysty tunnustamaan, että Geneven sopimus ja sitä myötäilevä turvapaikkalainsäädäntö luotiin yksittäisiä poliittisia pakolaisia varten eikä väestöllisten joukkosiirtojen tarpeisiin.

Myös poliittisia pakolaisia Valko-Venäjältä on riittänyt, mutta ihmisoikeusaktivistit sen enempää kuin Valko-Venäjän viranomaisetkaan eivät ole pystyneet tai halunneet nähdä heidän välillään mitään eroa. Vakavinta on, että Suomen hallitukselta on puuttunut kaikki halu valmistautua muokkaamaan lainsäädäntöämme tilapäisten toimivaltuuksien antamiseksi pakolaistulvan käännyttämiseen rajalta.

Itärajan ihmisvyöry oli uhkakuvana jo Neuvostoliiton hajotessa 1990, jolloin Harri Holkerin (kok.) hallitus valmistautui estämään pakolaisvirran tuloa muun muassa suunnittelemalla reserviläisten kutsumista aseisiin. Hallitsemattoman siirtolaisuuden lisäämistä valmiuslain toiseen pykälään on valmisteltu tuosta pitäen, mutta 30 vuoden hautomisen jälkeenkään asiasta ei ole tullut valmista.

Hätätilalainsäädäntö olisi tarpeen, sillä se antaisi *lawfarea* yrittäville jo etukäteen viestin, ettei painostus tulisi toimimaan eikä omaa lainsäädäntöämme, sen puutteita tai kansainvälisiä sopimuksia voitaisi käyttää Suomea vastaan. Se viestittäisi, että myöskään turvapaikanhakijoita ei voitaisi käyttää hybridihyökkäyksen aseina. Hätätilavaltuuksien antamiseen rajalta käännyttämiseksi ohjaa siten myös tulijoiden oma etu.

Muussa tapauksessa vaaraan joutuisimme hyökkäyksessä käytettävien siviilien lisäksi me itse ja oma maamme.

Itsenäisellä valtiolla pitää olla kyky keskeyttää turvapaikka-anomusten vastaanottaminen ja tutkiminen poikkeustilanteissa. Valmiuslainsäädäntöä on siksi muutettava niin, että hybridivaikuttamiseen tähtäävät vihamieliset siirtolaisvirrat voidaan pysäyttää ja käännyttää rajoilta.

Tällaisen lain paras puoli olisi siinä, että se toimisi *jo ennen* kuin sitä tarvitsee soveltaa: ennakolta vaikuttavana viestinnällisenä jarruna, joka ohjaisi pidättäytymään turhista yrityksistä.

Sen vuoksi lainmuutos pitäisi saada voimaan nopeutetusti. Koska vihreät eivät tätä ajatuskulkua ymmärrä, he eivät niin tee. Eduskunnan hallintovaliokunta ei ole saanut yhtäkään esitystä asian eteenpäin viemiseksi hallitukselta.

Siksi esitän, että joku kävisi potkaisemassa nuo turvallisuusuhiksi muodostuneet vihreät pois Suomen hallituksesta ennen kuin ohari-Ohisalo palaa poikimislomalta.

Tiistaina 23. marraskuuta 2021

VALTAOJA VOITTI MEDIAN VALTAVIRRAN

Intersektionaalinen feminismi ja siihen liittyvä kantelupukkina toimiminen eivät ole laantumassa. Kuukauden takainen ”Afrikan tähti” -kohu sai jatkoa Yleisradion *Hyviä asioita ajetaan huonoilla keinoilla* -nimisessä lähetyksessä viime perjantaina, jolloin toimittaja Marja Sannikan vieraana oli avaruustähtitieteen professori emeritus Esko Valtaoja.

Oli vain ajan kysymys, milloin Valtaoja ajetaan *cancel*-terroria harjoittavan *woke*-aktivismin uhriksi, sillä hänet tunnetaan vapaa-ajattelijana, joka ei ole taipunut kumartelemaan kuvia missään yhteyksissä.

Kun Yleisradion radiotoimittaja ja Iranin kurdipakolaisena Suomeen tullut Renaz Ebrahimi alkoi syyttää Valtaojaa ”turvattoman tilan” luomisesta Marja Sannikan TV-ohjelmassa, Ebrahimi ei selvästikään pysynyt ymmärtämään eroa, joka vallitsee siinä, milloin jotakin sanaa *käytetään* ja milloin se *mainitaan*.[291]

Valtaojan hyvä yritys selittää, että on aivan eri asia käyttää n-sanaa kuin mainita se, epäonnistui täysin Ebrahimin oman tietämättömyyden tai tahallisen ilkeyden, uhriutumisen ja ymmärtämättömyyden vuoksi.

Filosofian piirissä eroa käsitteen käyttämisen ja mainitsemisen välillä on kutsuttu *de re-* ja *de dicto* -puhetavan eroksi. Huomauttamalla eri merkitysyhteyksistä olisi koko kohu voitu todeta pelkäksi kuplaksi.

Tapaus todistaa, että *woke-* ja *cancel*-aktivistit eivät ole kovin älykkäitä, tai sitten he ovat yksinkertaisesti häijyjä pyrkiessään tietoisesti pilaamaan arvollisten ihmisten maineita, uria ja työsuhteita.

Kuitenkin noita intersektionaalisia vikisijöitä, vääryyksistä valittajia ja rotupolitiikalla sekä feminismillä ratsastavia ammatikseen loukkaantujia nimitetään jatkuvasti tiedotusvälineisiin ja yliopistoihin, joita he hallitsevat vihervasemmistolaisen junttauspolitiikan ja omaa narsismiaan puhkuvan pelottavuutensa tuella.

Heihin eivät uppoa edes tieteellisesti perustellut argumentit, kenties juuri heidän oman heikon tasonsa vuoksi, ja siksi he ovatkin aina äänessä mekastaen sekä yliopistoissa että medioissa.

Tarkoitus oli keskustella niin sanotun *cancel*-aktivismin haittapuolista, mutta siitä ei luonnollisestikaan tullut mitään, sillä studioon kutsuttu Ebrahimi alkoi itse havainnollistaa *cancel*-kulttuurin haittapuolia omalla käytöksellään.

Ylen ja muun vihervasemmistolaisen median tarkoitus ei varmaankaan ollut, että niiden paisuttaman kohun kautta Valtaojasta tulisi järjen äänen puolustaja koko kansan edessä. Ylen toimittajien peittelemättömänä pyrkimyksenä oli taivutella suomalaisia polvilleen ja aiheettomiin anteeksipyyntöihin.

Ei ole ihme, että professori Valtaoja ilmoitti harkitsevansa jatkossa tarkoin, suostuuko enää yhteenkään Ylen ohjelmaan koulukiusattavaksi.

Postmodernista feminismistä ja Black Lives Matter -kampanjoinnista alkunsa saaneet *cancel*- ja *woke*-liikkeet eivät oikeasti arvostele rakenteita vaan käyvät henkilökohtaisia mustamaalauskampanjoita eri tavalla ajattelevia yksilöitä vastaan.

Ei ole mihinkään vähemmistöön kuuluvan yksinomainen oikeus vaatia erityiskohtelua, jaella etnisiä leimoja tai piirrellä syyllistäviä ympyröitä toisten ihmisen ympärille, saati päättää siitä, keillä on oikeus osallistua keskusteluihin ja millä tavoin. ”Ruskeus” ei ole tieteellinen argumentti vaan *ad hominem* -virhepäätelmä.

Kauheinta panettelua on lavastaa suomalaiset ihmiset ”etuoikeutetuiksi valkoiseksi patriarkaatiksi” sillä perusteella, että olemme alun perin asuneet omassa maassamme. Maahanmuuttajien pitäminen ”aliedustettuina” sisältää virhepäätelmän, että meidän maamme ilman muuta kuuluu yhdenvertaisesti ja kaikkine etuineen muualta tulleille ulkomaalaisille. Ebrahimi on sitä paitsi edelleen iranilainen, koska Iran ei hyväksy kansalaisuudesta luopumista.

”Rasismin normalisoinnista” Yle-veron turvin länkyttävä tyhjäntoimittaja Renaz Ebrahimi sai aiemmin erään (sinänsä heikkotasoisen) bändin katoamaan television kuvaruudusta tämän käytettyä n-sanaa.[292] Tällöin ei lainkaan kysytty, kuinka vaarallista on, että valtamedia on tekemässä *cancel*-terrorista ”uutta normaalia” yhteiskuntaan ja yliopistoihin.

Dosentti Mikko Paunion laskujen mukaan monikulttuuri-ideologian ja feminismin äänitorvi[293] Renaz Ebrahimi *itse* käytti n-sanaa 57 kertaa ja naista halventavaa H-sanaa 99 kertaa Ylen 95-vuotisjuhlissa varaten siten solvaamisen ja herjanheiton omaksi oikeudekseen.[294]

Kulttuurien sota puolestaan syvenee ja konfliktit pahenevat ja kärjistyvät siksi, että maahanmuuttajataustaisten sissien vaikutusvalta ja määrä kasvavat koko ajan. Kun kulttuureista oppiminenkin nähdään ”kulttuurien omimisena”, kääntyvät hyvät asiat huonoiksi aktivistien harjoittaman syyttelyn vuoksi.

Lohdullista on, että konfliktit ja vastakkainasettelut voivat olla demokratian kannalta myönteisiä. Kulttuuriantropologi Claude Lévi-Strauss ajatteli, että totuus tulee parhaiten julki juuri vastakkainasettelujen kautta. Ihmiset haluavat nähdä niitä, sillä ajatusten pidäkkeetön kilpailuttaminen ja kärjistyminen polarisaatioissa ovat demokraattisen yhteiskunnan ja totuuden tavoittelun ehtoja.

Toivon siis, että *cancel*-terroristit saavat jatkossakin runsaasti julkisuutta Ylessä, sillä siten tyypillinen demaritelevisionkatsojakin voi huomata, kuinka sakeaa puppua tuo rotuerottelua jatkava, uusintava ja hyödyntävä *woke*-porukka edustaa. Joudun lopuksi toistamaan useasti esittämäni vanhan lauseen: Tila, jossa ei voi ääneen ajatella, ei ole turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Torstaina 25. marraskuuta 2021

EU JA VIHERVASEMMISTO SOSIALISOIMASSA SUOMEN METSÄT

EU on puuttumassa metsäteollisuuden rahoitusehtoihin niin sanotulla taksonomia-asetuksella, joka jakautuu ympäristö- ja ilmastokriteereihin. ”Kestävään rahoitukseen” sitoutuneet metsäyhtiöt saisivat investointeihinsa rahoitusta jatkossa kevyemmin kuin sitoutumattomat.[295]

”Kestävä rahoitus” on kelluva merkitsijä, eivätkä siitä koituvat hyödyt korvaa siihen uppoavia kuluja. ”Kestäväksi” luettaisiin esimerkiksi tuulivoima mutta ei teollisuudelle tärkeää ydinvoimaa, vaikka myös sen hiilidioksidipäästöt ovat nollan luokkaa.

Koska metsäteollisuus on Suomen avaintoimiala, suurten oppositiopuolueiden Perussuomalaisten ja Kokoomuksen lisäksi hallituspuolueet SDP, Keskusta ja RKP ovat ymmärtäneet vastustaa uutta asetusta, toisin kuin Vihreät ja Vasemmistoliitto.

Vastustus[296] jää joka tapauksessa vertauskuvalliseksi, koska Suomen lisäksi asetusta vastaan aikoo äänestää vain Ruotsi.

On selvää, että teollisuudelle suunnatut sääntelytoimet kiertyvät viime kädessä laskuiksi tai menetyksiksi Suomen yksityisille metsänomistajille.

Yksi kaikkein röyhkeimmistä Vihreiden kannattamista vaatimuksista metsänomistajille on velvoite, että 20 prosenttia metsistä pitäisi jättää koskematta (myöhemmin tuo vaade nostettiin jopa 30 prosenttiin). Metsien omistajat eivät siis saisi tehdä varallisuudellaan, mitä hyväksi katsovat. Se on aitoa eurokommunismia, jonka toimeenpanijana on Euroopan unioni.

Omistusoikeuden tulee olla koskematon, loukkaamaton ja pyhä riippumatta siitä, onko metsä omistajalleen organismi, kirkko vai pankki. Jos omaisuutensa käytöstä ei saa omistaja itse vapaasti päättää, se lakkaa olemasta omaisuutta, ja EU-sosialismilla astutaan Suomen perustuslaillisen omaisuudensuojan yli.

Tämä kaiken sen lisäksi, että metsäomistaja pakotetaan maksamaan kerran sadassa vuodessa realisoituvista puunmyyntituloistaan pääomatuloveroa vähintään kolmekymmentä prosenttia myynnin arvosta.

Toisin sanoen valtio sosialisoi ja pakko-ottaa kiinteää varallisuutta ”tuottona” ja siirtää tulot maahanmuuttajien ruokintaan, sossuämmien palkkoihin, pultsareille, ympäristöahdistuksella invalidisoidun nuorison kuntoutukseen, huumevieroitukseen, kulttuurikoordinaattorien palkkaukseen, poliittisten valtiosihteerien elatukseen, tasa-arvolla tallomiseen yliopistoissa, ilmastoaneisiin, valiokuntamatkoihin ja loputtomiin EU-jäsenyydestä koituviin maksuihin, rahastoihin sekä muiden maiden tukiaisiin.

Sellaiseen roskaan Suomen metsät kaatuvat. Ja päälle päätteeksi EU anastaisi 20–30 prosenttia metsistä luonnon monimuotoisuuden suojeluun. Tämä ei mitenkään poikkea kansallispuistojen perustamisella harjoitetusta valtiososialismista, jonka synkin ilmaus oli maailman suurin kansallispuisto: Neuvostoliitto.

Vihreä eurokommunismi tuhoaa myös kansallisen metsäpolitiikan

20 prosentin metsiensuojeluvaatimuksen ohella toinen taksonomia-asetuksen rikos on siinä, että yli 13 hehtaarin metsätilojen tulisi tehdä ”ilmastohyötyanalyysi” ja raportoida metsänkäyttötapoja 30 vuoden ajalta. Valvontaan tarvittaisiin kallis metsäsuunnitelma, joka lisää metsien hoitokuluja.

Kyse ei ole vain omaisuudensuojasta vaan Suomen kyvystä itse päättää metsäpolitiikastaan.

On syytä muistaa, että itsemääräämisoikeutensa turvatakseen ja kansallisia öljyvarojaan suojellakseen Norja jättäytyi aikoinaan Euroopan unionin ulkopuolelle. Suomen pitäisi nyt tehdä samoin ottaakseen omiin käsiinsä maatalous- ja metsäpolitiikan sekä maahanmuutto-, energia- ja ympäristöpolitiikan. Optimaalisin tilanne olisi sellainen, jossa kuuluisimme Natoon mutta emme Euroopan unioniin.

En näe Suomella olevan pitkällä enkä lyhyellä tähtäimellä mitään muuta järkevää vaihtoehtoa kuin kertakaikkisen eron sekä Euroopan rahaunionista että Euroopan unionista, sillä muutoin painostus, kiristys ja aikaa sekä vaivoja kysyvä piinaaminen Brysselin suunnalta jatkuu, jatkuu ja jatkuu.

Irtautumisen tarpeellisuutta korostaa Saksan uuden sosialistihallituksen (SPD, Vihreät ja Liberaalit) ohjelmaan kirjattu pyrkimys syventää tulonsiirtounionia muuttamalla EU liittovaltioksi.[297]

Jäsenyys euroalueessa on syönyt Suomen metsäteollisuuden kilpailukykyä aikana, jolloin euron kurssi on ollut korkea verrattuna Ison-Britannian puntaan, Yhdysvaltain dollariin, Kiinan yuanin, Ruotsin kruunuun ja muiden euron ulkopuolisten maiden valuuttoihin.

Ulkopuolisuus on tarjonnut Ruotsille tilaisuuden myydä puunjalostustuotteita euroalueen ulkopuolelle muutamaa prosenttia Suomea edullisemmin, mikä on johtanut siihen, että teollisuutta on siirtynyt Suomesta Ruotsiin. Tulos on, että Ruotsin puunjalostusteollisuuden vienti on tonneissa mitattuna nykyisin kaksinkertainen Suomen vientiin verrattuna. Niin ei ole ollut aina.

Euroalueen jäsenyyden vaikutuksia Suomen puunjalostusteollisuuden kriisille ei ole tunnustettu julkisesti, koska Suomea on yritetty pitää eurossa. Vaikeuksia on selitelty teollisuuden paradigmanvaihdoksella ja kysynnän vaihtumisella paperista pakkauskartonkiin.

Teollisuutemme ja metsätaloutemme eivät kaipaa eivätkä siedä enää yhtään lisävaatimuksia. Emme tarvitse minkäänlaista ympäristöpoliittista "vastuulla" syyllistämistä, joka on vain koodisana talouden viherkommunistiselle tuhoamiselle ja ilmastokurjistamiselle sekä eräänlainen imagobuustin ja kuplivan tunnepuheen muoto.

Vihreät pitäisi laittaa itse maksamaan metsien omistajille aiheuttamansa tappiot

Metsien suojelutoimia vaatineet Vihreät eivät ole tehneet mitään konkreettisia ympäristötekoja Suomen metsien hyväksi. Lähes kaikki Suomen metsien hyväksi tehdyt ympäristön parannustoimet ovat metsien omistajien tekemiä. Emmekä ole tehneet niin suinkaan Vihreiden aikaansaamien pakotteiden vuoksi vaan niistä huolimatta, puhtaasti taloudellisista syistä, jos se on ollut metsätaloudellisesti kannattavaa ja järkevää.

Vaatimuksillaan Vihreät kohtelevat toisten omistamia metsiä, kuin ne olisivat heidän omaisuuttaan. Vaatimukset todennäköisesti loppuisivat, mikäli vihreiden täytyisi itse maksaa metsän omistajille aiheuttamansa kulut.

Jos metsän omistaminen ja hoitaminen lakkaa olemasta taloudellisesti kannattavaa, menee pohja myös metsien suojelulta. Mutta tätähän eivät pilvenpolton punasilmäistämät vihreät ja kaupunkilaisnuorten luontoharrastuksesta syntyneet slummien voodoo-miehet ymmärrä. He ovat käyneet metsissä vain kahlimassa itsensä kaivinkoneisiin.

Olen jo aiemmin nimennyt poliittiseksi päävihollisekseni Vihreät, sillä heidän kanssaan olen eri mieltä lähes kaikesta. Heidän tähtäimessään on joko tarkoituksellisesti tai omaa tyhmyyttään hyvinvointivaltiomme, taloutemme ja kansakuntamme tuho. Sama tarkoitusperä on perinteisesti myös Vasemmistoliiton päämääränä.

Ehdotan hallitukselle, että se vastustaisi kaikin keinoin sekä taksonomia-asetusta että Euroopan ilmastopoliittista sosiaalirahastoa, jonka kulut Suomelle olisivat jälleen kauheat. Oppositiopuolueiden pitäisi tehdä aloite, jonka mukaan vihreät laitettaisiin vaatimustensa vastikkeeksi tekemään valvottuja metsänhoitotoimia yksityisissä talousmetsissä.

Hallituksessa olevan Kepun tulisi esittää, että suomalaisia metsänomistajia tuettaisiin tulonsiirroilla Euroopan unionin jäsenmaista ja että Suomi luopuisi metsävarallisuuden ja maatilatalouden perintöverosta kokonaan sekä alentaisi metsän myynnistä kannettavan pääomatuloveron viiteen prosenttiin. Perusteena on, että kaikki metsistä saatavissa olevat tuotot valuvat nykyisin pelkkiin veroihin ja veronkaltaisiin maksuihin. Mitään vastiketta ei valtiolta verojen vastineiksi heru, lukuunottamatta vähäpätöistä ja osittaista Kemera-tukea, jota voi saada metsälain *vaatimien* uudistamisvelvoitteiden kuluihin.

Päivitys 9.12.2021

Taksonomia-asetusta vastaan äänesti lopulta 13 maata, mutta tulos oli tappiollinen. Näin Suomen metsät sosialisoitiin EU:n ympäristöpolitiikalla ja perustuslaillista omaisuudensuojaa rikkoen. Metsäteollisuus julkaisi aiheesta tänään kommentin ”Taksonomia lisää byrokratiaa, mutta ei tuo merkittäviä ilmastohyötyjä”.[298]

Maanantaina 6. joulukuuta 2021

ITSENÄISYYSPÄIVÄNÄ ON AIKA NÄYTTÄÄ SIVISTYKSENSÄ

Nyt kun Linnan juhlia ei koronaviruksen takia järjestetä, valtakunnan hienosto on päättänyt näyttää sivistyksensä muualla.

Suomen johtavan teinin Sanna Marinin syksyinen kekkulointi yökerhoissa ei päättynyt median kielteiseen palautteeseen. Itsenäisyyspäivänä lehdet tiesivät kertoa pääministerin keekoilleen muutamien somefeimien kanssa Helsingin baariravintoloissa,[299] ja hän poseerasi myös vapaalle jalalle päässeen kaksoismurhaajan rinnalla yhteiskuvassa![300]

Helsingin Sanomat koetti selittää pääministerin edesottamuksia hallituksen koronaviestien sekavuudella ja virkapuhelimen unohduksella kotiin.[301] Tosiasiassa kyseessä on Marinin arvostelukyvyttömyys ja näyttö siitä, kuinka käy, kun valtion johtoon nimitetään nuoria perheenäitejä, joiden oikea paikka olisi aivan muualla. Martin Scheininkin sen ymmärtää.[302]

Helsingin Sanomat yritti fokusoida huomion ministerien tavoitettavuussääntöhin mainostaakseen, kuinka hienosti moderni pääministeri uudistaa luutuneita rakenteita.

Ilmari Nurmisen mukaan Sannan toilailu koronalle altistuneena antoi ”vahvan ja hyvän viestin”.[303] Tekeehän hän pyöreitä päiviä baareissa osoittaakseen, miten hallituksen koronaohjeita pitää noudattaa. Marinin tanssilavana toimineita ravintola Groteskia ja yökerho Butchersia ei kuitenkaan tuonkaan jälkeen listattu koronatartunnan riskipaikoiksi.[304]

Marinin piittaamattomuus oli erityisen noloa Suomelle, sillä pääministerin egotrippailu tapahtui itsenäisyyspäivän viikonloppuna, ja sosialistien kosteat ryyppyjuhlat huomattiin myös ulkomailla.

Niistä kirjoittivat muiden muassa Daily Mail[305] ja Aftonbladet,[306] ja lopulta asialle naurettiin formulavarikoita,[307] Yhdysvaltoja[308] ja BBC:tä[309] myöten, jossa aihe nousi verkkosivujen luetuimmaksi. Vihdoin myös sähköautotehtailija Elon Musk ivasi bile-Sannaa.[310] Mutta eivät he pelkästään Marinille nauraneet. He nauroivat suomalaisille, jotka aloittivat merkilli-

sen kokeilun ja nostivat valtaan heppatyttöhallituksen juuri vuosisadan suurimman kriisin keskelle.

Istuva sosialistihallitus ei nauti taholtani minkäänlaista luottamusta, eikä sen ministerien kannanotoilla ole omaan käyttäytymiseeni mitään vaikutusta. Ministerien näkemykset tasa-arvosta, yhdenvertaisuudesta ja kirjastani *Totuus kiihottaa* ovat olleet kuin Terijoen ministeriön määräyksistä.

Johtopäätös: Proletariaatin luokkanousu johtaa yleensä sen omaan elitisoitumiseen, älymystön syrjäyttämiseen ja flirttailuun alamaailman kanssa, mikä puolestaan on yhteiskunnallisen rappion ja nurkan takana odottavan tuhon tunnusmerkki.

Huvittavaa tässä on seuraava: kun filosofi julkaisee media- ja politiikkakriittisen kirjan, hänelle langetetaan porttikielto kaikkiin vallan salonkeihin. Kun taas pääministeri mokaa radikaalisti ja maailmankohun veroisesti kapakoissa, porttikieltoa hänelle ei tule missään, vaan salonkien ovet avautuvat kuin ennenkin, kunhan on *sosialisti* ja *nainen*.

Jokainen mies olisi tuossa tilanteessa potkittu jo kadulle ilman paluun mahdollisuutta. Se ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”.

Suomen asemaan murenevassa EU:ssa en tänä itsenäisyyspäivänä välitä puuttua. Ja puolueista en paljoakaan perusta vaan taistelen Suomen ja suomalaisten puolesta.

Päivitys 14.12.2021

Valtioneuvosto reagoi nopeasti kuin bile-Sannan taannoiseen aamupalajupakkaan ja aikoo luoda ministereille ”viestien perillemenon varmennusjärjestelmän”.[311] Teinien kanssa toimittaessa se onkin tarpeen.

Päivitys 20.12.2021

Iltapäivälehdet kertoivat ironisesti, että *Il Divon* Marin on kuollut koronaan.[312] Hänet oli sitä ennen ”intuboitu” ja vaivutettu koomaan!

Perjantaina 10. joulukuuta 2021

HÄVITTÄJIEN MISS SUOMI KRUUNATTU

Tieto Suomen valinnasta seuraavaksi taisteluhävittäjäksi tuli ensimmäiseksi Ruotsista, niin kuin tieto Tshernobylista lähteneestä säteilystä.[313] Puolustusvoimien arvioon perustuvasta valinnasta kertoi ensiksi SVT aamupäivällä,[314] kun valtioneuvoston tiedotustilaisuus oli vasta iltapäivällä.

Tarjouskilpailun hävinneessä maassa oltiin anturit ylhäällä, eikä tieto pysynyt julkistamisajankohtaan asti hyppysissä toimittajilla, joille lehdistötiedote oli ilmeisesti jaettu etuajassa. Tai sitten vuoto tuli ruotsalaiselta Saabilta, jonka tietoon oli tullut negatiivinen valintapäätös.

Vaikka eipä tuossa mitään yllättävää ollut. Hävittäjäkaupan todellisena asiantuntijana tiesin minäkin kertoa lopputuloksen jo etukäteen. Veikkasin viimekesäisessä analyysissani hankkeen voittajaksi yhdysvaltalaista F-35:ttä ja kakkoseksi ruotsalaista Gripeniä.

Juuri niin kävi, ja hyvät yöunet tulivat suomalaisille, tosin valintaa ei tehty vihervasemmistolaisen hallituksen ansiosta vaan siitä huolimatta: koska se oli kirjattu hallitusohjelmaan ja perustui Puolustusvoimien asiantuntijavalmisteluun.

Todellisuudessa kauppaa ei tehnyt vain Suomi, vaan ratkaisun teki Pentagon räätälöidessään Suomelle tarjouksen, josta ei kannattanut kieltäytyä. Kyseessä oli "ota kolme, maksa kaksi" -tarjous, sillä Suomi sai viidennen sukupolven häivekoneet neljännen sukupolven järjestelmän hinnalla, siis poikkeuksellisen halvalla.

On mukava havaita, että Yhdysvallat haluaa Suomen pysyvän itsenäisenä varsinkin nyt, kun Venäjä kokoaa joukkojaan Ukrainan rajalle valmistellen hyökkäystä.[315] Kyseinen pullistelu voi toisaalta olla reaktiota Suomen asekauppaan, vaikka mitään muutosta Suomen ulkopolitiikassa ei ole tapahtunut.

Kun Nato-optio ei näytä realisoituvan paperilla, on hyvä, että sitä toteutetaan USA:n ja Suomen välisenä kanssakäymisenä ja sotilasteknologisena yhteistyönä. Siltä varalta, että hallitus olisi aikonut esittää eduskunnalle muuta kuin jenkkihävittäjää, muistutan, että koneet on edelleen varminta ostaa Amerikasta. Hankinnan suunnanmuutos olisi antanut signaalin ulkopolitiikan suunnanmuutoksesta.

Hybridiuhat hävittäjäkaupan häiveissä

Asekauppa on aina myös liittolaissopimus. Yhdysvallat on turvallisuuden parempi takuumies kuin hajoava EU, jonka puolustuspolitiikka on pelkkä paperitiikeri – tai kuin tuo Ruotsi, joka osoitti luotettavuutensa avustamalla laittoman maahantulon järjestämisessä ja kyytimällä valtiollisen rautatieyhtiönsä kautta pakolaisia Tornion raja-asemalle vuonna 2015.

Pakolaisten työntäminen Suomeen oli samanlainen hybridisodankäynnin muoto kuin on Valko-Venäjän tapa toimittaa pakolaisia Puolaan. Sitä ei vain sanottu siksi, vaikka "siirtolaisjärjestelylle" ei ollut mitään oikeudellista eikä sopimuksellista velvoitetta. Emme edelleenkään tiedä, millä tasolla asiasta sovittiin vai sovittiinko.

Mutta on kalliissa asekaupassa myös varjopuolensa. Pahimmillaan hävittäjäkaupasta tulee pelkkä harhalaukaus, sillä ilma-aseilla emme mitään

tee, jos maarajat vuotavat kuin seula, ja ministerit Mikkonen & Ohisalo kutsuvat tänne kaikki, jotka haluavat tulla, vastatoimien puuttuessa täysin.

Sotia pitää ennaltaehkäistä tiukalla rajapolitiikalla, torjumalla väestöjen sekoittamista ja estämällä konflikteja siirtymästä valtioiden rajoilta keskelle kansalaisyhteiskuntia, niin kuin maahanmuuton tuloksena on monessa maailmankolkassa käynyt.

Kulkureittiä Lähi-idästä Moskovan kautta Suomeen markkinoidaan aktiivisesti,[316] raja-aita ei pidättele ketään[317] ja hätätilalaki tulijoiden käännyttämiseksi puuttuu, vaikka aiemmin pelättiin jopa miljoonan turvapaikanhakijan vyöryä.[318]

Kritiikissä ei järjen häivää

Helsingin Sanomien hellimät maanpuolustustalebanit Heikki Hiilamo, Kimmo Kiljunen ja Erkki Tuomioja kiljuivat, että hävittäjäkauppa merkitsee ”sitoutumista vanhentuneeseen tekniikkaan”.[319] Asia on taaskin täysin päinvastoin, ja enintään *ajattelutapa* voisi perustua menneiden vuosien opetuksiin.

Niille kuuroksi tullut sosiaalipoliitikko Heikki Hiilamo toisti[320] jälleen *Aavelasku*-kirjojensa virheet kommunistien Tiedonantajassa pystymättä ymmärtämään, kuinka tärkeä rooli ilma-aseella on rajaloukkausten torjunnassa ja tiedustelun sekä tulenjohdon ketjussa. Hän ei ymmärrä nähtävästi sitäkään, että hävittäjäkaupan hinta ei ole suoraan verrannollinen koneiden määrään.

Vasemmistoliiton ministerit puolestaan narisivat[321] koko konekauppaa vastaan, ja vihreät ovat muodostaneet Suomen taloudelle ja sisäiselle turvallisuudelle sodankaltaisen uhan. Nuo kun laittaisi rintamalla kulkemaan vihollista kohti, niin vihollinen väistyisi pakokauhussaan heti!

Maanpuolustus maksaa entistä enemmän juuri siksi, että perinteisen sodanuhan rinnalle on tullut maahanmuuton ja hybridisodan kaltaisia uhkia, joita kotimaisten desanttien aktivismi vain lisää.

Lauantaina 11. joulukuuta 2021

KEHITYSMAAPOLIITTINEN ”KUUKAUTISKÖYHYYS” EI TUONUTKAAN RIKKAUTTA

Vihreät naiset Amanda Pasanen, Fatim Diarra ja Alviina Alametsä – jotka ovat Suomen vanhimpia teinejä ja joita kenenkään ei pitäisi tuntea – saivat läpi aloitteensa, jonka mukaan Helsingin kaupunki alkaa jakaa kuukautissuojia ”kuukautisköyhyydestä” kärsiville ilmaiseksi!’[322]

Vihreiden naisten esitys (josta oli myös kansalaisaloite[323] laiksi) voidaan nähdä eräänlaisena Malmin suojeluhankkeen vastavetona valtuustossa. Ilmaisten kuukautissuojien jakelu on omiaan sakeuttamaan tukiviidakkoa, joka koostuu Kelan yleisestä ja kuntien täydentävästä toimeentulotuesta.

Ei ole ihme, että feministit saivat aloitteensa läpi, sillä Helsingin Sanomat teki aggressiivista ja uuvuttavaa propagandatyötä sen alusta asti julkaisemalla feministien kannanottoja laajasti sivuillaan.[324] Lehti myös lanseerasi uuden journalistisen käsitteen 'vastuullinen kuukautispuhe',[325] joka räjäyttää mielen timanttisella älyllisyydellään.

Aloite on näyttö siitä, miten yksityisistä yksityisimmätkin asiat, kuten ehkäisy ja valkovuoto, siirretään vähä vähältä nettoveronmaksajien maksettaviksi vain siksi, että joku Fatima sitä vaatii. Nyt nuo feministit voivat laskea myös housuihinsa toisten ihmisten laskuun kaupungin kassan huutaessa hoosiannaa ja asukaskohtaisen velkaantumisen kaksinkertaistuessa vuonna 2025.

Helsingin Sanomien propagandassa vältettiin puhumasta asiasta *naisten* ongelmana, ja sen sijaan valiteltiin kuukautisköyhyyden koskevan monia "menstruoivia ihmisiä". *Shadow talking* oli jatkoa siihen Joakim Vigeliuksen (ps.) Tampereella esille nostamaan huomioon, että *miehillä* kuukautisia ei voi luonnollisestikaan olla.

Näin koetettiin peittää näkyvistä, että valtuuston päätös on tasa-arvon vastainen ja noudattelee valtiollista tasa-arvopolitiikkaa, joka on Veronican salongissa harjoitettavaa telaketjutotalitarismia. Vai oletteko kuulleet kenenkään tasa-arvoviranomaisen ottaneen kantaa miesten säännöllisten eturauhastutkimusten ynnä muun tärkeän puolesta?

Ette tietenkään, koska miehistä puhuttaessa kaksiarvoinen sukupuoliero raukeaa, ja sukupuoli liudennetaan tuhansien sukupuolten kirjoon. Feministisessä argumentaatiossa kaksiarvoinen sukupuoliero tunnustetaan aina, kun on kyse naisten etuoikeuksien peräämisestä, mutta kiistetään, kun on tarpeen korostaa sukupuolten näennäistä samanlaisuutta "tasa-arvon" ja "yhdenvertaisuuden" ajamiseksi.

"Kuukautisköyhyys" on näyttö vihervasemmistolaisesta sossuretoriikasta, jossa adjektiivista (köyhä) muodostetaan substantiivi (köyhyys) ja liitetään siihen toisia sanoja muodostaen ajatusmaailmoja mullistavia käsitemutantteja, joita myös muita ihmisiä vaaditaan käyttämään, ikään kuin niissä olisi jotakin järkeä.

'Kuukautisköyhyys' kuuluu samaan sosiaaliteknokraattiseen kieleen kuin 'työvoimakapeikko', 'huumehuone', 'vihapuhe' ja monet muut mielivaltaisesti muodostetut käsitepainajaiset, jotka nimilapuiksi muotouduttuaan alkavat vaatia niiden käyttämistä ikään kuin olemassa olevina esineinä.

'Kuukautisköyhyys?' Kerran kuussa köyhä, vai?

Osa noista kielikummajaisista on dumpattu suomen kieleen kehitysmaadiskurssin ja angloamerikkalaisen kulttuurin piiristä, niin myös 'kuukautisköyhyys' (*period poverty*). Osa tulee kehitysalueiksi taantuneiden

länsimaisten lähiöiden jengiartikulaatiosta, kuten *woke*, joka on mustan paralingvistiikan mukainen muunnelma 'valveilla oloon' ja 'heräämiseen' viittaavista sanoista *awake* ja *wake*.

Näillä kaikilla on luokkastrateginen ilme, ja niiden kautta yritetään pehmittää länsimaista yhteiskuntaa maksamaan entistä enemmän sellaisia kehitysapuja, joita Suomessa ja muissa länsimaissa ei ole totuttu jakelemaan muiden puolesta.

Miksi vihervasemmistolaiset millenniaalit eivät lähetä viikkorahojaan lääkitykseksi Afrikan ja Kaukoidän kondomiköyhyyteen, sillä kehitysmaiden väestöräjähdys on pääasiallinen syy maailman ekokatastrofiin?

Koska konservatiivit ja pataporvarit ovat puolestaan melko keskinkertaisia älyltään, he astelevat helposti vihervasemmistolaisten punomaan ansaan ja suostuvat heidän kanssaan keskusteluun roskasta.

Asiaa pahentaa taistolaisten halu kehystää kaikki aloitteensa ihmisoikeusretoriikalla ja heidän pyrkimyksensä saada aloitteiden vastustajat näyttämään siltä, kuin he vastustaisivat ihmisoikeuksia tai tasa-arvoa.

Mitäpä, jos tehtäisiinkin aloite partakoneköyhyyden vähentämiseksi? Minkä hirveän pulinan vihreät feministit aloittaisivatkaan hankkeen "perustuslainvastaisuudesta" ja sukupuolten tasa-arvon loukkauksesta? Pitäisikö naisten kasvattaa parta ollakseen tasa-arvoisia?!

Miehillä sen sijaan voi olla kuukautiset Tampereen yliopistossa annetun opetuksen mukaan, ja kyseisen valeen kritisoimisesta ajettiin nuorukainen luentosalista pois.[326] Entä joutuisiko partakoneköyhyyden esille nostamisesta pois Helsingin valtuustosalista?

Partakoneköyhyys on todellista, sillä terät ovat huomattavan kalliita. Vihreät eivät kanna huolta partakoneköyhyydestä, sillä kyseessä ei ole heidän pääasiallinen intressiryhmänsä. Kyseinen jengi kun ei paljon partaansa ajele aatteellis-ideologisista syistä.

Sunnuntaina 12. joulukuuta 2021

MALMI-PÄÄTÖS SEN NÄYTTI: VIHERVASEMMISTON DNA ON KANSANVALLAN VASTAINEN

Helsingin vihervasemmisto heitti märän rätin kuntademokratian kasvoille, kun valtuusto päätti etupäässä vihreiden ja vasemmiston äänillä hylätä kuntalaisaloitteen kansanäänestyksen järjestämiseksi Malmin lentokentän säilyttämisestä.[327] Siten valtuuston enemmistö torppasi esityksen aseman säilyttämisestä ja kehittämisestä aiemmassa ja nykyisessä käytössään.

Päätös oli tappio paitsi kulttuurihistoriallisesti ja toiminnallisesti tärkeälle kohteelle, myös kuntademokratialle.[328]

Jos Suomen suurimmasta kuntalaisaloitteesta ei järjestetä äänestystä, mistä sitten? Kaikki puolueet ovat puhuneet yhteen ääneen kuntademo-

kratian kehittämisestä kansanäänestyksillä. Ja nyt kun siihen olisi ollut mahdollisuus, tilaisuutta ei käytetä.

Syy oli tietenkin pelko lopputuloksesta. Kaikki tietävät, että noin kaksi kolmasosaa helsinkiläisistä *kannattaa* Malmin lentokentän säilyttämistä ja kehittämistä. Se ei vain ollut vihervasemmiston ideologian mukaista ja oli tiettyjen grynderi-intressien vastaista.

Ei auttanut, että kaksi kansainvälistä suojelujärjestöä ovat julistaneet Malmin lentokentän kulttuurihistoriallisesti uhanalaiseksi alueeksi. Ei vaikuttanut vihreisiin, että alueella on suojelua kaipaava perhosniitty.

Ei kiinnostanut, että Helsinki-Vantaalla kopterit ovat vaaraksi muulle lentoliikenteelle. Ei ollut apua siitäkään, että korvaava pienlentokenttä puuttuu ja maksaa vähintään puoli miljardia euroa. Eikä auttanut asiaa, että lentoliikenne sähköistyy ja toimintaympäristö Malmilla on muuttunut kaupunkikentän eduksi.

Ja lisäksi ovat nämä uudisrakentamista vastustavat seikat, kuten upottava pohja, sulfiittisavi ja jäänestoaineiden täyttämä maaperä, joka täytyisi vaihtaa.

Ympäristöpuoluetta näytteleviä vihreitä ei kiinnosta kulttuuriympäristön suojelu eivätkä kaupungin luontoarvot lainkaan, vaan puolue rajaa huolensa turvapaikkapolkujen takaamiseen ja lähi-itäläisten yksinhuoltajaäitien hiilijalanjäljen kompensoimiseen.

Totuus on, että Helsingin yleiskaavassa on varattuna riittävästi maata asuinrakentamiseen ilman Malmin lentokentän tuhoamista, myös väestönkasvuennusteet huomioiden. Totuus on, että asuntopula johtuu rakennuttajien ja pankkien haluttomuudesta tuottaa vähääkään liikaa asuntoja markkinoille ja pyrkimyksestä välttää hintojen laskua.

Helsingin asuntopula on markkinamekanistinen ilmiö, eikä sillä ole mitään tekemistä Malmin lentokentän rakentamisen tai rakentamattomuuden kanssa.

Vihervasemmiston täytyy saada uusi Jakomäki koilliseen kaupunginosaan vaikka pakolla, niin on sitten uusi paratiisi Mumbaista tuleville akavalaisille koodaajille. Sieltä voi rämpiä kumipyöräliikenteen varassa keskustaan töihin, kun ratikka ei mene eikä metro kulje ja rautatieasemalle on matkaa.

Kansanäänestysten ylenkatsominen paljastaa, millainen DNA ”demokraattisina” esiintyvien vasemmistopuolueiden sisällä piilee. Mitäpä muuta vasemmisto voisi olla kuin kansanvallan vastainen, sillä vasemmiston historiallinen evoluutio nojaa totalitarismin perinteeseen, autoritaarisuuteen ja yksilönvapauden kiistämiseen? Autoritareita he eivät ole.

Sama karu vallan käyttö on syynä siihen, miksi myöskään maan hallituksen kokoonpano ei vastaa eduskuntavaalien tulosta, joka on mitätöity turhana populismina.

Suomessa on vasemmistoenemmistöinen hallitus, vaikka eduskunnassa on selvä oikeistoenemmistö, ja kyseisen ristiriidan seurauksena moni asia

valtakunnanpolitiikassa mättää. Pääministeri tekee pyöreitä päiviä baareissa, ja hätätilalainsäädäntö pakolaistulvan torjumiseksi edelleenkin puuttuu, vaikka aseiden kalina kuuluu jo Ukrainasta asti.

Maanantaina 27. joulukuuta 2021

MIKSI LEWIS HAMILTON VOITTAA?

Kamppailu vuoden 2021 F1-mestaruudesta jäi tämänpäiväisen osakilpailun jälkeen tasapisteisiin Max Verstappenin ja seitsemän maailmanmestaruutta voittaneen Lewis Hamiltonin kesken. Tämä merkitsee, että viimeiseen kilpailuun lähdettäessä taistelu ikään kuin alkaa alusta.

En salaa mitenkään sitä, että inhoan F1-kilpailuja, sillä tapahtuma on perin ideologinen. Kirjoitin aiheesta jo vuonna 2003 esseen ”Miten teknologia ja vauhtisokeus fasinoivat massakulttuuria? F1-huumaa filosofisesti formuloituna”.[329]

Urheiluun ei kuulu se, että kilpailijoille annetaan erilaiset välineet. Se on samanlaista kuin hiihtokilpailijat ja säkkijuoksijat koottaisiin yhteen tai pelattaisiin pokeria omilla nopilla. Urheilun tunnusmerkki on reiluus, ja se on F1:stä kaukana.

Urheilun ei pitäisi myöskään vaarantaa henkeä eikä terveyttä. Samalla kun MTV3 glorifioi kolarihulluista kuskeista sankareita, jotka kömpivät ehjinä romukasojen keskeltä, saman konsernin kaupallinen radiokanava raportoi viikonlopun paluuliikenteessä tapahtuneista kuolonkolareista! Yksi käsi ei tiedä, mitä toinen tekee.

Tuhoisat samastumisen mallit vaikuttavat ihmisiin alitajuisesti, ja lopulta kansa kolhii itseään kuoliaaksi liikenteessä. Mitä populismia valtavirtamedialta!

Identiteettipoliittiset formulakilpailut

F1-kilpailut ovat myös politisoituneet, eikä kyse ole vain sirkushuvien tarjoamisesta, vaan kisojen kautta katsojille syötetään identiteettipoliittista pehmitystä.

Asia avautuu pohtimalla, miksi formula-ajaja Lewis Hamilton on menestynyt jatkuvasti. Vastaus on, että hän ajaa koko viiteryhmänsä puolesta, ja hän on saanut Mercedes-Benzin rahatiimin työskentelemään omaksi edukseen.

Selityksenä lienee, että suuri osa kyseistä automerkkiä valmistavan Daimler-Benzin osakekannasta on lipsahtanut arabiomistukseen, ja kansainvälisen autoliiton FIAn puheenjohtajaksikin nostettiin Arabiemiirikuntien edustaja, joka haluaa kehittää autourheilua ”alueellisesti tasa-

arvoisempaan suuntaan”.[330] Tasa-arvo urheilukilpailuissa on kuin rauha ja sota Orwellin romaanissa.

Näyttönä identiteettipoliitikalla ratsastamisesta ovat ajoneuvoihin näkyvästi kiinnitetyt sloganit *We race as one*. Tosiasiassa puolueellisuus on karkeaa. Asian paljasti Mercedes-tallissa pitkään ajanut mutta sittemmin sopimuksensa menettänyt Valtteri Bottas MTV3:n haastattelussa 23.9. 2021, ja TV-kanavan sivusto kirjoitti:

> Valtteri Bottas kertoo, ettei Mercedes-talli ole tällä kaudella sallinut hänen osallistumistaan taisteluun kuljettajien maailmanmestaruudesta. Röyhkeän itsekkääksi hän ei silti aio edessä olevasta tallin vaihdoksestaan huolimatta ryhtyä.[331]

Tosiasiassa avoin kilpailu ei olisi suomalaiselta ”röyhkeää itsekkyyttä”. Röyhkeää itsekkyyttä on rakentaa saman tiimin toiselle pelurille Hamiltonille parempi auto ja kilpailutaktiikka sekä kieltää toista menestymästä. Esimerkkejä löytyy.

Meksikon F1-kilpailussa 7.11.2021 ensimmäisen lähtöruudun saavuttanut Bottas pakotettiin tallimääryksellä päästämään toisena ollut Hamilton ohitseen. Autot lähestyivät lähtösuoran kurvia rinta rinnan, mutta Bottas päästikin kolmantena olleen Verstappenin ulkokautta ohi, jolloin hollantilainen livahti kurvissa molempien ohitse ja varmistelemaan MM-johtoaan Hamiltonia vastaan.

Kuin kostoksi tallille Bottas pyörähti lopulta radalla luopuen siten myös tallipisteiden tavoittelusta, mistä Hamilton haukkui häntä.[332] Ei ollut suomalainen sillä kertaa alistuva ja nöyrä.

Valtteri Bottas on ollut Mersulla vain siksi, että kukaan muu kuin suomalainen ei suostuisi hävitettäväksi ja nöyryytettäväksi joukkueen sisäisessä tiimipelissä. Bottas on ollut Hamiltonin valkoinen miespalvelija. Hän ei haasta eikä kilpaile, niin kuin edeltäjänsä Nico Rosberg, vaan kaveeraa, mistä Hamilton on antanut hänelle aiemmin kiitosta.[333]

Iltapäivälehdistö on rakentanut Bottasista sankarillista häviäjää kerronnalla,[334] jossa Hamiltonin työntäminen mestariksi nähdään sinivalkoisen olympiajuoksun veroisena Suomen lätkäisemisenä maailmankartalle. Harvoin on pelkällä häviämisellä luotu yhtä paljon mainekarismaa, eikä logiikkaa voi ymmärtää muutoin kuin seurauksena identiteettipoliittisesta myllytyksestä.

Jokaiselle, joka F1-lajista jotakin tietää, on selvää, että jompikumpi tallin ajajista johtaa tiimiä ja auto räätälöidään niin sanotulle ykköskuskille sopivaksi.

Yhdysvaltain kisaviikonloppuna 22.10.2021 Valtteri Bottas pudotettiin tallin toimesta jo kuudennen kerran moottorinvaihdon verukketta käyttäen viisi sijaa alaspäin, jotta Hamilton voitiin nostaa varmasti hänen edelleen aika-ajoissa.[335] Hamiltonille aika-ajorangaistukseen ja lähtöpaikan

pudotukseen johtavia moottorinvaihtoja ei ollut tehty yhtään, vaan auto näyttää hajoavan aina vain Bottasilta.

Bottasin alamaisuus piilee hänen suvaitsevuudessaan, jonka mukaisesti hän on auttanut toisen kilpailijan toistuvasti maailmanmestariksi. Eri asia on, onko tämä hyväntekeväisyys enää urheilun oman idean mukaista, vai olisiko Bottasin paikka jo kansainvälisissä avustusjärjestöissä.

Pitkään aikaan kukaan britti ei olekaan voittanut formulakilpailuissa

Formulat on vesitetty identiteettipoliittisella Black Lives Matter -kampanjalla, jota Hamilton on edistänyt esiintymällä varikolla BLM-paita päällään. Tapahtumajärjestäjän suora viittaus valkoisen väestön syyllistämiseen näkyy myös sloganissa *Stop racism*, jolla torjutaan BLM-etuoikeuttamisen aiheuttamia epäilyjä ja vastaväitteitä.

Entinen lajipomo ja TV-oikeudet pitkään omistanut Bernie Ecclestone sanoi BLM-kampanjoinnista vuonna 2020, että ”tummat ihmiset ovat usein rasistisempia kuin valkoiset”,[336] ja sai aikaan *woke*-kohun sekä vaatimuksen hänen erottamiseksi tehtävistään.

Totuus on, että Hamilton ei ole muita parempi tai muista erottuva ajotaitojensa vuoksi, vaan hän erottuu porukasta siksi, että muut pelkäävät hänen identiteettipoliittista valta-asemaansa ja väistelevät siksi. He näkevät taustapeileistään Hamiltonin tulevan ja ajattelevat, että on aivan pakko väistää, jottei joutuisi kuulemaan ”rasismista”.

Poikkeuksena on tuo hollantilainen Max Verstappen, joka on ilmeisesti saanut tarpeekseen kotimaassaan harjoitetusta maahanmuuttopolitiikasta, ja hänen tuekseen on organisoitunut oranssiliikkeeksi itsensä nimennyt kansanliike. Hän uskaltaa voittaa.

Mitään oikeaa dominanssia Hamilton ei taitojensa puolesta osoita. Dominoivuus on suhdekäsite, eikä sitä esiinny ilman muiden hyväksyntää. Muut puolestaan on syyllistetty länkytyksellä valkoisen miehen pahuudesta niin, että syyllisyydentunne on sisäistynyt pysyväksi traumaksi heidän itsetuntoonsa, ja jokin heidän sisällään sanoo, että täytyy hävitä, täytyy väistää, sillä rikkaat länsimaat...

Puhun asiasta, koska sillä on yleistä merkitystä koko yhteiskunnalle. Identiteettipolitiikalla ja rasismisyytöksillä orjuuttava ajattelu on kahlinnut valkoiset ihmiset pysyvästi häpeäpaaluun ja kaakinpuuhun ilman mitään syytä. Asiasta huomauttajia ja tämänkaltaisen tulkinnan esittäjiä moititaan sitten ”vihapuheesta”.

Psykologian näkökulmasta viha voi olla myös myönteinen tunne, kun se auttaa voittamaan oman objektina olemisen ja vapautumaan siitä alisteisuudesta, johon Euroopan kantaväestöt on ajettu maahanmuuttajien harjoittamalla syyllistämisellä. Epäreilua peliä on oikein vastustaa.

Hyvänä puolena on formulakisojen siirtyminen MTV3:lta ensi vuonna Viaplayn maksukanavalle. Toivottavasti valtateiden vauhtihulluus ja kuolokolarit lähtevät laskuun.

Päivitys 13.12.2021

Kun Max Verstappen voitti F1-maailmanmestaruuden ohittamalla Hamiltonin viimeisen osakilpailun viimeisellä kierroksella, ei Hamiltonia kyydittänyt Mercedes-Benz hyväksynyt sankarillista ohitusta vaan teki valituksen Kansainväliselle autoliitolle FIAlle, jotta Verstappenin voitto saataisiin kumotuksi.[337] Talli veti myöhemmin valituksensa pois mutta kieltäytyi Hamiltonin itsensä tavoin osallistumasta palkintojen jakogaalaan.[338]

Hamiltonin pullikointi olisi voinut aiheuttaa hurjan viiteryhmäpoliittisen myrskyn, mikäli MM-kannu olisi viety Verstappenilta tuomarien jälkipelillä. Myös julkinen sana piti Hamiltonin ja taustaryhmänsä suonenvetoa heikkohermoisena.[339] Hamiltonilla olisi oppimista Valtteri Bottasin mestarillisesta tavasta hävitä!

Lohdutukseksi Hamilton kävi hakemassa Windsorin linnasta ritarin arvon,[340] jolla voitiin hillitä identiteettipoliittista kuohuntaa. Ritari? Epäurheilijamaista käytöstä, sanon minä, ja merkki omahyväisestä ja ahneesta käytöksestä.

Perjantaina 31. joulukuuta 2021

KOHTI KRIISIEN SYÖKSYKIERRETTÄ

Suomen valtion johdossa on istunut kaikkien aikojen vasemmistolaisin ja taloutemme kannalta tuhoisin hallitus. Se ei ole äänestäjien syytä, sillä kansa valitsi eduskuntaan selvän oikeistoenemmistön vuonna 2019.

Vasemmistoenemmistöisen hallituksen muodostamisesta voi syyttää Keskustaa, joka suostui vihervasemmiston tilkkeeksi, ja Kokoomusta, joka ajoi itsensä oppositioon suostumatta yhteistoimintaan Perussuomalaisten kanssa.

Vihervasemmistolainen hallitus ei ole laittanut valtion menoja tärkeysjärjestykseen, vaan se on riidellyt vasemmistopuolueiden, Vihreiden ja Kepun kesken rahankäytöstä. Hallituspuolueet ovat ratkoneet erimielisyyksiään hyväksymällä toistensa esittämät menojen lisäykset ja laittamalla laskut valtion velkapiikkiin.

Julkisen talouden tuhoisa velkaannuttaminen on johtanut Suomen koko tulevaisuuden häikäilemättömään miinoittamiseen. Missään muussa pohjoismaassa valtiontalouden tila ei ole yhtä huono, ja kyseisestä tuhopolitiikasta voi syyttää vain ja ainoastaan vihervasemmistolaista heppatyttöhallitusta, josta on tullut todellinen kansanvihollinen.

Koronakriisin ja euroalueen valuvikojen sekä todennäköisen romahduksen lisäksi edessä on kaikkien EU-maiden valtiontalouksien pysyvä rahoituskriisi, joka pilkistää esiin heti, kun globaali terveyskriisi saadaan väistymään.

Ei ole epäilystäkään, ettei jokin suuri tai pieni maailman mahtivaltio käyttäisi länsimaiden horjahtelevaa tilannetta hyväkseen aloittaakseen globaaleja voimasuhteita järkyttävän mullistuksen. Sellainen maa voi olla Venäjä, Kiina, Pohjois-Korea tai Iran, joilla kaikilla on turvanaan ja uhkanaan ydinase.

Kriisien päälle syntyvät kriisit johtavat ennen pitkää kriisien syöksykierteeseen, jonka tuloksena myöskään Suomi ei ole entisensä, ja hyvinvointi-Suomi on lopullisesti menetetty.

Suomi ei ole pitkään aikaan ollut valtio, jossa kansalaiset voivat hyvin. Hyvinvointivaltiossa hyvin on voinut vain valtio ja sekin hillittömän velanoton tuloksena. Vihervasemmiston tapa roiskia valtion varoja vieraiden kansakuntien hyväksi on ollut Pölhö-Kustaan politiikkaa ja Turmiolan Tommin talonpitoa.

Surkeinta ja säälittävintä on, että aikana, jolloin maassa olisi tarvittu tarkkaa taloudenpitoa ja vastuunottoa, valtiomme johdossa on ollut sotien jälkeisen ajan huonoin ja tuhlaavaisin hallitus.

Mikään moraali maailmassa ei velvoita auttamaan vieraita valtioita tai kansakuntia omaksi velaksi, mutta niin vihervasemmistolainen hallitus on tehnyt. Se on toiminut myös kansalaisten perusoikeuksien vastaisesti, kuten Salvador Allenden hallinto Chilessä, tunnetuin seurauksin.

Tuhopolitiikan edistämisessä on erityisesti kunnostautunut Vihreä Liitto, joka on rikkonut kansalaisten omaisuudensuojaa ekososialistisilla ja viherkommunistisilla velvoitteilla. EU-lähtöiset taksonomia-asetukset ja ympäristönsuojelulait on ajettu Suomessa läpi kansalaisten perusoikeuksien ja koko kansantaloutemme etujen vastaisesti.

Muutamien teollisuusalojen suuryritykset ovat asettuneet näyttelemään kiilusilmäisten viherfundamentalistien kupleteissa vain välttyäkseen vihreiden harjoittamalta maineterrorilta ja ollakseen hulluille mieliksi.

Hirttoköyttä kansalaisten kaulan ympärillä on kiristetty polttoaineiden hinnankorotuksilla, hiilivoimasta luopumisella, kalliilla ja tappiollisilla investoinneilla tuulivoimaan ja ”vihreään siirtymään” sekä ylimitoitetulla ympäristöpolitiikalla, jonka tuloksena suomalaisia pakotetaan hiilineutraaliuteen muuhun maailmaan verrattuna etuajassa.

Palkkioksi tästä kilpailusta on luvassa ennennäkemätön energiakriisi ja sitä kautta myös talouden luhistuminen, ja kaikki tämä pelkästään sekopäisten vihervasemmistolaisten vuoksi, jotka eivät osaa pitää edes omasta taloudestaan huolta vaan jotka ovat yleensä julkisen talouden elätettäviä lähiöpultsareita ja muita urbaaneja ovelia.

Vihervasemmiston harjoittama vandalismi näkyy myös henkilökohtaisella tasolla, jolla kateutta, kostoa ja omaa häpeäänsä hautovat *woke*- ja

cancel-aktivistit harjoittavat katalaa ja luokkakaunaista maineterroria. Siitä olen joutunut myös itse kärsimään vihervasemmistolaisen ja feministisen median pimputettua mandoliiniaan mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* vastaan.

Vihervasemmiston punikkifasistit vihasivat kansallismielisyyttäni niin paljon, että he tekaisivat vasemmistolle tyypillistä dialektista merkitysten kääntöä soveltaen syytökseksi ”naisvihan”, jonka kautta he alkoivat projisoida omaa *homovihaansa* minua kohti.

Myös mediamoguli William Randoph Hearst kosti tunnetusti elokuvantekijä Orson Wellesille sen, että hän oli piirtänyt karrikatyyrin Hearstista elokuvassaan *Citizen Kane*. Wellesin ympärille lavastettiin seksiskandaali, joka näyttää olevan ajasta aikaan tehokkain tapa herättää kohua ja kytkeä yleisöjen aivot pois toiminnasta. Myös Julian Assagnen hyvää mainetta toden puhujana ja paljastajana yritettiin turmella seksuaalisuuteen liittyvällä skandaalilla.

Skandalisaatioiden ei olisi pitänyt liioin vaikuttaa minuun eikä asemaani, sillä olin jo itse skandalisoinut itseni ja käyttäytymiseni olemalla perussuomalainen homo. Sen sijaan sukupuoliargumentti oli vielä käyttämättä, joten vihervasemmistolainen media ja feministinen opetusministeriö tarttuivat siihen ja alkoivat syyttää minua ”naisvihasta”, kun en harjoittanut heteroseksuaaliselle normistolle tyypillistä naistenpalvontaa vaan sanoin totuuden siitä, kuinka kompleksisia naisten ja miesten suhteet ovat. He veivät julkisen keskustelun omasta mielestään kenties kiihottavaan mutta brutaaliin raiskausten viitekehykseen peittääkseen tosiasian, ettei minua kiinnosta eikä tutkimustoimintaani liikuta vähääkään heterosällien ja -ämmien omassa kanssakäymisessään kokemat ongelmat.

Julkinen järjenkäyttö ja valtionpolitiikan tila kärsivät pahoin naisten ja miesten välisten suhteiden ristiriidoista. Jos tämän lausuminen on jonkun mielestä naisvihaa, siihen voi olla syyt naisissa itsessään.

Olen aina ajatellut, että filosofin tehtävä olisi esittää yhteiskuntakritiikkiä eikä noudattaa viranomaisten näkemyksiä ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”. Asemaani vahvistaa olennaisesti se, että myös kuninkaat ovat joutuneet laajalti median mudanheiton kohteiksi, joten ihmekös tuo, jos en minä. Paikkaansa pitää Nietzschen ajatus, että vasta kun ihmistä on julkisesti kivitetty, hän istuu lujasti valtaistuimellaan.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien Internet-sivuillaan julkaisemia juttuja. Verkossa julkaistua aineistoa on voitu muokata viittaamisen jälkeen.

1. Émile Durkheim teoksessaan *Sosiologian metodisäännöt* (suom. Seppo Randell, alkut. *Les règles de la méthode sociologique*, 1895, Helsinki: Tammi, 1982, s. 86).
2. Kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020) vastaanotosta reseptiotutkimuksen *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022). Jälkimmäisessä kerroin tavasta, jolla media toimi mediatutkimuksen paimenena ja opetusministeriö painosti teokseni julkaisijaa taloudellisella kiristyksellä vahvistaen siten esittämäni media- ja tiedekritiikin entistäkin selvemmin perustelluksi. Molempia teoksia voi ladata elektronisena julkaisuna Internetistä.
3. Oula Silvennoiselle myönnettiin Suomen Akatemiasta 434 485 euron määräraha 5.5.2017 ja jatkoksi vielä 27 013 ja 20 708 euroa, eli yhteensä 482 206 euroa hankkeeseen nimeltä ”Suomi ja Lopullinen ratkaisu: valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa” (päätökset 307702, 314160 ja 335532).

   Kyseisessä ”tutkimuksessa” kaiveltiin suomalaisten jatkosodassa ylläpitämiä vankileirejä pyrkimyksenä lavastaa suomalaisten käymä puolustussota Neuvostoliitossa asuvien ”kansanmurhaksi”. Koska tieteiden rahoituksesta päättävät usein natsitraumaa hyödyntävät ja voittajien historiaa edustavat ulkomaalaiset tahot, jotka eivät ymmärrä suomalaisten näkökulmaa lainkaan, on rahojen valutus Silvennoiselle ollut vuolasta. Arvostelin asiaa teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 153–154 ja teokseni *Pavlovin koirat* sivuilla 140–141. Silvennoinen ei ole pystynyt pahimmallakaan asioiden vääristelyllä kumoamaan sitä, että Suomen sodanjohdon ja sota-aikaisten hallitusten tekemät ratkaisut olivat historian kulku ja konteksti huomioon ottaen täysin oikeita. <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/>.
4. Suomen Akatemia rahoitti 24.4.2015 tekemällään päätöksellä numero 287966 Veronika Honkasalon Nuorisotutkimusverkosto ry:ssä harjoittamaa manipulointia 280 104 eurolla muun rahoituksen ollessa 120 045 euroa. Tendenssimäisen hankkeen otsikkona oli ”Sukupuolten tasa-arvo, etnisyys ja seksuaalisuus – Monikulttuurinen seksuaalikasvatus Suomessa, Ruotsissa ja Norjassa”, eli hankkeessa pyrittiin edistämään kaikkia vihervasemmistolaisen feminismin agendoja: etnistä sekoittamista, monikulttuuri-ideologiaa ja seksuaalisesti sekavaa ajattelua.

   Hankkeen suurisuuntaisuus kaventui lopulta koskemaan vain Suomen oloja. Loppuraportin mukaan rajoja oli rakennettu ”sukupuolten tasa-arvoon liittyvien ennakkooletusten varassa suomalaisiksi miellettyjen ja maahanmuuttajien välille”. Tuloksena esitettiin lähinnä mediaa koskevia banaliteetteja, kuten ”[t]asa-arvo näyttää olevan polttavan julkisen keskustelun ja poliittisten erityistoimenpiteiden kohde erityisesti silloin, kun tehdään eroa suomalaisen ja ’vieraan’ kulttuurin välille”.

   Kaikki Honkasalon julkaisut vuosilta 2015–2019 olivat yhtä lukuun ottamatta muiden tutkimuksiin liittyneitä osia. Vain artikkeli “Sex Education” julkaisussa “Culture and Sexuality in Finnish Health Education Textbooks” oli Honkasalon yksin kirjoitta-

ma. Hän oli lukenut käytössä olevat terveystiedon kirjat ja etsinyt niistä kohtia, joissa ei ollut huomioitu Suomessa asuvia maahanmuuttajia. Honkasalo oli jo aiemmassa toiminnassaan julkaissut artikkelin ”Se suuri ero – Kulttuuri ja seksuaalisuus terveystiedon oppikirjoissa” (*Nuorisotutkimus* 1/2013, s. 6–22), joka nimensä ja tiivistelmänsä perusteella vaikuttaa olevan sama kuin myöhemmässä hankkeessa englanniksi julkaistu teksti.

Mitättömiä ja itseään toistavia tuotoksia siis, mutta tueksi paljon rahaa. Vaikuttaa siltä, että Suomen Akatemian feministisessä kartellissa rahoituksen runsaus on suoraan verrannollinen tulosten arvottomuuteen. <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/>.

5. Inari Sakki paljasti oman metodologisen kyvyttömyytensä Suomen Akatemian 261 902 eurolla rahoittamassa tutkijatohtorihankkeessa ”Miten nykyisyys heijastaa menneisyyttä? Kansalliset historiakäsitykset, kollektiiviset tunteet ja äärioikeiston kannatus”, jonka hän sai Helsingin yliopistoon vuosiksi 2011–2015. Poliittisen historian professori ja eduskuntatutkimuksen keskuksen johtaja Markku Jokisipilä moitti hanketta tarkoitushakuisuudesta, jonka mukaisesti Sakki sanoi pyrkineensä herättelemään haastattelemissaan henkilöissä syyllisyydentuntoja maahanmuuton edistämiseksi (Aamulehti 22.9.2011). Totesin myös itse teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 149–152, että syyllistäminen ja tarkoitushakuisuus eivät ole tieteellisesti hyväksyttäviä tapoja toimia.

   Koska Sakin toimintaa ei oikeasti arvosta kukaan historioitsija, Suomen Akatemia *lisäsi* hänen rahoitustaan myöntämällä yhteensä 122 648 euroa hankkeeseen ”Kansakunnan tarinat – Historian representaatiot mediassa politiikassa ja opetuksessa” vuosiksi 2016–2022, jotta Sakki voisi hyökätä itseään koskevaa arvostelua vastaan. Vuonna 2020 Suomen Akatemia kaatoi Sakille pyöreät 480 000 euroa oikeistolaista ajattelua soimaavaan propagandahankkeeseen nimeltä ”Mobilisoiva populismi – Mielikuvat, tunteet ja identiteetti”, joka toimeenpannaan Itä-Suomen yliopistossa, ja rahoitus ulottuu vuoteen 2024. Suomen Akatemian rahoitushausta voi tarkistaa, että akatemia on polttanut veronmaksajien rahoja Inari Sakin arvottomaan tendenssitutkimukseen aikavälillä 2011–2024 yhteensä 1 178 062 euron arvosta. <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/rahoituspaatoshaku/>.

   Vuonna 2019 Koneen Säätiö antoi Inari Sakille 391 400 euron määrärahan hankkeeseen ”Populismin vetovoima: mielikuvat, tunteet ja identiteetit”, vaikka populismin käsite on kyseisessä pseudotutkimuksessa määrittelemättä tai määritelty päin seiniä, ja tarkoituksena on vain irvikuvallistaa kansanvaltaisten puolueiden, kuten Perussuomalaisten, toimintaa ”syvähaastattelemalla” kyseisiä puolueita äänestäneitä, toisin sanoen painostamalla tutkittavia lipsautuksiin, joista voi tehdä otsikointikelpoisia yleistyksiä. <https://koneensaatio.fi/apurahat-ja-residenssipaikat/populismin-vetovoima-mielikuvat-tunteet-ja-identiteetit/>.

6. Feministi ja persuvihaaja, yliopistonlehtori Liisa Nieminen Twitterissään 27.10.2019.

7. Hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen Twitterissään 8.9.2020.

8. Tasa-arvolautakunnan puheenjohtajan Tuomas Ojasen päätös 14.8.2020 YVTltk 855/2020, jonka alla oli myös pääsihteerin Juhani Kortteisen nimi. Ks. kirjaani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022, s. 166–170).

9. Ks. kirjani *Pavlovin koirat* lukuja 5.4, 5.5 ja 5.6.

10. Yleisradion toimittaja Katri Makkonen Jussi Halla-aholle ja Riikka Purralle TV1:n-studiossa 15.6.2020.

11. Ks. Timo Vihavaisen blogikirjoituksia ”Anti-intellektualismin ydin” (12.6.2020) ja ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” (13.6.2020). Kirjoituksissa haukuttiin vihervasemmistolainen valetieteellisyys, ja teokseni kohtelua pidettiin merkkinä median ohella myös tiedeyhteisön tyhmistymisestä.

12. Sama.

13. Johanna Sirén-Kaplas Perussuomalainen-lehden kirjoituksessaan ”Hankamäen ’Totuus kiihottaa’ esittää surullisen skenaarion” 12.6.2020.
14. Yleisradion verkkouutiset pyrki lavastamaan toimittajien avoimesti vihaaman Donald Trumpin kansankiihottajaksi 9.1.2021 julkaistussa ja toimittajakollektiivin kirjoittamassa jutussa ”’Presidentti Trump kutsuu sinut Washingtoniin’ – näin kongressiin tunkeutuneet ääriryhmät suunnittelivat valtausta netissä”.
15. Yleisradion verkkouutiset 7.1.2021 ”Miten on mahdollista, että sekalainen väkijoukko valtasi yhdessä hetkessä Yhdysvaltain kongressin? Lue kolme selitystä”. – Sitä selitystä ei kerrottu, että todennäköisesti valtaajien joukossa oli suuri määrä vasemmistolaisia rabulisteja, jotka halusivat tehdä mielenosoituksesta mellakan.
16. Aiheesta kertoi vaihtoehtoinen uutislehti BuzzFeedNews.com 7.1.2021 julkaistussa jutussa “A facial recognition company says that viral Washington Times ‘Antifa’ story is false”.
17. Kaleva 9.1.2021 ”Petteri Orpo: Capitolin valtaaminen näytti, mihin populismi pahimmillaan johtaa – ’Mitä tapahtuu muualla, voi tapahtua myös meillä’”.
18. Valtavirtamedia innostui Donald Trumpin Twitter- ja Facebook-tilin sulkemisesta, mistä esimerkkinä on Iltalehden 7.1.2021 julkaisema juttu ”Twitter ja Facebook jäädyttivät Trumpin tilit – ehti vielä kehottaa kannattajiaan menemään kotiin”.
19. Reuters 13.10.2020 “Mark Zuckerberg, Priscilla Chan donate $ 100 million more to U.S. election infrastructure”.
20. Yleisradion toimittaja Anna Karismo kirjoitti Ylen verkkouutisissa 7.11.2020 julkaistussa jutussaan ”Trump ei ole osoittanut tappion myöntämisen merkkejä – miten Valkoisen talon vallanvaihto etenee?”, että turvallisuusviranomaiset voivat tarvittaessa siirtää tappiotaan tunnustamattoman Trumpin ”väkisin ulos” Valkoisesta talosta.
21. Donald Trump YouTube-kanavallaan 8.1.2021 <https://www.youtube.com/watch?v=iFADopBnb_U>.
22. Yleisradion verkkouutiset 12.1.2021 ”Reetta Rädyn kolumni: kansan jakautumisen kauhistelun sijaan voisi miettiä, mistä jakautuminen johtuu”.
23. Mainittakoon, että olen ennenkin joutunut korjailemaan toimittaja Jussi Ahlrothin ajatusvirheitä; muun muassa kesällä 2019, kun hän oli kirjoittanut Helsingin Sanomiin jutun ”Kuplan filosofi”, jossa annettiin virheellinen ja vääristelevä kuva Immanuel Kantista. Oikean kuvan saamiseksi kannattaa lukea kirjoitukseni ”Kant: monikulttuurisuuskriittinen filosofi ajallemme” (29.7.2019), joka löytyy teoksestani *Poliittisesti korrektia*.
24. Kyseinen blogikirjoitukseni 7.6.2020 jäi viimeisekseni Uuden Suomen puheenvuoropalvelussa, koska toimitus lopetti kirjoitusoikeuteni julkaistuani seuraavana päivänä 8.6.2020 uuden kirjani tiivistelmän: ”Totuus kiihottaa – Mitä sanon mediatutkimuksessani?”.

    Tuo kirjoitus löytyy edelleen Blogspot-blogistani ja teoksestani *Alaston totuus*. Uuden Suomen toimitus ei halunnut kuulla eikä kenenkään muunkaan ymmärtävän totuutta kirjastani *Totuus kiihottaa* vaan sensuroi johdannon kirjaani ja julkaisi oman puheenvuoroni sijasta toimituksen näpertelemiä peite- ja vastauutisia, joilla toimitus yritti vaientaa minut, valehdella kirjani sisällöstä ja julistaa sen ”naisvihamieliseksi”.
25. Ks. kirjoitustani ”Yle-politiikkaa: kulttuurimarxismista tulee marxilaista kulttuuria” 19.6.2016 teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*.
26. Yleisradion verkkosivut 14.2.2021 ”’Stockmannin asiakkaat ovat näyttelijöitä’ ja muita sepitteitä – suomalaisoppaat kertovat työstään neuvostoturistien kanssa”.
27. Näyttöä toimittajien tavasta palkita toimittajia antoi jälleen Journalistiliitto omassa omahyväisyydessään <https://journalistiliitto.fi/fi/sananvapauden-miekat-jarno-liskille-ja-aishi-zidanille/>.

28. Helsingin yliopiston verkkosivuilla julkaisiin henkilöjuttu, jossa Aishi Zidanin suotiin poseeraavan ja mainostavan itseään – ja jossa jutun laatijat pyrkivät levittämään näkemystä Helsingin yliopistosta monikulttuurisuuden ja monietnisyyden Mekkana <https://www.helsinki.fi/fi/uutiset/opetus/ylen-ulkomaantoimittaja-aishi-zidan-innoissaan-opinnoista>.
29. ”#Suostumus2018”-kansalaisaloitteen, jolla tähdättiin seksuaalisten vapauksien rajoituksiin, panivat alulle Vihreää Liittoa edustavat feministiset naiset <https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/KasittelytiedotValtiopaivaasia/Sivut/KAA_2+2019.aspx>.
30. Artikkeli on julkaistu National Library of Medicine -alustalla Internet-osoitteessa <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/29628512/>.
31. Yleisradion toimittaja Greta Virranniemi HIVin leviämiseen kannustavassa jutussaan ”Hiviä ennaltaehkäisevä lääke muuttuu maksuttomaksi Suomessa – Yhteiskunnalle satakertaisesti halvempaa kuin hiv-tartunnan hoito” 3.2.2021.
32. Aikakauskirja Duodecim julkaisi vuonna 2020 Jussi Sutisen, Jukka Hietalahden ja Eija Hiltunen-Backin kirjoittaman artikkelin ”HIVin ehkäisy lääkkein: prep nyt Suomessakin” (Duodecim 2020;136(11):1283–90).
33. Internet-sivusto ”360journalismia.fi” julkaisi 4.11.2020 Rasmus Ekströmin jutun ”HIV-estolääkkityshoidossa hurjat jonot – vain yksi lääkäri antaa reseptejä pääkaupunkiseudun julkisessa terveydenhuollossa”.
34. Aiheesta kirjoittivat Tapani Hovi, Asko Järvinen, Reijo Pyhälä, Matti Ristola ja Mika Salminen Duodecim-aikakauskirjaan artikkelin ”Virusten lääkeresistenssi” (Duodecim 2002;118(9):911–918).
35. Kirjoitin asiasta suositun kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 221, alaviite 442.
36. Yleisradion verkkouutiset 2.7.2021 ”HIV-estolääke vei pelon tartunnasta Simo Kauppisen seksielämästä – Jonot hoitoon venyvät, koska kysyntä yllätti HUSin”.
37. Simo Kauppinen edellä mainitussa jutussa.
38. Sama.
39. “Meta-analysis finds high but variable STI rates in PrEP studies – is PrEP the cause or a potential solution?” <https://www.aidsmap.com/news/jan-2019/meta-analysis-finds-high-variable-sti-rates-prep-studies-prep-cause-or-potential> 11.1.2019.
40. “Gay men get less HIV but more STIs after starting PrEP, meta-analysis finds” <https://www.aidsmap.com/news/jun-2018/gay-men-get-less-hiv-more-stis-after-starting-prep-meta-analysis-finds> 8.6.2018.
41. Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen ”Tartuntataudit Suomessa 2015” -raportista uutisoi sanomalehti Uusimaa jo 21.2.2017 julkaisemassaan jutussa ”Kuppaa, tippuria, sankkeria… – Tartuntojen määrä roimassa kasvussa”. Uusimaa-lehti oli korjannut sanan ”neekerisankkeri” poliittisesti korrektiin muotoon, mutta sitä lehden toimittajat eivät huomanneet, että seksitautien lisääntymisellä saattaa olla yhteys vuonna 2015 maahamme saapuneiden turvapaikanhakijoiden tekemiin seksuaalirikoksiin.
42. Oikeustieteen tohtori Jarkko Tontti tilitti syitä eroonsa Vihreästä Liitosta kirjoituksessaan ”Vihreistä keilaajista”, joka on julkaistu myös Tontin kokoelmateoksessa *Viisastuminen sallittu* (Helsinki: Kosmoskirjat 2016). <https://jarkkotontti.net/esseet-ja-arvostelut/vihreista-keilaajista/>.
43. Dosentti Mikko Paunio kertoi syitä eroonsa SDP:stä Oikean Median blogikirjoituksessaan ”SDP omaksui kriittisen rotuteorian ja hylkäsi meidät tavalliset suomalaiset” 14.2.2021 sekä valitti, että Uusi Suomi sensuroi artikkelin jälkeenpäin. Kriittisellä rotuopilla tarkoitetaan Yhdysvalloissa leviämään lähtenyttä rotukortin käyttöä, jossa vedotaan voimakkaasti ihmisrotuihin pyrittäessä oikeuttamaan ohituskaistojen ja positiivisen erityiskohtelun antamista ei-valkoisille valkoisen kantaväestön ohi. <https://beta.oikeamedia.com/o1-154200>.

44. Iltalehti kertoi Vihreiden entisen puoluesihteerin Panu Laturin taistelusta Eurooppaan tulleiden muukalaisten tekemän pahoinpitelyn seurauksia vastaan jutuissa ”Vihreiden ex-puoluesihteerin Brysselissä ryöstäneelle kahdeksan vuoden tuomio” 13.11. 2020 ja ”Reilu vuosi sitten pahoinpidelty Panu Laturi pääsi vihdoin käymään kotona – some täyttyi tsemppiviesteistä” 27.2.2021.
45. Kyseinen ajattelutapa on ominaista marxismi-leninismin ohella symboliselle interaktionismille, josta väittelin toisen kerran tohtoriksi ja joka on eräänlainen amerikkalaisen piilomarxismin muoto. Ks. teostani *Sosiaalipsykologian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa* (Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2015:20, Helsingin yliopisto, 2015, s. 102). Näkemystä, jonka mukaan ihmisen minuus voi kehittyä täysin vain, jos hän ottaa toisten ihmisten asenteet suhteessa itseensä ja siten identifioituu toisiin ihmisiin, Mead edusti muun muassa kirjoituksissaan, joita on julkaistu teoksessa *Mind, Self and Society* (Ed. Charles W. Miller, Chicago: Chicago University Press, 1934, s. 155).
46. Varoittavaa esimerkkiä ”salonkikelpoisena” pidetyn SDP:n keskustelukyvyttömyydestä antoi demarinaisten puheenjohtaja Tytti Tuppurainen Demokraatti-lehden 7.1.2017 julkaisemassa jutussa, jossa hän vastasi otsikon mukaisesti: ”Kenen kanssa hallitukseen, Tytti Tuppurainen, Antti Rinne ja Timo Harakka? – ’Rasistien kanssa ei tehdä kompromisseja’”. – SDP siis hyväksyy suoraan *oman edustajansa* Hussein al-Taeen selvästi rasistiset kirjoitukset, joita hän levitteli Facebookissa muun muassa juutalaisista ja homoista! Aiheesta kirjoittivat Yleisradion verkkouutiset 29.4.2019 julkaistussa jutussa ”Näitä törkykirjoituksia kansanedustaja al-Taee pahoittelee: rinnasti somalit ääri-islamisteihin, pilkkasi juutalaisia ja vihjaili Egyptin presidentin hirttämisestä”.
47. Toimittaja Anna-Liina Kauhasen juttu Helsingin Sanomissa 5.9.2018.
48. Yleisradion verkkouutiset 23.2.2021 sinänsä harvinaisessa faktauutisessaan ”Tehohoitopaikat täyttyvät vauhdilla ja potilaita siirretty jo Helsingistä muualle Suomeen – ylilääkäri: ’Pulaa hoitajista useilla osastoilla’”.
49. Yleisradion verkkouutiset immanentissa ja banaalissa faktauutisessaan ”Aluehallintovirastot kiristävät rajoituksia kiihtymis- ja leviämisalueilla” 28.2.2021.
50. Kansanedustaja Paavo Arhinmäen (vas.) ja ministeri Timo Harakan (sd.) valehtelusta muuan verkkovelho näperteli rap-videon, jolla esiintyvät myös pääministeri Sanna Marin (sd.) ja entinen valtiovarainministeri Jutta Urpilainen (sd.) <https://www.youtube.com/watch?v=gLPFNoQDnvg>.
51. Ilta-Sanomat 28.10.2021 ”EU hyväksyi Suomen elpymispaketin, rahaa tulossa 2,1 miljardia”. Sitä oli kuitenkin menossa yli kolminkertainen määrä.
52. Maahanmuuttajien osuus toimeentulotukea saavista löytyy kuntakohtaisesti Internetosoitteesta <https://kuntaluvut.fi/>. Asiasta kertoi myös Suomen Uutiset 1.3.2021 julkaisemassaan jutussa ”Vantaalla jopa 62 prosenttia pakolaistaustaisista saa toimeentulotukea – harvempi kuin joka kolmas käy työssä”.
53. Ilta-Sanomat uutisoi aiheesta 30.8.2017 julkaisemassaan jutussa ”Suomeen palaaville Isis-taistelijoille esitetty ’ohituskaistaa’ sosiaalipalveluihin – ministeriö pitää ongelmallisena.

    Perussuomalaisten kansanedustajan Mari Rantasen vastalauseesta ”ilmaisten terveyspalvelujen antamisesta laittomille maahanmuuttajille” kertoi Helsingin Sanomat 24.8.2017 julkaistussa jutussa ”Paperittomien aseman parantaminen kuumentaa tunteita Helsingin Perussuomalaisissa – ’Minusta on käsittämätöntä, että avataan tällainen Pandoran lipas’”. – Tosiasiassa juttu oli väärin otsikoitu, sillä laittomat maassa oleskelijat eivät ole vain ”paperittomia” vaan yleensä palautettaviksi määrättyjä, ja Rantasen esittämässä kritiikissä ei ollut kyse mistään tunteiden kuumenemisesta

vaan järjen käyttämisestä vihervasemmiston ja porvariston harjoittamaa hulluutta vastaan. ”Aseman parantaminen” oli todellisuudessa etuoikeuttamista.

Perussuomalaisten kansanedustajan Mika Niikon vastalauseesta vieraiden kansankuntien hyysämiseen kertoi Uusi Suomi 31.8.2017 julkaisemassaan jutussa ”Kansanedustaja: ’vierastaistelijoiden ohituskaistasta’: ’Isku tuhansia Vantaan asunnottomia kohtaan’.

54. Ks. toista väitöskirjaani *Sosiaalipsykolgian sydän – George H. Mead ja symbolinen interaktionismi sosiaalipsykologian tutkimustraditioissa ja toimijuuden teoriassa* (Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2015:20, Helsingin yliopisto, 2015, s. 147–149 ja 154–156).

55. Mainos oli Oulun yliopiston Internet-sivuilla <https://www.oulu.fi/fi/hae/ict> vuonna 2021, kunnes se poistettiin. Myöhemmin mainos julkaistiin uudelleen, jolloin poistettuja olivat väitteet naisten ”aliedustuksesta” ja ”sukupuoliedustuksen vääristymää” koskevasta ”korjaamisesta”.

56. Olen kirjoittanut asiasta tieteellisessä omaelämäkerrassani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009, s. 69–71).

57. Sauli Niinistö ei ole käyttänyt armahdusoikeuttaan juuri koskaan, mutta jostakin syystä hän armahti iranilaisperäisen maahanmuuttajan nimeltä ”Minoo” tämän tekemästä henkirikoksesta. Ilta-Sanomat kirjoitti tapauksesta toimittaja Laura Mannisen kirjoittamassa jutussa ”Nainen, jonka presidentti Niinistö armahti” 27.6.2021.

Ilta-Sanomien kiiltokuvamaisessa jutussa armahdetusta lavastettiin suorastaan pyhimysmaista mielikuvaa, joka välittyi sekä kuvamateriaalista että tekstistä. – Ei siis armoa suomalaisille, mutta maahanmuutajille kyllä, ovatpa heidän rikoksensa kuinka raskaita tahansa. Isänmaallisia ja tunnollisia suomalaisia tuomitaan ”rikollisiksi” heidän mielipiteistään, isänmaallisuudestaan ja kansallisen edun puolustamisestaan tekaistuihin rasismisyytöksiin vedoten ja sananvapautta loukaten.

58. Helsingin Sanomien toimittaja Jarno Hartikainen utopistisessa jutussaan ”Helsingin edustalle ehdotetaan ikuisen kesän tekosaaria – Miljoonan euron kilpailun voittajat mullistaisivat koko kaupungin lämmitysjärjestelmän” 16.3.2021.

59. Helsingin Sanomat iloitsi EU-jäsenmaksurahojen palauttelusta ilmastopoliittisiin hankkeisiin 15.3.2021 julkaistussa jutussa ”Hallitus julkisti alustavan suunnitelman elpymisrahojen käytöstä: ilmastopanostukset vähentävät hallituksen mukaan Suomen vuotuisia päästöjä kuusi prosenttia”.

60. Talouselämä kirjoitti vihervasemmiston ja EU:n yhdessä aiheuttamasta vahingosta sekä turpeen luokittelusta uusiutumattomaksi luonnonvaraksi kirjoituksessa ”Turpeen verotukseen uusi mekanismi ja vero lähes kaksinkertaisuu” 16.9.2020.

61. Jan Vapaavuori Helsingin Sanomien jutussa ”Helsingin edustalle ehdotetaan ikuisen kesän tekosaaria – Miljoonan euron kilpailun voittajat mullistaisivat koko kaupungin lämmitysjärjestelmän” 16.3.2021.

62. Vihervasemmistolainen hallitus on ilmoitellut koronarajoituksista verkko-osoitteessa <https://valtioneuvosto.fi/tietoa-koronaviruksesta/rajoitukset-ja-suositukset>.

63. Helsingin Sanomat 15.3.2021 ”Hallitus julkisti alustavan suunnitelman elpymisrahojen käytöstä: ilmastopanostukset vähentävät hallituksen mukaan Suomen vuotuisia päästöjä kuusi prosenttia”.

64. Yksi pahimmista kirjaani vastaan hyökänneistä oli MTV3:n uutistoimituksen päällikkö ja entinen ”Ellun kana” Eeva Lehtimäki, joka kirjoitti kanavan verkkosivuille kolumnin ”Pihtarikartelli ja lutkanarsisit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua”. – Huomautan, että en käyttänyt kirjassani sanaa ”pihtarikartelli” lainkaan, vaan Lehtimäki keksi sen itse. Aiheesta lisää kirjani *Pavlovin koirat* sivuilla 114–117.

65. MTV3:n verkkosivut iloitsivat valtiovarainministeriön, oikeusministeriön ja Åbo Akademin yhteistyönä laatimasta Kansalaispaneeli-raportista 30.3.2021 julkaistussa jutussa ”Vihapuhe käy asian sijaan kiinni ihmiseen, ja nyt toksinen ilmiö halutaan kitkeä Suomesta – ’Sananvapaus ei vain hyökkäävimpien oikeus’”.

Kunpa todellakin olisi niin, että sananvapautta ei pidettäisi vain hyökkäävimpien eli vihervasemmistolaisten maineterroristien mahdollisuutena, vaan myös kansallista etua edustavien isänmaallisten ihmisen oikeutena. MTV3:n hehkuttama Kansalaispaneeli edustaa ministeriöiden tilaamaa komiteamietintötiedettä, jolla ei sen tarkoitushakuisuuden vuoksi ole pennin jeniä tieteellistä eikä filosofista arvoa. Sitä paitsi aiheesta tarinoivan jutun otsikossa ei vastattu siihen, *kuka* ”toksisena” pidetyn ilmiön kitkemistä haluaa. Suotavaa olisi, että Suomesta kitkettäisiin vierasperäisten slangisanojen käyttö.

66. SDP:stä Kokoomukseen siirtyneen Juhana Vartiaisen surkeutta osoittavat Iltalehden 14.10.2014 julkaisema juttu ”Vartiainen rinnasti työttömät ja rikkaruohot” sekä Ilta-Sanomien 10.5.2012 julkaisema uutinen ”VATT:n Vartiainen HS:lle: Omistusasumista tuetaan liikaa”. Mikään näistä kannanotoista ei kelvannut suomalaisille.

67. Ilta-Sanomat julkaisi 21.3.2021 suuren henkilöjutun ”Näin miljardööri Mika Anttonen tippui pelistä – sisäpiiri kertoo nyt, millainen ’häikäilemätön’ Jan Vapaavuori on”.

68. Émile Durkheim teoksessaan *Sosiologian metodisäännöt* (suom. Seppo Randell, alkut. *Les règles de la méthode sociologique*, 1895, Helsinki: Tammi, 1982, s. 86).

69. Iltalehden Jarno Liski kirjoitti Tuomas Pöystin vastoinkäymisistä 29.3.2021 julkaistussa jutussa ”Oikeuskansleri Tuomas Pöysti kommentoi väitteitä VTV:n Yli-Viikarin uran pönkittämisestä: ’Ei voi sanoa että olisi perheystävä’”. Tytti Yli-Viikari oli saavuttanut mainetta laittamalla kauneudenhoitokulujaan Valtiontalouden tarkastusviraston laskuun.

70. Tuomas Pöysti selitteli asioitaan parhain päin Ilta-Sanomien toimittajan Olli Variksen 29.3.2021 kirjoittamassa jutussa ”Näin VTV:n Yli-Viikari eteni vaihdilla huippuvirkoihin – oikeuskansleri Pöysti kiistää suosimisen ja oikoo huhut: ’Emme ole perheystäviä’”.

71. Yleisradion toimittaja ajoi netti-influensseri Mira Aholan miinaan laatimalla 11.4.2021 Yleisradion verkkosivuille feminististä agendaa edustavan jutun ”Mira Ahola petti puolisoaan televisiossa ja sai valtavan viharyöpytyksen – naisvihan tarkoitus on pitää alisteiset ryhmät ruodussa, sanoo tutkija”. Kyseinen ”tutkija” ei tullut ajatelleeksi, millaista vihaa naiset osoittavat miespuolisojaan kohtaan omalla lorttomaisella käyttäytymisellään.

72. Katariina Mäkinen edellä viitatussa Yleisradion jutussa.

73. Yleisradion verkkouutiset julkaisivat 12.4.2021 Eero Mäntymaan ja Kirsi Skönin laajan jutun ”Siittiöiden loppu”, jossa valiteltiin ”miesten hedelmällisyyden” loppumista ja lavastettiin miehistä impotentteja surkimuksia sinänsä toteen näyttämättömiin biologisiin väitteisiin vedoten. Kyseisenlaisen pseudojournalismin tarkoitus lienee peitellä sitä yleishavaintoa, että miehet eivät enää kerta kaikkiaan halua ryhtyä naisten kanssa lasten hankintaan eivätkä perheen perustamiseen, koska suuri osa naisista on ryhtynyt sietämättömiksi pissiksiksi, joiden kanssa ei voi edes keskustella järkevästi.

74. Sama.

75. Olen kirjoittanut aiheesta otsikoilla ”Teurastusta terveyskeskuksissa” 2.4.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*), ”Abortus arte provocatus” 10.12.2011 (teoksessani *Valhe kaatuu*), ”Et ehkä omista geenejäsi – Asiaa abortista” 7.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Vihervasemmiston some-raivo myrkyttää eduskuntatyötä – Nyt aborttikiistassa 8.9.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

76. Yleisradion verkkouutiset ilkamoivat aiheesta STT:n levittämässä uutisessa ”Perussuomalaisten Sebastian Tynkkyselle taas syyte kiihottamisesta kansanryhmää vas-

taan – Tynkkynen kiistää syyllistyneensä rikokseen” 1.4.2021. Aprillipäivänä julkaistun jutun olisi toivonut olevan aprillia. Asioiden ytimeen osuva otsikko olisi ollut: ”Kansanedustaja jälleen syytteessä poliittisesta mielipiteestä”.

77. Yleisradion verkkouutiset tasapainotti perussuomalaisvastaista uutisointia ja politikointia kirjoittamalla vaihteeksi myös kristillisdemareita vastaan käytävästä kampanjasta 29.4.2021 julkaistussa jutussa ”Kansanedustaja Päivi Räsäselle syytteet kiihottamisesta kansanryhmää vastaan – vetoaa Raamattuun, katso video”. Tässä jutussa syytetyn statuksesta kansanedustajana oli mainittu, toisin kuin Sebastian Tynkkysen tapauksessa, jossa ei kerrottu, että syytteessä oli kansanedustaja poliittisesta mielipiteestään.

78. Syyttäjälaitos julkaisi Internet-sivuillaan 29.4.2021 tiedotteen ”Päivi Räsäselle ja Luther-säätion Juhana Pohjolalle syytteet kiihottamisesta kansanryhmää vastaan” <https://syyttajalaitos.fi/-/paivi-rasaselle-ja-luther-saation-juhana-pohjolalle-syytteet-kiihottamisesta-kansanryhmaa-vastaan>.

79. Päivi Räsäsen ylioppilastodistuksista kertoi Ilta-Sanomat 27.5.2013 julkaisemassaan jutussa ”Tässä ovat ministerien yo-todistukset: Arvaa, kenellä on 6 laudaturia”. Omat ylioppilasarvosanani ovat muuten täsmälleen samat ja samoista aineista kuin Timo Soinilla.

80. Aiheesta kirjoitti Suomen Uutiset 30.10.2013 julkaistussa jutussa ”Imaami esitti homojen tappamista – demarikansanedustaja puhkesi nauramaan”.

81. Ks. Karl R. Popperin teosta *Conjectures and Refutations: The Growth of Scientific Knowledge* (London: Routledge, 1963).

82. Valtakunnansyyttäjä Raija Toiviainen Helsingin Sanomien jutussa ”Päivi Räsäsen Raamatun-tulkinnoista nostettiin poikkeukselliset rikossyytteet, näin valtakunnansyyttäjä ja arkkipiispa kommentoivat” 30.4.2021.

83. Setan pääsihteeri Kerttu Tarjamo Yleisradion verkkouutisten jutussa ”Kansanedustaja Päivi Räsäselle syytteet kiihottamisesta kansanryhmää vastaan – vetoaa Raamattuun, katso video” 29.4.2021.

84. Sama.

85. Suomen tietotoimisto antoi asiasta 8.3.2021 Ulkoministeriön tiedotteen ”UM: Ulkoministeriö ja Helsingin yliopisto yhteistyöhön oikeusvaltiotyön vahvistamiseksi kehittyvissä maissa”. Oikeusvaltiokeskuksen johtajaksi nimitettiin sittemmin vihreiden Tuija Brax, jolla ei ole korkeinta akateemista tutkintoa eikä tieteellistä kelpoisuutta oikeustieteiden eikä minkään muidenkaan tieteiden alalla mutta jolle tällä tavoin luotiin oma yksityinen tuomioistuin.

86. Helsingin Sanomat iloitsi asiasta 12.8.2021 julkaistussa ja täysin epäkriittisessä jutussa ”Perussuomalaisten puheenjohtajistoon pyrkivälle kansanedustaja Mauri Peltokankaalle syyte kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”.

87. Yleisradion verkkouutiset 30.3.2022 ”Päivi Räsänen syytteiden hylkäämisestä: Toisenlainen päätös olisi ollut yllätys ja järkytys – syyttäjä ei pidä tuomiota oikeana”.

88. Ilta-Sanomat 29.4.2022 ”Päivi Räsänen: Syyttäjä valittaa hovioikeuteen käräjäoikeuden vapauttavasta päätöksestä”.

89. Päivi Räsänen edellä viitatussa jutussa.

90. Yleisradion verkkouutiset 18.5.2021 ”Eduskunta hyväksyi EU-elvytyspaketin, 10 kokoomuslaista ja kaksi keskustalaista liittyi vastustajiin – katso miten kansanedustajat äänestivät”. Tukipakettipolitiikka on sikäli huonoa, että helikoptereista summittaisesti pudoteltu raha ei ole päätynyt kansalaisten käsiin elvyttämään taloutta vaan virrannut investointitoimintaan Euroopan unionin ulkopuolelle.

91. Kauppalehti 15.3.2021 ”Neste vahvistaa: Uusi biojalostamo sijoitetaan Rotterdamiin, ei Porvooseen”.

92. Helsingin Sanomat iloitsi ilmastonsuojelun puolesta 15.3.2021 julkaisemassaan jutussa ”Hallitus julkisti alustavan suunnitelman elpymisrahojen käytöstä: ilmastopanostukset vähentävät hallituksen mukaan Suomen vuotuisia päästöjä kuusi prosenttia”. – Kukaan ei pystynyt vastaamaan siihen, mitä suomalaiset saavat vastalahjaksi tai palkkioksi vyön kiristyksistään – mitalin tai kukkakimpunko? Valtiovarainministeriön mukaan elpymisrahasto kasvattaa Suomen bruttokansantuotetta vain 0,1–0,2 prosenttiyksikköä.

Yleisradio kehysti suomalaisten selkänahasta kiskottujen ja ”vihreään siirtymään” uhrattujen varojen tuhlauksen Vihreän Liiton ministeriä myötäilevällä jutulla ”Hallitus kertoi EU:n elvytysrahojen käytöstä Suomessa – Ilmastoministeri Mikkonen: Suurin Suomessa tehty yksittäinen ilmastopanostus” 15.3.2021. Koronakriisistä toipumiseen tarkoitettuja varoja ei olisi pitänyt uhrata ilmastoaneisiin vaan käyttää tarkoitustensa mukaisesti yritysten ja kansalaisten suoraan tukemiseen.

93. Yleisradion verkkouutiset 1.5.2021 ”Kokoomus jättää ensi viikolla välikysymyksen kehysriihestä”.

94. Yleisradion verkkouutiset 5.5.2021 ”’Turpeelle riittää rahaa, tieteelle ei’ – oppositio haastoi hallitusta tiedeleikkauksista eduskunnassa”. Hallitus perui sittemmin tiedeleikkaukset, mutta turpeen tuotannolle hallitukselta ei ole herunut muita kuin rajoituksia.

95. Yleisradion toimittaja Anna Karismo kirjoitti jälleen vihervasemmistolle myönteisesti Ylen verkkosivuille 18.5.2021 päätyneessä jutussaan ”Näin kiistelty EU-elpymisväline voi hyödyttää suomalaisia: Kymmenien miljardien kilpailutuksista voi lohjeta firmoille iso potti”. Tämän kirjan julkaisemiseen mennessä (2023) ei kahdessa vuodessa ole osoitettu mitään hyötyä olleen.

96. Yleisradion toimittaja Annika Martikainen puolestaan kirjoitteli Ylen verkkosivuille 18.5.2021 EU-myönteisen jutun ”Suomi hyväksyi tänään EU-elvytyspaketin – tässä yksinkertaiset vastaukset siihen, mitä miljardien rahapotti tarkoittaa Suomelle”. – Vastaukset olivat todellakin yksinkertaisia ja yksinkertaistettuja, sillä missään ei huomautettu, että kaikki rahat olivat suomalaisilta veronmaksajilta itseltään kiskottuja rahoja, joiden käytöstä suomalaiset eivät saaneet päättää itse vaan jotka ohjattiin EU:n kautta vuotavalla sangolla suomalaisille toisarvoisiin tai mitättömiin kohteisiin.

97. Immanuel Kant teoksessaan *Ikuiseen rauhaan – Valtio-oikeudellinen tutkielma* (suom. Jaakko Tuomikoski, alkut. *Zum ewigen Frieden – Ein philosophischer Entwurt*, 1798, Hämeenlinna: Karisto, 1922).

98. Suomen valtion velan voi tarkistaa reaaliaikaisesti verkko-osoitteesta <http://www.velkakello.fi/>. Tämä velkakello käy tavallista kelloa nopeammin, ja sitä ei enää saa korkokulujen noustessa koskaan kiinni.

99. Tytti Tuppuraisen tappuraisesta taustasta kirjoitti muiden muassa Kaleva 27.2.2008 julkaistussa jutussaan ”Riihi-säätiön jupakka ei horjuta Tytti Tuppuraisen asemaa” ja 6.2.2019 julkaistussa jutussaan ”Korkein oikeus alensi Toivo Kannisen maksettavaksi määrättyjä vahingonkorvauksia – maksaa ARA:lle reilut 3,1 miljoonaa euroa”.

100. Demariministeri Tytti Tuppurainen Iltalehden jutussa ”Eurooppaministeri puolustaa EU:n velkaantumista – onko elvytyspaketti vain alkusoittoa?” Kysymykseen tuli vastaus, kun suomalaiset veronmaksajat pakotettiin maksamaan miljardien arvosta valtionyhtiö Fortumin Uniper-seikkailusta johtuvia tappioita joko suorina subventioina tai välillisesti energialaskuissaan.

101. Helsingin Sanomien anonyymi pääkirjoitus ”Professorin kirja paljastaa vasemmistoradikaalien likaiset temput” 3.4.2021.

102. Tieteen politisoitumisesta, *woke*-vouhotuksesta ja *cancel*-terrorista kirjoitti muiden muassa Ilta-Sanomat jutussaan ”TS: Yliopiston sukupuolentutkimuksen laitoksella yritettiin puhdistaa tulehtunutta työilmapiiriä New Age -suolalla” 29.3.2019.

Suomen Uutiset jatkoi aiheesta jutussaan ”Yliopistoissa tutkitaan nyt kehopositiivisuutta, kuritonta feminismiä, *queer*-aktivismia ja nuorison ilmastoahdistusta – Suomen Akatemia rahoittaa” 16.4.2021. Kunpa yliopistoissa tutkittaisiinkin otsikossa mainittuja ideologioita *kriittisesti*, mutta kun ei tutkita, vaan niissä *harjoitetaan* ja *opetetaan* niitä.

103. Nimimerkillä ”Tiedetäti” esiintyvä Laura Nissin edellä viitatussa vihaisessa tviittauksessaan 3.4.2021. Taas kerran osoitti tutkijanainen oman hysteerisyytensä ja arvostelukyvyttömyytensä omalla hermostumisellaan ja kyvyttömyydellään analyyttiseen ajatteluun.
104. Vasemmistoliiton perustajajäsen ja julkisen talouden jäsenkirjaprofessori Markus Jäntti Twitterissään 4.4.2021. Pian oman kuuroutumisensa jälkeen hän sulki minulta pääsyn Twitteriinsä katselemaan, millaisia valeita hän levittää siellä.
105. Kansalainen-verkkolehti julkaisi 11.1.2020 erinomaisen analyysin ”nuorisotutkijana” esiintyneen Vasemmistoliiton kansanedustajan, Veronika Honkasalon, niin sanotusta tutkimustoiminnasta ja sen lahoudesta, rahan käytöstä ja tulosten mitättömyydestä artikkelin ”Veronikan tutkimus”. <https://blogit.kansalainen.fi/veronikan-tutkimus/>.
106. Äärivasemmistolainen feministi Veronika Honkasalo varoitteli ”äärioikeiston uhasta” tvittauksessaan 4.4.2021 kytkien Helsingin Sanomissa esitetyn ja sinänsä harvinaislaatuisen vasemmistokritiikin Yhdysvaltain Capitol-kukkulan mellakoihin. Sujuvaa oli taaskin vasemmistolaisen tapa juoksuttaa sormiaan näppäimillä ajatustaan nopeammin.
107. Helsingin yliopiston yhteiskuntapolitiikan vihreä professori Heikki Hiilamo Twitterissään 3.4.2021. Hän koetti selitellä yhteiskuntatieteiden uusvasemmistolaistumista pulisemalla, että “[b]ecause they deal with systems that are highly complex, adaptive and not rigorously rule-bound, the social sciences are among the most difficult of disciplines, both methodologically and intellectually”.
108. Muuan Samuli Reijula toisti ajatustani tviittiketjussaan 6.4.2021.
109. Helsingin Sanomien ryhdyttyä muokkaamaan pääkirjoitustaan vihervasemmistolaisten tieteen sylikoirien toiveiden mukaiseksi Vasemmistoliiton puolue- ja vaaliedustaja, filosofian professurilla palkittu Panu Raatikainen kiitteli 14.4.2021 Twitterissään lehteä siitä, että lehti ”nöyrtyi ja perkasi oman ongelmallisen pääkirjoituksen”. Panu Raatikainen kuuluu niihin tieteen kellokkaisiin, joiden tavoitteena on siis nöyryyttää kaikkia, jotka eivät tottele vihervasemmiston agendaa.
110. Professori Matti Viren Uudessa Suomessa 13.1.2020.
111. Helen Pluckrosen hankkeen verkkosivusto on osoitteessa <https://counterweightsupport.com/the-counterweight-team/>.
112. Ks. Helen Pluckrosen ja James Lindsayn teosta *Cynical Theories: How Universities Made Everything About Race, Gender, and Identity – and Why This Harms Everybody* (Swift, 2020). Kirja on lukemisen arvoinen.
113. Ilkka Niiniluoto *Tieteessä tapahtuu* -lehden 3/2020 kirjoituksessaan ”Pitääkö olla huolissaan totuudesta?” (s. 56–64).
114. Tampereen uusi yliopisto iloitsi setelilaskurien kierroksista verkkosivujensa uutisessa ”Tampereen yliopisto sai 12 kulttuurin ja yhteiskunnan tutkimuksen akatemiahanketta.
115. Suomen Akatemian rahoituspäätös 341571 (26.5.2021).
116. Tuula Juvoselle lahjoitetusta puolen miljoonan euron rahakasasta tviittasi muiden muassa Juvosen kurssiltaan pudottama Joakim Vigelius 27.5.2021 todeten: ”Koittakaapa lukea hankkeen kuvaus miettimättä, että kannattiko tähän upottaa puoli miljoonaa verovaroja.”

117. Pähkähullusta tiedepolitiikasta otsikoi Suomen Uutiset 2.3.2018 julkaistussa jutussa ”Johan on opinnot! – Sukupuolentutkimuksen opiskelijat tanssivat Stop Deportations -mielenosoituksessa, Turun yliopisto jakoi opintopisteitä”. Tapaus todistaa 1960- ja 1970-lukujen uustaistolaisuuden nousseen luolistaan ja olevan arkipäivää nykyisessä piloille politisoidussa yliopistolaitoksessa.

118. Tapauksesta kertoi päivälehdistä ainoana Suomen Uutiset 12.11.2020 julkaistussa jutussa ”Opiskelija kyseenalaisti yliopiston opetuksen ’miesten kuukautisista’ – seurauksena somekohu ja äkkilähtö kurssilta. – Potkitun Joakim Vigeliuksen näkemyksen voi katsoa Vigeliuksen YouTube-kanavalta <https://www.youtube.com/watch?v=iUsPrDsmRFw>. Sebastian Tynkkynen tubetti asiasta täällä: <https://www.youtube.com/watch?v=IrFYoLjQN5s>.

119. Tampereen yliopistossa toimiva Juha Suoranta sai Suomen Akatemian päätöksellä 343226 (26.5.2021) 469 557 euron rahoituksen ”digitalisaation teorian ja käytännön” selvittelyyn.

120. Perussuomalaisten työmieskin huomasi vääryyden, jonka Suomen Uutiset sittemmin kirjasi 18.8.2015 julkaistuun juttuun ”Putkonen: Professori Suoranta vaatii perussuomalaisten poistamista kaikista Suomen kouluista”.

121. Pertti Ahoselle Jyväskylän yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 339500 (26.5.2021) myönnetty 480 181 euron rahoitus.

122. Olga Davydova-Minguetille Itä-Suomen yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 339981 (26.5.2021) myönnetty 497 667 euron rahoitus.

123. Gunilla Holmille Helsingin yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 341255 (26.5.2021) myönnetty 484 990 euron rahoitus.

124. Jouni Häklille Tampereen yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 339833 (26.5.2021) myönnetty 497 044 euron rahoitus.

125. Jari Kaukualle Jyväskylän yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 340923 (26.5.2021) myönnetty 484 688 euron rahoitus.

126. Saara Ratilaiselle Tampereen yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 341436 (26.5.2021) myönnetty 479 081 euron rahoitus.

127. Tuija Saresmalle Jyväskylän yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 340650 (26.5.2021) myönnetty 279 953 euron rahoitus.

128. Johanna Sumialalle Helsingin yliopistoon Suomen Akatemian päätöksellä 341395 (26.5.2021) myönnetty 275 391 euron rahoitus.

129. Koneen Säätiön verkkosivut 18.5.2021 julkaisemassaan uutisessa ”25 000 euron Vuoden Tiedekynä -palkinnon voittaja Pieta Hyvärinen haastaa ajattelemaan metsätaloutta toisin”.

130. Aamulehti luetteli hakijoiden nimet 7.5.2021 julkaisemassaan jutussa ”Tampereen yliopiston journalistiikan työelämäprofessoriksi 19 hakijaa – Katso kaikki nimet”.

131. Yleisradion verkkouutiset 27.9.2012 ”Feministilehden päätoimittajasta Arhinmäen uusi erityisavustaja”.

132. Tampereen Vasemmiston verkkosivut 7.4.2013 ”Pirkanmaan vasemmisto valitsi ehdokkaat puoluevaltuustoon” <https://tampere.vas.fi/uutiset/3814-2/>.

133. Iiris Ruohon harjoittamasta reuhaamisesta kertoi tamperelainen opiskelijalehti Aviisi numeronsa 5/2011 jutussa ”Tutiskaa kalapuikkoviiksekkäät – Tämä on teksti siitä, miten Iiris Ruohoasta, 55, tuli feministi”.

134. Iiris Ruoho ja toinen Vasemmistoliiton puolueaktivisti Sinikka Torkkola julkaisivat 2010 sekavan kirjan *Journalismin sukupuoli*, jonka kustansi punamusta Vastapaino.

135. Helsingin Sanomat selvensi kulttuurielämälle täysin tuntemattoman Ritva Leinon nimitysasiaa 12.10.2005 julkaistussa ja kritiikittömässä jutussa ”Ritva Leinosta Ylen kulttuurin faktapäällikkö”.

136. Iltalehden toimittaja Juha Granath kirjoitti Yleisradion byrokratiasta 27.12.2016 lehteen erinomaisen kriittisen jutun ”Ylen raskas organisaatio: ’Päälliköitä ja esimiehiä naurettavuuksiin asti”. Korjaisin vain jutun otsikon yhtä sanaa muotoon ”esihenkilöitä”, sillä ei tätäkään ongelmaa pidä laittaa miesten syyksi.

137. Neuvoja *Media & viestintä* -lehden ”kirjoittajanohjeista” <https://journal.fi/mediaviestinta/about/submissions>.

138. Tamperelainen tutkija Erkki Karvonen kehui kaveriensa Esa Väliverrosen ja Kai Ekholmin toimittamaa aikaansaannosta nimeltä *Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus*, jonka oli julkaissut kommunistikustantamo Vastapaino. Teoksessa ja sitä kehuvassa artikkelissa voivoteltiin tutkijoiden sananvapauden olevan muka uhattuna, kun vihervasemmistolaisia tieteen nukkemestareita kohtaan oli osoitettu kritiikkiä heidän sikamaisesta puolueellisuudestaan.

Todellisuudessa asiat ovat niin päin, että tieteen uhka ei ole mikään ulkoinen vaikuttaminen vaan yhteiskunta-, oikeus- ja humanististien tieteiden *sisäinen politisoituminen* ja sen mukainen vihervasemmistolainen kallistuma.

139. Aiheesta kirjoitti Helsingin Uutiset 16.12.2020 julkaistussa jutussa ”Helsingin uuteen jättikortteliin rakennetaan 435 asuntoa – Jopa 15-kerroksisissa torneissa 265 kaupungin vuokra-asuntoa”.

140. Sosiaalidemokraattinen pääministeri Sanna Marin ripittäytyi ahmaistuaan Kesärannassa valtion laskuun runsaasti kallista aamupalaa, ja aiheesta tilittivät Yleisradion verkkouutiset 31.5.2021 julkaistussa jutussa ”VNK: Pääministerin ateriapalvelut keskimäärin 845 euroa kuussa – Marin Ylelle: Kaikki pääministerin asumiseen liittyvät edut ja kulut selvitetään”.

141. Helsingin Sanomat 20.7.2021 ”Ärhäkän deltamuunnoksen takia laumasuoja voi jäädä Suomessakin vain haaveeksi – asiantuntijat kertovat, mitä siitä voi seurata”.

142. Kiintoisia uutisia Ruotsin ampumis- ja väkivaltaisuustapauksista tarjoaa vaihtoehtomedia Paavo Tajukangas verkko-osoitteessa <https://pt-media.org/category/ruotsin-ampumistapaukset/>. Tämän kirjan ilmestymisen ajankohtana vuonna 2023 Ruotsissa koetaan uusi väkivaltainen räjähdys tai ampuminen keskimäärin joka toinen päivä.

143. Iltalehden Olli Waris kertoi tapansa mukaan toden uutisen 7.11.2018 julkaistussa jutussaan ”Vihreiden uusi puheenjohtaja Pekka Haavisto antoi ministerinä luvan Fortumin sähköverkkojen myymiselle – haluaa nyt poistaa Carunan ’käyttämän porsaanreiän’”.

144. Helsingin yliopisto iloitsi ulkoministeriön kehitysyhteistyörahoista, kun sai kainaloonsa poliittisesti ohjatun ja näennäistieteellisen instituutin, jonka johtoon veivattiin vihreiden poliittinen etäispääte. Yliopisto julkaisi asiasta 8.3.2021 tiedotteen ”Ulkoministeriö ja Helsingin yliopisto yhteistyöhön oikeusvaltiotyön vahvistamiseksi kehittyvissä maissa”.

145. Valtavirtamedia sivuutti vihreiden poliittisen etäispäätteen Tuija Braxin nimittämisen Oikeusvaltiokeskuksen suojatyöpaikkaan, eikä puolueellista virkanimitystä käsitelty kriittisesti julkisuudessa. STT antoi asiasta 2.6.2021 Braxin itsensä ja oikeustieteellisen tiedekunnan dekaanin allekirjoittaman tiedotteen ”Tuija Brax Oikeusvaltiokeskuksen johtajaksi”.

146. Ks. Aulis Aarnion teosta *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus* (Helsinki: Talentum, 2014).

147. Ks. Mikko Puumalaisen teosta *EU:n etusijaperiaatteesta Suomen valtiosäännössä* (Suomalaisen lakimiesyhdistyksen julkaisuja A-sarja 340, Helsinki: Suomalainen lakimiesyhdistys, 2018).

148. Ihmisoikeuskeskuksen kotisivut ovat Internet-osoitteessa <https://www.ihmisoikeuskeskus.fi/>.

149. Muuan Susan Villa kirjoitti Ihmisoikeuskeskuksen ”asiantuntijana” blogissaan otsikolla ”Median tilanteen nurja puoli” toistaen kaikkia niitä kliseitä, joiden mukaan poliitikkojen ja kansalaisten harjoittama ”ulkoinen vaikuttaminen” muodostaa muka suuren uhan medioiden vapauksille, kun päätoimittajat saavat lukijoilta vihaista postia, ja sen vuoksi ”median ja toimittajien tilanne Euroopassa on huolestuttava”.

Tosiasiassa valtavirtamedian ja valtiollisten medioiden ongelma ei ole mikään ”ulkoinen vaikuttaminen” vaan sisäinen politisoituminen ja toimittajien halu ohjailla poliitikkoja sekä tieteilijöitä omilla kynänkäänteillään ja julkisuuden sääntelyllään. Siinä se ongelma piilee. Kirjoittajan täytyy olla asioista täysin ulalla väittäessään, että ”poliitikot ostavat mediataloja ja valjastavat ne suoraan omien tarkoitusperiensä välineiksi”. Todellisuudessa mediatalot pakottavat poliitikot toimittajia miellyttäviin kannanottohin sosiaalisen korruption kaltaisessa vaihtosuhteessa. *Toimittajat* pilaavat poliitikkojen maineen, jos poliitikot eivät tottele ja noudata toimittajien poliittisia ihanteita. <https://ihmisoikeuskeskus.blogspot.com/2020/09/median-nurja-puoli.html>.

150. Ihmisoikeuskeskuksen kokoonpano on julkaistu verkko-osoitteessa <https://www.ihmisoikeuskeskus.fi/tietoa-meista/ihmisoikeusvaltuuskunta/jasenet/>.

151. Kirjoitin laissa määriteltyjä kelpoisuusehtoja täyttämättömän Eva Biaudet’n poliittisesta nimityksestä virkaan ”valtioneuvoston erivapaudella” blogikirjoituksessani ”Kantelu vähemmistövaltuutetun virantäytöstä” 17.5.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*).

152. Sallamari Suominen kirjoitti Suomessa vähän tutkitusta ja tunnustetusta aiheesta 2013 pro gradun *Suomen saamat sananvapaustuomiot* <https://osuva.uwasa.fi/handle/10024/5151>.

153. SDP:n Tytti Tuppurainen Demokraatti-lehden 7.1.2017 julkaisemassa jutussa, jossa hän vastasi kysymykseen otsikon mukaisesti: ”Kenen kanssa hallitukseen, Tytti Tuppurainen, Antti Rinne ja Timo Harakka? – ’Rasistien kanssa ei tehdä kompromisseja’”.

154. Ks. Erich Frommin teosta *Pako vapaudesta* (suom. Markku Lahtela, alkut. *Escape from Freedom*, 1941, Helsinki: Kirjayhtymä, 1976).

155. Kimmo Nuotio muun muassa puolusteli rikosoikeudellisia sananvapauden heikennyksiä Vihreiden puoluelehden 18.8.2016 julkaisemassa jutussa ”Rasistit halutaan tuomiolle – auttaako tämä?” Kannanotto oli laadittu puolustamaan Vihreiden nuorten aloitetta ”rasismin” lisäämiseksi rikoslakiin. Sellaisena ”rasismin” kriminalisointi olisi ensimmäinen maailmassa. Jutussa haastateltiin myös toista kaiken kansallismielisyyden vastaista yksityisajattelijaa, vasemmistosympatioita eduskunnan perustuslakivaliokunnassa toistuvasti edustavaa ja keräävää Juha Lavapuroa.

156. Kimmo Nuotio Twitterissään 15.4.2021.

157. Asiasta uutistoi ilmailualan lehti Lentoposti 26.4.2018 julkaisussa jutussaan ”Airbus ja Dassault kehittävät seuraavan sukupolven järjestelmää Eurofighterin ja Rafalen korvaajaksi” ja 23.10.2018 julkaisussa jutussaan ”Dassault esitteli uuden sukupolven NGF-hävittäjän mallia Euronaval-messuilla – tukialushanke julkistettiin”.

158. Yleisradion verkkouutiset 1.6.2021 ”Uuden sukupolven hävittäjät ovat jo tuloillaan, kun Suomi pohtii valintaansa – Euroopan uudet hävittäjäprojektit etenemässä ripeästi”.

159. Timo Soini MTV3:n verkkosivujen jutussa ”Timo Soini suorasanaisena Halla-ahon vetäytymisestä: ’Tosiasia on, että kantti petti’”.

160. Demokraatti 13.6.2020 ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä’”.

161. Apu-lehti kiilasi Perussuomalaisten johtoon Riikka Purraa toimittaja Laura Myllymäen kirjoittamassa suuressa henkilöjutussa ”Perussuomalaisten nouseva tähti Riikka Purra esiintyy hillitysti mutta puhuu väestönvaihdosta eikä usko empatian ohjaamaan politiikkaan” 26.1.2021. Lukijan näkökulmasta pitkät ja selittelevät ”mutta”-lauseita sisältävät otsikot ovat vaivaannuttavia ja herättävät epäilyn toimituksen halusta

käännellä ja väännellä asioita oman näkökulmansa mukaiseen muotoon. Tämäkin otsikko implikoi, ikään kuin Purra ei olisi puhunut *myös* väestönvaihdosta hillitysti ja että kaiken politiikan täytyisi perustua empatialle.

162. Suomen Kuvalehden toimittaja Tuomo Lappalainen pyrki pohjustamaan Pirkko Ruohonen-Lernerin valintaa Perussuomalaisten puheenjohtajaksi 27.3.2012 julkaistussa jutussa ”Henkilökuvassa Pirkko Ruohonen-Lerner: Kiva persu opettaa puoluetovereitaan tavoille”. Tämänkin tendenssijutun taustalla oli presuppositio, jonka mukaan perussuomalaiset eivät noudata toimittajien toivomia tapoja ja että puolueen äänestäjiä pitää jollakin tavoin ”opettaa”.

163. Yleisradion verkkouutiset iloitsivat jo etukäteen naispuheenjohtajan valinnasta 17.7. 2021 julkaistussa jutussa ”Ylen kysely perussuomalaisten vaikuttajille: Riikka Purra ylivoimainen suosikki uudeksi puheenjohtajaksi.

164. Riikka Purra sanoi Twitterissään 10.6.2020, että eräs kirjassa *Totuus kiihottaa* ilmaisemani näkemys oli hänen mielestään ”kuraa”.

165. Suomen Kuvalehden toimittaja Karolina Paananen kirjoitti tutkimuksestani kategoriassa ”pamfletit” vääristelevän jutun ”’Silkkaa kuraa’, selittää kohupamfletin julkaisijan hallituksessa istuva Purra – ei välttämättä näe tarvetta perehtyä teokseen” 10.6. 2020. Tosiasiassa Purrakaan ei sanonut kirjani olevan ”silkkaa kuraa”, kuten toimittaja väitti, vaan ainostaan ”kuraa”, ja kommentti koski vain yhtä asiakohtaa. Monisatasivuinen ja huolellisesti lähteistämäni tutkimus tuli käsiteltyä medioissa kahdessa päivässä, joiden jälkeen toimittaja pyrki heittämään silmilleni omaa kuraansa.

166. Helsingin Sanomien ehdokas Perussuomalaisten puheenjohtajaksi oli hiljainen Sakari Puisto, minkä osoitti toimittaja Teemu Luukan 18.7.2021 laatima suuri henkilöjuttu ”Perussuomalaisten johtoon hakeva Sakari Puisto on Cambridgen fysiikan tohtori, joka löytää maahanmuutosta ja EU:sta myös hyviä puolia”. Jo otsikossa tuli mainituksi lehden tärkein motiivi politiikassa toimimiseen: maahanmuuttomyönteisyys.

167. Suomen Uutiset 8.8.2019 ”Riikka Purra: Tutkimus ja tilastotieto tukee väitettä väestönvaihdoksesta”.

168. Oulun yliopisto markkinoi itseään opiskelijolle alleviivaten verkkosivuillaan, että yliopistoon halutaan nimenomaan etnisesti ”aliedustettuja” ryhmiä ja naisia. Yliopisto poisti sittemmin rekrytointimainoksensa sivuiltaan <oulu.fi>

169. Yleisradion verkkouutiset kirjoitti hallituksen aikeesta lähettää sotilaita hakemaan lisää maahanmuuttajia Suomeen 19.8.2021 julkaistussa jutussa ”Suomi lähettää kymmeniä aseistettuja sotilaita Afganistaniin auttamaan suomalaisten evakuointia – Haavisto: ’Kabulissa tarvitaan puolustusvoimien suojausjoukkoa”. Evakuoitavien suomalaisten mukana hallitus aikoi tuoda myös 170 afganistanilaista, jotka ovat työskenneelleet Suomen lähetystössä.

170. Ilta-Sanomat 15.8.2021 ”Suomen hallitus päätti laajentaa evakuointeja Kabulista”.

171. Timo Soini otti kantaa afganistanlaisten Suomeen tulon puolesta plokikirjoituksessaan ”Afganistanin tulkit ja heidän perheensä” 14.8.2021. Samalla hän kehui vihervasemmistolaista hallitusta hyväksi!

172. Yleisradion verkkouutiset 19.8.2021 ”Maria Ohisalo Ylen aamussa: Sisäministeriö ehdottaa pakolaiskiintiön nostoa 2 000 ihmiseen”.

173. Helsingin Sanomat paljasti jutussaan ”Taleban vallannut Jalalabadin – Kabul ainoa suuri kaupunki hallituksen joukkojen hallussa” 14.8.2021, että afganistanilaiset eivät puolustaudu ääri-islamistista Taleban-hallintoa vastaan.

174. Suomen Kuvalehti 9.4.2011 ”Professori Martti Koskenniemi: ’YK:n suojeluvastuu on tekopyhä periaate’”.

175. Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle” 25.1.2017.

176. MTV3:n Internet-uutiset 16.8.2021 ”Järjettömiä rahasummia: Suomi käyttänyt Afganistaniin lähes miljardi euroa”.

177. Ilta-Sanomat 17.8.2021 ”Ministeriöt: Suomen Afganistan-operaation hintalappu yhteensä 700 miljoonaa euroa – tuet noin 30 miljoonaa euroa vuodessa”.

178. Sama.

179. Ilta-Sanomat 20.12.2020 ”Suomeen palanneet ISIS-naiset pääsivät vapaasti koteihinsa – näin heidän elämänsä jatkuu Suomessa”.

180. Yleisradion verkkouutiset 16.8.2021 ”Paljonko suomalaisia on Afganistanissa, milloin evakuoitavat afgaanit tuodaan Suomeen, ja minne heidät sijoitetaan? Tämä kaikki tiedetään nyt”.

181. Yleisradion toimittaja Minna Panzar 20.8.2021 Ylen verkkosivuilla julkaistussa jutussa ”Köyhä Afganistan sijaitsee satumaisten rikkauksien päällä – Suomi on kouluttanut paikallisia geologeja löytämään esiintymiä sodan keskellä”.

182. Yleisradion verkkouutiset 22.4.2021 ”150 000 vihapuheviestiä kuukaudessa, suurin osa niistä keskustelupalstoilla – tuore raportti paljastaa, millaista on vihapuhe Suomessa”.

     Oikeusministeriön tilaamassa tarkoitushakuisessa selvityksessä ”vihapuheeksi” paljastuivat Suomen hallituksen ja nykypolitiikan vastaiset mielipiteet. Kyseisenlainen komiteamietintötiede ei ansaitse tieteen nimeä.

183. Yleisradion verkkouutiset 21.8.2021 ”Syyttäjä vaati sakkoja, mutta käräjäoikeus langetti vankeutta – mies uhkasi ja panetteli maahanmuuttajia Facebookissa”. Rikosoikeuden professori Kimmo Nuotio kiitti.

     Tuomio antaa vaarallista näyttöä siitä, millä tavoin viranomaisvalta ja oikeuslaitos ottavat Suomessa kantaa ulkomaalaisten, vierasperäisten ja muukalaisten puolesta Suomen kantaväestöön kuuluvia kansalaisiamme vastaan. Kyseisenlaiset poliittiset oikeudenkäynnit johtavat oikeusperustuksen horjumiseen.

184. Yleisradion verkkouutiset 21.8.2021 ”Perussuomalaisten puheenjohtaja Riikka Purra kyseenalaistaa Suomen avun: ”Tuodaan ihmisiä, jotka ovat saaneet turvapaikan ja lähteneet Afganistaniin lomailemaan””.

185. Ilta-Sanomat 11.10.2019 ”Migri: Suuri osa irakilaisista turvapaikanhakijoista oli sotilaskarkureita – ’ Niin upseereita kuin rivisotilaita’”.

186. Lentoposti 28.8.2021 ”Suomi evakuoi Kabulista 413 henkilöä – Ilmavoimien C295M-kuljetuskoneet saapuivat Pirkkalaan”.

187. Yleisradion verkkouutiset 27.8.2021 ”Ohisalo: Evakuointilistan ulkopuoliset ihmiset voivat hakea turvapaikkaa”.

188. Yleisradion verkkouutiset 27.8.2021 ”Suomi onnistui evakuoimaan Afganistanista kaikkiaan 330 henkilöä, puolustusministeri Kaikkosen mukaan terrori-iskut eivät vaikuttaneet lopettamisaikatauluun”.

189. Uusi Suomi ja Talouselämä 24.8.2021 samoin otsikoiduissa jutuissaan ”Ministeri Ohisalo: 102 evakuoitua lensi Suomeen tänä aamuna – oleskelulupa heti 4 vuodeksi”.

190. Motherboard-lehti 2.1.2018 julkaisemassaan jutussa “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”. <https://www.vice.com/en/article/qv37dv/facebook-content-moderation-center>.

191. ”Pirtu-Sirpana” rattijuopumustuomionsa vuoksi tunnettu Pietikäinen esitteli toimintaansa europarlamentissa Kokoomuksen verkkouutisten jutussa ”Vihapuhe tulossa EU-rikokseksi” 14.12.2021.

192. Ks. kirjoitustani ”Kirjastosensuurista” tässä kokoelmassa.

193. Yleisradion verkkouutiset julkaisi 18.12.2021 toimittaja Teemu Hallamaan lirkuttteleman jutun ”Suomenkielinen vihapuhe rehottaa Facebookissa eikä ihme: tietovuoto paljastaa, että moderoijia on vain muutama ja algoritmit toimivat huonosti”.

Toimittaja piti suurena ongelmana, että (ilman juridista oikeusta toimivat) sensorit eivät ennätä puuttumaan suomalaisten ihmisten keskinäiseen viestintään tarpeeksi. Kirjoittaja ei vaivautunut kysymään, millä oikeutuksella tai ylemmyydellä kukaan tai mikään taho saisi rajoittaa keskeistä ihmisoikeutta: mahdollisuutta vapaaseen viestintään. Tosiasiassa ongelma ei ole mikään moderoijien riittämättömyys tai sensuurialgoritmien toimimattomuus vaan puuttuminen viestinnän sisältöihin ilman vähäisintäkään muodollista tai sisällöllistä oikeutusta.

194. Esitelmäni Tampereen pääkirjastossa Metsossa järjestetyssä ”Sananvapaus ja media” -seminaarissa 3.9.2021 on kuunneltavissa YouTubesta <https://www.youtube.com/watch?v=AvWjYBYzW6k>.

195. Yleisradio kampanjoi asiansa puolesta 15.9.2021 julkaistussa verkkouutisten jutussa ”Korkein oikeus: Hiv-positiivisen suojaamaton yhdyntä ei ollut rikos – lääkitys ja alhainen viruspitoisuus tekivät tarttumisriskistä erittäin pienen”. On siis huomattavasti vähäisempi rikos uhata henkeä pienellä pistoolilla kuin suurella pistoolilla.

196. Verkkolehti Long Play julkaisi Ari Lahdenmäen kirjoittamat jutut ”Vaarattomia rikollisia” (21.5.2016) ja ”Rikosoikeuden asiantuntija ja infektiolääkärit: Korkeimman oikeuden tuore hiv-tuomio on virheellinen (21.5.2016).

197. Helsingin Sanomat hehkutti teoreettisen filosofian professoriksi nimitetyn Maria Lasonen-Aarnion feminismiä toimittaja Heidi Väärämäen 26.1.2019 kirjoittamassa jutussa ”Pomo pyysi töihin viisi päivää synnytyksen jälkeen – Filosofi Maria Lasonen-Aarnio meni ja ymmärsi, miksi pomo esitti niin kummallisen kysymyksen”.

Ylipitkän klikkiotsikon takana mainostettiin ”aktiivisen feministin” sukupuolipolitiikkaa ja todistettiin, että filosofeina esiintyvien feministien ainoa asia on heidän naiseutensa. Filosofisten kirjojen sijasta heiltä on saatu äitiyslomailmoituksia, kuten istuvan hallituksen ministereiltä.

198. Maria Lasonen Yliopisto-lehden 4/2021 jutussa ”Onko salaliittoteorioihin uskova ihminen epärationaalinen”.

199. Aiheesta ks. esim. analyysia teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 12.4 ”Ilmasto-Angstin identiteettipoliittinen metafyysisyys” (s. 276).

200. Kirjani *Seksit selviksi* (2007) on julkaistu verkkosivuillani <http://www.hankamaki.fi/documents/seksitselviksi.pdf>.

201. Kirjani *Contra Academia* (2005) on julkaistu verkkosivuillani <http://www.hankamaki.fi/documents/contraacademia.pdf>.

202. MTV3:n verkkouutiset 26.12.2017 ”Virkailija lähetti suositun kirjastokirjan tuhottavaksi Turussa – somekohu laittoi kirjaston ja kaupungin pahoittelemaan”.

203. Ks. Timo Vihavaisen blogissaan 25.4.2018 julkaisemaa verkkokolumnia ”Kirjastojen tarkoitus” <https://timo-vihavainen.blogspot.com/2018/04/kirjastojen-tarkoitus.html>.

204. Helsingin Uutiset 5.3.2017 ”Sunniva Drake teki kirjastoista maahanmuuttajien olohuoneita – ’Minulla on missio ja rakastan haasteita’”.

205. Helsingin Sanomat 4.10.2021 ”Kirkkonummen kirjasto Fyyri sai Arkkitehtuurin Finlandia-palkinnon – Vuonna 1982 valmistunut vanha kirjasto on uuden sisällä”.

206. Lukijan mielipidekirjoitus ”Fyyri ei ole esteetön kaikille” Helsingin Sanomissa 18.10.2021.

207. Muuan Teppo Eskelimen Ilta-Sanomien 29.9.2021 julkaisemassa jutussa ”Asiantuntijan mukaan suomalaisten ’alamaismentaliteetti’ voi saada ärtymään vaikkapa Elokapinasta – ’Häiriön voi tässä yhteydessä nähdä myös symbolisena’”. – Tosiasiassa ”alamaisuudesta” kertoivat kaduilla rettelöivien kapinallisten omat mielenilmaisut eivätkä niistä ärtyneiden paheksunnat.

208. Muuan ilmastoaktivisti Anton Keskinen selvitti motiivejaan Yleisradion verkkouutisten 5.7.2021 julkaisemassa jutussa ”Elokapina-aktiivi jätti opintonsa ja päätyi putkaan: ’Kapinoimme avoimesti Suomen hallitusta vastaan’”.

209. Perijä Ilkka Herlin Suomen Kuvalehden 2.9.2021 julkaisemassa henkilöjutussa ”Taistelupari”.

210. Ilta-Sanomat ja Taloussanomat 3.9.2021 julkaistussa jutussa ”Ilkka Herlin SK:ssa: Elokapina on täyttä asiaa – Cargotecin suuromistaja antaa suoraa tukea nuorten ilmastovaatimuksille”. – Voidaan huomauttaa, että Herlinien perustama Koneen Säätiö tukee avokätisesti myös muuta humpuukia.

211. Ukrainan sodan aiheuttaman energia- ja sähkökriisin alkusointuja viriteltiin jo 2021, kun ylimitoitetun ilmastopolitiikan päästövähennystavoitteet lähettivät päästöoikeuksien hinnat lentoon. Vihreä toimittaja Elli-Alina Hiilamo valitteli asiaa sitten Yleisradion verkkosivuille 25.9.2021 kirjoittamassaan jutussa ”Sähkön ja kaasun hintojen pelätään karkaavan käsistä, tilannetta kuvataan poikkeukselliseksi – mistä raju hinnannousu johtuu?”

212. Yleisradion verkkouutiset 29.9.2021 ”Vihreiden Ohisalolta vaadittiin kantaa Elokapinan mielenosoitukseen eduskunnan budjettikeskustelussa – sisäministeri: ’Se mikä on laitonta on laitonta, se on selvää’”. – Epäselväksi kuitenkin jäi, miksi sisäministeri tukee toimintaa, joka on paitsi laitonta, myös haitallista ja vailla järkeä.

213. MTV3:n verkkouutiset selvensivät 18.6.2021 julkaisemansa jutun otsikossa, että ”Poliisi ei puutu Elokapinan mielenosoitukseen, turvaa aktivistit Mannerheimintien liikenteeltä betoniporsailla”. – Poliisi on aiemmin turvannut joulurauhan julistamista betoniporsailla ja rekoilla. Voidaan kysyä, täytyykö viranomaisvallan ottaa kantaa vihreiden, vasemmistolaisten ja islaminuskoisten terroristien puolesta tai heidän herättämänsä pelon vuoksi, vai voisiko poliisi lakata suojelemasta toistuvaa ja tahallista häiriköintiä.

214. Ilta-Sanomat 11.10.2021 ”Maria Ohisalo Elokapina-jupakasta: Poliisin on viestittävä neutraalisti – ’Vältetään mielikuvat, että poliisi olisi valinnut puolensa’”. – Tosiasiassa poliisi oli pakotettu sisäministerin kannanotolla ”valitsemaan puolensa”: katuvandalistien ja häiriköiden puolesta.

215. Oscar Wilde teoksessaan *Teleny* (suom. Erkki Vainikkala, alkut. 1893, Jyväskylä: Gummerus, 1992, s. 59).

216. Yleisradion verkkouutiset 2.1.2021 ”Moni homomies on turtunut kalukuvien virtaan, mutta Eino Nurmiston herätti metoo-liike – nyt hän haluaa kunnon käytöstavat homojen deittikulttuuriin”. – Pitkässä ja ”mutta”-lauseen sisältävässä otsikossa lukijoita taivuteltiin ajatelemaan, että avoimeen seksuaalisuuteen kielteisesti suhtautuvan homon mielipide kelpaa esimerkiksi ”oikeanlaisen” käyttäytymisen normista.

217. Hallituksen esittämästä lainmuutoksesta kertoivat 23.9.2021 muiden muassa MTV3:n verkkosivut jutussa ”Todistaminen hovioikeudessa ja korkeimmassa oikeudessa helpottumassa – yksi todistus käräjäoikeudessa riittää”. – Lainuudistus on vastoin nietzscheläistä ajatusta, jonka mukaan ”yhtä vastaan voi väittää, mutta kahdesta alkaa totuus”.

Vähintään kahta todistajaa on vaadittu siksi, että yksi todistaja voi täysin vapaasti ja kenenkään kontrolloimatta päättää totuudesta, mikä on vastoin todisteluinstituution tarkoitusta. Samanlaiseen hulluuteen vihervasemmistolainen hallitus on syyllistynyt sorvatessaan lakiluonnoksen, jolla transsukupuolisten hoitolähetteeseen vaadittaisiin vain yhden lääkärin hyväksyntä. Jatkossa siis riittää, että puhuu puolelleen vain yhden henkilön, vaikka itse asia on täysin kiistanalainen.

218. Eero Mäntymaa kahden apurinsa Riku Roslundin ja Matti Konttisen Helsingin Sanomiin 10.6.2020 kirjoittamassa jutussa ”Perussuomalaisten ajatuspajan kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys – näin kirjoittaja kommentoi teostansa”.

219. MTV3:n verkkouutiset 10.5.2019 ”Nuoret aikuiset eivät harrasta seksiä yhtä paljon kuin ennen – nämä ovat todennäköisiä häiriötekijöitä”. – ”Häiriötekijöitä” olivat työ, lapset ja älypuhelinten käyttö, mutta median jatkuvaa seksin vastaista kaiken eroottisuuden pois juurivaa ideologista painostusta ei pohdittu lainkaan MTV3:n raportoimassa ja alun perin *British Medical Journal* -lehdessä julkaistussa artikkelissa, jossa London School of Hygiene and Tropical Medicine analysoi 34 000 ihmisen tietoja.

Tutkimuksessa oli mukana 16–44-vuotiaita brittejä, jotka olivat osallistuneet ”kansalliseen elämäntyylikyselyyn” vuonna 2012. Seksin väheneminen on ilmeinen ongelma, mutta ilmiön selitykset olivat banaaleja ja epä-älyllisiä, ja todelliset syyt olisi voinut haudata vähemmälläkin selittelyllä. Kyseessä oli lehdistöreportaasitieteen mukainen keinouutinen.

220. Helsingin Sanomien feministitoimittaja Mikko Puttonen kirjoitti lehteen 22.2.2017 jutun ”Haluja on, mutta seksiä yhä vähemmän – Mistä se johtuu?”

Jutussa yritettiin peitellä feministisen ideologian kielteisiä vaikutuksia seksuaaliseen kanssakäymiseen. Sen sijaan kirjoituksessa syyteltiin Internetin deittipalveluja seksin vähenemisestä, vaikka luonnollista olisi olettaa viestintäyhteyksien lisääntymisen parantavan mahdollisuuksia seksuaaliseen kanssakäymiseen.

Kyseessä oli peite- ja vastauutinen, jolla huomio yritettiin ohjata väärään paikkaan todellisten selitystekijöiden sijasta. Läpinäkyvyydessään kirjoitus toimi eräänlaisena tökerön vaikuttamisen muotona, jonka tarkoitusperät kaikki kyllä aavistivat, mutta jonka ympärillä olisi helppoa ottaa kantaa puolesta tai vastaan. Kirjoitus oli klikkiuutinen, jollaisia valtavirtamedia tarvitsee hankkiakseen mainostajilleen tärkeitä lukijoita ja joilla mediat kylvävät vastakkainasetteluja ja riitoja ihmisten välille.

221. Juho Typpö Helsingin Sanomiin 9.9.2016 kirjoittamassaan jutussa ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”.

Typpö paljasti syyt kirjoituksensa alussa: ”Etenkin Yhdysvalloissa monet isot mediat ovat julkaisseet aiheesta juttuja: Washington Post, Los Angeles Times, CNN, Time.” – Eipä ihme, että seksuaalisuutta kavahdetaan kaikkialla, kun valtavirtamediat vaarallistavat seksuaalisuuden omalla puritaanisella kirjoittelullaan, vaikka toisaalta ne ristiriitaisesti mässäilevät omalla seksuaalisuuden esillepanollaan *Naked attractionin* tapaisissa televisio-ohjelmissa.

222. Ks. oikeusministeriön julkaisua ”Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista – Eräät seksuaali-, väkivalta-, rattijuopumus- ja talousrikokset” (Mietintöjä ja lausuntoja 7/2018, s. 32).

223. Aiheesta enemmän teoksessani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (2022).

224. Feministinen riidankylväjä ja misandristi Tuija Saresma kirjoitti minusta ja teoksestani *Totuus kiihottaa* mielivaltaisen vääristeleviä arvioita juttuunsa ”Antigender-liike, kristillisyys ja oikeistopopulismi: sukupuolen politiikkaa”, joka ilmestyi 19.10.2020 *Politiikasta*-verkkolehdessä.

Kirjoituksessa minut yritettiin leimata kristilliseksi oikeistopopulistiksi tietämättä minusta ja taustoistani yhtään mitään. Noille Suomen Akatemian ruokkimille kultapossukerhon jäsenille kriittinen, rationaalinen ja filosofinen ajattelu näyttää olevan lähtökohtaisesti ”kristillistä oikeistopopulismia”. Heidän oma kynäilynsä ei poikkea mitenkään silakkaliikkeen ja varisverkostolaisten rääväsuisesta vasemmistopopulismista.

225. Yleisradion verkkouutiset 13.102021 ”Orpo: Kokoomus ei lähde hallitukseen, joka ryhtyy peruuttamaan ilmastotoimissa – Riikka Purra: Aika yllättävä vastaus”. – Tosiasiassa Purralla ja perussuomalaisella puolueella on ollut asiasta muutakin sanottavaa, mutta siitä Yle vaikeni.

226. Kirjoitin tapauksesta blogijutussani ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29.12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

227. Kirjoitin aiheesta blogissani otsikoilla ”Totuus ulos yliopistoista – vaikka palavilla seipäillä” 8.11.2018 (teoksessa *Ankara totuus*) ja ”Parodiahorisontin ylityksiä yliopistoissa” 17.3.2019 (teoksessa *Poliittisesti korrektia*). Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta 3.3.2019 julkaisemassaan jutussa ”Åbo Akademissa rasistinen vainoriita, sukupuolentutkijat sättivät toisiaan mielikuvituksellisin termein: ’homonationalismia’, ’ajallista rotuerottelua’”.

228. Kirjoitin aiheesta blogissani 14.1.2007 otsikolla ”Symbolisia kieltoja” (teoksessa *Sensuurin Suomi*).

229. Iltalehti avasi Pandoran lippaan julkaisemalla toimittaja Sami Kosken kirjoittaman jutun ”Rasismikohu Helsingin yliopistossa – riistoleikkejä ja Afrikan tähti -vitsailua: ’Olen sanaton’”. – Media meni rasismista valittajan lankaan, ja yliopisto alkoi jynssätä pois yliopistolla muka pesivää ”rasismia”.

230. Suomeen vuonna 1995 tullut somalialainen Jama Jama Ilta-Sanomien 19.10.2021 julkaisemassa jutussa ”Somaliasta Suomeen pakolaisena tullut Jama Jama ei ymmärrä Afrikan tähti -keskustelua: ’Ihan älytöntä’”.

231. Helsingin yliopiston kannasta kertoi Iltalehden toimittaja Mika Koskinen jutussaan ”Helsingin yliopiston virallinen kanta: Afrikan tähti on rasistinen peli” 19.10.2021.

232. Iltalehti 18.10.2021 ”Musta vaihto-oppilas haluaisi Afrikan tähden pois kaupasta – näin vastaa valmistaja”.

Valmistajan Martinex Oy:n edustaja ei arvioinut kohun synnyttänyttä tapausta, koska ”ei ollut paikalla”. Hän kuitenkin totesi, ettei Afrikan tähti -peli ole rasistinen ja että ”ajattelee eri tavalla” kuin pahastunut jatko-opiskelija.

Lehdessä haastateltiin myös vasemmistolaista feministiä ja tendenssitieteen harjoittajaa Anna Rastasta, jonka mukaan peli on rasistinen, ”keskustelu rasismista on ollut vähäistä suomalaisissa yliopistoissa” ja ”yliopistojen tilojen pitäisi olla turvallisia”. Tämä Rastas räksyttää sosiaaliantropolgian yliopistonlehtorina Tampereen yliopistossa, Pirkkalan punaisessa navassa. ”Rasismista” kannellut jatko-opiskelija puolestaan vaati äänekkäästi Iltalehdessä, että ”Afrikan tähden valmistaminen, myynti ja pelaaminen pitäisi lopettaa”.

233. Tampereen yliopiston palkkalistoilla mekastava Anna Rastas Iltalehden jutussa ”Musta vaihto-oppilas haluaisi Afrikan tähden pois kaupasta – näin vastaa valmistaja” 18.10.2021.

234. Helsingin Sanomissa 15.10.2021 julkaistun jutun ”Mistä yliopistolla roihahtaneessa kiusaamisskandaalissa on kyse? Nyt kolme opiskelijaa kertoo avoimena rehottavasta rasismista” oli kirjoittanut profeministinen toimittelija Valtteri Parikka.

Otsikon kysymykseen voisi vastata, että kyse on vihervasemmistolaisten ja feministien halusta hankkia uhripääomaa perättömillä, mitättömillä ja marginaalisilla väitteillä, joille ei ole voitu osoittaa mitään objektiivista todellisuuspohjaa. Kyse on myös vasemmistopopulistisen valtamedian yrityksestä ilmaista ja kylvää jatkuvaa yhteiskunnallista kapinaa omien klikkiotsikoidensa ja kohujensa lähteeksi.

235. Iltalehti 18.10.2021 ”Saksalaismediat: Suomalaiset tekivät natsitervehdyksen Dachaun keskitysleirin muistomerkillä”.

236. Median menoa trollihenkilön lankaan pidettiin jo niin itsestään selvänä asiana, että ”rasismista” kiukuttelijan kannanottoja päädyttiin pitämään pelkkänä teeskentelynä ja yliopiston väitteitä kohun aiheuttaneesta todellisesta opiskelijasta valeena. Ilta-Sanomat kirjoitti aiheesta 21.10.2021 julkaistussa jutussa ”Hurja huhu levisi Twitterissä – yliopisto vakuuttaa, että Afrikan tähti -kohun aiheuttaja on aito henkilö”.

237. Matemaattis-luonnontieteellisen tiedekunnan varadekaani Samuli Siltanen Ilta-Sanomien jutussa ”Varadekaani Helsingin yliopiston rasismista: ’Jos nyt katsoo yliopiston johtoa, niin kyllähän siellä pääosin valkoista porukkaa on”. – En käyttäisi tieteilijöistä halventavansävyistä ja venäläisperäistä nimitystä ”porukka”, mutta voin kylläkin ky-

syä, miten muuten voisi olla. Käsittääkseni suomalaisen yliopiston johdossa pitääkin olla nimenomaan suomalaisia.

238. Politiikan kannalta tärkeää informaatiota antoi Seiska-lehti, joka raportoi 22.10.2021 julkaisemansa jutun otsikossa, että ”Sanna Marin bongaili julkkiksia Kallion trendikuppiloista – pääministeri jakeli jatkokutsuja Helsingin kesäilloissa”.

239. Seiska kirjoitti aiheesta 23.10.2023 jutussa ”Silminnäkijän väite: Pääministerin virka-auto Sanna Marinin julkkisporukan biletaksina”.

240. Kirjoitin aiheesta blogissani 8.12.2016 otsikolla ”Riittääkö huomiohuoraus taiteen tunnusmerkiksi?” (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).

241. Seiska 21.10.2021 ”Sanna Marinin salatut julkkisjuhlat paljastuivat: villejä bileitä ja saunajatkoja Kesärannassa”.

242. Seiska 12.10.2021 ”Sanna Marinin kulttuurikekkerit raivostuttivat suomalaisjulkkikset – Cheekin ex-manageri jyrähti Instagramissa osallistujille”. – Lukuisat suomalaismuusikot, kuten Pete Parkkonen, Anna Abreu, Ilta, Benjamin Peltonen, Sanni ja Alma olivat osallistuneet kekkereihin hilpein tunnelmin. Marinin väitetään joko pehmittäneen artisteja hyväksymään kulttuurialan valtiontuen leikkaukset tai sovitelleen hallituksen kaavailemia leikkauksia.

243. Seiska 28.10.2021 ”Uusi paljastus pääministerin kohubileistä! Sanna Marinin Ilmari-bestis houkutteli poppari Benjamin Peltosta Kesärantaan saunajatkoille – henkilökohtainen syy taustalla”.

244. Yleisradion ”Pääministerin haastattelutunti” 24.10.2021.

245. Helsingin Sanomat 24.10.2021 ”Sanna Marin kommentoi boomer-julkaisuaan Ylellä – kiistää kuittailleensa vanhemmille ikäpolville”. – Tosiasiassa poliittinen vihervasemmisto on jatkuvasti pyrkinyt luomaan jakolinjoja ja kahtiajakoja yhteiskuntaan uusintaakseen luokkakaunaista kannatuksen keruutaan. Nyt demaripioneerit lietsoivat kahtiajakoja sukupolvien välille. Sukupuolten välisiä riitoja he ovat kylväneet jo feminismillään.

246. Yleisradion verkkouutiset 21.10.2021 ”Analyysi: Sanna Marin muuttui – demarilähteet kertovat Ylelle kohdanneensa koronakriisin jälkeen toisenlaisen pääministerin”.

247. Kirjoitin aiheesta 12.12.2020 otsikolla ”Miesten luottamus kuin vesi hanhen selässä”.

248. Yleisradion verkkouutiset 4.6.2021 ”Verottaja pääministerin aamupaloista: ’Ateriaetu on veronalaista’ – Marin: ’Maksan koko edun takaisin’”.

249. Kunnallisalan kehittämissäätiön teettämästä tutkimuksesta raportoi säätiön verkkosivusto 27.3.2017 otsikolla ”Turun yliopiston tutkijat: Osa puolueista jäsenistöltään ikääntyneitä” <https://kaks.fi/uutiset/turun-yliopiston-tutkijat-osa-puolueista-jasenistoltaan-ikaantyneita/>. Yleisradio välitti uutisen eteenpäin 27.3.2017 otsikolla ”Tutkimus: Tällaisia puolueiden jäsenet ovat – keskusta ja SDP eläkeikäisten puolueita ja perussuomalaiset miesten”.

250. Ilmari Nurmisen vaalipiirissä ilmestyvä Aamulehti 14.4.2017 ilmestyneessä jutussa ”Mummojen ja vähän muidenkin oma Ilmari – Sastamalan äänikuningas selvittää asiat vanhusten puolesta”.

251. Yleisradion verkkouutiset antoi näyttöä hyvästä kasvatuksesta 6.10.2021 julkaisemassaan jutussa ”Ilmari Pensala, 17, istuu Elokapina-mielenosoituksessa – vanhemmat tukevat tien reunassa, maksavat sakot ja hakevat putkasta tarpeen vaatiessa”.

252. Asiasta kirjoittivat muiden muassa BBC:n verkkosivut 7.11.2019 otsikolla “‘OK boomer’: 25-year-old New Zealand MP uses viral term in parliament”.

253. Ilta-Sanomat 23.2.2020 ”Vihreiden ehdotus: äänestysikärajaksi 16 vuotta”.

254. Sosialidemokraattiset Nuoret ry SDP:n puoluekokoukselle tekemässään ehdotuksessa 13.6.2020.

255. Sukupuolen tutkimuksen luennolta feministisellä sulkutulella eristetty ja Tampereen kaupunginvaltuutetuksi kohonnut yliopisto-opiskelija Joakim Vigelius tallensi YouTube-kanavalleen 26.10.2021 koosteen, jossa valtuutettu Veikko Vallin arvosteli maahanmuuttopolitiikkaa. Tallenteen otsikko on ”Tampereen valtuusto tulistuu maahanmuuton ongelmista puhuttaessa: ’Rasismia, ihmisvihaa!’”.

On ihmeellistä, miten kansanpuolueena esiintyvän SDP:n poliitikot voivat vihata omaa maataan ja kansansa niin, että he haluavat edistää väestönvaihtoa, poliittisen vallanperimyksen alasajoa ja Suomen vähittäistä luovuttamista vieraiden kansakuntien hallintaan. Vigelius puolestaan valittiin kiitokseksi eduskuntaan vuonna 2023.

256. Yleisradion verkkouutiset 16.11.2020 ”Puola ja Unkari jumittivat EU:n budjettineuvottelut, kiista oikeusvaltioperiaatteesta jatkuu – selvitimme, mitä pattitilanteesta seuraa”.

257. Valtiovarainministeriö selvitti poliittisen EU-pelin loppulaskua verkkosivuillaan <https://vm.fi/elpymisvaline>. Kirjoitin aiheesta tämän kokoelman tekstissäni ”Totuus EU:n elpymisvälineestä”. Se on osa jatkuvaa kansallisvaltioiden maksettavaksi vyörytettävää tukipakettipolitiikkaa, jossa ”tilapäiset” rahastot täytetään kansallisista budjeteista toistuvasti kynittävillä verovaroilla.

258. Valtioneuvoston kanslia tiedotti suomalaisten ihmisten ilmastopoliittisesta ahdistelusta 11.12.2020 julkaisemallaan uutisella ”EU sopi oikeusvaltiomekanismista ja kiristi ilmastotavoitetta”.

259. Yleisradion verkkouutiset 16.11.2020 ”Unkari ja Puola torjuivat EU:n budjetin ja koronarahaston oikeusvaltiovaatimuksen takia”. Jutussa ei kysytty eikä pohdittu, mikä *oikeusvaltiovaatimus* sellainen vaade on, jolla EU *riistää* jäsenvaltioiltaan itsenäisen päätöksenteon?

260. Kirjoitin aiheesta tämän kokoelman tekstissäni ”Kant ja koronapaketin kategorisuus”.

261. Valtiovarainministeriö verkkosivujensa kirjoituksessa ”EU:n elpymisväline” <https://vm.fi/elpymisvaline>.

262. Petri Sarvamaa Yleisradion 29.10.2021 julkaisemassa jutussa ”EU-parlamentti haluaa Puolan painostamiseen vauhtia – haastoi EU-komission oikeuteen, vaatii oikeusvaltiomekanismin käynnistämistä”. – Sana ”oikeusvaltiomekanismi” ei juuri poikkea giljotiinin tai muun teloitusvälineen nimestä. Sillä näköjään uhataan kansanvaltaisia periaatteita monessa maassa.

263. Kirjoitin aiheesta 1.8.2021 julkaisemassani ja tähän kokoelmaan sisältyvässä tekstissäni ”Uusi poliittinen tuomioistuin – ’Oikeusvaltiokeskus’ voi vaarantaa kansalaisten perusoikeudet”.

264. Yleisradion verkkouutiset 4.5.2021 ”Tanskasta poistuu nyt enemmän turvapaikanhakijoita kuin uusia tulee tilalle – Vuonna 2015 tulijoita oli 16 000 enemmän kuin lähtijöitä”. – Ilo jää pieneksi, koska vuotuinen nettoväheneminen johtuu enemmänkin tulijoiden määrän pienentymisestä kuin lähtijöiden määrän kasvamisesta.

265. Yleisradion verkkosivut joutuivat totuusjournalismin nimissä ja suureksi pettymyksekseen otsikoimaan 22.1.2021 julkaistun jutun niin, että ”Tanskan pääministeri: Tavoitteena nolla turvapaikanhakijaa”. – Mainittakoon, että Tanskan pääministeri Mette Fredriksen on puoluekannaltaan demari. Jos saman olisi sanonut kansallismielistä puoluetta edustava poliitikko, häntä olisi varmasti retuutettu kuin sikaa korvasta syytteeseen ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta”, ”rasismista” ja ”vihapuheesta”.

266. Yle jatkoi kansallismielisyyden vastaista hehkutustaan 18.10.2021 esittämällään TV-ohjelmalla ”Unkari tiellä diktatuuriin?” – Tarkoitus lienee uskotella, että kansan suuren enemmistökannatuksen vaaleissa saanut Fidesz-puolue on muka merkki epädemokraattisuudesta.

267. Unkarin vaaleista kirjoittivat tendenssinomaisesti muiden muassa Suomen Kuvalehti 5.8.2021 julkaistussa jutussa ”’Kaikki on menossa huonommaksi’”, Helsingin Sanomat

15.10.2021 julkaistussa jutussaan ”Unkarin oppositio hakee Orbánin haastajaa, esivaalista tulossa jännitysnäytelmä: ’Budapestin älyköt ovat nyt pulassa’” ja Yleisradion verkkosivut 16.10.2021 julkaistussa jutussa ”Unkarin oppositio ponnistaa yhdessä yksinvaltaista Viktor Orbánia vastaan”. Viimeksi mainitussa näkökulma oli asetettu vasemmistolaisen feministin Klára Dobrevin puolelle.

268. MTV3:n verkkouutiset 8.11.2021 ”Tuhansia siirtolaisia kerääntynyt Puolan ja Valko-Venäjän rajalle – videot näyttävät, miten ihmisjoukot pyrkivät aidan yli”.

269. Kaleva 9.11.2021 ”Yle: Suojelupoliisi epäilee joutuneensa vakoilun kohteeksi palkatessaan uusia työntekijöitä”.

270. Supon palkkaama pakolaisasioiden selittelijä Aishi Zidan Ilta-Sanomien 20.12.2020 julkaistussa jutussa ”’Paluu oli Suojelupoliisin tiedossa’ – Näin Supo arvioi uhkatilannetta tämän päivän Isis-kotoutuslennon jälkeen”.

Supo nimitti Aishi Zidanin tiedottajakseen sen vuoksi, että Supokin saisi maahanmuuttajataustaiset kasvot ja että Suojelupoliisi voisi uskotella olevan täynnä islamia edustavia maahanmuuttajia. Näin tehdään luultavasti terrorismin pelon vuoksi. Tämän ajattelutavan nerokkuus on siinä, että ei tarvitse vastustaa islamia, kun on jo islamisoitunut.

271. Kaleva 23.3.2021 Supo: Terrorismin uhka-arvio ennallaan, äärioikeiston uhka voimistunut – tiedossa äärioikeistolaisia toimijoita, joilla on kyky ja motivaatio tehdä terrori-isku”. – Näin huolissaan keskustalainen lehti on Kepun huonosta kannatuksesta ja sen virtaamisesta perussuomalaisten laariin. ”Äärioikeisto” mainittiin otsikossa kahteen kertaan, eikä epäilysten varjon kohteesta jäänyt epäilystä.

272. *EU Terrorism Situation and Trend Report 2011*, s. 89.

273. *EU Terrorism Situation and Trend Report 2017*, s. 44–45.

274. Maria Ohisalo ehdotti uuden viran perustamista ratkaisuksi maahanmuuttajien harjoittamaan väkivaltaan ja jengirikollisuuteen Ilta-Sanomien 9.11.2021 julkaisemassa jutussa ”Ohisalo on valmis ajamaan kovia keinoja: jengirikollisuus muuttui vuoden aikana – ’Meillä on uusi ilmiö käsillä’”.

Jihadismin ja muun lähi-itäläisen väkivallan leviäminen Suomeen ei ollut kuitenkaan mikään yllätys, sillä sisäministeri Ohisalo ja hänen puolueensa ovat ajaneet Ruotsin mallin mukaista maahanmuuttoa ja väkivaltakulttuuria myös Suomeen jatkuvalla syötöllä.

275. Keskusrikospoliisin ylikomisario Christer Ahlgren Helsingin Uutisten 18.9.2021 julkaisemassa jutussa ”Näin kansainväliset katujengit tekevät tuloaan Helsinkiin, jo 13-vuotiaat huolestuttavassa seurassa – KRP: ’Sama kaava kuin Tanskassa ja Ruotsissa’”.

276. Verkkouutiset 23.10.2021 ”Jengiväkivalta kiihtyy Ruotsissa – Tänä vuonna jo 40 kuollutta”.

277. Ilta-Sanomat 9.11.2021 ”Näin monta ihmistä Valko-Venäjän kautta on jo tullut Suomeen”.

278. Ilta-Sanomat 9.11.2021 ”Poliitikot kertovat, miten Suomi on varautunut hybridioperaatioon itärajalla – oppositio syyttää: ’Huonosti on varauduttu’”.

279. Helsingin Sanomat 9.11.2021 ”Presidentti Niinistö HS:lle Puolan rajan tapahtumista: ’Olemme menettäneet kyvyn olla kova kovaa vastaan’”. Niinistön mukaan Euroopassa on siirtolaisuutta koskevat kaksoisstandardit. – Voi olla, että on kolmois- tai neloisstandarditkin.

280. Maria Ohisalo Twitterissään 8.11.2021.

281. Yleisradion verkkosivut kertoivat 9.11.2021, että ”Miki Kuusi ja muut omistajat myyvät kotiinkuljetuksistaan tunnetun Woltin ulkomaille Suomen kaikkien aikojen yritysmyynnillä”.

282. Arvopaperi 9.11.2021 ”Teslan osake rumassa luisussa, Elon Muskin veli myi yli sadan miljoonan dollarin arvosta yhtiön osakkeita”.

283. Top Gear -juontaja Jeremy Clarkson kirjoitti The Timesiin 7.11.2021 kolumnin “If Greta and her pals really want to get results, they should try protesting in Tiananmen Square”. Kirjoitus aiheutti mitään ymmärtämättömien mielessä tietenkin suunnattoman pahastumisryöpyn.

284. Vierailuni AlfaTV:n Dosentti-ohjelmassa on katseltavissa YouTuben osoitteessa <https://www.youtube.com/watch?v=mOwQRwlfO14>.

285. Energiayhtiö Helenin johtokunnan puheenjohtajana poliittisessa palkintotehtävässä istuva Osmo Soininvaara (vihr.) puolusteli energian hinnan korotuksia mutta jätti kertomatta, että korotusten syynä on ”vihreäksi siirtymäksi” sanottu ilmastopolitiikka, jolla päästömaksut on korotettu kattoon, sitouduttu ylimitoitettuun ilmastopolitiikkaan ja vaadittu hiilineutraaliutta nopeassa ajassa.

    Asiasta kirjoitti Ilta-Sanomien toimittaja Olli Waris asiallisessa jutussa ”Ministeri Lintilä syyttää Helsinkiä kaukolämmön jättikorotuksista: ’Kannattaa katsoa sinne kaupungintalon sisälle’”. – Hän tarkoitti, että kannattaa syyttää Keskustan hallituskumppania Vihreitä, joiden kanssa Kepu on kurjistellut onnettomassa liitossa koko hallituskauden ajan.

286. Kritisoin hanketta aiemmin tämän kokoelman kirjoituksessani ”Vihreät saavat meret kiehumaan”.

287. Maria Ohisalon sijaiseksi siirtyneen Krista Mikkosen hölmöilystä puhui perussuomalainen kansanedustaja Sanna Antikainen ja kirjoitti Suomen Uutiset 22.11.2021 julkaistussa jutussa ”Antikainen: Krista Mikkosen lausunnot ovat uhka koko demokraattiselle järjestelmälle”.

288. Ilta-Sanomien Arja Paananen jälleen asiantuntevassa jutussaan ”Minskistä pääsisi kätevästi Suomen itärajalle Matkaselän asemalle – tähän kaikkeen meidän pitäisi varautua” 21.11.2021.

289. Ilta-Sanomat 20.11.2021 ”31 jäsenmaan hybridikeskus Helsingissä tarttuu Valko-Venäjän siirtolaiskikkailuun: ’Kaikki sopimukset ja lait selvitetään nyt’”.

290. Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.

291. Suomalaisprofessorin ja maahanmuuttajataustaisen toimittelijan Renaz Ebrahimin konfliktista kertoi muiden muassa Iltalehti 21.11.2021 julkaisemassaan jutussa ”Ylen keskusteluohjelma kärjistyi pahasti: Esko Valtaoja näytti n-sanaa kahdesti, toimittajalle turvaton olo”.

292. Suomalaisiin vihamielisesti suhtautuva Ylen naistoimittaja Renaz Ebrahimi poseerasi 12.12.2019 Yleisradion verkkosivuilla julkaistussa suurikokoisessa jutussa ”Minä aloitin keskustelun Maustetytöstä Emma-tuomaristossa – nyt selitän, mitä tarkoitan rasismin normalisoinnilla”. – On kummallista, että kaiken maailman populistien annetaan tuhlata suomalaisilta veronmaksajilta riistettyä Yle-rahaa suomalaisten itsensä syyllistämiseen perättömillä ja pelkän narsismin, julkisuudenkipeyden ja riidanhalun ilmentämiseksi tekaistuilla verukkeilla.

293. Renaz Ebrahimi on markkinoinut itseään muun muassa luennointipalveluja välittävän Speakersforumin verkkosivuilla ”monikulttuurisuuden ja kulttuurien kohtaamisen” asiantuntijana. Hänen asiantuntemuksensa vaikuttaa näkyvän riidankylvönä, jolle ei ole minkäänlaisia järjellisiä perusteita.

294. Dosentti Mikko Paunio Uuden Suomen kolumnissaan ”Kiitos Yle:n toimittaja Renaz Ebrahimi *woke*-ideologian oikean luonteen paljastamisesta” 20.11.2021.

295. EU:n taksonomia-asetuksesta kirjoitti muiden muassa Ilta-Sanomat 19.11.2021 julkaistussa jutussa ”Kaikki ovat nyt hiilenä metsäkohusta”.

296. Valtioneuvoston verkkosivuilla tiedotettiin Suomen virallisesta kannasta EU:n metsäasetukseen 17.11.2021 julkaistussa tiedotteessa ”Valtioneuvosto vastustaa taksonomia-asetuksen ilmastoa koskevan säädösehdotuksen hyväksymistä”. – Parhaiten sitä vastustaisi eroamalla koko Euroopan unionista.
297. Ilta-Sanomien taloustoimittaja Jan Hurri kirjoitti aiheesta asiantuntevassa jutussaan ”Saksan EU-linjaan tulossa radikaali käänne – maan seuraava hallitus haluaa muuttaa EU:n oikeaksi liittovaltioksi” 26.11.2021. Hän näyttää muutamien muiden harvojen toimittajien tavoin tuntevan asioiden laidan.
298. Metsäteollisuus teki johtopäätöksensä verkkosivuilla julkaistussa lamentaatiomaisessa kirjoituksessa 9.12.2021.
299. Seiska 5.12.2023 ”Bile-Sanna iski taas! Pääministeri Marin lipitti kaljaa, napsutteli sormiaan baarimikolle ja tanssi villisti Helsingin yössä – juhlat jatkuivat aamuun asti: salakuvat!” Ilta-Sanomat omisti 6.12.2023 aiheelle myös pääkirjoituksen ”Sanna Marinin harkinta petti – pääministeri on yökerhossakin pääministeri”.
300. Iltalehden aina ajan tasalla oleva toimittaja Mika Koskinen laittoi 6.12.2023 julkaisemansa jutun otsikkoon, että ”Sanna Marin yhteiskuvassa kaksoismurhaajan kanssa”. Ilta-Sanomat julkaisi aiheesta 6.12.2023 samansisältöisen uutisen ”Marin poseerasi perjantaina kaksoismurhaaja Janne Ranisen kanssa”. Juttujen kuvituksena oli Instagramissa julkaistuja valokuvia.
301. Helsingin Sanomien toimittaja Jussi Pullinen selitteli Sanna Marinin pullikointia parhain päin 6.12.2023 julkaistussa jutussa ”Sanna Marinin illanvietto paljastaa hallituksen koronaviestin sekavuuden”. – Kirjoituksen mukaan kyse oli vain viestinnällisestä ongelmasta eikä pääministerin tavantakaisesta arvostelukyvyn pettämisestä.
302. Martin Scheinin kommentoi asiaa Ilta-Sanomien 6.12.2023 julkaisemassa jutussa ”Olisiko Sanna Marinin pitänyt toimia toisin? Oikeusoppineelta tyly arvio”. – Scheininin penseyttä Marinia kohtaan voi selittää se, että Marin on vain demari, mutta Scheinin toimi aikoinaan Suomen Kommunistisen Puolueen keskuskomiteassa, josta katsoen demarikin on ”äärioikeistolainen”.
303. Ilta-Sanomat 6.12.2023 ”Ilmari Nurminen kommentoi Sanna Marinin kohua MTV:llä: ’Tämä on myös vahva ja hyvä viesti’”. – Kansalla on tottahan toki sellaiset edustajat kuin se ansaitsee.
304. Ilta-Sanomat varoitti koronatartunnoista Sannan vanavedessä listaamalla vaaran paikat 5.12.2023 julkaisemassaan jutussa ”Olitko jossain näistä paikoista Helsingissä? Olet voinut altistua koronalle”.
305. Daily Mail 6.12.2023 “What Omicron threat? Finland’s glamorous Prime Minister, 36, signals she is relaxed about the new variant as she knocks back beer and dances with friends until 4am in a Helsinki nightclub”.
306. Aftonbladet 6.12.2023 ”Statsministern fortsatte festa – trots att ministern testat positivt”.
307. Ilta-Sanomat 10.12.2021 ”Toto Wolff täräytti yllättävän kommentin Sanna Marinista C Morella”.
308. Ilta-Sanomat 10.12.2021 ”Sanna Marinin bileiltaa ruodittiin supersuositussa ohjelmassa Yhdysvalloissa – Maailmankuulu juontaja heitti ronskin vitsin”. – Ilta-Sanomien jutussa oli pääministerin töppäyksiä pehmentävä ja viihteellistävä sävy. Otsikon sanastossa esiintyvät muiden muassa ”supersuosittu” ja ”maailmankuulu”.
309. BBC:n verkkosivut 8.12.2023 “Sanna Marin: Finland’s PM sorry for clubbing after Covid contact”. – Tosiasiassa ongelman ydin ei ollut vain koronaviruksen tartuntavaara vaan käytös, joka voi vaarantaa koko Suomen valtion turvallisuuden.
310. MTV3:n verkkouutiset 12.12.2021 ”Nyt Sanna Marinin baarikohua kommentoi maailman rikkain mies Elon Musk: Mitä teet?”

311. Ylen verkkouutiset 8.12.2023 jutussa ”Pääministeri: hätäjarrusta veto ei vielä häämötä – ’Kuuntelemme tarkalla korvalla terveysviranomaisia ja tehohoidon tilannetta’”.

312. Iltalehti 19.12.2023 ”Il Divon laulaja Carlos Marin, 53, on kuollut koronaan”.

313. Ilta-Sanomat toisti pian Ruotsista tulleen tiedon 10.12.2023 julkaistussa jutussa ”SVT: Suomi valitsee amerikkalaiset F-35-hävittäjät”.

314. SVT nyheter 10.12.2023 ”Källor till SVT: Finland väljer amerikanska F-35 i stället för svenska Gripen”.

315. Ilta-Sanomat 9.12.2023 ”Brittiasiantuntija listaa BBC:llä kolme todennäköisintä vaihtoehtoa Ukrainan konfliktissa – Putinin ei uskota perääntyvän”. – Sodan alkamisen tai jatkumisen merkit olivat näkyvissä koko ajan vuodesta 2014 lähtien, jolloin Venäjä valtasi Itä-Ukrainan alueet ja Krimin niemimaan.

316. Aiheesta antautui kirjoittamaan jälleen Ilta-Sanomien toimittaja Arja Paananen (jonka jutut ovatkin olleet yleensä moitteettomia) kirjoituksessaan ”Tällaisilla mainoksilla siirtolaisia houkutellaan Suomeen Venäjän kautta – ’Havaitsimme muutoksen liki yhdessä yössä” 11.12.2021.

317. Arja Paananen Ilta-Sanomien jutussaan ”Tältä näyttää Suomen itäraja: vaatimaton aita ei pysäytä ketään” 20.12.2021.

318. Ilta-Sanomien toimittaja Timo Paunonen kirjoitti 24.11.2021 vuosina 1991 ja 2015 uhanneista pakolaistulvista kommentissaan ”Suomi varautui jopa miljoonaan itärajan ylittäjään – salainen selvitys haudattiin ’kassakaappiin’ vuosiksi”.

319. Helsingin Sanomien toimittaja Alma Onali haastatteli kolmea vihervasemmiston puolue-edustajaa ja truuttasi lehteen 11.12.2021 jutun ”Professori: Hävittäjäkaupoissa sitoudutaan vuosikymmeniksi vanhanaikaiseen tekniikkaan – etenkin F-35-hävittäjien tilausmäärää arvostellaan”. Professori Hiilamon tueksi toimittaja haali kaksi eläkeikäistä demarijermua: Kimmo Kiljusen ja Erkki Tuomiojan.

320. Vihreiden Heikki Hiilamo kommunistien Tiedonantaja-lehden jutussa ”Nyt ei ole aika hankkia hävittäjiä” 18.5.2020.

321. Ilta-Sanomat 10.12.2023 ”Suomen hävittäjävalinta on F-35 – kaksi ministeriä jätti lausuman käyttökustannuksista”. – Nuo ministerit olivat Vasemmistoliiton Li Andersson ja Hanna Sarkkinen.

322. Helsingin Sanomat iloitsi Vihreiden naisten eduksi tehdystä päätöksestä 9.12.2021 julkaistussa jutussa ”Helsinki alkaa jakaa kuukautissuojia ilmaiseksi – ’Kuukautisköyhyys koskee monia menstruoivia ihmisiä Suomessa”. – Sana ”nainen” oli kierretty sanonnalla ”menstruoiva ihminen”, koska Vihreiden naisten mielestä mieskin voi menstruoida.

323. Kansalaisaloite 12.10.2020 ”Kuukautisköyhyyden ehkäiseminen ja sukupuolten tasa-arvon edistäminen opiskelijoille jaettavien kuukautissuojien ilmaisjakelun muodossa” saavutti 1861 kannatusilmoitusta, mikä ei riittänyt kansalaisaloitteen vireille tuloon eduskunnassa.

324. Helsingin Sanomat aloitti propagandansa 3.9.2018 julkaisemalla naistoimittaja Minttu Mikkosen ”kolumniksi” sanotun mielipidekirjoituksen ”Suomessa olisi syytä puhua kuukautistasa-arvosta”. Lehti jatkoi propagandaansa 21.7.2019 julkaistulla naistoimittaja Ines Sirénin talousjutulla ”Suomenkin pitäisi lopettaa ’tamponivero’, esittävät EU-parlamentti ja järjestöt – katso laskurista, paljonko säästäisit kuukautismenoissa”.– Miesten sukupuolisidonnaista kuluista Helsingin Sanomat sen enempää kuin EU:kaan eivät ole piitanneet mitään.

Helsingin Sanomat jatkoi uuvuttavaa propagandatyötään aivan samalla tavoin kuin kampanjoimalla ”*Me too*”-häiriköinnin ja ”Suostumus2018”-aloitteen puolesta aiemmin. Lehti kirjoitti jälleen 27.8.2020 naistoimittaja Mimmi Pitkäsen jutun otsikossa kantaa ottavasti, että ”Kuukautissuojia pitäisi tarjota Suomessa ilmaiseksi tai niiden

hintaa pitäisi laskea ehdottavat [lehden valikoimat] asiantuntijat – ”Tämä on yhteiskunnallinen asia, josta ollaan hissukseen’”.

Helsingin Sanomien feministit ovat mekastaneet aiheesta tauotta vuosien ajan, ja mekastus jatkui myös tänä vuonna lehden julkaistessa 10.6.2021 ”lukijan mielipiteen”, joka oli otsikoitu sanoilla: ”Kestosidettä kuukautisia varten ei tehdä noin vain”. Jatkuva toosantuoksuinen vedätys on lukijoiden näkökulmasta rasittavaa ja saattaa jopa loukata naisia, joiden lehti vihjaa olevan niin köyhiä, ettei heillä ole varaa itse huolehtia omasta intimiteettisuojastaan.

325. Helsingin Sanomat julkaisi mielihyvin sivuillaan 30.6.2021 poliittista propagandaa edustavan mielipidekirjoituksen ”Vastuulliseen kuukautispuheeseen liittyy luotettavan ja monipuolisen tiedon jakaminen”. – Vaikuttaa kuin toimitus olisi laatinut kyseisen mielipidekirjoituksen itse puolustellakseen omaa feminististä meluamistaan asian puolesta.
326. Suomen Uutiset 12.11.2020 ”Opiskelija kyseenalaisti yliopiston opetuksen ’miesten kuukautisista’ – seurauksena somekohu ja äkkilähtö kurssilta”.
327. Helsingin kaupunginvaltuuston päätöstiedote 8.12.2021.
328. Kirjoitin aiheesta aiemmin verkkokolumneissani ”Uhanalainen Malmin lentoasema suojeltava kulttuuriympäristönä” 10.8.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*) ja ”Malmin lentoasema pelastettava barbarismilta” 6.4.2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).
329. Teoksessani *Filosofiset vihahdukset* (2007).
330. Iltalehti 17.12.2021 ”Rallimies nousi FIA:n johtoon – lupaa auttaa nuoria autourheilun pariin”.
331. MTV3:n verkkosivut 23.9.2021 julkaistussa jutussa ”Valtteri Bottakselta vahva vihjaus: Mercedes estänyt osallistumisen MM-taisteluun”.
332. Lewis Hamilton haukkui ja solvasi häntä itseään tukenutta Valtteri Bottasta Iltalehden 8.11.2021 julkaisemassa jutussa ”Lewis Hamiltonilta ja Toto Wolfilta suorat sanat Bottaksen suorituksesta: ’Vähintäänkin ärsyttävää’”.
333. MTV3:n verkkouutiset 1.10.2021 julkaistussa uutisessa ”Lewis Hamilton paljasti todellisen syyn, miksi Valtteri Bottas on ’kaikkien aikojen tallikaveri’”. – Hamiltonin mielestä Bottas oli sitä siksi, että hän antautui häviämään lähes aina ja päästi Hamiltonin ohitseen juuri niin kuin valkoisen miespalvelijan pitää.
334. Iltalehden toimittaja Juuso Taipale näki Bottasin ”mestarintekijänä” jutussaan ”Valtteri Bottaksella Mersu-uran tärkein päivä – se voidaan palkita ruhtinaallisesti”. – Luulin itse, että urheilussa kunnioitettaisiin voittajia eikä vapaaehtoisia häviäjiä, joita toisinaan syytetään myös sopupeleistä.
335. Ilta-Sanomat tuskitteli Valtteri Bottaksen taktista ja todennäköisesti tahallista pudottamista tallin toimesta alempaan lähtöruutuun 22.10.2021 julkaistussa jutussa ”Ei kai taas! Valtteri Bottakselle jälleen lähtöruuturangaistus”.
336. Iltalehden toimittaja Juuso Taipale kirjoitti lehteen 26.6.2020 jutun ”’Tummat ihmiset ovat usein rasistisempia kuin valkoiset’ entinen F1-pomo Bernie Ecclestone kohahdutti lausunnoillaan, sarjalta tyly kuitti ex-johtajalleen”.
337. Iltalehti 12.12.2021 ”Mercedes ei luovuta! Talli valittaa jälleen tuomaristolle – Mercedes ei sulata Max Verstappenin mestaruutta”. Väite olisi tosi, jos sanan ”Mercedes” tilalle vaihdettaisiin ”Hamilton”.
338. MTV3:n verkkouutiset 16.12.2021 ”Lewis Hamilton ja Toto Wolff jäävät pois FIA:n gaalasta – brittikuskilla oma osansa Mercedeksen protestipäätöksessä”.
339. Iltalehti 13.12.2021 ”Mersun aivan turha itkeä – saa syyttää Hamiltonin mestaruuden menettämisestä vain itseään”.
340. Iltalehti 15.12.2021 ”Lewis Hamilton lyötiin ritariksi”.

Hakemisto

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Mediatutkimukset

1. Totuus kiihottaa
Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian
tieto- ja totuuskriisistä

2. Pavlovin koirat
Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

9. Alaston totuus
Kenttäpostia koronakriisin ja infosodan kaivanteista

10. Ääneen ajateltua
Taisteluita valejournalismin sulkutulessa ja median mattopommituksessa

11. Pastöroimatonta filosofiaa
Vertaisvartioimattomia verkkokolumneja kriisien syöksykierteestä

Ohjelmakirja

Kuinka Suomi korjataan?
Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu

Ääneen artikuloituja ajatuksia
maailmojen mullistuksista

Tämän kokoelman kirjoituksissa filosofi Jukka Hankamäki jatkaa taistelua sananvapauden, tieteellisen ajatuskurin ja älyllisen rehellisyyden puolesta. Hän kritisoi ylimitoitettua ja epätasapuolista ilmastopolitiikkaa, ”vihreää siirtymää”, EU:n tukipakettipolitiikkaa, kansallisvaltioille tuputettuja velvoitteita, internationalismia, poliittisesti johdettua näennäistutkimusta ja muita reaalisosialismin tunnusmerkkejä.

Tulilinjalla ovat vihervasemmistolaisen hallituksen yritykset kääntää sananvapauden ja omaisuudensuojan kaltaiset perus- ja ihmisoikeudet kyseisten oikeuksien rajoituksiksi ja velvoitteiksi, joilla rikotaan oikeusvaltioperiaatteita vastaan. Kritiikin kohteena on Euroopan unionista sateleva määräily, jota sanotaan demokratian puolustamiseksi mutta jolla kolhitaan kansallista suvereniteettia, valtiollista itsemääräämisoikeutta ja demokratian olemusta.

Ääneen ajateltua sisältää FT, VTT Jukka Hankamäen verkkokolumnit vuodelta 2021. Teos on jatkoa kirjoille *Sensuurin Suomi*, *Kansanvallan varkaat*, *Valhe kaatuu*, *Minuutti on mennyt*, *Sanaakaan en vaihtaisi pois*, *Vastahankaan*, *Ankara totuus*, *Poliittisesti korrektia* ja *Alaston totuus*.